

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF
THE LAST CHILD

JOHN HART

THE

HUSH

A NOVEL

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

THE HUSH

JOHN HART

ST. MARTIN'S PRESS NEW YORK

[Okumaya Başla](#)

[İçinde](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

**St. Martin's Press e-kitabını
satın aldığınız için teşekkür
ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerikler, yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika kitaplar hakkında bilgi
almak için
haber bültenlerimize kaydolun.

Sign Up

Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden bizi
çevrimiçi ziyaret edin.

Yazarla ilgili e-posta güncellemelerini almak için [burayı](#)
tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı yalnızca kişisel kullanımınız için size sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasaya aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıya şu adresten bildirin: us.macmillanusa.com/piracy.**

Saylor ve Sophie için — çünkü dünyada böyle bir sihir var ve onu koruyacak kadar güçlü kalpler var.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı yazmak ve piyasaya sürmek çok keyifliydi. Bu süreçte emeği geçen tüm yayıncılık profesyonellerine — tasarım ekibine, üretim ekibine, satış ekibine, tanıtım ekibine, editör grubuna, pazarlama ekibine, yayıncılara, hepinize — teşekkür ederim. Her zamanki gibi, çalışmalarınız fark yarattı. Mary Hart ve James Randolph, hukukla ilgili konularda bana yol gösterme nezaketinde bulundular. İkisi de mükemmel profesyoneller. Kitapta yer alan hatalar, ya hikayeyi ilerletmek için kasıtlı olarak yapılmış ya da tamamen benim hatamdır. Pete Wolverton ve Jennifer Donovan'a, buradaki yazar arkadaşlarım John, Corban ve Inman'a özel bir teşekkür borçluyum. Esther Newberg, her zamanki gibi çok değerli olan ilk okumaları yaptı. David Woronoff, Emlyn Koster, Melanie Soles, Leslie ve Robert Ketner ile Bob ve Anne Brinson'a da teşekkür ederim. Erik Ellsweig ve Jay Kirkpatrick, büyük destek geleneğini sürdürüyorlar, onlara da içten teşekkürlerimi sunarım. Kitabın lansmanını bu kadar anlamlı bir şekilde gerçekleştirmeme yardımcı olan arkadaşım John Grisham'a özel bir teşekkür borçluyum. Sana borçluyum, John. Tabii ki, her zaman beni destekleyen, cesaretlendiren ve alçakgönüllü kalmamı sağlayan aileme, kardeşlerime, çocuklarıma ve kayınlarıma da en içten teşekkürlerimi sunuyorum. Sizler en iyisisiniz. Diğer arkadaşlarım da hayatımı neşeye dolduruyorlar, bu yüzden Neal, Chris ve Rick'e metal müziği getirdikleri için teşekkür ederim. Her zamanki gibi, son olarak, benimle birlikte bu yolda yürüyen ve her şeyi çok eğlenceli kılan sevgili eşim Katie'ye teşekkür ederim.

BİRİNCİ BÖLÜM

Johnny, elmaslarla süslü gökyüzünün altında bir ağacın dalında uyandı. Etrafındaki hamak yıpranmış naylondan yapılmıştı ve büyük meşe ağacı yüz fit yüksekliğindeydi. Altmış fit yükseklikte bile gövdesi Johnny'den daha kalındı, dalları eğriydi ama sağlamdı. Johnny o dalların her birini dokunarak tanıyordu: ayaklarının ve ellerinin yıprattığı yerleri, gövdeden dışarı doğru eğildikleri ve parmaklar gibi ayrıldıkları yerleri. Tamamen karanlıkta ağaca tırmanabilir, hamaktan geçip ağırlığı altında eğilen daha küçük dallara ulaşabilirdi. Oradan ayı, ormanı ve güneye doğru uzanan bataklığı görebiliyordu. Burası onun yeri — altı bin dönüm — ve her dereyi, her tepeyi, her karanlık gölü ve gizli açıklığı biliyordu.

Her zaman ağaçta uyumuyordu. Bir kulübe vardı, ama bazen ağır geliyordu. Kulübeyi kendisi inşa etmişti, bu yüzden onu rüzgar gibi parçalanmış tepedeki eski ağaca iten şey, kulübenin şekli veya boyutu değildi. Rüyalar, anılar veya başkalarının şüphelenebileceği karanlık şeyler de değildi. Johnny manzara için ve manzaranın onu sahip olduğu topraklara bağladığı için buraya geliyordu. Ağaç, bataklıktan yükselen bir taş ve toprak yumrularından büyümüş, Raven County'nin uzak kuzey köşesine uzanan sulak alanlar ile ince topraklı yüksek araziler arasında bir çizgi oluşturan benzer tepelerle birleşmişti. Hamakın kıvrımından bataklığın ötesini ve nehrin karşısını görebiliyordu. On metre daha tırmanırsa, kasabanın en yüksek binası olan ışığın parıltısını görebilirdi. Bu, düz bir çizgide on sekiz mil, araba ile giderse otuz yedi mil uzaklıktaydı. Bu kadar kuzeydeki yollar dolambaçlı ve bozuktu, ama Johnny için sorun değildi. Arazisinde insanların bulunmasından hoşlanmazdı ve kibarca gitmelerini istediğinde bile gitmeyen avcılar bir kez ateşle tehdit etmişti. Onları vurmaya planlamamıştı, vurmuş olsaydı ölürlerd, ama kara aylar Johnny'nin kalbinde özel bir yere sahipti ve iki anne ayı, yavruları hala yuvada iken öldürülmüştü. Bu nedenle, sınırları işaretledi ve

özellikle avcılarını uykusuz bir kararlılıkla takip etti. Tabii ki polis onun gibi düşünmüyordu, mahkemeler de öyle. Ateş ettikten sonra birkaç ay hapis yattı ve medyada büyük bir fırtına koptu. Bunun nedeni, gazetecilerin asla unutmamasıydı ve çoğu için o, on yıl önce ünlü yaptıkları aynı kara gözlü çocuktı.

Ama Johnny, insanların onu tehlikeli veya garip bulması umrunda değildi. Elbette, anne babasının yüzlerindeki endişeyi görmek onu üzüyordu. Onlar, onun şehirde ve dört duvar arasında kalmasını istiyorlardı, ama içten içe, hayatın onu gençliğinin karanlık sayfalarından nasıl kurtardığını ve bu özel yere getirdiğini anlıyorlardı. Ve burası özel bir *yerdı*. Bunu esintide tadabiliyor, yıldızlarla dolu gökyüzünde görebiliyordu. Yukarı bakıp bu sonsuz derinliğe hayranlıkla bakarken gözleri yaşarırdı. Tüm o saf, beyaz ışığın altında, artık Johnny'nin kalp atışları kadar tanıdık bir ritimle hareket eden mor bir orman vardı.

Bu yer.

Onun
hayatı.

Hamaktan kalkarak, elleri ve ayakları hala ağırlığını taşıyabilecek en küçük dallara uzandı. Gövde o kadar yüksekti ki, ufuk diğerlerinden daha koyu mor bir çizgi gibiydi. Tepeye baktı, sonra gövde iki eliyle, sonra tek eliyle kavrayabilecek kadar küçülene kadar ağaca tırmandı. Bu kadar yükseğe tırmanmak tehlikeliydi, ama Johnny'nin bir nedeni vardı.

Ateş arıyordu.

* * *

Daha önce ormanda yangınlar çıkmıştı: kamp ateşleri ve yıldırım çarpmaları; bir keresinde bir avcının düşürdüğü sigara nedeniyle çıkan yangın. Bu tür yangınlar farklıydı çünkü Johnny, ertesi gün, yanmış bir dal ya da yanmış bir bıçak gibi hiçbir iz bulamadı.

Ve çok dikkatli aramıştı.

İlk kez şöyle olmuştu: bulutsuz bir gökyüzü ve bir tutam duman. Daha iyi görebilmek için daha yükseğe çıkmış ve kuzey ve batıya uzanan dağ silsilesinin iki tepesinin aşağısındaki uzak bir tepenin ortasında bir parıltı görmüştü. Tepenin üç tarafı çam ağaçları ve çalılarla kaplıydı; Johnny'nin baktığı taraf ise yıpranmış taşlardan oluşuyordu. Tepenin eteklerinde, bir şehir bloğu büyüklüğünde bir alana kayalar dağılmıştı ve bu harabeden geri kalan kısım yükseliyordu: dik duvarlar ve kayalık yamaçlar, ardından daha fazla yığılmış taşlar ve

ağaç kümeleri, en sonunda kırık granitlerden oluşan son duvar ortaya çıkıyordu. Yangınlar da oradaydı, o yıpranmış yüzün bir yerinde.

Üç yıl içinde yangını on bir kez görmüştü. Bu on ikincisiydi ve Johnny onu izlemek için zaman ayırdı. Kayaların arasında ve parçalanmış yüzeyde yollar uzanıyordu, ancak yollar kesişiyor, geri dönüyor ve kayboluyordu. Yolunu kaybetmek kolaydı, bu yüzden açıları ve yaklaşımları ölçtü. Alacağı rotayı kafasında canlandırdı ve ağaçtan ayrıldığında, hızlı ve emin adımlarla son iki buçuk metreyi atlayıp koşarak yükseldi. Çıplak ayakla, kesik kot pantolon ve gömleksizdi, ama ayak tabanları deri kadar sertti ve yıllarca karanlık ormanlarda geçirdiği zamanlar sayesinde gözleri keskinleşmişti. Ve bu gece karanlık sayılmazdı. Yıldızlar gökyüzünü süslüyordu ve nehrin ötesinden yarım ay yükseliyordu. O zaman bile çoğu kişi bu hızda hareket etmekte zorlanırdı, ama Johnny koştuğunda, bu gerçektir.

Ve çok hızlı koşuyordu.

Bir patika onu nehre götürdü ve su yayıldığında, onu ikinci tepeye taşıyan bir sırtı takip etti ve zorlu ve hızlı bir tırmanışla tepeye çıktı. Tepede durup duman aradı. Rüzgâr doğru yöndeydi ve bir an için çok geç kaldığını, yangının söndüğünü ve onu çıkaran kişinin gittiğini düşündü. Bu daha önce de olmuştu — aniden koku kaybolmuştu — ve bu olduğunda, gerekirse tedbiri elden bırakıp körü körüne koşmak istedi. Ateş bir bilmeceydi, onu yakan ise bir hayalet. Ama ormandaki yaşam, hazırlık ve hızın ötesinde dersler vermişti. Sabır, gizlilik ve basit inanç da önemliydi ve Johnny duyularına güveniyordu.

Ateşi yakan kişi hayalet değildi.

* * *

Son vadide duman tekrar ortaya çıktı, odun külü ve yanmış reçine tadı olan bir aşağı akım. Ağaçların kenarına sürünerek, Johnny açık alanı ve tepenin köküne fırlatılmış evler gibi yuvarlanmış kayaları inceledi. Aralarında yollar uzanıyordu ve bazı yerlerde birbirlerine değerek katedral tonozları oluşturuyorlardı. Kayaların ötesinde, patikalar dar ve kıvrımlıydı ve Johnny, ağaçları ve kayalıkları kesen ve alt yüzün etekleri boyunca uzanan karanlık çizgileri gözleriyle yukarı aşağı taradı. Daha yukarıda başka patikalar da vardı, ama ay ışığında belirsizdi ve patikadan çok çıkıntılar gibiydi. Johnny, yüzünde ateş aradı, ama bulamadı.

Yarı yolda, batıdan çok doğuya yakın bir yerde, diye düşündü.

Sorun şu ki, ateş hareket ediyor gibi görünüyordu. Geçen ay daha yüksekte ve daha batıda, ondan önceki ay ise ters V şeklinde bir kaya kaymasının tam ortasında.

Son bir kırık zemini geçtikten sonra, Johnny kayaların arasından ana yolu takip etti. Yan yollar üç kez ayrıldı, sonra taşlar başının üstünde birleşti ve yol daraldı. Yol daraldığında, Johnny omuzlarını eğdi ve parmaklarını duvarlarda gezdirdi, yıllar boyunca ayılar, çakallar ve geyikler tarafından bırakılmış kürk ve ince tüyleri hissetti. Son virajı döndüğünde, taşlar yükselerek insanlığın doğuşundan beri değişmeden orada durmuş olabilecek gizli bir yer oluşturuyordu. Johnny dar bir bacaya baktı ve soluk yıldızların bir çizgisini gördü. Ardından, sağdaki patikayı takip ederek kayaların düştüğü yokuşu tırmandı. Son bir orman kuşacağının altındaki bir sırt hattındaydı. Hâlâ ateşin izi yoktu.

"Tamam o zaman."

Ağaçların arasından geçerek uçurumun dibindeki kayalık bir yamaca ulaştı. Tırmanırken kayalar yerinden oynadı ve iki kez düştü. On dakika sonra, ani *bir yanlışlık* hissinden başı dönerek aşağıya baktı. Altında çok fazla boşluk, çok fazla mor taş ve boş hava vardı. Tekrar baktığında, altında olması gereken ağaç sınırında bir çentik gördü, ama bir şekilde sola kaymıştı. Sanki zihni boşalmış ve farkında olmadan yüz metre tırmanmış gibi hissetti. Dışarı eğilerek, tam olarak nerede olduğunu belirlemeye çalıştı. Olması gerekenden daha yüksekte ve daha sağdaydı.

Sorun yok, diye düşündü.

Ama bu doğru değildi. Eğim çok dikti, kayalıklar üst üste yığılmış pullar kadar kaygandı. Yüz fit yukarıda çalı meşeleri ve çam ağaçları vardı. Onun ötesinde, bir patika alt kayalığın tabanını takip ediyor ve yukarı doğru kıvrılan bir dizi çıkıntıya ve ötesindeki son kayalığa uzanıyordu. Johnny çok yüksekti ve çok sağdaydı, tam da tehlikeli olduğu için kaçındığı bir yamaç bölümünde sıkışıp kalmıştı. Kendine bunun basit bir hata olduğunu, tırmanışı aceleye getirdiğini, saat 4'ün yanlış ışığında her şeyin farklı göründüğünü söyledi. Bunu iki kez söyledi, ama buna inanmadı. Yedi kez bu yamacı sorunsuz bir şekilde tırmanmıştı.

şimdi ise bu durumdaydı.

Dikkatli hareket ederek, Johnny bu bölgeden çıkmaya çalıştı. En büyük taşları, en sağlam tutunma yerlerini aradı. 3,5 metre ileride ayağı kaydı ve 6 metre yüksekliğindeki taşlar onun altında kayboldu. Johnny bunun olduğunu hissetti, sonra o da kayboldu, düşüşünü zihninde bir yük treni gibi gördü

: yüzlerce fit, neredeyse dikey, sonra ağaçlar ve kayalar, onu canlı canlı gömecek kadar ağır bir çakıl çığılığı.

Ama Johnny ölmedi.

On beş metre aşağıda, yaralı, kanlar içinde ve yarısı gömülü halde durdu. Acısını düşünmek ve hala ölme ihtimali olup olmadığını anlamak zaman aldı. Yukarıdaki tepe temizlenmişti. Etrafında, iki fitlik sağlam kaya kenarına yığılmış gevşek taşlar vardı ve bunların altında, neredeyse her insanı öldürecek kadar uzun ve dik bir uçurum vardı. Johnny sağa sola baktı ve düşme mesafesi o kadar yakındı ki, bir metre ya da belki birkaç santimetre.

* * *

Johnny küçük, kare şeklindeki kulübeye topallayarak ulaşip içeri girdiğinde, ağaçlar şafak vaktiyle kızarmıştı. Yatağı taş şöminenin yanında yer kaplıyordu ve Johnny acı içinde yatağa yığıldı. Uyandığında üç saat geçmişti. Giysilerini bir köşeye attıktan sonra, tozu ve kanı yıkamak için dereye gitti. En kötü kesikleri sardı, sonra kot pantolon, bot ve gömlek giydi. Kapıda, dört inçlik aynada yüzünü kontrol etti. Ona bakan gözler cam kadar hareketsizdi ve o kadar sarsılmazdı ki, çok az kişi uzun süre onlara bakabilirdi. Yirmi üç yaşındaki Johnny, sebepsiz yere gülümsemezdi ve samimi olmadığını düşündüğü insanlara zaman harcamazdı. Aynı soruları ne sıklıkla duyabilirdi ki?

Nasılsın evlat?

İyi misin?

On yıldır, aynı anlamsız cümlelerin farklı versiyonlarını dinlemeye katlanmıştı, çünkü insanların altında yatan karanlık akıntıları aradıklarını biliyordu.

O korkunç yerlerde ne gördün? Gerçekte ne kadar kötü durumdasın?

Bunlar, Johnny'nin gözlerindeki karanlığı göze alan, sorular soran ve derinlemesine bakan, onun eskiden olduğu çocuğu, vahşiliğin, savaş boyasının ve ateşin parıltısını görmeyi umut eden insanlardı.

* * *

Otuz dakika sonra Johnny kulübeyi terk etti, güneye doğru bataklığa doğru ilerledi ve oradan kuru topraklardan geçerek bir zamanlar özgür köleler ve onların torunlarına ait olan bir yerleşim yerinin kalıntılarına ulaştı. Yapıların çoğu çürümüş ve yıkılmıştı, ancak birkaç bina hala ayakta idi. Ne zaman

İnsanlar Hush Arbor'u sorduklarında, kastettikleri yer burasıydı: mezarlık, eski evler, asma ağacı. Çok azı buranın gerçekte ne kadar büyük olduğunu anlıyordu.

Johnny, kulübelerden birinin kilidini açarak, beyaz, ezik ve yarım asırlık bir kamyoneti dışarı çıkardı. Oradan metal bir kapıya kadar iki mil yol vardı. Kapıdan geçtikten sonra, eyalet yoluna girdi ve radyoyu açarak gospel, talk radyo ve yerel spor programlarını geçip gitti. Kadranın en altında Davidson Koleji'nin klasik müzik istasyonunu buldu ve tepeler yayılıp şehir yükselirken onu dinledi. Johnny her sokak köşesini ve mahalleyi, her anıtı, Arnavut kaldırımli yolu ve asfaltın her kıvrımını biliyordu. Üç yüz yıl içinde Raven County, payına düşen kayıpları ve çatışmaları yaşamıştı. Oğullar savaşa gitmiş ve ölmüştü. Ayaklanmalar, ekonomik bunalımlar yaşanmış, şehrin bazı kısımları yanmıştı.

Johnny adliye binasının önünden geçti ve bir ışıktaki durdu, insanların el ele tutuşup güldüklerini ve parlak camda yansımalarını hayranlıkla izlediklerini seyretti. Bir blok sonra, eski hırdavatçının kaldırımına bitiştiki ve kadınların saksı bitkileri, domatesleri ve fasulye, mısır ve şeftaliyle dolu tahta tepsileri seyretmek için toplandıkları kaldırımına doğru yöneldi. Johnny kamyonetten inene kadar kimse onu fark etmedi; ve fark edildiğinde, bu fark edilme küçük bir şeydi. Genç bir kadın gözlerini kırptı, bir diğeri fark etti. Johnny yanlarından geçerken, dördü de ona bakıyordu. Belki de görünüşüydü, ya da kasaba ile olan geçmişıydı. Her ne olursa olsun, Johnny kendine saklandı, kapıdan içeri girdi ve dükkanın arkasındaki cam kapaklı tezgahın arkasındaki yaşlı adamla göz teması kurdu.

"Johnny Merrimon. Günaydın." "Daniel.

Günaydın."

"Karşılama komitesinden dolayı özür dilerim." Daniel ön camdan başını eğdi. "Ama ikisi de oldukça güzel ve senin yaşlarında. Belki de bu kadar hızlı ve kararlı bir şekilde geçip gitmemelisin."

Johnny başını salladı ama cevap vermedi. Güzel kızlardan hoşlanmadığı için değil, hoşlanıyordu, ama Johnny Hush Arbor'dan asla ayrılmayacaktı ve elektrik, telefon veya akan su olmayan bir yaşamla ilgilenen çok az kadın vardı. Daniel bunu bilmiyor ya da umursamıyor gibiydi. Camın arkasındaki bayanlara el salladı, sonra Johnny'ye 80 wattlık gülümsemesini geri verdi. "Ee, genç Bay Merrimon. Bu güzel günde sizin için ne yapabilirim?"

"Sadece mühimmat."

"Arkada yeni bir dört tekerlekli motosiklet var. Size iyi bir fiyat verebilirim."

"Sadece kartuşlara ihtiyacım var."

"Peki. Kendi fikrini bilen adamları severim." Yaşlı adam tezgahın kilidini açtı ve yirmi adetlik bir kutu .270 Winchester çıkardı. "On iki kalibre de mi?"

"Her zamanki gibi."

"O zaman kuş mermisi. Yedi numara."

Daniel iki kutuyu camın üzerine koydu ve başının tepesinde beyaz bir tutam saç yükseldi. "Başka ne var?"

"Bu kadar yeter."

Johnny uzun zamandır alıştığı gibi tam tutarı ödedi ve Daniel tekrar konuşmadan önce iki kutuyu da eline aldı. "Annen seni soruyor, biliyor musun?" Johnny durdu, yarı dönerek. "Buraya geldiğini ve bunun aylık bir şey olduğunu biliyor. Şimdi, bunun beni ilgilendirmedığını biliyorum..."

"Değil."

Daniel iki elini kaldırdı, başını bir yandan diğer yana salladı. "Biliyorum evlat, ve ben karışan biri değilim—umarım bunu kabul edebilirsin ama buraya gelip seni soruyor ve lanet olsun..." Yaşlı adam sözünü keserek zorlukla devam etti. "Gerçekten anneni aramalısın."

"Bunu sana o mu söyledi?"

"Hayır, söylemedi. Ama seni altı yaşından beri tanıyorum ve sen hiç bencil bir çocuk olmadın."

Johnny kutuları yere bıraktı. Kızgın gibi konuşmak istememişti, ama öyle oldu. "Burada güzel bir şeyimiz var, Daniel. Sence de öyle değil mi?"

"Evet, ama..."

"Kasabada harcadığım paranın çoğunu senin dükkânında harcıyorum. Fazla değil, biliyorum, sadece fişekler, tuz, balıkçılık malzemeleri ve aletler. Buraya geliyorum çünkü sen buradanısın ve nazıksın, ayrıca burayı seviyorum. Gerçekten seviyorum. Gülümsüyor ve tüfekler hakkında konuşuyoruz. Bana o vahşi doğada ne yaptığımı soruyorsun, ben de sana elimden gelen en iyi cevapları veriyorum. Aramızda şaka yapmak da nadir bir şey değil."

"Johnny, dinle..."

"Buraya kızlar veya annem hakkında tavsiye almaya gelmiyorum." Sesi çok sert, gözleri çok kararmıştı. Daniel'a yüklemek adil değildi, ama Johnny geri adım atacak iradeye sahip değildi. "Bak, gelecek ay görüşürüz, tamam mı?"

"Tabii, Johnny." Yaşlı adam başını salladı, ama gözlerini aşağıda tuttu ve ağzını bükerek "Gelecek ay" dedi.

Johnny, kaldırımında hala toplanan kadınlara bakmadan dükkandan çıktı. Kamyonete oturdu, gözlerini kapattı ve parmaklarını direksiyona doladı.

Kahretsin.

Unutuyordu; bunu hissedebiliyordu. Nasıl ilişki kuracağını, bunun bir parçası olmayı unutuyordu.

Johnny gözlerini açtı ve yaşlı adamı, dükkânını, kaldırımları ve trafiği, hâlâ ona bakıp kıkırdayan, fısıldayan ve ona bakan güzel kızları izledi. Onlardan biri, yirmi iki yaşında ve resim gibi güzel olan Daniell'in torunuydu. Yaşlı adam altı ay önce onları bir kez çıkarmaya çalışmıştı.

Johnny bunu da unutmuştu.

* * *

Johnny bir seçim yaptı ve bu kolay bir seçim değildi. Dükkân sahibinin söylediklerine rağmen, Johnny'nin annesinin yanından uzun süre uzak kalmasının bencillikle hiçbir ilgisi yoktu. Oğlu'nun yüzüne baktığında, genç yaşta ölen kızını ve onu kurtarmaya çalışırken ölen kocasını görüyordu. Johnny bu gerçeği biliyordu çünkü aynaya her baktığında bununla yüzleşiyordu.

Babam böyle dururdu.

Kız kardeşim de böyle görünürdü.

Hepsi mantıklıydı, ama Johnny de unutuyordu — sadece normal bir hayat sürmeyi değil, Alyssa'nın sesini, sadece ikizlerin anlayabileceği gizli bakışları da. Geçmiş, bir gölge gibi onun yanında yürüyordu ve her gün o gölge uzayıp inceliyordu, çocukluk ve aile anıları ve her şeyin ne kadar güzel olduğu. Johnny, yeterince gün geçtikten sonra gölgenin solup kaybolacağından korkuyordu. Johnny o günü her şeyden çok korkuyordu, bu yüzden sonunda yaşlı adamın dediğini yaptı.

Annesini görmeye gitti.

Katherine Hunt, ikinci kocasıyla birlikte çitlerle çevrili küçük bir evde yaşıyordu. Kütüphane ve eski adliye binasından iki blok ötede, Jackson Caddesi ile Bank Caddesi'nin köşesindeki gölgeli bir arsada yer alıyordu. Güzel bir verandası ve iyi komşuları vardı. Kaldırıma yanaşan Johnny, parlak pencereleri ve ısıltılı boyayı inceledi.

"Evi mi gözetliyorsun?"

Johnny'nin üvey babası, küçük bir araba büyüklüğünde bir alıdan ıktı. Mavi kot pantolon ve deri eldiven giymişti, çim biçme artıklarıyla dolu bir branda sürüklüyordu.

"Kötü adamları yakalamak için dışarıda olman gerekmiyor mu?"

"Bugün kötü adam yok." Clyde Hunt brandayı bıraktı ve çitin kapısını açtı. Elli yaşlarında, formda ve kısa saçlıydı. Clyde yolcu kapısına yaslandı, sonra gözlerini kısarak elini açık pencereden içeri uzattı. "Nasılsın evlat? Uzun zaman oldu." İri dedektif yaklaşarak gözlerini kısarak baktı. "Lanet olsun Johnny. Ne oldu sana?"

"Önemli bir şey değil. Sadece... Bilirsin..."

Johnny elini çekti, ama üvey babasının polis gözleriyle daha yakından bakmasını engelleyemedi. Johnny'nin sıyrıklar ve çizikler olduğunu, bir omzunu içe doğru çekerek oturduğunu gördü.

"Kamyonetten in, Johnny."

"Sadece annemi görmeye geldim..."

"Annen burada değil. Hadi ama evlat. Arabadan in."

Johnny bir süre düşündü, sonra motoru kapattı ve kamyonetten indi. Clyde deri eldivenlerini çıkardı ve onu kaldırımında izledi.

"Biraz hırpalanmış görünüyorsun. Ne oldu?" "Hiçbir şey."

"Hiçbir şey yok gibi görünüyor.

Kaburgaların mı?" "Neden böyle bir şey soruyorsun?"

"Bana yalan söyleme evlat. Oturma şeklinizi, yürüyüşünüzü gördüm. Daha önce kaburgalarım kırılmadı mı sanıyorsun? Hadi ama. Bir bakayım." Johnny caddenin uzunluğuna baktı, sonra gömleğın bir tarafını kaldırdı. Clyde alçak sesle ısıık çaldı. "Lanet olsun evlat. Çok kötü bir hasar. Kavga mı ettin?"

"Düşme."

Clyde, Johnny'nin yüzünü inceledi ve şüpheyi gizlemekte zorlandı. Daha önce de kavgalar olmuştı: izinsiz girenler, iki avcı, dört aylık hapis. Johnny inatçıydı ve nadiren geri adım atardı. Bu da sorunlara neden oluyordu. "İçeri gel, seni tedavi edeyim."

Johnny gömleğini indirdi. "Gerek yok." "Bu bir öneri değildi."

Emirlere itaat etmeye alışkın olan iri polis, arkasını dönmeden uzaklaştı. Johnny onu üç adım izledi, sonra onu takip ederek çakıl yoldan yukarı çıktı ve

gölgeli verandaya çıktılar. İçeride, geniş bir koridordan geçerek ana banyoya vardılar. "Gömleğini çıkar. Otur." Clyde, lavabo ve aynanın önündeki tabureyi işaret etti. Johnny gömleğini çıkardı ve üvey babası dolapta hidrojen peroksit, merhem ve yapışkan bandajları ararken gözlerini yere indirdi. Doğrulduğunda, uzun bir süre ayakta durdu ve Johnny'nin yere, duvara, ellerine bakışını izledi.

"Annen

Bazen aynı şeyi. Eskisi kadar sık değil, ama hala oluyor. "Neden bahsediyorsun?"

Clyde oturdu ve sesi yumuşadı. "Aynaya bakmadan önce kendini toparlama şekli. Sadece sabahları oluyor ve sadece bir iki saniye sürüyor."

"Ne demek istediğini anlamadım." "Öyle mi?"

Johnny aynaya baktı ve yansımasında ölen ikizinin yüzünü gördü. "Onu bulalı gelecek hafta on yıl olacak."

"Perşembe, biliyorum."

"Hiç bu konuyu konuşur musun?"

"Annenle mi? Bazen. Eskisi gibi değil."

Johnny aynadan gözlerini ayırdı. "O nerede?" diye sordu sonunda.

"Annen bazı kadın arkadaşlarıyla sahilde, bu da iyi bir şey. Sırtını bu halde görse kalp krizi geçirirdi."

"Kötü mü?"

"Bakmadın mı?"

Johnny başını salladı.

"Hadi bak."

Johnny taburede dönerek morlukları, kurumuş kanı ve yırtılmış deriyi gördü. "Gömleğin kanla ıslanmış," dedi Clyde. "Sana başka bir tane vereceğim veririm."

"Teşekkürler."

"Bundan sonraki kısım acıtacak." Kaburgaları ve omurgayı muayene etti. "Kıpırdama." Johnny kıpırdamadı, ama bu zordu. "Tamam. Kaburgaların kırık olduğunu sanmıyorum. Çatlak olabilir. Kesinlikle morarmış."

"Bitti mi?"

"Henüz değil." Temizlik on dakika daha sürdü. İş bittiğinde, Clyde dolaptan bir gömlek çıkardı ve Johnny'ye attı. "Muhtemelen birkaç dikiş atılması gerekir, ama birkaç gün dinlenirsen kelebek bandajlar işini görür. Çekme, tamam mı? Odun kesme

ya da o lanet ağaca tırmanma." Johnny gömleği omuzlarına geçirdi. Clyde duvara yaslandı. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Sadece bir düşüş. Dikkatsiz bir hata."

"Senin hatalar yaptığını gördüm. Hiçbiri dikkatsizlikten kaynaklanmamıştı."

"Bu öyleydi. Gerçekten aptalca bir hataydı."

"Genel olarak hayatın nasıl? İyi misin?" "Evet, iyiyim."

"Peki ya para?"

"Para da iyi."

"Bu nasıl mümkün olabilir, Johnny? Sen çalışmıyorsun. Çalışma planın da yok."

"Babamın hayat sigortası..."

"Babanın hayat sigortası, tamam. Hadi bunu konuşalım. On üç yaşındayken sigorta şirketinden yüz bin dolar aldın. On sekiz yaşına geldiğinde bu miktar ne kadar oldu, yüz yirmi mi? Avukatlara ne kadar harcadın? Hepsini mi?"

"Ben iyiyim, Clyde. Gerçekten."

"Senin için buradayız evlat. Sana yardım etmemize izin ver." "Paraya ihtiyacım yok dedim."

"Çünkü sadece meyveler, kökler ve yılanlarla besleniyorsun..." "Öyle değil, bunu sen de biliyorsun."

"Tamam, bir bahçen var. Bu güzel. Ya avlanamıyor ya da ekim yapamıyorsan? Ya birkaç kaburga kemiğin yerine omurgan kırılırdı? Ya o büyük bataklık seni tamamen yutmuş olsaydı?"

"Öyle olmadı. Olmayacak da."

"Sonsuza kadar böyle yaşayamazsın."

"Kim diyor?" Johnny ayağa kalktı. "Dinle, bandajlar ve her şey için minnettarım, ama gitmem gerek."

Johnny koridora doğru ilerledi, ama Clyde onu ön kapıya ulaşmadan yakaladı. "Hadi ama Johnny. Bekle, bekle, bekle." Johnny bekledi, sadece bir saniye. Ama bu, Clyde'ın onu döndürmesi ve nazikçe kucaklaması için yeterliydi. "Seni seviyoruz evlat. Seni özölüyoruz ve endişeleniyoruz." Geri adım attı, ama ellerini Johnny'nin omuzlarında tuttu. "Burada kimse seni yargılamıyor. Bana bak, tamam mı?" Johnny baktı ve öfkesinin azaldığını hissetti. "Neye ihtiyacın varsa: eve dönmek istersen, paraya ihtiyacın olursa."

"Dinle, Clyde..."

"Gitmek istiyorsun, biliyorum. Ben de görebiliyorum. Her zaman Hush Arbor, her zaman toprak. Gitmeden önce bana bir şey söyle. Anlamama yardım et."

"Ne?"

"Neden burayı bu kadar çok seviyorsun?"

Sessizliğı ve bataklığı, yalnız tepeleri ve sonsuz ağaçları kastetmişti. Görünüşte basit bir soruydu, ama Johnny'nin geçmişı onu çok az kişinin görmezden gelebileceğı bir şekilde damgalamıştı: inandığı ve dayandığı şeyler, kız kardeşini o kadar uzun süre aradığı yol. Johnny şimdi sihirden bahsederse, onu kafası karışık, deli ya da zorlu bir geçmişin hayallerine kapılmış biri olarak görecektlerdi. Yaşamadan, kimse Hush Arbor'un gerçeğini anlayamazdı.

Johnny, bunu yapabilseler bile, onların anlamasını istemezdi.

İKİNCİ BÖLÜM

Avukatın ofisi, şehir merkezindeki dokuz katlı bir binanın en üst üç katını kaplıyordu. Bina, Raven County'nin en yüksek ikinci binasıydı ve en üst kattaki lobiden Johnny, adliyeyi, hapishaneyi, bankaları, insanları ve kırmızı tuğlalı kaldırımları görebiliyordu. Parlak metal sokakta göz kamaştırıyordu ve Johnny, camdan ısıyı hissederek yaklaşıp ağaçların gölgesinde görünen evlerin bulunduğu uzaklara baktı.

"Affedersiniz, efendim? Yardımcı olabilir miyim?"

Resepsiyonist, mermer zemin kadar pürüzsüzdü. Gülümsemesi yeterince gerçekçi görünüyordu, ama soluk kot pantolon ve yıpranmış bot giyen müşterilere alışkın olmadığı belliydi. "Jack Cross'u görmeye geldim."

"Pardon, kim?"

"Jack Cross. Avukatlarınızdan biri."

"Sanmıyorum."

"Bu hafta başladı."

"Efendim, ben bilirim..."

"En üstten beşinci, alttan otuz üçüncü." Johnny başını uzak duvardaki rehberine doğru eğdi. "Otuz yedi avukat. Arkadaşım en yeniniz."

Kadın sola baktı ve bir an için başını eğdi. "Üzgünüm."

Daha önce buraya gelmiş
miydiniz?" "İlk kez."

"Nasıl..." Avukatların listesini işaret etti ve soruyu tamamlamak için kaşını kaldırdı.

"Arkadaşımın adını nasıl gördüm?"

"Ve bu firmadaki avukatların sayısını nasıl
saydınız?" "Gözlerim çok iyidir."

"Görünüşe göre."

"Yedinci katta. Aşağı inebilir miyim?"

"Bir dakika izin verin, bunu halledeyim. Beklerken bir şey ister misiniz?"

"Gerek yok."

"O zaman bir dakika bekleyin."

Johnny onun uzaklaşmasını izledi, dar eteği ve pahalı ayakkabılarını fark etti. Daha ince ayrıntıları da fark etti. Parfümünün altında kahve, tonik ve erkek tıraş losyonu kokusu vardı. Bir tırnağı dibe kadar ısırılmıştı. Birkaç dakika sonra geri döndü. "Karışıklık için özür dilerim," dedi. "Bu hafta firmamıza katılan bir Jack Cross var. Onun gelişini nasıl kaçırdığımı bilmiyorum, ama kaçırdım. İflas bölümünde çalışıyor. Dedığınız gibi, yedinci katta."

"Aşağı inebilir miyim?"

"Şu anda ortaklarımızdan biriyle mahkemede. Mesajınızı alabilir miyim?"

Johnny, en iyi arkadaşının mahkemede olmasının neden bu kadar beklenmedik olduğunu anlayamadan gözlerini kırptı. Sonuçta o bir avukattı. Johnny de bu yüzden gelmişti. "Bir not bırakmak istiyorum."

"Seve seve iletirim."

"Masasına bırakabilir miyim? O eski bir arkadaşım ve bu kişisel bir şey."

"Tabii ki." Resepsiyonist parmaklarını boynunun altındaki cilde bastırdı ve parmaklarını kaldırdığında ince, soluk oval izler bıraktı. "Yedinci kat. Sandy'yi sorun. Yeni ortakların idari işlerini o yürütüyor."

Johnny merdivenlerden aşağı indi ve resepsiyonistin tam tersi bir karakterde olan Sandy'yi buldu. Hırçın. Dağınık. Çekici olmayan. "Bay Cross burada değil."

"Evet, bunu zaten söylediniz."

Johnny onu bir koridordan diğerine takip etti, her seferinde bir kabine veya ofise girip dosyaları ve sert tavsiyeleri dağıtırken durdu.

Yanlış yere imza attınız!

Bu Yargıç Ford için, Yargıç Randolph için değil. Dikkatini ver!

Dördüncü ofisten sonra, Johnny'ye döndü ve gri saçlarını kulağının arkasına düzeltti. "Özür dilerim. Adınız neydi?"

"Merrimon. Johnny."

Bir anlık şaşkınlık yüzünü kapladı. Bu ismi duymuştu, ama nereden hatırladığını çıkaramadı. "Arkadaşı mısın? Aile üyesi mi?"

"Ben bir müvekkilim."

"Bay Cross'un henüz müvekkili yok."

"O zaman ben ilk müvekkili olacağım."

Kadın ikna olmamıştı. Etrafında klavyeler tıklar tıklar çalışıyordu. Diğer asistanlar başka kağıtları itip kakıyorlardı. Kimse iki kez bakmadı. "Mesajı iletmekten daha fazlasını yapabilirim."

"Ben kendim yapmayı tercih ederim."

"Bir sorun mu var?"

"Hiç de değil. Mümkünse ofisini görmek istiyorum ve mahkeme dönüşünde notun ön ve ortada olmasını istiyorum."

"Adın Johnny Merrimon mu?"

Bu isim hala derinlerde bir şeyi gıdıklıyordu. Johnny bunu gözlerinde, büzülmüş dudaklarında gördü.

"Neden bu isim bana tanıdık geliyor?" "Hiçbir fikrim yok."

Görünüşüne rağmen, zamanını alan bu dağınık genç adamın bir şekilde önemli olabileceğinden endişelenerek, olasılıkları değerlendirdi. Üç saniye sürdü. Karar verildiğinde, Johnny'nin istediği yönde oldu. "Seni bir avukatın ofisinde yalnız bırakamam."

* * *

Ofis, Johnny'nin beklediğinden daha iyiydi. Çift camlı pencereler, adliye binasını ve yanındaki parkı görüyordu. Duvarlarda çerçeveli diplomalar asılıydı. Mobilyalar pahalı ve yeniydi.

"İşte burası. Masada kağıt var."

Johnny acele etmedi çünkü kimse sol kolu sakat olan bu küçük, kayıp çocuktan fazla bir şey beklemiyordu. Jack bir kızın ölümüne tanık olmuş ve bunun nedenleri hakkında yalan söylemişti. Çocuk cezaevinde yatmış ve çoğu kişiden daha fazla zamanını Johnny Merrimon'un gölgesinde geçirmişti. Ama Jack, insanların düşündüğü gibi bir sonla karşılaşmadı. Hapishanede ya da araba yıkamada çalışmıyordu, alkolik ya da uyuşturucu bağımlısı değildi ya da başka bir şekilde mahvolmuş değildi. Johnny bunun bir anlık takdir edilmeyi hak ettiğini düşündü, bu yüzden parmağını sıralı kitapların üzerinde gezdirdi, sonra masadan bir fotoğraf aldı. Ofisteki tek fotoğraftı: nehir kenarında iki çocuk — Johnny ve Jack, kardeş gibi.

"Ne zaman olursa olsun, benim için sorun yok."

Gri saçlı kadın sinirli ve gergindi, ama Johnny gözlerini çocukların fotoğrafından ayırmadı. İkisi de gömleksiz ve sırtıyordu, ikisi de toprak kadar kahverengi yanmıştı. Arkalarında nehir taş kadar hareketsiz görünüyordu ve onun ötesinde sadece gölge vardı. Sanki güneş sadece çocukların üzerine parlıyordu ve bir bakıma öyle de olmuştu. O yaştaki arkadaşlar arasında sır yoktu

ve aralarındaki farklar küçüktü: X-Men mi Avengers mı, sopa topu mu beyzbol mu. Johnny gözlerini kırıp, aynı nehrin ortasındaki düz bir kayanın üzerinde içtiği ilk birasını tadabilirdi. Jack onu babasından çalmıştı ve Johnny ile paylaşmak istemişti. *Erkekliğe adım atmak için*, demişti. *İlk bira...*

"Efendim, gerçekten ısrar etmeliyim."

Johnny bir saniye daha bekledi, sonra fotoğrafı masaya bıraktı. Masasının ortasına bir not defteri koydu ve geniş vuruşlarla notunu yazdı. Doğrulduğunda, kadın tereddüt etmeden ve utanmadan notu okudu.

Seninle gurur duyuyorum Jack. Başardın.

Şimdi doğru olanı yap yoksa o zayıf kolunu gerçekten kırarım.

O bunu iki kez okudu ve boynunda bir kızarıklık oluştu. "Bay Cross, deformitesine engel olamaz."

"Bunun farkındayım."

"Bu bir tür şaka mı?"

Johnny, üst kattaki lobiden ayrıldığından beri ilk kez gerçek bir gülümseme gösterdi. "Sadece onun gördüğünden emin olun."

* * *

Bir saat sonra şehir, dikiz aynasında bir parıltı haline gelmişti. Johnny'nin yanındaki koltukta bir çanta vardı ve içinde şehirden alması gereken diğer şeyler vardı: şampuan ve puro, sert peynir ve kahverengi likör. Johnny olacakları hayal etti ve ağaçların arasından ve siyah suyun yanından geçerken gülümsemesi yüzünden hiç kaybolmadı. Açıklıkta, yanmış bir kulübe ve tek başına duran eski mutfağın önünden geçti. Aynı barakaya park ettikten sonra, Johnny kamyonetten indi ve onu bataklıktan geçip diğer taraftaki tepelere götürecek patika ağlarına doğru yöneldi. Yol onu mezarlığın yanından geçirdi ve çoğu eski olan kırk beş mezar taşını geçti. Devasa ve budaklı bir meşe ağacının altında, en eski taşlar küçüktü ve üzerinde hiçbir işaret yoktu. Johnny onları istediğinden daha sık hayal ediyordu.

Asma ağacının altında asılmış köleler...

Bu, ilçenin karanlık tarihiydi. Aynı zamanda aile tarihiydi de.

* * *

Kulübeye yürüyüş otuz dakika sürdü, ama başka biri için daha uzun sürerdi.

Yanlış bir adım atarsan, çamur ayakkabılarını çekerdi. Bir

bir anlık dikkatsizlik, hayatta kalamayabilirdiniz. Su mokasen yılanı. Bakır başlı yılan. Kulübeyi buraya inşa etmesinin nedenlerinden biri de buydu. Kuzeyden, doğudan veya batıdan gelen yol yoktu. Arazisinin sınırının ötesinde, çoğu devlet ormanı veya avlanma alanı olan kırk bin dönümlük gelişmemiş arazi vardı. Yürüyerek gitmek mümkündü, patikalar vardı, ama arabayla ulaşabileceğiniz en yakın yer eski köle yerleşim yeri idi. Oradan yüksek araziye gitmek için bataklığı geçmek gerekiyordu ve bunu göze alabilecek çok az kişi vardı. Sorun sadece yılanlar ve çamur değildi. Patikalar dönüyor, kayboluyor ve yok oluyordu. Kaybolmak çok kolaydı.

Her yer çamur ve siyah suyla kaplı değildi. Bazı yerlerde, hiç ağaçlandırılmamış sert ağaçları desteklemek için toprak yükselmişti. Beş dönüm ya da otuz dönüm, adalar yarısı suya batmış büyük bir yaratığın sırtı gibi bataklıktan çıkmıştı. Adalar arasında patika süngerimsi ve kaygan hale gelmişti ve bazı yerlerde bir dizi tümsekten ibaretti. Kulübe, kuzeydeki tepelerden uzanan bir kara parçası üzerinde bulunuyordu. On beş metrelik bir kaya yüzü, güneş ışığı kulübeyi sarıya boyarken, bronz bir kalkan gibi açıklığı destekliyordu. Burası çok güzel bir yerdi ve Johnny bu sırrı sakladı. Ailesi buraya iki kez gelmişti, ancak ilçenin kuzeyindeki vahşi toprakları umursamamışlardı. Kulübeyi gören tek bir kişi daha vardı. Johnny'ye burayı seçmesinde ve inşa etmesinde yardım etmişti.

Johnny güneşe baktı, sonra saatine baktı.

Jack'in o bataklığın ortasında olduğunu düşünerek yüksek sesle güldü.

* * *

"Lanet olsun! Tanrım... şükürler olsun. Siktir."

Jack üçüncü kez çamura düştü. Yolu bilmediği için değil, biliyordu, sadece Tarzan ya da Doc Savage ya da ormanın derinliklerinde yaşamayı seçen diğer kurgusal karakterler gibi değildi.

"Johnny..."

Ayakları yine kaydı.

"Lanet olsun..."

Ağır ağır nefes alan Jack, kendini yukarı çekip dikkatlice hareket etti. Hâlâ takım elbisesini giyyordu, pantolonu uzun botlarının içine sokulmuştu. Kravatı çıkarmıştı ama ceketinde pantolonunun oturduğu yerdekiyle aynı çamur lekeleri vardı. Yine küfretti, sivrisineklerin neden onu bu kadar sevdiğini, ama Johnny Merrimon'u nedense iğrenç bulduğunu merak etti.

"Bunu seviyorsun, değil mi?" Şimdi mırıldanıyordu, çamurdan çıkmaya çalışırken ellerini kesen switchgrass otları. "Muhtemelen şu anda beni izliyordur. Bir ağacın üzerinde oturmuş..."

Ayağı emici bir sesle çamurdan kurtuldu ve Jack, çimlerin uzun ve kümeli olduğu yerde kalarak izi takip etti. Johnny'yi yedi yaşından beri tanıyordu ve bunca yıl sonra bile, en iyi arkadaşının tüm bunlara sahip olduğu fikrine alışmakta zorlanıyordu.

*Neden bunu istemiş
olabileceğini bilmiyordu...*

Sadece çamur, böcekler ve...

Jack, suyun uzandığı ve güneşin her şeyi mükemmel bir renkle boyayacak kadar alçaldığı son kuru zemini aştı: turuncu su ve uzaktaki tepeler, ağaçlar ve yeşil toprak ve güneşin öptüğü granit. O ışıktaki, Hush Arbor'u arkadaşının gördüğü gibi gördü, bataklığı ilk geçtiklerinde kendisinin gördüğü gibi. O zamanlar on dört yaşındaydılar, vahşi doğada işleri olmayan iki çocuk. Ama yine de gelmişlerdi; aynı yerde durmuş ve aynı manzarayı görmüşlerdi.

"Tanrım." Jack, hala zor nefes alırken, gözlerindeki teri avucuyla sildi. "Bunu nasıl unutabilirim?"

* * *

Saat altı kırk olduğunda, Johnny her şeyi hazırlamıştı. Kamp masası ve sandalyeleri, açıklığın kenarındaki sert toprak üzerinde duruyordu. Masada burbon vardı. Emaye tabaklarda peynir ve tütsülenmiş geyik eti vardı; dört kiloluk bir yayın balığı şiş için hazır. Purolar onun alabileceğinden daha pahalıydı, ama o ve Jack puro konusunda şakaya gelmezlerdi. Bu, uzun zaman önce verdikleri bir sözdü.

Ucuz içki, ucuz purolar...

*Önce aç kalmayı tercih
ederlerdi.*

Bu aptalca bir sözdü, bir çocuğun övünmesiydi; ama liseden beri bu sözü tutmuşlardı ve Johnny bu geleneği bozacak kişi olmayacaktı.

Bacaklarını uzatarak, Johnny parmaklarını başının arkasında birleştirdi, gözlerini kapattı ve gülümsedi. Hava ılıktı; hafif bir esinti vardı.

Bataklıkta Jack yine düştü.

* * *

Yol sonunda düzleşti ve Jack, açık su alandan uzaklaşıp, dokunacak kadar yakın olan çınar ve servi ağaçları ortaya çıkınca hızını yavaşlattı. Bu

bölümün doğru gitmesini istediği için, dallar ve çalılar arasında sessizce ilerledi.

Sadece bu seferlik...

Kuru toprağa çıktı, kulübe ağaçların arasından göz kırpyordu. Johnny, eğrelti otlarının ötesindeki bir masada oturuyordu, soluk kot pantolon giymiş, çıplak ayakla, iki gözü kapalı ve yüzü güneşe dönük. Saçları son gördüğünden daha uzundu ve Jack bir an için eski kıskançlığını hissetti. Johnny köşeli ve güçlüydü, erkeklerin bile iki kez baktığı türden bir yüzü vardı. Film yıldızı kadar yakışıklı değildi, ama *çarpıcı* kelimesi bile yetersiz kalırdı. Bronz teni ve koyu renk gözleriyle, eski hikayelerdeki kahramanlara benziyordu, kılıçla savaşıp ve kızları kazanan türden.

Jack'in bakışları kısa bir süre kendi şekilsiz koluna düştü. Sol omzundan sarkan kol, on yaşındaki bir çocuğun attığı bir şey gibi görünüyordu. Takım elbisenin kolu onu yutuyordu; parmakları bile çok küçüktü. İnsanlar onu böyle tanıyordu, büyürken. *Evet, kolu bozuk çocuk.* Sadece Johnny, bunun hakkında konuşmanın onu önemsiz hale getirdiğini, şaka yapmanın daha da iyi olduğunu anlıyordu.

Johnny şimdi yakındaydı, bacakları uzanmış, gözleri hala kapalıydı. Jack son ağacın altında durdu ve avucunda bir çakıl taşı zıplatmaya başladı. Atış tam doğru olmalıydı — yüze gelmemeli ve kanatmamalı, ama anne gibi acı verecek kadar sert olmalıydı. Çocukluklarından beri böyle olmuştu.

En sessiz olan kimdi?

Kimin kolu daha iyiydi?

Başparmağıyla taşı düzeltti ve Johnny, iyi kolunu geriye doğru çekerek konuştu.

"Yapma."

"Lanet olsun, Johnny." Jack kolunu indirdi, şaşırmamış ama gerçekten rahatsız olmuştu. "Bunu nasıl yapıyorsun? Her seferinde yapıyorsun. Bu doğru değil."

Johnny tek gözünü açtı. "Çok gürültü yapıyorsun."

"Kolumu kaldırmak çok gürültü mü yapıyor?"

Johnny ayağa kalktı ve burbon şişesini kaldırdı. "Endişelenme. Hadi. Bir içki iç. İhtiyacın var gibi görünüyor."

Jack gölgelerden çıktı, Johnny'nin her zaman bildiği gibi görünmesinin doğal olmayan hali hala onu rahatsız ediyordu. Ayak sesleri, tabii ki. Kırılan dallar ve çamurdan çıkan sesler. Jack bunları görebiliyordu. Johnny, atış yapacağı anı nasıl biliyordu?

Her seferinde, diye düşündü Jack, ama daha spesifik olabilirdi.

Son üç yılda on yedi kez.

Ondan önce, Jack en azından yarısı kadar zamanlarda onu hazırlıksız yakalayabiliyordu; ve bu çocukluğundan beri böyle devam ediyordu. Bazen Johnny bunu önceden tahmin edebiliyordu. Bazen edemiyordu.

Peki şimdi ne farklıydı?

Açıklığa adım atan Jack, masayı, yiyecekleri ve arkadaşının keskin gülümsemesini gördü. Gözleri yoğun ama parlaktı, saçları dalgalı ve dağınıktı ve gömleğinin yakasına değecek kadar uzundu.

"Jack Cross, Avukat." Johnny eğretili otlarının arasına girdi ve Jack'i sıkıca kucakladı. "Lanet olsun, seninle gurur duyuyorum."

Jack da ona sarıldı, sonra utanarak geri çekildi. Johnny nadiren sevgisini gösterirdi ve bu ifade Jack'in kalbini karmaşık bir şekilde etkiledi. "Teşekkürler, Johnny. Uzun bir yol oldu."

Bu acı bir gerçektir ve ikisi de bunun farkındaydı. Jack, altı ay içinde mahvolmuş bir çocukluktan kurtulmuştu ve Johnny, bu kadar hızlı ve geri dönüşü olmayan değişimi tetikleyen nedeni anlayan birkaç kişiden biriydi. Suçluluk. Pişmanlık. Çocuk hapisanesi.

"Hoş geldin," dedi. "Otur, otur."

Johnny masayı işaret etti ve Jack bir sandalyeye oturdu. Johnny burbonu doldurup bir bardak uzattı.

"Parlak ışıklar ve daha iyi günler. Geldiğine sevindim."

Jack, Johnny'nin bardağına kendi bardağıyla dokundu. "Başka seçeneğim var mıydı?"

"Her zaman," dedi Johnny; ama aslında başka seçenek yoktu. Ayda iki kez akşam yemeğinde buluşuyorlardı, bir kez Jack'in evinde, bir kez de burada. Bu bir alışkanlıktı ve ikisi de bunu bozmuyordu. "Neden takım elbise giydin?" diye sordu Johnny.

"Ha?"

Johnny masanın karşısına oturdu. Bardaktaki burbonu çevirip parmağıyla işaret etti. "Neden kıyafetini değiştirmedin?"

"Mahkeme geç bitti. Eve gitmeye vaktim yoktu ve gün batımından sonra o bataklıkta mahsur kalmak istemedim. O kadar kaybolurdum ki, sen bile beni bulamazdın."

"Ah, bir yolunu bulurdun."

Jack bir yudum aldı ve rahatsız görünüyordu. Yalanlar onu her zaman rahatsız ederdi.

"Öyleyse." Johnny sandalyeye yaslandı. "Mahkeme."

Bu yorum masumane geliyordu, ama Jack aldanmadı. "Tamam, peki. Üvey baban aradı ve buraya gelmeden önce eve uğramamı istedi. Söyleyecek çok şeyi vardı, biraz zaman aldı."

"Dur tahmin edeyim. Benim için endişeleniyor."

"Siyah ve mavi morluklarla, kemiğe kadar kesiklerle ortaya çıktığını, bu yerde tek başına ölebileceğini söyledi." Jack başparmağını ve işaret parmağını kaldırdı. "Anlattığı kadarıyla, bu kadar yakındı, parçalanmış ve kanlar içindeydin ve sırtın kırılmak üzereydi."

"O kadar kötü mü görünüyorum?"

Johnny bardağındaki burbonu karıştırdı ve Jack, Johnny'nin iyi görüldüğü için kaşlarını çatı. Johnny'nin gülümsemesi rahattı ve eğlenceliydi, bir kaşı hafifçe kalkmıştı. "Clyde, seni eve ya da en azından şehre dönmeye ikna etmemi istiyor. Bunun yeterince uzun sürdüğünü söylüyor. Annenin..."

"Annemi bu işe karıştırma."

Jack geri adım atmayı reddetti. "Annenin başka bir çocuğu kaybetme kabusları gördüğünü söylüyor. Bunun onun mutluluğunu etkilediğini söylüyor."

"O sadece beni yanında istediğini *sanıyor*. Bana nasıl baktığını sen de gördün."

"Belki."

"Bunun doğru olduğunu biliyorsun."

"Eve dönme zamanı geldi, Johnny."

"Beni ikna edebileceğini mi sanıyorsun?"

"Bence benim yardımına ihtiyacın var ve bu yüzden normalde olduğundan daha fazla beni dinlemelisin."

Johnny'nin gözlerinde bir şey hareket etti, keskin, tehlikeli ve hızlı bir şeydi. "Bana şantaj mı yapıyorsun?"

"Yardımına ihtiyacın var mı, yok mu?"

Johnny bardağı masaya koydu ve sert bakışları yumuşadı. "Belki."

"Bu yüzden mi haber vermeden ofisime geldin? Asistanımı korkutup kırdın? *Belki de* benim yardımına ihtiyacın olduğu için mi?"

Johnny omuzlarını silkti. "Sadece dalga geçiyordum." "Polisi aramak istedi."

"Hadi ama..."

"Kolumu kıracağını söyledin, Johnny. O şöyle dedi, aynen aktarıyorum: 'O, tanıdığım en şiddetli adam.' O birçok erkekle tanıştı, Johnny. Yargıçlar. CEO'lar. Ne söylediyse ya da ne yaptıysan, onu endişelendirdin."

"Bu saçmalık. Sen benim en iyi arkadaşımsın." "Biliyorum. O bilmiyor."

"Benden ne istiyorsun Jack? Ne dememi istiyorsun?" "Dürüst olmanı istiyorum."

"Her zaman dürüst değil miyim?"

"Bu yer hakkında değil. Hepsi değil."

Johnny karanlık ağaçlara ve uzaktaki suya bakarak daldı. "Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Jack, arkadaşındaki bu bariz çelişkiyi düşündü. Johnny, Jack'in tanıdığı en bağımsız insandı, ama ihtiyacı belliydi; bu, gergin omuzlarında, hareketsiz bakışlarında, doğal olmayan durgunluğunda görünüyordu. "Ne kadar parasızsın?"

Johnny yine omuz silkti, burbonunu yuttu ve gülümsemeyi andıran bir ifade takındı. "Başka bir avukat tutamayacak kadar."

"Hiç para kaldı mı?"

Sigorta parasını kastetmişti, bu yüzden Johnny cebine uzandı ve bir deste banknotu masanın üzerine attı. Jack onu aldı, sonra geri koydu.

"Bu üç yüz dolar." "Üç yüz yedi." "Geri kalanı ne oldu?"

"Avukatlar."

"Hepsi."

"Evet."

"Tanrım, Johnny, başka seçeneklerin de var."

"Bana araziyi satmamı söyleme."

"Altı bin dönüm arazin var."

"Satmayacağım Jack. Bir dönüm bile. Yarım dönüm bile."

"Ne dediğini anlıyorum, ama hesap basit. Hiçbir şey yapmazsan hepsini kaybetme riskin var, ya da bin dönüm satıp diğer beşini kurtarabilirsin. Acil satış fiyatından satsan bile, başka bir avukat tutacak kadar paran olur. Hatta üç tane tutabilirsin. Bankada paran olur ve yine de Kuzey Carolina eyaletinin dördüncü büyük arazi sahibi olursun."

"Onca hukuk fakültesi eğitimi aldın ve en iyi tavsiyen bu mu? Satmak mı?" "Evet."

"Neden?" Johnny bardağını masaya koydu, siyah gözleri parladı. "Tükenip ağaçlandırılın diye mi? Zengin bir bankacı arkadaşlarını buraya getirip dört tekerlekli araçlarla geziye çıkıp avlanarak burayı sevdiğim her şeye saygısızlık etsin diye mi?"

Umutsuzluk ve öfkeyi izlemek zordu. Johnny, on sekizinci doğum gününde bu araziyi miras almıştı, ama başka insanlar da hak iddia ediyordu ve bu iddiaların da geçerliliği vardı. Johnny, duruşmada haklı olduğu için kazandı, ama temyizde riskler

meşruydu. Arazisini elinde tutmak için büyük firmalardan birinin güçlü bir avukatına ihtiyacı vardı. Bu da saatte beş yüz, hatta belki altı yüz dolar demekti.

"Bu benim ailemin arazisiydi Jack, parçalanıp satılmamış ve mahvolmamış son arazisi. Savaşmadan vazgeçmeyeceğim."

"Tamam, temyizi bir an için unutalım. Para olmadan nasıl yaşayacaksın? Ya yaralanırsan ve avlanamazsan? Benzin ne olacak? Emlak vergileri? Sağlık hizmetleri?"

"Tek ihtiyacım olan bir avukat."

"Tanrı aşkına, bu işe başlayalı beş gün oldu! En üst düzeyde temyiz davası çalışması yapman gerekiyor."

"Sen yeterince yeteneklisin." "Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin?"

"Çünkü sen üniversiteyi üç yılda, hukuk fakültesini ise iki yılda bitirdin. Ayrıca sen benim tek arkadaşımsın."

"Bu adil değil."

"Elimde olan bu."

"Lanet olsun." Jack, eğrelti otlarının kenarına yürüdü ve Johnny'ye sırtını döndü. "Sadece içelim mi?" dedi. "Bourbon içip, yayın balığı yiyip, geri kalanını yarın düşünelim mi?"

"Bana borçlusun Jack." Sözler, iyileşmemiş bir yaradan çıkarılan metal kadar dikkatliydi. "On yıldır, anıların aramıza girmesine asla izin vermedim. Seni bundan uzak tuttum, ayrı tuttum."

"Biliyorum."

"Başka kimse bana yardım edemez."

Jack başını salladı, beş parmağı bardağın üzerinde, küçük parmakları beyazlaşmış. "Risk büyük, Johnny. Arazin, hayatın." Her şeyi işaret etti. Ormanı. Suyu. "Bunun sorumluluğunu üstlenmek istediğimden emin değilim."

"Korkuyor musun?" diye sordu

Johnny. "Dalga mı geçiyorsun?"

Çok korkuyorum."

Korkmak, genç erkekler arasında büyük bir kelimeydi ve bunun arkasında, Johnny bir gülümseme ve ani, şaşırtıcı bir sempati gösterdi. "O zaman endişelenme," dedi. "Yarınki sorun."

"Emin misin?"

"Tabii ki eminim. Otur. İç."

Jack söyleneni yaptı ve Johnny bardağı doldurdu. Jack onu da içti.

* *

Jack kabinde tek başına uyandığında ortalık sessizdi. Kalbi çarparak birdenbire uyandı.

Onu uyandıran neydi?

Bilmiyordu, ama korkunç bir korku duyuyordu, zihninde camı tırmalayan tırnaklar gibi bir ses vardı.

Bir rüya mıydı?

Ayakları çıplak zemine değdi ve ayağa kalktığında baş dönmesi onu yana doğru itti. Duvara yaslandı, ama bu onu dengelemek için yeterli olmadı. Gömleğini çekip belinden eğildi. Dikleştiğinde, pencerenin yanındaki sandalyeye doğru el yordamıyla ilerledi ve üzerine düştü, bir eli göğsünde, yüzü ve boynu terden kaygandı. Soluk bir ışık masanın üzerine dökülüyordu, ama geri kalan her şey gölgeli ve griydi: köşeler ve alçak yerler, sandalyesinin altındaki ölü alan. Camdan dışarı baktığında, ağaçlarda sis ve sahte bir şafağın zayıf ışığını gördü.

"Johnny?"

Kapıyı açarak, sanki boyanmış gibi durgun bir dünyaya adım attı. Böcekler ses çıkarmıyordu, kurbağalar sessizdi. Bir düzine adımla eğrelti otlarının arasından geçen bir patıkaya, sonra da ağaçların altındaki bir yere ulaştı. Orası daha loş ve daha serindi. Arkasında bataklık, siyah çamur ve çürüme kokusu vardı. Oraya gitmenin bir anlamı yoktu, ama rüyaların hiçbir zaman bir anlamı olmazdı ve bu da bir rüya gibi geliyordu: gümüş rengi sis, boğulma hissi. Kendi yatağında uyanmak istiyordu, ama sis inceliyordu ve bataklığın kenarında biri duruyordu.

Johnny?

Bu kelimenin dudaklarından çıkıp çıkmadığını bilmiyordu. Ses sisin içinde kayboldu ve Johnny kıpırdamadı. Siyah suda duruyordu, gömleksiz, dizlerinden aşağısı ıslak kot pantolon giymişti. Omuz kasları kıpırdadı ve seğirdi, Jack kendini kucakladı ve su kenarında durup arkadaşının o kadar derin bir sessizliğe bakmasını izledi ki, sanki bataklık nefesini tutmuş gibiydi.

"Ne yapıyorsun dostum?" Cevap yok, hareket yok. "Johnny?"

"Görüyor musun?"

Jack arkadaşının bakışını takip etti; su ve karanlık gördü ve uzakta bir ada. "Ne demek istiyorsun?"

Johnny bataklığı işaret etti. "Görmüyor musun?"

"Orada hiçbir şey yok. Hadi ama dostum."

Ama Johnny cevap vermedi ve kolu havada kaldı. Jack tekrar baktığında, switchgrass otları ve ağaçlar gördü ve bunların arkasında, yükselen ayın ışığıyla parıldayan bir ışık dalgası gördü. Jack, Johnny'nin donuk ve zar zor açık olan gözlerine bakmak için suya girdi. "Johnny, dostum. Hey. İyi misin?"

Jack omzuna dokundu ve Johnny bir kez gözlerini kırptı. "Jack," dedi. "Ne oluyor?"

"Sanırım uyurgezerlik yapıyorsun." "Hava soğuk."

Johnny bu konuda haklıydı. Dudakları maviydi, cildi buz gibiydi. Jack bile hissediyordu: Ağustos bataklığının nemli ve sıcak havasında hiç yakışmayan soğuk, yoğun hava. "Buraya nasıl geldiğini hatırlıyor musun?"

Johnny hiçbir şey söylemedi.

"Benimle konuşuyordun. Hatırlıyor musun?"

Johnny tekrar gözlerini kırptı, bu sefer yarı hızda. Sanki örümcek ağlarını temizler gibi parmaklarını gözlerinin üzerinde gezdirdi.

"Tamam." Jack, Johnny'nin kolunu tuttu. "Rüya görüyorsun dostum, hepsi bu. Seni kulübeye geri götürelim."

Johnny ilk başta direndi, sonra çamurdan ayağını çekip kıyıya doğru döndü. Kendini yönlendirilmeye izin verdi ve o an Jack, ikisini bataklığın kenarına getiren tek şeyin şans olduğuna dair kendi yalanına inandı. Ama her adımda, bu daha çok bir yalan gibi geliyordu. Dünya sessiz ve ağırdı, hava ölü bir şey kadar soğuktu. Bu abartı değildi. Sıcaklık her saniye düşüyordu, Jack'in nefesi aniden bir duman bulutu haline geldi. "Kulübe," dedi, sanki bir dua gibi. Çünkü soğukla birlikte daha derin bir korku da çöküyordu — bunu derisinde ve omurgasında hissediyordu, sanki korkunç bir şey yakınmış gibi tüyleri diken diken oluyordu. "Hadi, Johnny." Jack sertçe çekti, ama arkadaşı çamurda bir kütük gibi kök salmıştı, arkasında sisin içinde boş bir yer belirdiğinde tekrar işaret etti. Belirli bir şeye benzemiyordu, ama yükselen aya karşı şekilsiz ve hareketsiz duruyordu. Jack ona bakarken hissettiklerini tarif edemedi, ama sanki tüm soğuk ve korku o donuk, boş hava lekesinden yayılıyordu.

"Görüyor musun?" dedi Johnny.

Ama Jack daha da sert çekiyordu. Işık ve sıcaklık istiyordu, bu lanet bataklıktan başka herhangi bir yerde olmak istiyordu. "Lanet olsun, Johnny! Hadi!" Güçlü koluna küçük kolunu da ekledi, önce bir ayağını, sonra diğerini kurtardı. İlk başta yavaş hareket ettiler, sonra hızlandılar, karanlık su sırıyordu, ayakları çamurda sürükleniyordu.

Jack sudan ilk çıkan oldu, Johnny onu takip etti. Fernlere tökezledi ve ayakları yere değdiğinde, soğuk ve korku sona erdi.

Ağaçlardan cırcır böcekleri ses
çıkarıyordu. Sazlıklardaki
kurbağalar şarkı söylüyordu.

* * *

Jack, Johnny'yi kulübeye götürdü, ama arkadaşı sanki iplerle tutturulmuş gibi hareket ediyordu; sanki o ipler aniden kesilmiş gibi yatağa düştü. Jack onu bırakıp pencereleri ve kapıyı kontrol etti. Dışarıda bir esinti ağaçları sallıyordu. Sis kalkıyordu.

Az önce ne olmuştu?

Hafızası şimdiden siliniyor, korku sis gibi kalkıyordu. Jack ayak parmaklarının arasındaki çamuru inceledi. O gerçektir. Ellerinde ve ayaklarında bulunan kan, düştüğü, koştuğu ve tekrar düştüğü yerlerdeki çizikler de gerçektir. Kapıda kilit yoktu, bu yüzden kapıyı sıkıca sıkıştırdı ve sırtını dayayarak oturdu. Şafak söktüğünde Johnny'yi ve pencereleri kontrol etti. On dakika sonra kapıyı açıp dışarı çıktı. Saati 6:25'i gösteriyordu. Işık sulu, sabah sıcaktı ve giderek ısınıyordu.

Neden bu kadar garip geliyordu?

Anılar oradaydı, ama parçalanmıştı. Buz gibi havayı, nefesinin buğusunu hatırladı.

Jack ağaçların arasından baktı ve bataklığa giden izleri takip etti. Ayaklarının altındaki toprak nemliydi. Bir ağaca dokundu ve o da bir rüyanın anısı gibi geldi.

Su kenarında, onu rahatsız eden görüntüleri zihninde tutmaya çalıştı, ama ne kadar sıkı tutmaya çalışsa da, o kadar zor ulaşılır hale geliyorlardı. O, tam da bu yerde durmuştu. Johnny de öyle.

Neden bu kadar korkmuşlardı?

Bu soruyu ne kadar çok düşünürse, o kadar çok rahatsız oluyordu. *Korku* bile doğru kelime değildi. *Dehşete* kapılmıştı.

Şimdi bataklığa bakınca, buna inanmak zordu. Sabah ışığında her şey yumuşak görünüyordu, adalar uzaktaydı, sular benekliyd.

Gerçekten buraya gelmişler miydi?

Jack uzun süre ayakta durdu, ama şimdiye kadar gördüğü tüm rüyalar gibi, görüntüler solup sadece parıltılar kaldı.

Bu bir kabus muydu yoksa gerçek miydi?

Jack kulübeye döndüğünde, Johnny'yi dün geceki ateşin közlerine dalgalar atarken buldu. "Günaydın, Danışman. Beş dakikaya kahve hazır."

Jack tereddüt etti, arkadaşının dün geceyle ilgili bir şey hatırlayıp hatırlamadığını anlamak için onu izledi. Dikkatini ateşe veren Johnny, diğer yüzlerce sabah olduğu gibi yarı uykulu ve rahat görünüyordu. Ateşi büyüttü, eski bir kahve demliğini ızgaraya koydu. "Ekmek var," dedi. "Birazdan domuz pastırması yapacağım."

"İyi misin, Johnny?" "Dalga mı geçiyorsun? Harika hissediyorum."

Kömürleri karıştırdı, yanağını ovuşturdu ve is lekesi bıraktı. Henüz başını kaldırmamıştı, bu yüzden Jack ateşin karşısındaki sandalyeye oturdu. "Nasıl uyudun?"

"Derin ve rahat."

"Johnny, bana bak." Johnny baktı. "Dün gece ağaçta uykuya daldın. Kulübede uyandın."

Johnny'nin gözleri bir an için dondu, sonra omuz silkti. "Uykuda yürüdüm galiba. Olur böyle şeyler."

"Bu seni korkutmuyor mu?"

"Buradayım," dedi. "Ben iyiyim."

"Dün geceyi hiç hatırlamıyor musun?" "Geç saatlere kadar ayaktaydık. Çok içtik."

"Başka?"

"Hapisteki baban, o boktan karavanda yaşayan annen hakkında konuştuk. Avukatlık yapmanın nasıl bir şey olduğunu anlattın. Bir keresinde işerken düştün."

"Bu komik değildi."

"Evet, komikti."

Johnny tekrar güldü, ama Jack hala ciddiydi. "Hepsi bu mu? Hepsi bu kadar mı?" "Tabii ki hepsi bu kadar değil." Johnny ateşi karıştırmayı bıraktı. "Bourbon'dan önce manchego peynirini bitirdik. Sen kedi balığını sevdin, ama bir kılçık yuttuğunu sandın. Puro içtik, fıkralar anlattık, evrenin gizemlerini çözdük. Bu bir akşam yemeği idi Jack, burada yediğimiz diğer akşam yemekleri gibi."

"Peki ya sonra?"

"Sonrası yoktu. Yatağa gittim. Uyandım. İşte buradayız."

Jack ısrar etmeyi bıraktı. İki dakika sonra kararını verdi. "Dinle, ben buradan gidiyorum."

"Ne? Ciddi misin?"

Jack ayağa kalktı ve avuçlarını uyluklarında gezdirdi. "Burada olmak istemiyorum."

"Tamam. Peki, lanet olsun." Johnny de ayağa kalktı. "Seni dışarıya kadar geçireyim mi?" "Hayır, gerek yok."

Jack botlarını buldu ve giydi. Johnny çelişkili bir şekilde onu izledi. Böyle günler ikisi için de önemliydi. Normalde balık tutar, avlanır ya da atış yaparlardı; kahvaltı her zaman büyük bir olaydı. Johnny iki kez ağzını açtıktan sonra sonunda konuştu. "Avukatlık meselesi hakkında..."

"O değil."

"O zaman neden gidiyorsun?"

Jack ceketini aldı ve açıklığa doğru baktı. Johnny'nin bu yerde yaşamak istemesini hiç tam olarak anlamamıştı, ama eğer bir keşiş gibi yaşamayı seçtiyse, Jack'in görevi onun yanında olmak olacaktı. Bunun bir kısmı çocukluktan ve karşılıklı yükümlülüklerden kaynaklanıyordu; bir kısmı da kardeş gibi yaşadıkları içindi. Bu, birbirlerine güvendikleri, destek oldukları ve kabul ettikleri anlamına geliyordu. Ama bugün farklıydı ve Jack, sabah havasında kahve kokusunu aldığı kadar kesin bir şekilde bu değişikliği hissetti.

Johnny yalan söylüyordu.

* * *

Jack, şehir merkezindeki bir fırının üstünde tuttuğu küçük dairesine döndüğünde, şüpheleri daha da artmıştı. Johnny'nin kahkahasında ve gözlerinin hareketlerinde bir şeyler vardı. Kapıyı kilitleyip ışıkları kapattıktan sonra Jack, çamurlu giysilerini çıkardı, yatağa uzandı ve en iyi arkadaşının bir yalancı olma ihtimalini düşündü. Bu düşünce onu rahatsız etti ve Jack uzun süre bu düşünceyi kafasında çevirip durdu, bundan nefret etti; ama daha rahatsız edici bir gerçek onu rüyalarında buldu. Siyah suda duruyordu ve soluk ışıktaki Johnny gömleksiz bir şekilde yanında duruyordu. Gözleri yarı kapalıydı, elleri düşen yağmuru yakalamak istercesine yukarı doğru dönmüştü. Her şey gerçektir: bacaklarındaki su, soğuk hava ve korku. Jack, Johnny'nin işaret ettiğini gördü, ama bakmaya korkuyordu.

Görüyor musun?

Jack görmedi; görmek istemedi.

Jack...

Jack bu sefer baktı, ama Johnny'nin işaret ettiği yere değil. Siyahlaşmış gözlerle ve kasılmış, seğiren kaslara baktı. Belki Johnny korkuyordu. Belki Jack gibiydi.

Ne gördüğünü söyle bana.

Ama korku çok gerçektir ve Jack çok utanıyordu. Gözlerini kapattı ve açtığı anda, ekmek kokan bir dairede uyanmıştı. Dışarıdaki gökyüzü loştu, çarşaf lar buruşmuş ve nemliydi.

"Bu mümkün
değil." Ama
mümkündü.

Johnny'nin üvey babası Jack'e düşme sonucu oluşan yaralanmalardan, mürekkep gibi siyah morluklardan ve kemiğe kadar uzanan derin kesiklerden bahsetmişti. Johnny düşüp neredeyse ölmüştü, bu yüzden Jack'i aramıştı. Burbon ve sisin etkisiyle Jack unutmuştu, ama artık unutmamıştı. Ani gerçeği inkar etmek istedi, ama gözlerini kırptığında Johnny'yi gördü, tıpkı dün geceki gibi, sadece rüyada değil. Gömleksiz, hareketsiz ve kusursuzdu.

Üzerinde hiçbir iz yoktu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

O gece, üst üste ikinci gece, Jack içmesi gerekenden fazlasını içti. Altı paket bira ile başladı ve binasının çatısını çevreleyen parapet üzerinde bir içki şişesi ile bitti. Kendine kızgındı ve korkmuştu, uzak bataklıkta üzerinde fırtına bulutlarının patladığı kuzeye bakıyordu. Burada bile nemi, elektrik yükünü hissediyordu. Fırtına şehre doğru ilerliyordu ve Jack, fırtınanın onu havaya uçurması ya da çatıya yapıştırması için olduğu yerde kalmayı düşündü. Bu düşünce mantıksızdı, ama Jack gerçekliği ve bu nedenle de kendini sorgulamaya başlamıştı. Farkındalık ve odaklanma, çocukluk korkularının hapishanesini kırmak için kullandığı kaldıraçlardı. Artık kendi zihnini tanıyamadığında geriye ne kalacaktı?

"Lanet olsun, Johnny."

Jack şişeyi kaldırdı ve boğazını yakarak içkiyi yuttu. Artık bir avukattı ve büyümüştü. Böyle olmamalıydı.

Yine içti, boğulurcasına. Altında hareket ve ışık vardı, cumartesi gecesi şehrin sesleri. Saat geç olmuştu ve uyuyor olması gerekirdi. Yeni ortaklar böyle yapardı. Uyur, çalışır ve makineyi beslerlerdi. Alyssa'nın ölümünden beri Jack'in tek istediği şey, mantıklı ve kararlı bir hayattı. Hukuk da buydu ve insanları böyle yapmaya yönelik tasarlanmıştı. Profesörlerin seslerini duyabiliyordu:

Gerçek, hukuk ve emsal...

Jack güldü ve bu ses onu korkuttu çünkü içinde rasyonellik yoktu. Kırık ve vahşi bir sesiydi ve Johnny ile geçirdiği çocukluk da tam olarak böyle bitmişti, sessizlik ve zamanla değil, ani bir sır, ölüm ve batıl inançlarla dolu korku dalgasıyla. Jack'in emsaller hakkında bildiği buydu. Bu düşüncesini Johnny ile paylaşabilirdi ve Johnny de başını sallardı, çünkü bu yolu birlikte yürümüşlerdi: Alyssa'nın ortadan kaybolması ve uzun arayış, cesedinin bulunması, onun yokluğunda ölen

ve acı çeken diğerleri. Johnny, "*Evet, hatırlıyorum*" ve "*Evet, iyilik ve kötülük arasında bir çizgi var*" derdi. Ama insanlar aynı yolu yürürken farklı şeyler görebilirlerdi. Çocukluğundan bu yana Johnny, insanların acımasız, bencil ve alçak olduğunu düşünen pragmatik bir bakış açısına sahipti. Jack de bunu kabul ediyordu - bu yüzden hukuk önemliydi - ama onun düzen ihtiyacının Johnny'nin anladığından daha derin olduğunu biliyordu; çünkü Jack o yolda farklı şeyler öğrenmişti ve bunların hepsi rasyonel ve gerçek değildi. Johnny neden-sonuç ilişkisini görmeyi tercih ederken, Jack Tanrı'nın ve şeytanın elini görüyordu. Bu abartı ya da yanlış bir inanç değildi; bunu kemiklerini tanıdığı gibi biliyordu: dünyanın gölgeli ve derin olduğunu, kötülüğün gerçek olduğunu ve bir yüzü olduğunu. Bu nedenle Jack düzen, sağlamlık ve kontrol arıyordu.

Ama böyle bir şey yoktu.

Bataklıkta olanlar gerçekse, böyle bir şey yoktu.

Bu çirkin bir düşünceydi ve içini ağırlaştırıyordu. Kendine aptal olduğunu söyledi, ama buna inanmadı; Johnny'nin doğruyu söylediğini söyledi, ama buna da inanmadı. O tanrının unuttuğu bataklıkta bir şey olmuştu ve Jack bu inancını içkiyle silip atamıyordu. Bunun yerine fırtınayı izledi, fırtınanın çatıdaki tozu, sıcaklığı ve endişeyi süpürmeye yetecek kadar güçlü olmasını umarak fırtınayı teşvik etti. Ama fırtına şehre ulaşmadan doğuya döndü. Sarı renkte parıldadı ve yağmur yağdırdı, küçüldü ve onu olduğu yerde bıraktı. Jack fırtınanın uzaklaşmasını izledi ve gökyüzü boşaldığında şişe de boşalmıştı.

* * *

Birkaç saat sonra uyandığında, dışarıdaki ışık griydi. Bu, üniversite ve hukuk fakültesinden gelen bir alışkanlıktı: erken kalkmak ve erken çalışmaya başlamak. Boşa harcayacak zamanın olduğu günler azdı ve Jack, ortak çabanın değerini biliyordu. Wake Forest Üniversitesi'ni sınıf birincisi, Duke Hukuk Fakültesi'ni ise ikinci olarak bitirmişti. Büyük bir şehre gidip yüksek maaş alabilirdi, ama Jack, çocukluğunu mahveden yere bir şey kanıtlamak istiyordu.

Ayrıca, Johnny buradaydı.

Yatakta dönerek masadan saatini aldı ve kanlı gözleriyle baktı. Saat altı on yedi. Uyuyakalmıştı.

"Harika."

Pazar sabahıydı, ama bunun önemi yoktu. Avukatlık, ortak olursanız en iyi şekilde işlerdi ve bu kolay ya da ucuz bir şey değildi. Dokuz yıl

ortak olmak için normalde bu kadar zaman gerektiğini söylemişlerdi. Jack bunu beş yılda başarmayı planlıyordu, bu yüzden kendisiyle bir anlaşma yaptı. Ayda iki cumartesi gününü Johnny ile geçirecekti. Diğer günler çalışacaktı, ve sıradan bir iş değil. Hukuk fakültesinde olduğu gibi çalışacaktı. Günde on beş saat. Masasında yemek yerse on altı saat.

Saat altı elliye düşünu alıp giyinmişti. Ofise yürüyerek sekiz dakikada ulaşıyordu ve yolda kahve ve simit almak için duruyordu. Bina boştu ama Jack umursamıyordu. Sessiz koridorları ve temiz, işlenmiş kokuyu seviyordu. Masasında kahvesini yudumlarken, katılmayı seçtiği mesleği düşündü. Firma orta büyüklükteydi ama saygın bir firmaydı. Raven County küçük bir pazardı, ama firma tüm Güney'den müşteriler çekiyordu. Bu tür bir başarı zaman ve çaba gerektiriyordu, ayrıca çalışkan ve zeki avukatlar. Şu anda bile genişleme konuşuluyordu — belki Charlotte'ta bir ofis, sonra Raleigh'de bir tane daha. Ondan sonra her şey olabilirdi. Washington. Atlanta.

Jack pencereye doğru yürüdü ve doğruya doğru baktı. Hapishane çok uzaktaydı, göremiyordu ama orada olduğunu ve içinde babasının olduğunu hayal etti. Raven County'de kalma kararının bununla bir ilgisi var mıydı? Aynı soruyu annesi için de sordu, onun çoktan kiliseye gitmiş ya da evde diz çökmüş olacağını biliyordu. Annesi, ölü bir ağacın altında eski bir karavanda yaşıyordu ve hayatındaki her kötü şey için Jack'i suçluyordu. Bu yüzden, duaları kindar bir türdü ve diğer inananlar da bunu onda görüyordu. Onu değiştirmeye çalıştılar ama başaramadılar, onu bir kiliseden diğerine ittiler, her biri bir öncekinden biraz daha fakir, biraz daha çaresizdi. Jack'in son duyduğu, nehrin kenarındaki çıplak bir alanda kurulan bir çadırdaki ayine katıldığıydı. Vaiz, güney Alabama'dan gelmişti ve uzun süreli miyavlama ve terleme eğilimi vardı. Bunun dışında Jack pek bir şey bilmiyordu ve umursamıyordu da. Adam bir canlanma vaizi, yılan terbiyecisi veya şarlatan olabilirdi. Tanrı'nın, istediği zaman insanlarla çok kişisel bir şekilde bağlantı kurduğuna inanan Jack için hepsi aynıydı.

Bazen bu sorun değildi.

Bazen ise çok acı vericiydi.

Jack, günah ve geçmiş üzerinde düşünmek için kendine bir dakika daha verdi, sonra işe koyuldu. Jack çalışırken, tamamen konsantre olurdu. Sesler kesilir, çevre bulanıklaşırdı. Beş saat boyunca tek bir dosya üzerinde çalıştı. Dosyalama. Dava özetleri. İfade özetleri. Akşamdan kalma hali acı veriyordu, ama o buna aldırmış etmedi. Bu, onun yaptığı ve başarılı olduğu şeydi. Detaylar. Strateji. İnce ayrıntılar. Öğle yemeğini de çalışarak geçirdi ve saat ikide, binada başkaları da vardı.

. Sessiz konuşmalar duydu, asansörün inip çıkarken koridorda çıkardığı sesi duydu. Jack bir kez ayağa kalkıp sırtını esnetti ve aşağıdaki otoparka bir arabanın girdiğini izledi. Uzun ve gümüşü bir arabaydı ve kapısı açıldığında bir kadın indi. Açık garip bir etki yaratıyordu, ama Jack onun minyon, güzel ve tehlikeli derecede zeki olduğunu biliyordu. Adı Leslie Green'di, pahalı kıyafetleri olan ve Jack'in gördüğü en keskin, en güzel gözlere sahip bir ortaktı. Onu binaya kadar izledi ve kapıda kaybetti.

Ondan sonra çalışmaya çalıştı, ama aynı paragrafı altı kez okudu ve tek kelime bile anlamadı. Yedinci kez denedi, ama işaretleri biliyordu. Aklı başka bir eksen etrafında dönüyordu ve bunun suçlusu Johnny'di.

"Lanet olsun."

Jack yaklaşık on saniye seçenekleri düşündü ve asansörde üçüncünün düğmesine bastı.

Temyiz bölümü üçüncü kattaydı.

Leslie Green de öyle.

Asansör inerken onu düşündü. Onu sevmediğinden değil —muhtemelen iyi bir insandı—ama üç kez onu köşeye sıkıştırmış ve her seferinde aynı şeyi istemişti: Johnny'nin hayatı, hikayesi.

Bunun doğru olup olmadığını bilmek istiyordu.

İlk seferinde Jack'in ofisine gelmiş ve bu konuda açık sözlü davranmıştı. Elinde kitap vardı ve yüzünde bir gülümseme vardı.

Leslie Green, demişti. Ortak. Temyiz Dairesi. Bu kitaptaki Jack Cross siz misiniz?

Kitabı, ceketini görebileceği şekilde eğdi ve yüzünde, daha önce pek çok kez gördüğü aynı açlık vardı. İnsanlar hikayeden heyecanlanıyordu: trajedi ve şiddet, Johnny'nin çocukluğuna dair olağanüstü hikayeler. Fotoğraflar da fena değildi. On üç yaşında bile çarpıcıydı, elmacık kemikleri, simsiyah saçları ve vahşi, koyu renkli gözleriyle. En ünlü fotoğraf, hastanenin önündeki yarı enkaz halindeki bir arabada çekilmişti ve üzerinde kan, kül ve çilek suyu lekeleri vardı. Direksiyonun arkasında küçücük duruyordu, kurtardığı kız hala koluna sarılmıştı. Onlarca kez kesilmişti, göğsü yarılmıştı. Yüzünde donuk izler vardı. Boynuna deri kayışlarla tü y ler, çingiraklar ve bakır başlı yılan kafatasları asılıydı. Gazeteler ona *vahşi Kızılderili, savaşçı, küçük şef* diyordu. Bazıları Johnny'nin dengesiz ve tehlikeli olduğunu söylüyordu. Diğerleri ise onun Raven County'ye gelmiş en cesur çocuk olduğunu düşünüyordu. Johnny'nin kız kardeşi kaybolduğunda, onu aramak için bir yılını harcadı. Pedofilleri ve

katilleri takip etmiş, polislerin bile gitmeye korktuğu tehlikeli yerlere tek başına gitmişti. Her şey bittiğinde, sadece kız kardeşini değil, kendi babası da dahil olmak üzere yedi kurbanın cesedini de bulmuştu. Bu süreçte, bir kaçak mahkumla birlikte vahşi doğaya girmiş, polislerin yapamadığını yapmıştı ve bir kaçak ve katil çetesini ortaya çıkarmıştı. Bu hikaye büyük yankı uyandırmış ve televizyon kanalları bunu ülkenin dört bir yanına yaymıştı. Bir süre film çekileceği konuşuldu. Kitap kaçınılmazdı. Salı günü çıktı ve üç yıl boyunca en çok satanlar listesinde kaldı. O zaman bile kimse hikayenin tamamını bilmiyordu, ne gazeteciler ne polisler, hatta kitabı yazan adam bile. Neredeyse on yıl geçmişti ve Johnny, Jack gibi sırlarını sessizce ve ağır bir yük gibi taşıyordu. Olayların nasıl gerçekleştiği veya neden hayatta kaldıkları hakkında konuşmuyorlardı. Cevaplanmamış sorular daha da büyüktü.

Jack, dışarıdan gelen ilgiden alışkındı. Üniversitede ve hukuk fakültesinde bile insanlar Jack'in adını ve memleketini, eski hikayeleri ve sakat kolunu bir araya getiriyorlardı. Bunu sağlayan kitap oldu. İnsanlar gerçek suç hikayelerini severdi ve kitap, yayınlanan tüm "en iyiler" listelerine girdi. Bu, hikayeyi gündemde tuttu ve on yıllık yıldönümü hızla yaklaşırken, yayıncı kitabı yeniden basmaya karar verdi ve büyük bir tanıtım kampanyası planladı. Jack'ten de buna katılmasını istediler ve Jack, onların Johnny'yi de aradıklarını tahmin etti. Turne, röportajlar, talk showlar istiyorlardı. Diğer herkes gibi onlar da daha büyük bir hikaye sezmışlerdi; tüylerin, çingirakların ve kafataslarının ardındaki nedenleri, Johnny ve Jack'in bataklığın derinliklerine girip kamyonun arkasında yarı ölü bir katille çıktıklarında neler olduğunu ayrıntılı olarak öğrenmek istiyorlardı. Bu, iyi ya da kötü, Jack'in hayatının bir parçasıydı. Bu yüzden, Leslie Green kapısında belirdiğinde, Jack sandalyesine yaslandı, onun güzel gözlerine baktı ve mümkün olan en az gerçeği söyledi.

Evet, dedi. Kitaptaki benim.

Leslie, masasının karşısına oturdu, güzel bacaklarını çaprazladı ve erkeklerin iradesini kırmak için tasarlanmış bir gülümseme sundu. *Bana her şeyi anlat*, dedi; ama Jack anlatmadı. Onun istediği gerçek Johnny ve Jack'e aitti, başka kimseye değil. Jack'in cevabını ve onu korkusuzca verdiği düz tavrını beğenmedi. Kızgın bir şekilde ayrıldı ve iki kez daha aynı sorularla Jack'i köşeye sıkıştırdı. Bu, Jack'in şirketteki ilk haftasında üç kez oldu. Üç kez bir ortağı kızdırdı.

İyi bir başlangıç değildi, diye düşündü. Ve şimdi daha da kötüydü.

Üçüncü kattaki ışıklar sönmüştü ve bir tanesi hariç tüm ofis kapıları kapalıydı. En uçtaki köşe ofisi, Leslie'nin ofisiydi. Jack kapıyı çaldığında başını kaldırdı ve bir an kaşlarını çatı, sonra ağzının bir köşesi diğerine doğru kıvrıldı. "Bir dakikan var mı?" diye sordu Jack.

"Duruma bağlı." "Girebilir miyim?"

Jack işaret etti ve Leslie çenesini indirdi. "Otur."

Jack bunu yaptı ve Leslie onun yüzünü, takım elbisesini, kolunun iç kısmında sıkıca kıvrılmış küçük parmaklarını inceledi. Acele etmedi ve Jack buna katlandı. O, otuzlu yaşlarının ortasında, fildişi tenli ve sarı saçlı, güzelden de öte bir kadındı. Bileğinde bir dövme, omzunda bir çentik vardı ve yedi yıl içinde ortak olmuştu. Zeki, çalışkan ve soğuk bir kadındı. Jack, masanın karşısından onun ne gördüğünü merak etti, kötü kolu ve üzerine uymayan takım elbisesini, kiptaki çocuğun yaşlandığını düşündü.

"Bu firmadaki insanlar kim olduğunuzu fark ettiğinde büyük bir heyecan yaşandı," dedi. "İşe alım komitesi bize yeni ortağın ünlü olduğunu söylememiştir."

"Ben ünlü değilim."

"Arkadaşın kesinlikle ünlü."

Gülümsemesi bir çeyrek inç daha yükseldi ve Jack, onun özelliklerine "*inatçı*"yı da ekledi. "Bir davayı almanı istiyorum," dedi. "Pro bono."

"Davalarımı kendim seçerim." "Anlıyorum."

"O halde neden zamanımı boşa harcıyorsunuz?" "Temyiz avukatı lazım," dedi Jack. "İyi bir avukat."

Kadın buna güldü ve öne doğru eğildi. "Tanrı seni korusun ve defol git."

"Sadece dinleyecek olursan..."

"Lütfen. Sana arkadaşım olman için üç şans verdim."

"Leslie..."

"Aslında Bayan Green. Şimdi git." Parmakla işaret etti. "Sandalyemden kalk. Git."

Jack ikisini de yapmaya niyetli değildi. Gözlerini odada gezdirdi ve masasının arkasındaki rafta, sırtı kırık, kapağı yıpranmış kitabı buldu. Johnny'nin hayranları vardı; Jack bunu biliyordu. Birçoğu rahatsızdı —Charles Manson'a hayran mektupları yazan türden—ama hepsi değil. Bazıları Johnny'nin cesaretinden, diğerleri gençliğinin trajedisinden

ya da kız kardeşine duyduğu inkar edilemez sevgiden etkilenmişti. Olaylar yaşandığında çoğu kızdı, ama şimdi büyümüşlerdi ve ülkenin hayal gücünü bu kadar iyi ve uzun süre ele geçirmiş bu çılgın gözlü çocuk hakkında pek çok soru sormaktaydılar. Bir erkek olarak nasıl görüldüğünü ve neye dönüştüğünü merak ediyorlardı. Sonra tüylerin ne anlama geldiğini anlayanlar vardı. Kızılderili gelenekleri ve vizyon arayışları ile ilgili bölümleri okumuşlardı; hayatta kendilerini güçsüz hissediyorlardı ve sessiz ama çaresiz bir şekilde genç Johnny Merrimon'un bir tür anahtar bulup bulmadığını merak ediyorlardı. Başka türlü bu kadar tehlikeli adamları nasıl yenebilirdi? Başka türlü şöhret ve zaferi nasıl elde edebilirdi?

"Müşterinin Johnny Merrimon olduğunu söylersem, bu bir şeyi değiştirir mi?" diye sordu Jack.

"Şaka yapıyorsun."

"İlgilenir misin?"

"Duruma bağlı."

"Neye?"

"İki şeye. Ne tür bir dava bu?" "Onun arazisini biliyor musun?"

"Sadece çok fazla arazisi olduğunu biliyorum."

"1850'lerde ailesi kuzeydeki ilçede kırk bin dönüm araziye sahipti. Kasaba dışındaki bağları, son yirmi yılda o tarafta inşa edilen tüm bölgeleri hayal et. Ataları, bu eyalette yaşayan herkesten daha fazla araziye sahipti."

"Kitapta yazıyor. Okudum."

"O zaman Hush Arbor'u biliyorsun."

"Kölelerin orada gizlice ibadet ettiklerini, bazılarının İç Savaş'tan sonra oraya yerleştiğini biliyorum."

"Aslında savaştan önce. Şimdi orası Johnny'nin arazisi: altı bin dönüm, yarısı bataklık, diğer yarısı kuru ama taşlık ve ulaşılması zor. 1850'lerde Johnny'nin atası bir köleyi özgür bıraktı ve ona altı bin dönüm arazinin tamamını verdi. Isaac Freemantle. Raven County'deki ilk özgür köle. Bu da kitapta yazıyor."

"O bölümü hatırlıyorum. John Pendleton Merrimon, bir elinde silah, diğer elinde İncil ile linç çetesine karşı durdu. Kitapta yazmayan şey, onun neden bu kadar önem verdiği."

"Bunu kimse bilmiyor sanırım."

"Peki ya Johnny?"

"Eğer biliyorsa, bana hiç söylemedi."

Leslie bakışlarını keskinleştirdi, tartışıyor, ölçüyordu. "Bunun temyiz davasıyla ne ilgisi var?"

"Hush Arbor'u Isaac Freemantle'a devreden tapuda, Freemantle ailesinin son erkek üyesi öldüğünde arazinin Merrimon ailesine geri verileceğini belirten bir geri dönüş maddesi vardı. Bu, on yıl önce gerçekleşti ve arazi Johnny'ye geçti. Isaac Freemantle'ın bir kadın torunu, transferi itiraz etti — Luana Freemantle, bir tür büyük yeğeni. Mülkiyeti ele geçirmeye çalıştı, ancak Johnny davayı kazandı. Temyiz başvurusunda bulunuyor."

"Hangi gerekçeyle?"

"Dava dosyalarını okumadım.

Bilmiyorum." "Sen onun arkadaşısın.

Neden okumadın?"

"Çünkü onun *arkadaşım*..."

"Ve onun arazisini kaybetmesinden sorumlu olmak istemiyorsun. Bu firmada ortak olmak istiyorsan daha sert olmalısın. Transkriptlerini, başvuru belgelerini gördüm. Yeterince zekisin. Davayı kendin al."

"Yapamam."

Dudakları yine büküldü ve Jack, onun her şeyi gördüğünü anladı: riskin büyüklüğünü, Johnny'nin ihtiyacını, Jack'in dünyada sevdiği tek kişiyi hayal kırıklığına uğratacağına dair kabus gibi korkuyu.

"Yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Parmaklarını birbirine geçirdi, kontrolü elinde tutmaktan zevk alıyor gibiydi. "İki şey olduğunu söylemiştim."

"Tamam."

"Arkadaşlarım onu şehirde görmüşler, senin arkadaşın Johnny'yi. O bir hayalet, evet, ama onu nalburda, markette, günün geç saatlerinde, Main Street'te eski kamyonetini sürerken görmüşler. Böyle bir şey olduğunda birbirlerine mesaj atıyorlar. Buna 'görülme' diyorlar. Öyleyse beni aydınlatın, Bay Cross. Arkadaşlarımın bu kadar çok bahsettiği bu genç adam, bana söyledikleri kadar olağanüstü biri mi?"

"Anlamadım?"

"Yakışıklı, evet, ama aynı zamanda kuralları çiğneyen ve diğer erkeklerden farklı biri. Eğer bu doğruysa, davayı alacağım."

"Bunların ne önemi var ki?"

"Temyiz davaları ve şirket hukuku ile uğraşıyorum." Soğukkanlı ve sakin bir şekilde geriye yaslandı. "Günde kaç tane böyle adam görüyorum?"

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sonraki beş gün Johnny için hızla geçti. Ağaçta uyudu ve dinlenmiş olarak uyandı. Yangın ya da yangın izi yoktu, uyurgezerlik ya da kafa karışıklığı yoktu. Henüz Eylül ayıydı, ama kış bulutlar gibi yaklaşıyordu ve Johnny güzel ayların ne kadar çabuk geçeceğini biliyordu. Geceler soğuyacak, yapraklar düşecekti. Kış Hush Arbor'a sert geçecekti ve Johnny, un, tuz ve kuru makarna dışında hiçbir şey alacak kadar parasızdı. Yine de endişelenmiyordu. Bahçe normal boyutunun iki katıydı ve uzun günlerini domates, bezelye ve fasulye konservesi yaparak geçiriyordu. Tortilla yapmak için mısır öğütüyor ve uzun raflar üzerinde balıkları tuzluyordu. Geyik avı sezonu yakında başlayacaktı ve et hiç sorun olmayacaktı. Yine de tohum stokunu iki kez kontrol etti, günde bir kez kompostu karıştırdı ve kış bahçesini planladı.

Bir de yakacak odun meselesi vardı. Kulübenin arkasındaki barakada altı kord odun zaten kurutulmuştu, ama gelecek sezon için de oduna ihtiyacı olacaktı. Bu yüzden Johnny, motorlu testere ve balta ile uzun günler geçirdi. Bulabildiği ölü ağaçları, tercihen meşe veya dişbudak gibi sert ağaçları kesti. Bıçakla çalışmak zevkliydi. Kırık zeminde tonlarca odun taşımak ise o kadar da zevkli değildi. Odunları sırtına bağlayıp bir katır gibi taşıdı; yokuş yukarı, yokuş aşağı, çamurda ve derelerden geçerek ileri geri. Beşinci günün öğlen saatlerinde, Jack'in yakınlarda olduğunu anladı. Bir adadan diğerine, sonra da son açık bataklık parçasından geçerek ilerlediğini takip etti. Açıklıkta, dalların altından eğilerek ve adımlarını dikkatlice atarak Johnny'nin kör tarafına dolaştı. Jack kolunu geriye çektiğinde, Johnny kendi kendine gülümsedi ve "Yapma" dedi.

Jack ağaçların arasından çıktı ve çakıl taşını cebine attı. "Bunu yapman beni korkutuyor."

Johnny baltayı bir kütüğe dayadı ve ellerini silkeledi. "Senin kokun yüzünden."

"Saçmalık."

"On dokuz yaşından beri aynı tıraş losyonunu kullanıyorsun. Altı ay önce kokulu bir deterjana geçtin. Asıl soru, senin geldiğini nasıl koklayamayayım?" Johnny gülümsedi, ama Jack mutsuz, hatta sefil görünüyordu. "Burada ne işin var Jack? Bir sonraki akşam yemeğimiz dokuz gün sonra ve senin evinde."

"Konuşmamız lazım."

"Tamam. Konuşalım." Johnny gömleğini bir daldan çekti ve arkadaşını kulübenin ötesindeki kamp sandalyelerine götürdü.

O oturduğunda Jack ayakta kaldı. Kulübeye, yakacak odunlara, mavi gökyüzüne ve tuzlanmış balık raflarına baktı. Arkadaşını uzun bir saniye düşündü, sonra "Biliyor musun, ben balık tutmayı tercih ederim" dedi.

Johnny bir kez gözlerini kırptı, sonra kulübeye girip dönerek olta ve olta takımı kutusu ile geri geldi. Jack'i suya götürdü, alüminyum kayığa ekipmanı yükledi ve kürekleri attı. "Geliyor musun?" Jack kayığa tırmandı ve Johnny onları derin sulardan geçip en yakın adaya doğru kürek çekerken hareketsizce oturdu. Adaya yaklaştıklarında, kayığı derin su ile sığ su arasındaki çizgiyi takip edecek şekilde yönlendirdi. "Ne yakalamak istersin?" diye sordu.

"Fark etmez."

Johnny, Jack için bir olta hazırladı ve işaret etti. "Gölgeye doğru, tam o çizgi boyunca at." Oltayı uzattı, ama Jack'in gözleri kayığın dibindeki kurumuş çamura takılmıştı. Johnny oltayı indirdi. "Sonuçta konuşmak ister misin?"

"Henüz

değil." "O

zaman

buraya."

Jack oltayı aldı ve Johnny'nin oltayı atmasını izledi. İkinci atışında, büyük ağızlı bir levrek yakaladı ve onu çekip çıkardı. "Yedi pound." Johnny, güneşin pullarında parlaması için onu havaya kaldırdı, sonra solungaçlarından bir ip geçirdi ve onu tekrar suya indirdi. "Balık tutacak mısın, tutmayacak mısın?"

Jack bir yem attı, ama atışı gelişigüzel. Sessizce balık tutan Johnny, başka bir levrek, bir kırmızı yüzgeçli turna balığı yakaladı. "Çok sağa atıyorsun," dedi. "O kütüğün on fit uzağına nişan al; yemin yerleşmesini bekle. On beş saniye bekle, sonra yavaşça çek." Jack, Johnny'nin yüzüne donuk gözlerle baktı. "Devam et." Johnny işaret etti. "Kütüğün on fit uzağına. Güven bana."

Jack kaşlarını çatı ve oltayı attı. On beş saniye bekledi ve levrek, makaranın ilk tıkırtısında oltaya takıldı. Vuruş çok şiddetliydi: gümüş yeşili bir parıltı

ve on inçlik bir su dalgası. Jack kontrolü ele geçirmeden önce balık makaradan yirmi fit misina çekti. Ondan sonra bile onu karaya çıkarmak beş dakika sürdü. "İşte oldu." Johnny, elinde mücadele eden balığı kaldırdı. "En az on iki pound."

"Bırak gitsin. Onu istemiyorum." "Ciddi misin?"

"Geri koy dedim."

Johnny balığı yan tarafa indirdi, balık derinlere dalarken suyun girdap oluşturmalarını izledi. "Tamam, Jack. Sorun ne?"

"Bu." Jack sesini yükseltti, kollarını açtı. "Hepsi. Benim geldiğimi nasıl anladığınızı, sırtın dönükken bile benim taş atmak üzere olduğumu nasıl anladığınızı. Balıkları sanki yakalanmak istiyorlarmış gibi nasıl yakaladığınızı. Ve bunu." Parmağını suya doğru uzattı. "Şu lanet balığı. Kütüğün üç metre uzağında. On beş saniye.' Hayatım boyunca, on iki kiloluk bir levrek bile görmedim. Tanrı aşkına, eyalet rekoru sadece on beş kilo."

Johnny arkadaşının yüzünü inceledi. Terliyordu, solgundu ve zor nefes alıyordu. "Bitirdin mi?"

"Çürükler nerede?" "Ne?"

"Clyde, vücudunun morardığını, bir düzine yerinden kemiğe kadar kesildiğini söyledi."

"O kadar kötü değildi."

"Yani o bir yalancı mı?"

"Sanırım doğru kelime 'abartılı'."

Jack hala mutsuz bir şekilde başını salladı. "Burada ne yapıyorsun Johnny? Neden böyle yaşıyorsun? Neden buraya bu kadar bağlısın?"

"Çünkü benim. Çünkü ailemin malıydı." "Bu yeterli değil."

"O zaman sırf öyle."

"Cevabın bu mu?"

"Evet, sırf öyle." Bu öfkeli bir cevaptı, ama Johnny kabul etti. "Sadece balık tutabilir miyiz?" dedi. "Sadece balık tutup, şakalar yapıp, her zamanki gibi davranabilir miyiz?"

"Hayır, yapamayız."

"Bu cuma gecesi yüzünden mi?"

"Tabii ki cuma gecesi yüzünden! Tanrım, Johnny! Nasıl böyle aptalca bir soru sorabilirsin?"

"Yani ben uykumda yürüdüm..."

"Sadece o değil."

"Bak, bazen olur..." "Kaç kez?"

"Üç kez."

"Sana inanmıyorum."

"Tamam, peki... yedi ya da sekiz kez." Johnny kendi oltasını yere bıraktı.

"Bazen uykuya daldığımda başka bir yerde uyanıyorum."

"Nereye mesela?"

"Bir veya iki kez kulübede. Bazen ormanda."

"Bataklıkta ne dersin?"

"Ne demek 'bataklıkta'?"

"*İçinde demek* istedim. Ne sıklıkla kendini bu lanet bataklığın ortasında buluyorsun?"

Johnny arkadaşından uzaklaştı. Öfkesi gerçektir, ama incinmişliği ve endişesi de öyleydi.

"Buraya gelmenin benim için ne kadar zor olduğunu biliyor musun?" diye sordu Jack. "Gözlerimi kapattığımda, seni bu bataklıkta görüyorum. Sis ve nefesimi görüyorum. Hala yanlışlığı ve soğuğu hissediyorum. Bir şey oldu Johnny, ve bu kötü bir şeydi."

"Ne oldu peki? Anlat bana."

"Bilmiyorum." Jack karanlık bir kahkaha attı ve parmaklarıyla bir hareket yaptı. "Bu bir ışık parıltısı."

"O zaman neden bunun hakkında konuşuyoruz? Hadi balık tutalım. Hadi bir şeyler içelim."

"Korkuyorum Johnny. Anlıyor musun? Gün ortası ve ben çok korkuyorum."

"Jack, hadi ama..."

"Bu 'hadi' diye geçirilebilecek bir şey değil. Sen benim en iyi arkadaşımsın, ama burada anlamadığım bir şey oldu."

"Jack..."

"Beni kıyıya götür."

Jack adayı işaret etti ve Johnny onu adanın kuzey ucundaki patikanın başlangıcına kadar kürek çekti. Tekne otların arasına kayd ve Johnny ne söyleyeceğini bilmediği için sessizce oturdu. Hush Arbor onun hayatıydı ve Jack onun

tek arkadaşıydı. Sonunda ağzını açtığında, Jack elini kaldırarak onu susturdu. "Bana bir saniye ver, tamam mı?"

"Tabii Jack. Neye ihtiyacın varsa."

Johnny, arkadaşının yüzündeki çelişkiyi izledi. Jack kararsız, belirsiz ve açıkçası korkmuştu. Hareket ettiğinde, büyük bir isteksizlikle koltuğunda kayarak arka cebinden bir kartvizit çıkardı. Kartvizit buruşuktu, bir köşesi kıvrılmıştı. Jack uzun bir süre kartvizite baktı, sonra derin bir nefes aldı ve kartviziti uzattı. "Bu senin için."

Johnny kartı aldı. "Ne bu?"

"Leslie Green, temyiz avukatı. Çok iyidir."

"Avukat tutacak param yok."

"O bunu ücretsiz yapar. Ama bu hafta ya da gelecek hafta randevu almalısın. Beklemene gerek yok."

Johnny kartı eğdi ve kaşlarını çatı. "Neden benim davamı bedavaya alsın ki?"

"Sadece çok gülümse ve güzel görünmeye çalış."

Jack kayıktan indi, ama Johnny olduğu yerde kaldı. "Neden bana yardım ediyorsun?"

"Nedenini biliyorsun."

Johnny başka yere baktı, çünkü aralarındaki borç her zaman konuşulmamış bir konuydu. "Teşekkürler, Jack. Bu benim için çok önemli."

"Bana teşekkür etme ve bana hatırlatma. Onunla buluş. Davayı hallet. Ben bu konuda hiçbir şey bilmek istemiyorum. Zaten yeterince nefret ediyorum."

"Tamam." Johnny kartı arka cebine koydu. "Seni dışarıya kadar geçireyim mi?"

"Yolu biliyorum."

"Akşam yemeği planımız hala geçerli mi?" "Haftaya. Benim evimde."

"Bu avukat hakkında. İyi mi?"

"Evet." Jack üzgün bir şekilde cevap verdi. "Gerçekten iyi."

* * *

Jack'in ormana doğru kayboluşunu izleyen Johnny, arkadaşını bu kadar korkutan şeyin ne olduğunu hatırlamaya çalıştı, ama çoğu bulanıktı. Duyguları, düşüncelerin parıltılarını hatırladı. Jack onlara "ışıltilar" diyordu ve Johnny bunun iyi bir kelime olduğunu düşündü. Aslında neyi hatırlıyordu?

Mesafe ve soğuk.

Merkezinde kendisi olan bir boşluk.

Johnny sorunu inkar edemedi. Uykudan uyanıp ormanda dolaşmıştı ve bu yüzden arkadaşının endişesini anlıyordu. Bu yedi ya da sekiz kez değil, en az yirmi kez olmuştu. Bazen su kenarında ya da uzak bir tepede uyanıyordu. Diğer zamanlarda ise yataktan kalkıp ayaklarında çamur olduğunu fark ediyor ve bunun yine olduğunu anlıyordu. Bazen huzursuz bir anı, gizli bir görüntü canlanıyordu. Ama güneş doğduğunda bunlar da geçip gidiyordu. Ayrıca, gecede başka bir şey daha vardı ve bu korkutucu, acımasız ya da duygusuz bir şey değildi. Jack'in Hush Arbor hakkında asla anlayamayacağı şey buydu.

Buranın büyüü.

Gücü.

Uzak kıyıya kürek çekerek dönen Johnny, kürekleri çıkardı ve kayığı ters çevirdi. Ağaçların arasında ilerlerken, yaprak örtüsünde böcekler, oyuk bir ağaçta kanat çırpışları fark etti. Sesler kristal berraklığında, görüntüler mükemmeldir. Yirmi metre sonra durdu ve başını eğdi, tepeden öte bir mağarada su dalgalarının ve yavru tilkilerin sesini duydu. Bir tilki, doğuda çeyrek mil uzaklıkta ormanda hareket ediyordu. Bir sedirin altında kazındı, bir vadiye düştü ve kırmızı kil kokan toprağa izler bıraktı. Başını diğer tarafa eğen Johnny, kabuklu ağaç kabuğundaki pulları duydu ve bakmadan, on fit uzaklıktaki bir kütüğün altında bir bakırbaşı yılanın kıvrıldığını anladı. Domuz burunlu ya da kamyş yılanı değildi.

Bir bakırbaşı

yılan.

Bir dişi.

Yolda ortaya çıkmasını izledi, sonra çimlere kayıp fısıldayarak uzaklaşmasını izledi.

Bu *farkındalık* gelip gidiyordu. Güçlü günlerinde hamakta uzanıp, ikinci derenin iki mil aşağısında kunduzların bir söğüt ağacını çiğnediğini duyabiliyordu. Kuşların yumurtadan çıktığını ve nerede olduğunu, topraktaki karıncaların fırtına geldiğini düşündüğünü biliyordu. Bir hayvan ormanda hareket ettiğinde, Johnny görmeden onun bir çakal mı, vizon mu, bataklık tavşanı mı, vaşak mı yoksa uzun kuyruklu sansar mı olduğunu anlardı. Bu farkındalık azaldığında, yarı kör gibi hissedirdi, ama o zaman bile tam karanlıkta bir ayıyı takip edebilirdi. Bu farkındalık, Johnny Hush Arbor'dan ayrıldığında tamamen kayboldu, ama o zaman bile bu kayıp keskin bir sınır değildi. Kapıyı kapattığında solmaya başladı, ilk asfalt yola ulaştığında daha da zayıfladı. Ondan sonra zamanla azaldı, bir saat sonra sınır kesildi ve o da herkes gibi duyarsız hale geldi.

Gözlerini açan Johnny, ağaçların arasından parıldayan suyu izledi. Bataklık yılanbalıklarını, boğa balıklarını, yılan balıklarını, levrekleri ve kılıç balıklarını nerede bulacağını biliyordu. Kaplumbağalar su yüzüne çıktığında, kokuşmuş kaplumbağalar mı, kayan kaplumbağalar mı yoksa diğer bir düzine türden biri mi olduklarını içgüdüsel olarak anlardı. Kabuğun bir kısmı, dalgaların deseni, binlerce küçük ayrıntı. Ama bundan daha fazlası da vardı.

Johnny bataklığa yaklaştığında, bunu anlardı.

Sadece, basitçe *anlardı*.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Avukat Salı günü saat birde buluşmayı kabul etti. Gitme zamanı geldiğinde Johnny saçını taradı, temiz bir kot pantolon ve yakalı bir gömlek giydi. Planı basitti.

Kadınla buluşmak.

Onun yardım edeceğinden emin olmak.

Risklerin farkındaydı. Jack davayı alamazdı ya da almak istemiyordu. Johnny parasızdı. Bu yüzden Leslie Green ile yapacağı görüşme hayatının en önemli görüşmesiydi. Yine de Johnny, Hush'tan ayrılmaktan nefret ediyordu; onu korumasız bırakmaktan nefret ediyordu, ama daha da çok, fiziksel olarak kopukluk hissinden, gizli bir organından çekilen bir iplik hissinden nefret ediyordu. Kapıdan geçerken farkındalığı azaldı, ama on mil daha ilerledikten sonra bile sağlıklı ağaçlarla içten içe ölen ağaçlar arasındaki farkı hissedebiliyordu. Çimlerdeki hareketleri, etrafındaki yaşamı hissedebiliyordu. Sonra mahalleler, çim biçme makineleri ve beton ortaya çıktı.

Sonra her şey hızla kayboldu.

Şehir merkezindeki yüksek binada avukat onu bekletti. Beş dakika on beş dakika oldu ve Johnny, cilalı ayakkabısının kenarına parmaklarıyla ritim tutan solgun tenli bir adamın yanında hareketsizce oturdu. Resepsiyonist Johnny'nin adını çağırdığında, onu çift kapıdan geçerek koridorlar, kabinler ve ofislerden oluşan bir labirente kadar takip etti.

"Bayan Green gecikme için özür diler. Gördüğünüz gibi, burada insanlar çok meşgul." Bu yorum anlamsız görünüyordu, ama Johnny daha derin gerçeği sezebilecek kadar farkındalığı kalmıştı. Kadın, yıpranmış manşetleri ve ayakkabılarındaki çamur izlerini beğenmemişti. "Bu onun ofisi."

Resepsiyonist kapalı bir kapının önünde durdu ve Johnny kapının arkasından bir hareket hissetti: kumaşın üzerinde parmaklar, ani bir kızarma. Resepsiyonist kapıyı açtı ve kenara çekildi. "Bayan Green," dedi. "Saat bir randevunuz geldi."

Johnny kapıdan içeri girdi ve durdu. Masasının arkasında, avukat fildişi tenli ve şık giyinmiş, zarif bir mükemmelliğe sahip kavisli kaşlarının altında parlak gözleri vardı.

"Bay Merrimon. Hoş geldiniz. Benim adım Leslie Green." Elini uzattı ve Johnny elini sıktı. "Lütfen oturun." Bir sandalyeyi işaret etti, sonra masanın arkasına oturdu. "Jack Cross, temyiz avukatına ihtiyacınız olduğunu söyledi. Ayrıca ücretimi karşılayamayacağınızı da söyledi."

"Ah. Doğrudan konuya giriyorsunuz."

Johnny gülümsedi, ama karşılık gelmedi. "Zamanımı altı dakikalık artışlarla faturalandırıyorum. Bazıları bunu kaba bulsa da, ben verimli buluyorum."

"O zaman, evet. Jack haklı."

"Yine de altı bin dönüm araziniz var, hiçbir yükümlülüğünüz yok." "Beni toprak fakiri olarak düşünün."

"Bu pek de nadir olmayan bir durum. Benim ailem de aynı durumdaydı."

"Çiftçiler mi?"

"Çiftçiler. Teksas'ta." Parlak gözler dudaklarında, çene hattında takıldı. "Ücreti ödemek için araziye satabilirsin."

"Bu asla olmayacak."

Sertlik oradaydı. Saklayamıyordu. Garip bir şekilde, avukat bundan hoşlanmış gibiydi. Cildinde bir sıcaklık hissetti. Göz bebekleri büyüdü. Ama kızgın değildi, diye düşündü. Öne eğilme şekli, bakışları öyle değildi.

"Neden sana yardım edeyim?"

"Davamı almayı kabul ettiğinizi sanıyordum." "Henüz hayır."

"O zaman neden buradayım?"

Omuz silkti. "Bay Cross bir meslektaşım. Bunu bir nezaket olarak düşünün."

Bu tamamen doğru değildi. Johnny bunu da anlayabilirdi. "Peki. Sizi ikna etmek için ne yapabilirim?"

"Luana Freemantle'ın neden temyiz başvurusunda bulunduğunu anlıyor musun?" "Duruşmada kazandım. O bundan hoşlanmadı."

"Yani, temyiz başvurusunun yasal çerçevesi, nüansları. Temyiz başvurusunu hangi temellere dayandığını anlıyor musun?"

"Özeti okudunuz mu?"

"Ve duruşma tutanaklarını da. Bu görüşme bir nezaket göstergesi olabilir, ama ben asla hazırlıksız gitmem. Ayrıca, bu dava belli bir ilgi çekiyor."

"Ne gibi?"

Avukat bacaklarını çaprazladı, dizini gösterdi. "Merrimon Bey, ilk derece mahkemeleri olguları tespit eder, temyiz mahkemeleri ise hukuk hatalarını değerlendirir. Hush Arbor'un mülkiyetini elinizde tuttunuz çünkü orijinal tapuda, Freemantle ailesinin son erkek üyesi öldüğünde arazinin mülkiyetinin Merrimon ailesine geri döneceği belirtilmişti. Levi Freemantle, soyunun son erkek üyesiydi ve on yıl önce öldü. Bunlar duruşmada tespit edilen gerçeklerdir. Bariz hukuk hataları olmadığından, Bayan Freemantle kamu politikası, eşitlik ve cinsiyet eşitsizliği gerekçesiyle temyize gitmek zorunda kaldı. Bunlar ikna edici konular ve muhtemelen Eyalet Yüksek Mahkemesinde tartışılacak. Belki bu, ilgimi anlamanıza yardımcı olur."

"Bayan Freemantle'in argümanlarına katılıyor musunuz?" "Bunu neden soruyorsunuz? Kadın olduğum için mi?" "Kısmen."

"Bana mülakat mı yapıyorsunuz, Bay Merrimon? Bu işler böyle yürümüyor."

"Kamu politikası. Cinsiyet eşitsizliği. Davama ne kadar bağlı olabileceğinizi merak ediyorum."

"Atalarınızın inançları, o dönemin bir ürünüydü. 1853'te, ülkedeki tüm gayrimenkullerin yüzde doksan dokuzu erkeklerin mülkiyetindeydi. Bu basit bir gerçektir. Şimdi önemli olan, yasa ve onun teorik temelleridir. Mahkemeler, herhangi bir devir işleminin açık dilini yeniden yorumlamaktan çekinirler, ancak eşitlik ve kamu politikası bunu gerektiriyorsa, bu olur. Bu durumda, adanmış bir avukata ihtiyacınız olur."

"Bu adanmışlığı sürdürebilir misiniz?"

"Ben bir profesyonelim."

"Diğer kadınlar buna itiraz edebilir."

"Kötü şöhretin kendine özgü bir ödülü vardır, özellikle hukuk alanında. Davaya yardımcı olacaksa manşetlere çıkmaktan çekinmem."

Hâlâ soğukkanlı ve kontrolü elinde tutuyor gibi görünüyordu, ama makyaj boğazındaki nabzı, aşırı ısınmış cildinin kokusunu gizleyemiyordu. Johnny bunun tartışma yüzünden olduğunu düşünmek istedi — karşılıklı atışmalar — ama o, Johnny içeri girdiğinden beri böyleydi.

"Kötü şöhret konusundaki düşüncelerinde ben de rol oynuyor muyum?"

"Kişisel olarak mı demek istiyorsun?" Parmaklarını birbirine geçirdi ve sanki cevap önceden belliymiş gibi konuştu. "Hukuk bürosu da diğer işler gibi bir iştir. Bu da benim itibar ve algı hakkında düşünmemi gerektirir. Medyanın ilgisinin kendiliğinden yanlısı bir yanı yok."

"Ve benim kim olduğum için daha fazla ilgi göreceksin."

Bariz öfkelerini görmezden geldi.

"Televizyon. Gazeteler. Kitaplar. Doğru ya da yanlış, toplumun senin hakkında belirli algıları var. Tecrübelerime göre, kötü reklam diye bir şey nadiren vardır. Motivasyonum konusunda hiçbir yanlış olmaması için dürüstçe konuşuyorum. Ben hiçbir şeyi bedavaya yapmam."

Johnny'nin çenesi sertleşti. "Kız kardeşim veya on yıl önce olanlar hakkında konuşmayacağım."

"Levi Freemantle annenizin evinde öldü. On yıl önce olanlar sizin davanızla ilgili."

"Kız kardeşim veya onun ortadan kayboluşu hakkında konuşmayacağım, medyada hakkımda yazılanlar hakkında da konuşmayacağım. Evet, hakkımda bazı şeyler söylendi. Bazıları yaptığımın haber değeri olduğunu düşündü. Fotoğraflar... kışkırtıcıydı."

"Söylenmeyen şeyler de öyleydi. Sürekli sessiz kalman spekülasyonlara yol açtı ve bu da adının medyada kalmasını sağladı. Bir film teklifini reddettiğin doğru mu?"

Johnny ayağa
kalktı. "Bay
Merrimon..."

"Levi Freemantle öldü. Gerçekler ortada. Siz de bunu söylediniz. Hollywood'a gelince, hayır, kimse hikayem için para teklif etmedi. Öyle bir şey olsaydı, reddederdim."

Johnny'nin öfkesi artık gizlenemez hale gelmişti. Genişlemiş göz bebeklerine, nemli dudaklarına baktı. Çok fazla insan, çocukken yürüdüğü yola, acıya ve karanlık yerlere, çocukluğunun çiçeklerine, mahvolmuş olanlara çekiliyordu.

"Benim ilgim tamamen profesyonel."

"Bundan şüpheliyim."

"Bay Merrimon, lütfen."

"Kitap orada, rafınızda." Johnny, avukatın arkasındaki kitaplığa dönmesini izledi. Avukat yarı yolda durdu. "Dosyanın altında," dedi. "Yarı gizlenmiş."

"Nasıl...?"

"Kız kardeşimden, onu nasıl bulduğumdan veya bu süreçte ölen insanlardan bahsetmeyeceğim. Bunu açıkça belirtmek isterim."

"Peki." Avukat boğazını temizledi ve masaya doğru eğildi. "Bunun yerine şunu konuşalım."

Bir fotoğraf çıkardı. Fotoğrafta Johnny'nin saçları daha kısaydı. Gülümseliyordu ve turuncu bir giysi giyiyordu. "Bu, iki yıl önceki tutuklanma fotoğrafı," dedi.

"William Boyd ve Randall Parks. Sizin onları öldürmeye çalıştığınızı iddia ettiler."

Johnny oturdu ve sözlerini ölçüp biçti. "Onların ölmesini isteseydim, ölmüş olurlardı. Benim niyetim onları korkutmaktı."

Kadın başka bir fotoğraf destesini çıkardı. Fotoğraflarda dağınık bir kamp alanı, büyük kalibreli bir silahla vurulmuş kişisel eşyalar görünüyordu. Matara. Kamp ocağı. Bir tüfeğin dipçığı. "Vurduğun şeyleri her zaman vurur musun?"

Johnny hiçbir şey söylemedi, ama zihninde adamların çılgınlıklarını ve bir .270 Winchester'ın patlamasını duyuyordu, çadır direklerine, silahlara ve teçhizata arka arkaya mermi sıkarken yaptığı hareketler hızlı ve akıcıydı.

"Cinayete teşebbüs suçlamasıyla yargılanabilirdin."

"Onlar av sezonu dışında ayı öldürüyorlardı."

Avukat arkasına yaslandı ve dudaklarını büzdü. Artık işine odaklanmış, olayı farklı açılardan değerlendiriyordu. "William Boyd zengin bir adam."

"Beni temsil etmekten endişe duyuyorsanız, sizi rahatlatayım. Boyd New York'ta yaşıyor. Buraya sadece avlanmak için geliyor."

"Lodge, evet. Onu biliyorum. Bay Boyd ile ilişkiniz nedir? Boyd ile ilişkiniz nedir?"

"Bana karşı uzaklaştırma emri var." "Hiç ihlal ettin mi?"

"Henüz değil."

Avukat bir kez daha dudaklarını büzerek memnuniyetsizliğini gösterdi. "Bölge savcısı sizi hapse atıp anahtarı da atabilirdi. Bunun yerine, size hafif suç itirafı ve dört aylık hapis cezası teklif etti. Neden böyle yaptığını bana söyleyebilir misiniz?"

"Belki de bunu Bay Boyd'a sormalısınız."

"Gerçekten yardımımı istiyor musunuz, Bay Merrimon?" "Evet."

"O zaman benim durumumu anlayın. Siz görünür, öngörülemez ve açıkça şiddet eğilimli birisiniz. Kötü şöhret bir şey, suçluluk ise tamamen farklı bir şey. New York'lu milyarder hedge fon yöneticilerine ateş etmeyeceğinizi bilmem gerekiyor. Bunu vaat edemezseniz, size yardım edemem."

"Söz veriyorum."

Kaşlarını kaldırdı ve bekledi.

"Tamam," dedi Johnny. "Hiçbir milyarder hedge fon yöneticisine ateş etmeyeceğim."

Avukat onu uzun bir süre inceledi, sonra masadan kalkıp pencereye doğru yürüdü. Johnny, onun otuz üç ya da otuz dört yaşında, ciddiye alınmaya alışkın, eğitimli bir kadın olduğunu tahmin etti.

"Neden yaptı bunu?" diye sordu. "Ne?"

Pencere pervazına yaslandı. "Atan Raven County'de kırk bin dönüm araziye sahipti. Eyaletin en zengin adamlarından biriydi, ama yüz köleyi özgür bıraktı ve içlerinden birine altı bin dönüm arazi verdi. Bu karar ona arazisini, servetini ve toplumdaki yerini mal oldu. Ama tarih kitaplarının hiçbirisi neden bunu yaptığını söylemiyor."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Aile hikayeleri yok mu?"

"Paylaşmak istediğim bir şey yok."

Kadın hafifçe gerildi, yüzünde bir parça öfke belirdi. "O zaman sonra, belki." "Duruma bağlı."

Avukat cevap vermedi. Parmakları boğazındaki zinciri buldu. "Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?" diye sordu Johnny.

"Düşüneceğim. Haftaya beni arayabilirsin."

Kadın yüzünü ifadesiz tuttu ve Johnny uzun bir süre onu izledi. Bir işaret, bir tür ipucu istiyordu.

Ama Johnny bataklıktan çok uzaktaydı. Onu okuyamazdı.

* * *

Johnny ofisinden ayrıldıktan sonra, Leslie maskesini düşürdü, sandalyesine çökerek yavaş ve düzenli bir nefes verdi. Hayatı boyunca çekici erkekler tanımişti ve onlardan fazlasıyla çıkmıştı. Yine de bu Johnny Merrimon'da bir şey vardı — arkadaşları bu konuda haklıydı. Görünüşü müydü? Kahverengi gözleri ve sakinliği mi? Yoksa gerçekten de geçmişi miydi, bir arkadaşının bir zamanlar "*gerçeküstü karanlık şöhet*" olarak adlandırdığı şey mi? Leslie daha önce de ünlü erkeklerle çıkmıştı: Charlotte'taki futbolcu, Washington'daki senatör. Bu erkekler şöhreti bir giysi gibi giyiyorlardı ve belki de fark buradaydı. Johnny ise bunun hiçbirini istemiyordu. Saçları dağınıktı, sert ve pişmanlık duymuyordu.

"Joyce." Leslie, interkomdan asistanına seslendi. "Evet."

"William Boyd'un yağmurcu dosyasını getirir misin?"

"Tabii ki. İki dakika."

Leslie beklerken parmaklarıyla masayı tıklattı. Her hırslı şirket gibi, bu şirket de çok çalışmaktan çok akıllı çalışmanın daha iyi olduğunu bilen ortaklardan oluşuyordu. Bu, büyük müşterileri, milyon dolarlık müvekkillerini çekmek anlamına geliyordu. En iyi potansiyel müşterilerin dosyaları saklanıyordu ve William Boyd da onlardan biriydi. Wall Street'teki ofisinden dokuz milyar dolarlık bir hedge fonu yönetiyordu. Fon, New York'taki avukatlarına saat başına dokuz yüz dolar ödüyordu. Kendi gelirinin ise yılda otuz milyon dolar olduğu söyleniyordu.

Joyce, merkezi dosyalama merkezine yaptığı kısa yürüyüşten döndüğünde, elleri boştu. "William Boyd dosyası üç gün önce imzalandı."

"Kim tarafından?"

"Jack Cross. Dosyayı bulmamı ister misin?"

Leslie yarım saniye düşündü. "Hayır, teşekkürler Joyce. Ben hallederim."

Leslie asistanının çıkmasını bekledi, sonra bir blazer giyip asansörle yedinci kata çıktı. İflas hukuku, şirketin işlerinin büyük bir bölümünü oluşturuyordu, ancak o kazananlarla çalışmayı tercih ediyordu, bu yüzden genellikle yedinci kattan uzak duruyordu. Ancak bu farklı bir konuydu ve sadece Johnny Merrimon ile ilgili değildi.

Mermer kaplı lobiden çıkıp koridorları takip etti, koridorlar daralmaya başlayınca binanın ortasından geçerek, küçük odalar ve dosya odaları arasında dolanarak düzgün ofislerin bulunduğu bölüme ulaştı. İlk kapıya kafasını sokarak, "Jack Cross?" dedi.

Tanıdığı ama adını unuttuğu bir avukat, iflas bölümünün daha derinlerine doğru işaret etti. "Altıncı kapı, köşeden iki kapı önce."

Jack Cross'un ofisine vardığında kapıyı çalmakla uğraşmadı. "Nerede?"

Jack masanın üzerine eğilmiş, saçları dağınık, parmakları arasında sarı bir fosforlu kalem tutuyordu. "Ne?"

"Rainmaker dosyaları ortaklar içindir. William Boyd dosyasıyla hiçbir ilginiz yok."

"Özür dilerim. Bilmiyordum."

"Her ortak bilir. Oryantasyonun bir parçasıdır. Dosya."

Elini uzattı ve Jack masasının arkasındaki dolaba döndü. Dosyayı uzattığında pişman görünüyordu. "Onu müşteri olarak kazanmaya çalışmıyorum."

Leslie, birinci sınıf bir avukatın William Boyd gibi bir adamı, park cezası dışında daha ciddi bir konuda kendisine güvenmesi için ikna etmeye çalışması fikrine gülümsedi. Jack'in dosyayı neden aldığını biliyordu. "Bunu arkadaşına gösterdin." Jack hiçbir şey söylemedi. "Johnny Merrimon az önce buradaydı. Ona gösterdin mi?"

"Bu gerçekten gizli bir bilgi değil." "Bu özel bir bilgi."

Leslie dosyayı birkaç yıldır incelememişti, ancak dosyada kamuya açık kaynaklarda kolayca bulunabilecek bilgilerden daha fazlasının olduğunu biliyordu. Rainmaker dosyaları genellikle gazete kupürleri, röportajlar ve iş belgelerini içerirdi, ancak aynı zamanda özel finansal tahminler, siyasi bağlantılar, sosyal ilişkiler ve medeni durumla ilgili araştırmalar da içerirdi. Potansiyel müşteri ahlaklı mıydı, ahlaksız mıydı? Metresleri, kötü alışkanlıkları, kindar eski partnerleri var mıydı? Potansiyel müşteri yeterince büyükse, şirketin özel dedektifler, ücretli muhbirler ve adli muhasebeciler kullandığı biliniyordu. Bilgileri toplamak için yasa dışı hiçbir şey yapılmazdı ve bilgiler elde edildikten sonra da yasa dışı hiçbir şey yapılmazdı. Ancak rainmaker olmak emek isterdi ve bilgi güç demekti.

Leslie dosyayı kaldırdı. "Bunun için seni kovdurabilirim." "Lütfen yapma."

Leslie, masanın karşısındaki sandalyeye oturdu, görüldüğü kadar kızgın değildi. Altı farklı ortak William Boyd'u kapmaya çalışmıştı ve bunun asla olmayacağını biliyordu. New York'un en iyi firmasını kullanıyordu ve diğerlerini taşra firması olarak görüyordu. Raven County'ye sadece Merrimon malikanesinin bir parçası olan 1900 dönümlük bir avlanma alanında avlanmak için geliyordu. Orada bir kulübe olduğunu biliyordu ve Boyd oradayken, kulübeyi müşteriler, ölü hayvanlar ve genellikle genç kadınlarla dolduruyordu. Raven County'de, Fransa'dan gelen şaraplar ve büyük şehirden gelen solgun erkekler hakkında bir hikayesi olan güzel genç kızlara rastlamadan dolaşmak imkansızdı.

Jack'i bir an için görmezden gelen Leslie, dosyayı karıştırarak son gördüğünden beri bir değişiklik olup olmadığını kontrol etti. Boyd kırk iki yaşında ve bekardı. Yale ve Wharton mezunu olan Boyd'un, Kaliforniya'nın zengin ailelerinden birinden gelen bir eski eşi vardı. Görünüşe göre bağları vardı. Napa. Sonoma. Fotoğraflarda Boyd çeşitli ortamlarda, Wall Street'teki ofisinde, Connecticut'taki malikanesinde görünüyordu. Mali bilgiler yakın zamanda güncellenmişti. Fonunun değeri şu anda on üç milyar dolardı ve minimum yatırım tutarı yirmi milyon dolardı

milyon dolarlık bir yatırım gerektiriyordu. Geçen yılki geliri bu miktarın iki katıydı. Dosyanın yarısına geldiğinde, Leslie koruma alanını ve ilçedeki yerini gösteren bir vergi haritası gördü. Koruma alanının kuzey köşesi, Hush Arbor'un güney ucundan bir milden daha az uzaklıktaydı. Dosyayı kapattı. "Sanırım Bay Merrimon benimle görüşmeden önce buraya gelmiş."

"Dinle, Leslie..."

"Bununla ne yapmak istedi?"

Leslie dosyayı kaldırdı ve Jack boğazını temizledi. "O sadece, bilirsin. Meraklıydı."

"Bunların hiçbirisi seni ya da arkadaşını yardım etmeye ikna etmiyor." "Anlıyorum."

"Hâlâ Bay Boyd'a kızgın mı?" *"Aktif olarak kızgın mı demek istiyorsun?"*

"Benimle oyun oynama, Cross. Seni kovabilirim." Genç avukat tehditten uzak durdu, ama Leslie onu kovmayacaktı, buna yetkisi yoktu. "Johnny neden Boyd'a ateş etti? Gerçek nedeni."

"Sana ayı yavrularından bahsetmişti." "O kadar basit olamaz."

"Johnny, Boyd'u daha önce de en az birkaç kez takip etmişti. Geyik. Ayı. Vaşak. Öldürme rastgele yapılmıştı. Geçmişte çatışmalar olmuştu."

"Şiddetli mi?"

"Öyle sayılır."

"Polise gidebilirdi." "Bu Johnny'nin tarzı değil."

Leslie dosyayı dizine vurarak, pro bono davaları ve milyar dolarlık hedge fonları düşündü. "O kolunla manuel vitesli araba sürebilir misin?"

Jack şaşkın görünüyordu, ama başını salladı.

"Güzel." Anahtarları masanın üzerine attı. "Çünkü sen süreceksin."

* * *

Leslie, Jack sürerken dosyanın geri kalanını okudu. Boyd 1,78 boyunda ve yakışıklıydı — Johnny Merrimon kadar yakışıklı değildi, ama yeterince yakışıklıydı. Golf ve squash oynuyordu, ama avcılık onun tutkusu gibiydi. Afrika. Uzak Doğu. Spor için öldürülebilecek bir şey varsa, büyük olasılıkla onu öldürmüştü.

"Onun şehirde olduğunu nereden biliyorsun?"

Jack beş dakikadır ilk kez konuşuyordu. Leslie gözlerini sola çevirdi. Jaguar XKR kadar agresif bir arabanın direksiyonunda rahatsız görünüyordu. Sağ koluyla vites kolunu kullanıyordu, sol kolu ise direksiyona zar zor ulaşıyordu. "Bilmiyorum," dedi. "Ama arkadaşına yardım etmemi istiyorsan, hikayenin iki tarafını da bilmem gerek."

Günün hala iki şekilde sonuçlanabileceğinden bahsetmedi. Ya Johnny Merrimon'u tanıyacaktı ya da kariyerinin en büyük müşterisini kazanacaktı. Dosyaya göre, William Boyd'un hedge fonu önceki mali yılda on iki milyon dolarlık hukuk masrafı ödemişti. Bu işin yüzde onu onu kıdemli ortak yapacaktı. Yüzde yirmisi onu bir rock yıldızı yapacaktı.

"Arkadaşın gerçekten o kadar iyi bir nişancı mı?" "Evet."

"Cinayet teşebbüsünden yargılanabilirdi. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Jack çenesini sıktı, virajda vites düşürdü ve açık bir asfalt yola hızla girdi.

Leslie onun rahatsızlığından dolayı gülümsedi. "Ona hafif suç itirafını sorduğumda, bunun neden teklif edildiği konusunda spekülasyon yapmayı reddetti. Boyd'un serveti ve nüfuzu ile arkadaşını hapse attırabileceğini düşünürdüm. Neden böyle bir şey olmadı, bir fikrin var mı?"

Jack omuz silkti. "Bu bir duruşma anlamına gelirdi. William Boyd gibi bir adamın Johnny'nin tanık kürsüsüne çıkmasına izin vermesi imkansız."

"Neden olmasın?"

"Çünkü Johnny ateş açtığı anda pantolonunu ıslattı ve sezon dışında avladığı kanlı derilerle dolu bir çuvalı vardı. O bir kamu figürü. Medya onu çarmıha gerirdi."

Leslie, ormanda vurulduğunu hayal etmeye çalıştı. "Arkadaşın çok kolay kurtuldu mu sence?"

"Hiç de değil."

"Savunma avukatı gibi konuşuyorsun."

"Beş haftalıktılar," dedi Jack. "Ne?"

"Yavrular açlıktan ölecekti. Sadece beş haftalıktılar."

* * *

Arazinin içine girdikten sonra, kulübeye kadar iki mil yol vardı. Bir dereyi takip ettikten sonra, vadinin manzarasını sunan düz tepeli bir tepenin zirvesine doğru kıvrılıyordu.

. Etraflarındaki her şey bakımlıydı: çimler, çitler, tırmanan sarmaşıklar. Lodge, meşe, taş ve sedir ağacından yapılmıştı. Antik ağaçların altında uzanıyor, tepenin hakimiyetini elinde tutuyordu. Yanında on arabalık bir garaj vardı ve asfaltta bir Range Rover ve gümüş rengi bir Audi duruyordu. Her şey çok etkileyiciydi, ancak Leslie arabadan indiğinde bunları görmezden geldi. "Bu inanılmaz."

Uzun vadi ve uçurum manzarasını kastetmişti. Dere, vadi tabanında gümüş gibi parılıyordu. Uzak tepeler ufukta yükseliyor, ağaçlar gölge gibi duruyor, granit taşlar öğleden sonra ışığında sert ve sarı görünüyordu. "Orası Hush Arbor," dedi Jack. "İlk sıra tepeler ve onların altında üç bin dönüm arazi. Nehir, yükseklerden akıp bataklığı besledikten sonra yüz mil daha akarak Atlantik'e ulaşıyor."

"Peki ya bu mülk?"

"Yoldan, kuzeye bir iki mil daha uzanıyor. Kulübe tam ortasında."

Leslie, arduvaz çatılı, taş sütunlu ve kapalı verandalı eve bir göz attı. "Neden burayı seçtiğini anlıyorum. Bu tepe muhteşem." Jack başka yere baktı ve Leslie, onun bir şey söylemek istediğini hissetti. "Ne var?"

"Burası eski malikanenin bulunduğu yer. Johnny'nin ataları tam orada, ağaçların arasında gömülü."

"Dalga geçiyorsun." Jack çenesiyle bir işaret yaptı ve Leslie granit, mermer ve kıvrılmış asma izleri gördü. "Johnny'nin neden o fotoğrafları çektiğini anlamaya başlıyorum."

"Öyle değildi."

"Tabii, tabii. Hadi ama."

Verandada, çift kapı mavi taş zeminlerden üç metre yükseklikteydi. Leslie demir kapı tokmağına uzandı, ama dokunamadan sağdaki kapı açıldı ve bir kadın ortaya çıktı. Kırklı yaşların ortalarında, hoş bir yüzü ve yumuşak bir vücudu olan kadın, kot pantolon ve flanel gömlek giymişti. "Yardımcı olabilir miyim?"

Leslie öne geçerek yaklaştı. "Merhaba. Ben Leslie Green. Bu da iş arkadaşım Jack Cross. Planlanmamış bir ziyaret olduğumu biliyorum, ama Bay Boyd'un biraz zamanını almak istiyoruz. Bir şey satmıyoruz ve ısırmayız."

Anlaşmayı kesinleştirmek için gülümsedi, ama içerideki kadının ikna edilmeye ihtiyacı yoktu. "Elbette," dedi. dedi. "Ben Martha Goodman. Cook."

Hizmetçi. Hemen hemen her şeyi yaparım." Elini uzattı ve Leslie ile Jack elini sıktı. "Buraya pek ziyaretçi gelmez ve açıkçası, dikkatimi dağıtan bir şey olduğu için mutluyum. Lütfen içeri girin. Bay Boyd buralarda bir yerde."

İçeride tavan muazzam bir tonoz şeklinde yükseliyordu. Merkezdeki destek, el oyması av sahneleriyle kaplı bir ağaç gövdesi idi.

"Harika, değil mi?" Hizmetçi onu nazikçe dokundu. "Ağaç oymacıları Polonya'dan geldi. Sadece bu direği oymak için üçü dokuz hafta uğraştı." Tavana doğru eliyle işaret etti. "Kirişler bir yıl daha sürdü."

Direk kadar kalın olan kirişler, odanın ortasından her iki yana doğru otuz fit uzanıyordu. Altındaki duvarlarda dünyanın dört bir yanından getirilmiş av ganimetleri asılıydı. Leslie antilop, kudu ve su aygırı tanıdı. Şöminenin yanındaki duvarda doldurulmuş bir boz ayı vardı. Fil dişleri, evin içlerine doğru açılan bir kapıyı çerçeveliyordu.

"Onu bulmam için bana bir dakika verin," dedi Martha. "Sanırım silah odasında. Bu arada, kendinizi evinizde hissedin."

O odadan çıktıktan sonra Jack, kapının yanındaki dişlerden birini eliyle okşadı. Fildişi sararmış ve pürüzsüzdü, diş sekiz fit uzunluğundaydı. Leslie, "Bütün bunlar hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"İki buçuk metrelik bir fildişi sap mı? Bence bunu telafi etmeye çalışıyor."

Jack dişlerin arasından geçip geniş bir merdiven ve diğer kapıların önünden geçen bir koridora girdi. Sıcak halılar ahşaba renk katıyordu. Duvarlar, tüfekler, mızraklar ve antika tatar yaylarının yanında portrelerle kaplıydı.

Leslie, "Bu adam şaka yapmıyor," dedi.

Jack kısmen açık bir kapıyı itti. Öteki oda zengindi, deri koltukları akıtılmış bal kadar yumuşak ve kahverengiydi, masa ahşap ve işlenmiş deriden yapılmış bir anıttı. Sağdaki duvarı bir şömine kesiyordu, şöminenin rafında Boyd'un aslan, geyik ve ölü bir gergedan gibi görünen hayvanlarla çekilmiş fotoğrafları diziliydi. Şöminenin üzerindeki duvarda Jack'in gördüğü en büyük geyik kafası asılıydı. Açıkça çok eskiydi, cam gözleri bulanıktı, boynuzları Jack'in kolu kadar kalın ve uçtan uca altı fit genişliğindeydi. Jack on sekiz boynuzu saydı, simetri mükemmeldi. Boğazının dibinde kararmış bir plaket vardı. Jack yaklaştı ve yüksek sesle okudu.

"Ormanın Efendisi, 1931 kışında, on dört yaşındaki Randolph Boyd tarafından kalbinden vuruldu."

"Avlanır mısın?"

Ses kapıdan geldi ve adam mutsuzdu. Jack, fotoğraflarından Boyd'u tanıdı, ama Leslie önce konuştu. "Umarım sakıncası yoktur. Martha bize kendimizi evimizde hissetmemizi söyledi."

"Martha daha iyi bilmeli. Bu oda yasak bölge." "Bay Boyd..."

"Avlanıyor musun diye sordum."

Jack'e bakıyordu, mavi gözleri affetmez bir ifadeyle. Jack cevap vermeden önce dikkatlice düşündü. "Hayır." İddiasını desteklemek için yaralı kolunu kaldırdı. "Avlanmıyorum."

"Baktığınız şeyin ne olduğunu biliyor musunuz?" "Sanırım bir tür geyik."

Boyd, Jack'i baştan aşağı inceledi, yaralı koluna geri döndü ve gerginlik azalınca bir kez başını salladı. "Büyükbabam o geyiği 1931'de öldürdü. O zamanlar Illinois'da bir çocuktuk. O bölgede beyaz kuyruklu geyiklerin büyük büyüdüğünü söylerler, bunun nedeni kışların sertliği ya da gen havuzundaki bir şey olabilir. Illinois geyikleri hakkında bir şey biliyor musun?" Jack başını salladı ve Boyd daha da rahatladı. "Sen Johnny Merrimon'un arkadaşıydın."

"Beni tanıdın mı?"

"Bay Merrimon kampıma on bir el ateş etti ve beni neredeyse öldürüyordu. Ön duruşmada seni gördüm."

"O iki yıl önceydi."

"O zaman seni başka bir yerde gördüğümü itiraf edeceğim. Ben William Boyd." El sıkıştılar. "Sen de Leslie Green'sin. Firmanı tanıyorum."

"Öyle mi?" Leslie şaşkınlıkla aynı eli sıkı. "Nedenini sorabilir miyim?"

"Dürüst olmak gerekirse, onunla ilgili." Jack'i işaret etti. "Daha spesifik olarak, arkadaşının arazisiyle ilgili."

"Hush Arbor'u neden umursuyorsunuz?" diye sordu Jack.

Boyd kaşlarını kaldırdı. "Ah," dedi. "Arkadaşınız size söylememiş."

"Neyi söylememiş?"

"Gelin. Oturun." Boyd deri koltukları işaret etti. "Bir şey içmek ister misiniz? Su? Şarap? Daha sert bir şey?" İkisi de reddetti. Boyd büfeye gitti ve bir sürahidan içki doldurdu. "Az önce öfkelendiğim için özür dilerim." Boyd kapıyı, duvara asılı geyik kafasını belirsiz bir şekilde işaret etti. "Burası özel bir yer. Nadiren ziyaretçi kabul ederim."

Leslie, "Martha'nın bizi bıraktığı yerde kalmalıydık," dedi.

Boyd, konu kapanmış gibi omuz silkti. "O zaman bir soru sorabilir miyim?"
"Tabii ki."

"Johnny Merrimon'u bir şekilde temsil ediyor musunuz?"

"Onun davasını temyize götürmeyi düşünüyorum."

"Tabii ki. Mahkeme, Bay Merrimon lehine mülkiyet hakkını onayladı."

"Bunu biliyor musunuz?"

"Evet, elbette. Ona yardım edecek
misiniz?" "Henüz karar vermedim."

Boyd masanın kenarına oturdu. "Başka bir konuda size başvurdu mu? Belki benim adıma andı?"

Leslie, "Hayır, gelmedi" dedi.

Jack sözünü kesti. "Bu konuşmadan pek hoşnut değilim. Johnny'yi
müvekkilin olarak görmeyebilirsin, ama ben görüyorum."

"Sana ödeme yaptı mı?" diye sordu Leslie. "Herhangi bir şey
imzaladı mı?" "Leslie, dinle..."

"Sabırlı ol lütfen." Boyd Jack'e eliyle işaret etti. "Arkadaşını koruyorsun.
Buna saygı duyuyorum. İster inan ister inanma, ona yardım etmeye
çalışıyorum. Aslında sana da yardım etmek istiyorum."

"Ne şekilde?"

"Arkadaşının arazisini satın almak istiyorum. O satmayı reddediyor. Onu
ikna edebilecek kişiye tazminat ödeyeceğim. Sen onun arkadaşı ve
danışmanımsın. Otuz milyon dolar makul bir fiyat. Ona bunu söylemelisin."

Jack neredeyse boğulacaktı. "Otuz milyon dolar mı?"

"Altı ayda dördüncü teklifim. Başka avukatlar, hatta birkaç yerel avukat
bile gönderdim. Onu bulmak zor, ama imkansız değil. Ara sıra bataklıktan
çıkıyor."

Jack hala tereddüt ediyordu. Johnny'nin üç çift pantolonu ve tek bir çift
düzgün ayakkabısı vardı. "Otuz milyon dolar mı?"

"Teklif fazlasıyla makul."

"Değerinin on katı."

"Değerin öznel olduğunu düşünüyorum ve arkadaşını buna ikna etmen için
sana iyi bir ödeme yaparım." Boyd camın arkasından gülümsedi. "Bir ortak bir
yıl da ne kadar kazanır? Ben bunu ikiye katlarım." Leslie'ye baktı. "İkiniz için
de."

Jack, sormadan odayı geçip bir içki doldurdu.

Otuz milyon dolar...

Ne oluyor lan???

"Bu iyi bir teklif," dedi Boyd. "Bay Merrimon temyizde araziyi kaybedebilir. Şimdi parayı alıp, dava riskini benim üstlenmeme izin vermesi daha iyi olur. Bayan Green, temyizi yönetmek için hizmetlerinizi memnuniyetle kullanırım. New York'taki avukatlarım saat başına dokuz yüz dolar fatura ediyor. Size de aynısını teklif edebilirim."

"Bu çok cömert bir teklif," dedi Leslie.

"Bir dakika durun." Jack arkasını dönmüştü, ama Boyd dikkatle dinliyordu. Leslie bile bu anın Jack'e bağlı olduğunu fark etmiş gibiydi. "Johnny sana on bir el ateş etti. Bir daha geri dönersen boğazından vuracağını söyledi."

"Sözler ve taşlar, Bay Cross. Söyleyin bana, Bayan Green, şirketinizdeki bir ortak ne kadar kazanıyor?"

Leslie ağzını açtı, ama Jack önce konuştu. "Kimse piyasa değerinin on katını ödemez."

"Bundan emin misiniz, Bay Cross? Net servetim bir milyanın üzerinde. Açık sözlülüğümü bağışlayın, ama durum bu. Bir şey istersem, onu satın alırım. Buna nitelikli kişilerin isteyerek yardımları da dahildir. Üç yıllık maaş artı temyizle ilgili tüm dava masraflarını ödeyeceğim."

"Belki de bunun sizin için neden bu kadar değerli olduğunu anlasam."

"Anlıyorum. Tek amacımın, sevmediğim bir adamı en değerli şeyinden mahrum etmek olduğunu düşünüyorsunuz. Endişenizi gidermeme izin verin. Bu tarafa gelin. Siz de, Bayan Green."

Onları koridordan, kadife ve lekeli ahşap raflar üzerinde uzun silahlarla dolu penceresiz bir odaya götürdü. Jack bir silaha dokundu, sonra bir diğerine. Purdey. Holland & Holland. Çoğu, onun bir yılda kazandığından daha pahalıydı.

"Silahlardan anlar mısın?" diye

sordu Boyd. "Hayır," diye yalan

söyledi Jack. "Pek sayılmaz."

"Avcılık benim tutkumdur. Bu yüzden burayı satın alıp bu kulübeyi inşa ettim. Burada dünyanın her yerinden müşterilerimi ağırliyorum: emlak geliştiricileri, Suudi şeyhler, aktörler, Teksaslı petrolcüleri. Bunu bir iş gideri olarak görüyorum. Sorun şu ki, burası sadece bin dokuz yüz dönüm. İşte." Duvardaki topografik haritayı gösterdi. "Burası Hush Arbor. Ne kadar büyük olduğunu görüyor musun? Altı bin dönüm artı ötesindeki eyalet av alanlarına erişim." Haritada geniş bir yeşil alanı gösterdi. "Arkadaşının arazisi ile benim arazim arasındaki alanı üç çiftlik dolduruyor. İkisini zaten satın aldım, üçüncüsü ise sözleşme aşamasında."

satış tamamlandığında, Hush Arbor'a bitişik 3400 dönümlük araziye sahip olacağım."

"Ve hepsini satın almak istiyorsunuz."

"Dokuz bin dört yüz dönüm, Teksas standartlarına göre bile büyük bir alan. Kuzeydeki avlanma alanlarını da ekleyince, yaklaşık elli bin dönümlük bir alandan bahsediyoruz."

"Kırk dokuz bin dört yüz on iki dönüm."

"İşte bu kadar." Boyd iki kolunu da kaldırdı. "Arazileri biliyorsun, rakamları biliyorsun." Gülümsemeye çalıştı, ama Jack buna inanmadı. Hiçbirine inanmadı. "Bu otuz milyon dolar, evlat. Hala arkadaşına zarar vermeyi planladığımı mı düşünüyorsun?"

"Benden tam olarak ne istiyorsun?"

"Onu ikna etmeni istiyorum."

"O satmayacak."

"Haydi, Bay Cross. İki yıl daha geçerse, ödenmemiş vergiler yüzünden her şeyi kaybedecek. Arkadaşınız iflas etti. Annesinin birkaç doları var, ama yeterli değil. Üvey babası bir polis ve IRA'sında yetmiş sekiz bin dolar var, ama ipotek borcu bunun iki katı. Sen onun tek arkadaşısın ve eminim ki iyi bir avukatsın, ama aynı zamanda hukuk fakültesi borcun da 97 bin dolar." Jack'in ağzı açık kaldı. Boyd gözünü kırpmadan devam etti. "Özel dedektifler," dedi. "Şaşırtıcı derecede ucuzlar."

"Öyle mi?" Jack öfkesini gizledi. "Johnny'yi satmaya ikna edeyim, sen de beni zengin yapacaksın?"

"Ben araziye istiyorum. Maliyet ikincil öneme sahip." "Neden?"

"Nedenini sana zaten söyledim. Bobcat ve ayı, geyik, kaz ve bıldırcın."

"Neden Raven County?" diye sordu Jack. "Sen Connecticut'ta yaşıyorsun, New York'ta çalışıyorsun." "New York'ta çalışıyorsun."

"Uçuşu kolay." "Hepsi bu mu?"

"Böyle bir yerde arazi ucuz, dönüm başına beş bin dolar bile olsa." Artık sesinde keskinlik vardı, açık bir alaycılığa yakın bir şey. "Bana yardım edersen, dört yıllık kazancın diyelim." O sırada Leslie'ye baktı. "Şirketindeki bir ortak ne kadar kazanıyor?"

* * *

Arabada Jack sürerken ağzını kapalı tuttu. Arabayı zorlayarak vitesleri değiştirdi. "Kızgınsın," dedi Leslie. "Anlıyorum."

Üçüncü vites. Dördüncü. "O bir yalancı." "Belki."

Jack başını salladı. Hiç şüphesi yoktu.

"Onun teklifini konuşmalıyız."

"Konuşacak ne var ki? Firma Boyd'u temsil ediyorsa Johnny'yi temsil edemeyiz. Bu bir çıkar çatışması."

"Bu senin karar vereceğin bir şey değil."

"Aslında benim. Ben bu anlaşmanın bir parçası olmasaydım, Boyd'un firmayı tutacağını düşünüyor musun?" Jack taviz vermiyordu, ama umursamıyordu. Kendini oyuna getirilmiş hissediyordu. Leslie de bunun bir parçasıydı. "Onun orada olacağını nereden biliyordun ki?"

"Hayır, yapmadım. Bu bir kumar gibiydi." "Oldukça uygun bir durum."

"Hadi ama Cross. Bu konuda gerçekten üzölmüş olamazsın. En iyi arkadaşın bir bataklıkta yaşıyor. Bu onun için nasıl bir şey?"

Jack, Leslie'nin bataklığa karşı yeni keşfettiği korkusunu, Johnny için duyduğu endişeyi bir şekilde hissettiğini düşünerek sözleri çiğnedi. Sonunda, tek bir gerçek önemliydi. "Johnny kendi aklını biliyor. Bu benim seçimim değil."

"Öyle olsun ya da olmasın, teklifi daha dikkatli düşünmelisin. Johnny'yi satmaya ikna etmek, hepimiz için yapabileceğin en akıllıca şey. Ona otuz milyon. Her birimize de iki milyon."

"İki milyon dolar mı?"

"En az."

Bu rakam Jack'i şaşkına çevirdi. Yıllık maaşı altmış bin dolardı ve bu kadarını almak için çok mücadele etmişti. "Boyd bir yalancı."

"Neden bunu söyleyip duruyorsun?"

"Büyökbabası Illinois'da büyümedi. Randolph Boyd burada doğdu. İkinci Dünya Savaşı'nda yirmi bir yaşında ölene kadar hayatını Raven County'de geçirdi. Aile geçmişi dosyada var."

Jack yağmur yağdırıcı dosyasını işaret etti, ama Leslie onu almadı. "1931'de geyiği vuran çocuktan mı bahsediyorsun? Kimin umurunda? Hepimiz yalan söyleriz. Tanrım, Cross."

Leslie haklıydı. Jack gerektiğinde yalan söylerdi, ama bu onun duygularını değiştirmezdi. "Boyd, buraya gelmesinin sebebinin arazinin ucuz olması ve New York'tan buraya uçağın kolay ulaşımı olduğunu söyledi. Büyökbabasının Raven County'de yaşadığından

Raven County'de yaşadığından ya da babasının burada doğduğundan hiç bahsetmedi. Neden bunu söylemedi ki?"

"Belki de önemsizdir. Belki de umursamıyordur."

Leslie buna inanmak istiyordu ve Jack onu suçlamıyordu. Büyük para, kolay para. Johnny'ye olan ilgisi, bu kadar büyük bir ödeme karşısında sönük kalacaktı. Sorun şu ki, ödemeyi gerçekleştirmek için Jack'e ihtiyacı vardı. Jack, Leslie'nin önce nazik davranacağını, yumuşak sözler ve mantık kullanacağını, o güzel gözlerini ve elini koluna koyacağını düşündü. Sonunda, öfkesini daha fazla gösterecekti. Bu işe yaramayınca, ortakları bir araya getirip Jack'i zorlayacaktı. Jack, havuç mu sopa mı kullanacaklarını merak etti. Tek bildiği şey öfke, endişe ve tamamen gerçek dışı bir hisin yavaş yavaş yayılmasıydı. Çünkü Jack'in göğsünde inanılmazlık hissi uyandıran şey Boyd'un basit yalanı değildi, tehditler ya da işsiz kalma riski ya da en iyi ve tek arkadaşını hayal kırıklığına uğratma ihtimali de değildi. Boyd bir değil iki yalan söylemişti ve ikincisi o kadar büyüktü ki Jack ne yapacağını bilemiyordu.

"Yavaş ol," dedi Leslie.

Jack yavaşlamadı.

"Lanet olsun, Cross."

Jack daha hızlı sürdü. Arabadan çıkmak istiyordu, düşünmesi gerekiyordu ve bu iş, Johnny ya da yanındaki güzel kadının gözlerinde fırtına gibi yükselen öfkeyle ilgili değildi. Jack da kendi yalanlarını yaymıştı. Kolu sakat olsa da, bir polisin çocuğu ve Güneyli bir babanın oğlu olarak büyümüştü. Yürümeye başladığı günden beri silahları tanıyordu, tıpkı avcıları, avcılığı ve vahşi doğadaki tüm yaratıkları tanıdığı gibi. Ve en büyük sorun da buydu. Çünkü 1931'de bir geyiğin vurulmasına neden olan koşullar ne olursa olsun, William Boyd'un söylediği gibi olmamıştı. Kalbe isabet eden bir kurşun, evet, Jack buna inanıyordu. Ama Boyd'un söylediği başka hiçbir şey doğru olamazdı. Duvarında asılı olan büyük kafa, bir boz ayının ki kadar kalın bir boyuna sahipti ve Jack'in daha önce hiç görmediği kadar geniş ve parlak boynuzları vardı. Ve bu tek başına Boyd'un hikayesinin yalan olduğunu ortaya koyuyordu, çünkü Jack'in hayal edebileceği hiçbir yerde, Illinois'da, Wisconsin'de veya Tanrı'nın yeryüzündeki başka hiçbir yerde bu kadar muhteşem bir şey vurulmamıştı.

Böyle geyikler var olmamalıydı.

ALTINCI BÖLÜM

William Boyd verandada durup arabanın uzaklaşmasını izledi. Araba dereyi geçti, ikinci tepeyi aştı ve gözden kayboldu. O zaman bile, uzun dakikalar boyunca ayakta durdu ve kendini dikkatle tuttu.

Martha'yı görseydi, ona vururdu. O kadar kızgındı.

Ziyareti zihninde tekrar tekrar canlandırarak, endişesini ve öfkesini gizlediğine ikna oldu. Avukatlar bunları görselerdi, nedenini merak ederlerdi ve merak da sorulara yol açardı. William Boyd soruları sevmezdi. Cevap vermek zorunda kalırsa, bunu New York veya Washington'da yapmak isterdi, önemsiz bir kasabanın acımasız sınırlarında değil. Bu basit gizlemenin ötesinde, uğraşmak zorunda kalacağı insan türleri hakkında da iyi bir fikir edinmişti. Jack Cross beklediği gibiydi: zeki, arkadaşına sadık, iç karartıcı derecede ciddi. Leslie de sürpriz yapmadı. O bir oyuncuydu ve bir an için bunu düşündü — dar eteği, sarı saçları.

"Martha!"

Yakındaydı. Parfümünün kokusunu alabiliyordu. "Evet."

Dönüp baktığında, onu açık kapıda gördü. "Benimle gel." Onu itip geçti ve kız arkasında kaldı. Özel çalışma odasının kapısında durdu. "Bu oda hakkında sana ne demiştin?"

"Senin açık iznin olmadan kimse içeri giremez." "Peki ama?"

"Bir kazaydı, Bay Boyd. Sizi arıyordum. Düşünemedim..." "Kendi evimde kapıları kilitlemem mi gerekiyor?"

"Hayır, efendim, elbette hayır."

"Ziyaretçilere talimat verilmeli. Anlaşıldı mı? Onlara nerede bekleyeceklerini söyle ve beklediklerinden emin ol."

"Evet, efendim."

"Bay Kirkpatrick nerede?"

"Az önce spor salonundaydı. Sanırım odasına geri döndü."

"Duş alıp giyinip giyinmediğini öğrenin. Eğer öyleyse, çalışma odasına gelmesini söyleyin."

"Yani...?"

"Evet, bu çalışma odası. Hadi, git şimdi."

Kadın odadan çıktı ve Boyd büfenin yanından bir içki daha doldurdu. Masada oturarak otuz yıllık viskiyi yudumlarken, James Kirkpatrick hakkında bildiklerini zihninde tekrar etti. Kirkpatrick, Batı Virginia'nın dağlarında ve koylarında çalışarak sertleşmiş bir kömür ülkesi milyarderiydi. Kavga etmeyi, avlanmayı ve para kazanmayı severdi ve Boyd da bu yüzden onu severdi. Ama buraya gelme sebebi bu değildi. Kirkpatrick, iki yüz milyon doları yatıracak doğru yeri arıyordu ve William Boyd bu hesabı istiyordu. Bu, emek ve ikna gerektiren bir işti. Afrika'da bufalo, Hint Yarımadası'nda kaplan avlamışlardı. Sarhoş olup sırlarını paylaşmışlar ve üniversiteden yeni mezun olmuş kızları kovalamışlardı.

Şimdi buradaydılar.

Boyd bardağına likörü döktü ve kafasında hesap yaptı: yüzde 2 yönetim ücreti artı kârın yüzde 20'si.

"Kesinlikle riske değer."

"Benden mi bahsediyorsun?"

"Tanrım, James." Boyd ayağa kalktı ve yüzünde bir gülümseme belirdi. "Senin gibi iri bir adam nasıl bu kadar sessiz olabilir?"

"Bu benim soruma cevap vermiyor."

Kirkpatrick odayı geçti. Elli beş yaşında ve 1,90 boyundaydı, omuzları geniş ve ağırdı, elleri diğer erkeklerin ayak bilekleri kadar geniş bileklerinde yara izleriyle kaplıydı. Gri kıllar başını ve yanaklarını kaplıyordu, bu yüzden ortadaki gözleri normalden daha parlak görünüyordu. Boyd oturmasını bekledi, sonra büfeye gitti, bir viski daha doldurdu ve ona uzattı. "Avdan bahsediyordum."

"Endişeli misin?"

"Pek sayılmaz."

"Adı neydi?"

"Johnny Merrimon. Onun icabına bakarız."

"En son Johnny Merrimon'un yanına bir müşteri götürdüğünde, kampını kurşunladı ve seni neredeyse öldürüyordu."

"Risk almaya değer. Şeref."

Kadehlerini tokuşturdular ve Boyd oturdu. Geniş anlamda arkadaştılar, ama Kirkpatrick bu dansı anlıyordu. "Piyasa nasıl?"

"Avlanırken piyasaları takip etmiyorum. Bunun için çalışanlarım var."

Kirkpatrick aynı şekilde düşündüğü için homurdandı. İyi çalışanlar işe al.

Görevleri delege et.

Uzun bir dakika bekledi, sonra duvardaki dev geyik kafasına bakmadan konuştu. "Hepsi bu mu?"

"Evet."

"Altı ay, William. Beni bu kadar uzun süre beklettin." Boyd omuz

silkti. "Bunu sadece özel birkaç kişiye gösteriyorum."

"Ben de bakabilir miyim?"

"Bu yüzden buradayız."

Kirkpatrick bardağını bıraktı ve odayı geçtiler, Kirkpatrick önde. Kararlı adımlarla ilerliyordu, ama Boyd onun inanamamasını hissetti. Bu yere iki potansiyel müşteri getirmişti. Hepsi de aynı tepkiyi vermişti.

"Dokunabilir miyim?"

"Nazikçe," dedi Boyd. "Çok eski."

Büyük el uzandı, parmakları hayvanın boynunun dibindeki kaba kürkün üzerine kondu. "Bunca zaman. Yalan söylediğini, abarttığını sanıyordum." Sesi kalınlaştı. "Tanrım. Hiç böyle bir şey görmedim. Hiç duymadım." Sonunda döndü. "Bunu büyükbaban mı vurdu?"

"Burası özel bir yer."

"Bunun gibi başka yerler var mı?"

"Hiç sormayacağını sanmıştım."

Boyd, Kirkpatrick'i kemerli bir kapıdan geçerek çalışma odasının arkasındaki ikinci odaya götürdü. Orada bir kitaplık, iki sandalye ve deri bir kanepe vardı. İki duvar fotoğraflar ve haritalarla kaplıydı. Üçüncü duvarda ise Kirkpatrick'in gördüğü en büyük ayı postu asılıydı. "Tanrı aşkına bu ne..."

"Merrimon'un çocuğu kampımı kurşunladığı gün bu ayıyı vurdum."

"Bu imkansız. Bu... Bu... Bu çok büyük."

Boyd hikayenin geri kalanını anlatmadı: O gün aslında iki ayı öldürdüklerini ve ikinci postun da yeni müşterisinin duvarında gururla asılı olduğunu. "Olağanüstü, değil mi?"

"İnanılmaz mı? Tanrım, dostum. Bu..." Kirkpatrick, sanki elle tutulmaz bir şeyi yakalamak istercesine avuçlarını açtı. "Bu açıklanamaz. Olağanüstü. Bu hayvanlar. Bunu nasıl açıklayabilirsin?"

"Açıklayamam."

"Peki ya büyükbaban?"

"Bu o." Boyd duvardan çerçevesi bir gazete kupürünü kaldırdı ve Kirkpatrick'e gösterdi. Manşette şöyle yazıyordu: KAYIP ÇOCUK ANNESİNE GERİ DÖNDÜ. Altında bir fotoğraf vardı ve fotoğrafta, çocuğun gözleri morarmış ve yüzü solgun, elleri bandajlı ve yanaklarında koyu lekeler vardı. Arkasında, boyanmamış bir kulübeye kar yağıyordu. Yanındaki annesi gülümsemiyordu.

Kirkpatrick çocuğun yüzünü işaret etti. "Bu donma mı?"

"Yüz yıldır görülen en soğuk kışmış diyorlar." "Peki geyik?"

"Büyükbabam bataklıkta üç gün boyunca kaybolmuştu. Onu bulduklarında, geyik ayaklarının dibinde ölü yatıyordu, silahı ise yanındaki ağaca donmuştu."

Kirkpatrick resmi eğdi, yaklaştı. "Ona ne oldu?"

Boyd omuz silkti. "İki arkadaşıyla ava çıkmıştı. Arkadaşları bir gün bir gece sonra eve döndüler. Büyükbabam dönmedi. Onu bulmak için yüz kişi iki gün uğraştı."

"Hikayeyi anlat bana."

Boyd gülümsedi. "Bu hikaye müşteriler içindir." "Yani, öyle mi?"

Boyd omuz silkti ve özür dilemedi. "Büyükbabam bataklıkta olanlardan hiç bahsetmedi. Onu bulduktan sonra neredeyse hiç konuşmadı: ara sıra bir iki kelime, sonunda evlendiğinde biraz daha fazla." Boyd kitaplıktan eski, lekeli ve yıpranmış deri bir günlük çıkardı. Bir sandalye çekti, Kirkpatrick da diğerine oturdu. "Bu onun günlüğü."

"Bataklıktan sonra mı yazılmış?"

"Evet."

"Bakabilir miyim?"

"Önce bir karar vermeni istiyorum."

"İki yüz milyon çok para."

"Yatırımlar, avcılık, günlük. Hayat önemlidir dostum, onu paylaştığımız insanlar da öyle."

Kirkpatrick, Boyd'un yüzünü, ardından gazete kupürünü inceledi. Çerçeve maun ağacından yapılmıştı, camı cilalanmıştı. Oğlanın, eski fotoğrafın sadeliğinde bir şeyler vardı. "Saçları beyaz."

"Biliyorum."

"Neden?"

"Bataklıkta olanlarla bir ilgisi var. Onu bulduklarında saçları böyleydi."

Kirkpatrick parmaklarıyla masayı tıklattı; Boyd'un koltuğunun kolundaki günlüğü izledi. "Bu hikayeyi kaç kişi biliyor?"

"Benden başka, sen üçüncü olursun."

"Diğer ikisi?"

"Artık müşterilerim. Onları seversin."

Kirkpatrick sandalyeden kalktı ve iki duvarı kaplayan fotoğrafların önünden geçti. Eski ve solmuş fotoğraflar, farklı yaşlardaki beyaz saçlı çocuğu gösteriyordu. Bir genç. Bir delikanlı. Birinde, bir katırın arkasında sabana yaslanmış duruyordu. Bir diğerinde, çiçek desenli elbise giymiş sıradan yüzü bir kızın yanında duruyordu. Kız gülümsüyordu, o gülümsemedi. Tüm fotoğraflarda zayıf ve mutsuz görünüyordu. Hiç kilo almamıştı; gözleri hiç değişmemişti. En son fotoğrafta, asker üniforması giymişti. Köşesine kazınmış tarih, fotoğrafın 1942 yılının Mart ayında çekildiğini gösteriyordu.

"Büyükbabam Omaha Sahili'nde öldü; kumlardan hiç çıkamadı. Bu olay olduğunda bu onun cebindeydi." Boyd günlüğü avucunun içine bastırdı. "Sahili basmadan önceki gece bataklık hakkında yazmış. Sanki biliyormuş gibi."

"Ne? Öleceğini mi?"

"Bence bu hikayenin, en azından karısına duyurulmasını istedi."

"Travma geçirmiş, yarı dilsiz birinin savaş alanında yaptığı itiraf. Pek de inandırıcı bir belge sayılmaz."

"Yine de sayfalar kendileri için konuşuyor."

Boyd günlüğü küçük bir masanın üzerine koydu ve Kirkpatrick volta atmayı bıraktı. "İki yüz milyon dolar mı?"

"Bu iyi bir başlangıç."

Kirkpatrick oturdu ve ikisi birbirlerine bakmaya devam ettiler. Büyük adamlar. Büyük paralar. Ancak sonuç hiç şüpheye yer bırakmıyordu, bu odada, bu yerde, yanlarındaki masada kan lekeli ve sıkıca kapalı bir ölü adamın günlüğü varken.

"Umarım çok iyi bir hikaye olur."

YEDİNCİ BÖLÜM

1931

Ormanın Efendisi

O zorlu dönemde birçok çocuk gibi, Randolph Boyd da soğuğu ve açlığı gereğinden fazla iyi biliyordu. Yaşlılar bunu ekonomiye, Büyük Savaş'a ya da insanların hâlâ 1929 Krizi olarak adlandırdığı olaya bağlıyorlardı, ama bunların hiçbirisi Randolph, en yakın iki arkadaşı ya da evleri diğerlerinden daha boş görünen diğer köy çocukları için bir anlam ifade etmiyordu. Elbette, babası olmayan birçok çocuk vardı - savaşın doğası böyleydi - ama bu, babası ölmeden önce madalya kazanan Charlie ya da Somme'da Fransızlarla savaşırken kurşunla vurulan Herbert için olduğundan daha zordu Randolph için. Randolph'un babası eve sağ salim döndü, ama onu öldüren yine savaştı. 1918'in Ekim ayında, savaşın bitmesine üç hafta kala, bir Alman kurşunu yüzünün yarısını aldı ve diğer babalar çeneleri parçalanmadan eve döndüler, ama o kadar derin yaralar aldılar ki, hiçbir sevgi onları iyileştiremezdi.

Ama Randolph'un babası için durum böyleydi. Güzel eşi bir fark yaratamadı, gururlu ama yaralı ebeveynleri de öyle. Babasının yüzündeki dehşeti fark edemeyecek kadar genç ve masum olan oğlu bile, o hayalet gibi gözlerden gölgeleri kaldıracak kadar parlak bir gülümseme gösteremedi. Annesinden duyduğu kadarıyla Herbert'e göre, eve dönüş üç ay sürdü, sonra karı koca bir zamanlar olduğu gibi kullanmak için çok uğraştıkları yatak altından tüfek çıktı. *Ama hangi kadın böyle bir yüzü öpebilirdi ki?* Bu da Herbert'in annesinden gelmişti, çocukların çoktan uyuduğunu düşündüğü bir gece, karanlıkta fısıldayarak. Randolph dokuz yaşındayken annesi bunu söylemişti ve beş yıl sonra bile, en büyük hatanın, odun kesip buz taşıyan, hiç şikayet etmeyen annesine ait olduğunu düşünmek acı vericiydi.

yüzü o korkunç savaşta torpillenen bir savaş gemisi kadar çökmüş olana kadar odun kesip buz taşıyan, şikayet etmeyen bir kadındı. Randolph şimdi ona bakarak şöyle düşündü: *O sadece otuz bir yaşında*. Ama soğuk sobanın yanındaki gri ışıktaki yarı ölü gibi görünüyordu, elleri kemikli ve inceydi, kağıdı buruşturup odun parçalarını besliyor ve titremeden kibrit yakmaya çalışıyordu.

"Bırak ben yapayım."

Randolph kibritleri aldı ve kağıdı yaktı. Şöminenin üzerindeki eski saat sabahın 4:55 olduğunu gösteriyordu. Dışarıda, sert kar cam pencereye vuruyordu.

"Gitmeden önce sana kahvaltı hazırlayayım."

Annesi kendini kaldırdı ve boş dolaplarda gürültüyle dolaşmaya başladı. *Kahvaltı* dedi ama kastettiği un, domuz yağı ve son kalan domuz yağı artıklarıydı.

"Her an gelebilirler," dedi Randolph. "Henüz gelmediler."

Oğlanın yüzündeki sabırsızlığı görmezden geldi ve oğlan, iki çatallı çatal ve çizik metal tabakların bulunduğu küçük masaya oturmadan önce bir kez daha pencereden dışarı baktı. Babasının sandalyesi çoktan kaldırılmıştı, artık sadece iki sandalye vardı. Annesinin sandalyesinin yanında, babasının savaşta kullandığı ve on iki yıl önce kafatasının geri kalanını parçalamak için kullandığı aynı Springfield tüfeği duruyordu. Randolph, çoğu kişiden daha iyi nişancıydı. İlçe fuarında yarışmaları kazanmış ve iki yıl önce, belediye başkanını bile geride bırakarak otuz kiloluk bir hindi kazanmıştı. Yedi yaşından beri bu tüfeği kullanıyordu ve bir kez daha parçalara ayırarak çalışıp çalışmadığını kontrol etti. Mutfakta metalik sesler yankılandı ve silah yağı kokusu yükseldi. Son bir kez sürgüyü çalıştırdı, sahip olduğu son beş mermiyi yükledi ve silahı duvara dayadı, bunu yaparken annesine baktı. Bir yıl önce ona tüfeği başka bir yerde çalışmasını söylerdi, ama soğuk hava ve açlık onu yıpratmıştı.

Randolph, annesinin açlıktan öldüğünü düşündü. İkisi de açtı.

"Al bakalım, oğlum." Kaşıkla lapa tabağa koydu. "Sıcakken ye."

"Sen yemiyor musun?"

"Pek aç değilim."

Yüzünde beliren gülümseme, Randolph'un gördüğü en yıpranmış ve zoraki gülümsemeydi. Bunun yerine annesinin gözlerine baktı. Orada hayat

ve sevgi vardı. Tabağında duran, evde kalan son yiyecekti. "Biraz ye," dedi. "Endişelenmemem için."

"Tamam, bebeğim. Belki biraz."

Yanına oturdu ve aynı tabaktan yediler. Lapada bazı yerler siyahlaşmıştı, ama o kısım en lezzetli kısmıydı, yanmış yağ. Tabaktaki son siyah lokmayı bırakarak, Randolph tabağı masanın öbür ucuna itti. "Doydum," dedi ve o itiraz etmeden ayağa kalktı.

"Zamanı geldi mi?" diye

sordu. "Duymuyor

musun?"

"Neyi?"

"Herbert'ın sol botundaki gıcırtı."

"Gerçekten duyabiliyor musun? Ben duyamıyorum..." Yüzündeki gülümsemeyi görünce sözünü kesti. "Benimle dalga geçiyorsun."

"Birazcık." Tüfeği kaldırdı ve kızın yanağına öptü. "Onlarla yolun sonunda buluşacağım. Sen son kalanını ye." Yanmış lapa gibi yemeği işaret etti ve kızın ağladığını gördü. "Ben iyiyim," dedi. "Herbert ve Charlie benimle olacak. Silahlarımız var."

"O yer hakkında ne dediklerini biliyorsun."

Gözleri loş ışıktaki parladı ve sözlerinin ardındaki sessizlikte, kar camın üzerine daha sert vurmaya başladı. "O renkli insanlar yeterince iyi, anne. Bize zarar vereceklerini sanmıyorum."

"Ben renkli insanlardan bahsetmiyorum, bunu sen de biliyorsun." "Yiyeceğe ihtiyacımız var."

"Biliyorum. Ama orada avlanmak zorunda mısınız?"

Daha dik oturdu ve eski çelik karakteri biraz ortaya çıktı. Randolph ona daha iyi bir cevap vermek istedi, ama ikisi de gerçeği biliyordu. "İlçede avlanacak bir şey kalmadı," dedi. "Tavşanlar bile azalıyor ve tavşanlar hakkında ne dediklerini biliyorsun." Şakanın annesini tekrar gülümseteceğini ya da ona ergenlik küstahlığı için azarlayacağını düşündü. Ama annesi bunun için çok açtı ve çok korkmuştu. "Sadece biz değiliz," dedi. "Başkalarını da düşünmeliyiz."

Charlie ve Herbert'ı kastetmişti, aileleri de aynı derecede açlık çeken eski dostları. İlçenin çoğu yerinde durum aynıydı: işsizlik ve yoksulluk, bitmek bilmeyen acı kış.

"İnsanlar o bataklıkta kayboldu," dedi kadın. "Bazıları yarı deli ve mahvolmuş halde geri döndü, öyle olmayanlar ise hala gölgelerden korkuyor ve çılğın hikayelerle dolu."

"Biliyorum," dedi. "Ama ben öyle olmayacağım."

"Dikkatli olacağına söz ver."

"Veririm."

Kadın, iki eliyle adamın bir elini tuttu. Ateş ve yemek pişirmeye rağmen kadının eli soğuktu. "Renkli insanlardan uzak dur," dedi. "İnce buzlara dikkat et."

"Her şey donmuş durumda. İnce buz yok."

Mantiğin yardımcı olacağını düşündü, ama yüzünde yeni gözyaşları parıldıyordu. "Charlie kaybolur," diye hatırlattı ona. "Yolunu şaşırır ve kafası karışır, Herbert de düzgün ateş edemez, bu yüzden onun arkasında ya da yan tarafında kalmalısın."

"Biliyorum. Onlarla ben ilgilenirim."

"Bir şey daha var." Önlük cebine uzandı ve pirinç çakmağı eline tutuşturdu. "Bu, babanın savaştan kalma bir eşyasıydı ve onun için çok değerli olduğunu biliyorum." Oğlunun ceketini düzeltti, göğsüne sıkıca çekti. "Geçen hafta kasabada doldurdum, belki de artık senin almanın zamanı gelmiştir diye düşündüm. Baban iyi bir adamdı. Savaş ve savaşın ona yaptıkları olmasaydı, bizi asla böyle terk etmezdi. Bana inandığını söylemeni istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin? Bunun doğru olduğunu söylediğimde bana güvenebilir misin? Onun iyi bir adam olduğunu?"

Randolph elindeki metal silindiri inceledi. Yeni cilalanmıştı, ama çizik ve eziklerle doluydu, eskiydi. Çakmakla ilgili belirsiz anıları vardı, ya da belki de bir zamanlar gördüğü bir rüyanın anılarıydı. Her ne olursa olsun, babasının son günlerini, bir elinde çakmakla, yüzündeki yıkıntıları örten örgü atkıyla ateşin önünde oturduğunu hayal edebiliyordu. Uzun parmaklarıyla çakmağı çevirir ve metalin içindeki ateşin ışığını izlerdi. Muhtemelen ona çok değer verirdi — Randolph annesinin bu konuda haklı olduğunu düşünüyordu — ama o ışıklar yaşlı adamı nereye götürürse götürsün, hangi anıları canlandırırsa canlandırırsın, hiçbir şey onun dere kenarındaki bir kayanın üzerine diz çöküp kafatasının tepesini uçurmasını engelleyemedi.

* * *

Avluda Randolph, yakasını karın üzerinde yuvarladı, sonra araba yoluna doğru yürüdü ve eve geriye doğru baktı. Küçük ve boyanmamış olan ev, kar ve çamur, eski ahır ve donmuş metal ile aynı renkteydi. Rüzgâr, bacadan çıkan dumanı alıp götürdü ve Randolph, buzlu camın arkasında küçük görünen annesine elini kaldırdı. Annesi de ona el salladı ve o, karın omuzlarına ve şapkasının kenarına yerleşmesini hissederek onu karın içinden izledi.

aydır esen rüzgar, evin ve paslanmış eski arabanın üzerine kar yığınları oluşturmuştu. Randolph elini daha yükseğe kaldırdı, sonra yola çıktı, çünkü oyalanırsa annesinin ateş sönene ve mutfak soğuyana kadar camın başında kalacağını biliyordu.

Çenesini atkısına gömen Randolph, karın içinde sessizce ilerledi. Sırtında bir sırt çantası vardı ve içinde bir branda, battaniyeler ve et parçalarını sarmak ve kanın damlamasını önlemek için mumlu kanvas çarşafı vardı. Tüfek sol omzunda ağırlık yapıyordu, namlu karın girmesini önlemek için aşağıya doğru bakıyordu. Yolun kenarında son bir kez geriye baktı, ama ev kışın bulanıklığı içinde kaybolmuştu ve bu da iyiydi. Herbert ve Charlie bekliyorlardı ve bu manzara her açıdan yanıltıcı.

"Bu mu?" dedi Randolph. "Elinde olan tek şey bu mu?"

Küçük ve kolayca alınabilen Charlie'yi işaret etti. Babasının cilalı ceketıyla daha da küçük görünüyordu, hızlı düşünen ama dikkatsiz, dar yüzlü ve donuk kahverengi gözlü bir çocuktü. "Ben halledebilirim," dedi. "Yapabileceğimi biliyorsun."

"Ver onu bana."

Randolph çocuğun tüfeğini aldı, baştan aşağı inceledi ve tiksintiyle geri verdi. "Bu bir .22. Sen bir bezelye tabancası getirmişsin."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Tanrım."

"Bununla neyi öldürmeyi planlıyorsun, bir sincap mı?"

Charlie tüfeği omzuna astı ama geri adım atmadı. "Babam karabina ile yatağının yanında uyur. En ufak bir seste gözlerinin nasıl açıldığını bilirsin. Ceketini ve matarasını aldığım için yeterince kızacak. En sevdiği silahını çaldığımı fark etseydi, beni morartana kadar döverdi, o zaman sen ne yapardın?"

Oğlan haklıydı. Jax Carter öfkesi ile tanınırdı ve bir keresinde pazar sabahı Baptist kilisesinin önünde, itişip kakıştıkları bir kahve yüzünden bir adamı yarı ölüme dövmüştü. Ödünç aldığı ceket Charlie'ye sorun çıkaracaktı. Silah ise onu öldürebilirdi.

"Ayrıca," dedi Charlie. "Şu zavallı herife bak."

Kantini, neredeyse boş bir sırt çantası ve başka hiçbir şeyi olmayan Herbert'ı işaret etti.

"Ne olmuş ona?" dedi Randolph. "On iki kalibrelik nerede?"

Herbert, Randolph'un bariz hayal kırıklığına rağmen sakinliğini korudu. Randolph daha yaşlıydı, ama ikisi aynı boydaydı ve kavgada eşit güçteydiler. Yıllar boyunca bir iki kez kavga etmişlerdi, ama özünde

neredeyse kardeş gibiydi. Aynı hastanede iki hafta arayla doğmuşlardı, aynı sabit ellere, mavi gözlere ve kalın kemikli uzuvlara sahiptiler. Randolph belki daha güçlüydü, ama Herbert daha akıllıydı ve bunu herkes biliyordu. Öğretmenler. Ebeveynler. Dünyayı inceleme şekli, sakin sesi ve dengeli bakışları böyleydi. "Fişek yok," dedi. "Fişeksiz silah getirmenin bir anlamı yok."

Randolph buna karşı çıkmadı. Av tüfeği mermileri para kadar azdı ve fazlası olanlar bunları altın sikke gibi takas ediyorlardı. Bir mermiyle yün eldiven, bir kutu tereyağı ve bir çift kullanılmış gözlük satın alındığını görmüştü. Mermiler olmadan avlanamaz, avlanmadan da yemek bulmak zordu. Randolph'un Springfield tüfeği için beş mermisi kalmıştı ve bunlar bittikten sonra ne yapacağını bilmiyordu. Geceleri baharın gelmesini, yaz mahsulünün bol olmasını ve bir iş bulabilmeyi diliyordu. Yazı yazabiliyor, hesap yapabiliyor ve 20 mil çapındaki bölgedeki herhangi bir yetişkin erkek kadar güçlüydü. Ama işler av tüfeği fişekleri, tavşanlar ve çikolatalar gibiydi.

Charlie karın içinde ayaklarını yere vurarak, "Gerçekten bunu mu yapıyoruz?" dedi.

Randolph eve baktı, annesinin .22'lik silahı, kayıp av tüfeğini göremeyecek kadar uzakta olmasını umuyordu. Görürse endişelenecekti, ama artık geri dönmek için çok geçti. Omuzlarını kaldırdı ve açıkça konuştu. "Diğer her şey avlanarak tükendi."

"Bu doğru olabilir, ama Willis Dred ve oğlu hala o lanet bataklıkta kayıp. Hala o deli evin pencerelerinde oturup gömleklerine salya akıtan çocuklar var."

Randolph, Charlie'nin söylediği her şeyi anladı. İnsanlar kaybolmuştu, evet, ve geri döndüklerinde değişmişlerdi. Kasabada, renkli insanlar, derin havuzlar ve bataklık gibi çamurdan bahsediyorlardı. Seksen yıl önce o ormanda köleler asılmıştı ve bazıları öfkeli ruhların bataklığının bir ucundan diğer ucuna kadar musallat olduğunu düşünüyordu. Willis Dred ve oğlu neden kaybolmuştu ki? Miller kardeşler neden beş gün boyunca oraya girip, sonra konuşmadan ve salya akıtarak çıkmışlardı? Herkesin bir teorisi vardı, ama gerçek şu ki kimse gerçeği bilmiyordu. Belki bataklıkta geyikler vardı, belki de yoktu, belki Willis Dred umutsuzluktan intihar etti ve oğlunu da yanında götürdü, belki Miller kardeşler zaten deliydi ve bunu dünyaya göstermek için bir bahane arıyorlardı. Randolph bu konuyu uzun uzun düşündü ve bu açıklamaların diğerleri kadar olası olduğunu gördü. İnsanlar batıl inançlı ve aptaldı. Ayrıca, daha basit bir gerçek vardı.

"Annem bir ay içinde ölebilir, Herbert'ın ailesi de aynı durumda. Ya sen, Charlie? Annen nasıl? Domuzlu bisküviyle şişman ve mutlu mu?" Bakışlar devam etti, sonra Randolph'un lehine kırıldı. Omuzlarını silkti, tüfeği ayarladı. "Hiçbirimizin seçeneği yok."

* * *

Kar içinde yürüyüş daha uzun sürmüş gibi geldi. Kar ayaklarını ağırlaştırıyor, sesleri boğuyordu. Çitler zar zor görünüyordu, son üç ev de öyle, geride bıraktıkları ev gibi loş ve griydi. Üç çocuk da ilçenin kuzey ucunda, yolun bittiği ve bataklığın uzaktaki tepelere doğru yayıldığı son düzgün toprak parçası üzerinde yaşıyordu. Burası ilçenin yoksul bölgesiydi ve sadece burada yaşayanlar bu bölgenin gurur kaynağını anlayabiliyordu. Kasaba halkı için onlar yoksul ve cahildi. Renkli insanlar, yoksul beyazlar... Babaları, arabaları ve sıcak evleri olanlar için hepsi aynıydı. Randolph, hayatın akışındaki yerini anlıyordu, ama seçim ya da koşullar nedeniyle Raven County'nin kuzeyindeki vahşi doğaya gelen diğerleri gibi, yaşadığı yerden ve onu paylaşan insanlardan gurur duyuyordu. Sert ve şikayet etmeyen insanlardı ve elektrikleri, buzlukları ve marketten aldıkları etleriyle kasaba halkını yumuşak başlı buluyorlardı. Randolph'un karakterinde kıskançlık varsa da, bunu görmezden gelmeyi tercih ediyordu. Arkadaşları vardı, annesi vardı. Ayrıca, kasaba halkı da açtı. Bu, büyük bir eşitlikti.

Bu korkunç şey.

Bütün ülkeyi mahveden şey her neyse.

Bu acımasız gerçek, o kadar uzakta olsa bile gözden kaçması zordu. Büyük servetler yok oldu; kuzey şehirlerindeki erkekler yüksek pencerelerden atladılar. Uzun süre sadece söylentiler vardı, ama sonra sefalet geldi, sanki New York'tan dalgalar yayılmış ve ülkedeki tüm iyilikleri boğmuş gibi. Para kayboldu. Mağazalar kapandı. Kasabada birkaç kişi zengin kaldı, ama sınırlar bulanıklaşıyordu ve Randolph için bu sorun değildi. Bırakın donmuş zeminde uyusunlar ve yanmış lapa ile uyanın.

Bir an için bu duygu onu ısıttı ve fark etti ki, evet, belki de kıskançtı. Henüz on dört yaşındaydı, ama iki yetişkin dişini kaybetmişti. Buna *iskorbüt* diyorlardı, ki bu "açlık" için kullanılan süslü bir kelimeydi. Bu düşünce uzun dakikalar boyunca onu bunalıttı, ama yolun sonuna vardıklarında kayboldu. Önlerinde Hush Arbor'a giden yol vardı, orada

1853'ten beri özgür köleler ve onların torunları yaşıyordu. Randolph, annesi iğne ve iplik karşılığında bal ve ekstra tohum almak için oraya gittiğinde bir kez görmüştü. Orada yaşayanlar anlaşılması zor bir şekilde konuşuyorlardı. Boyanmamış kulübelere oluşan bir grupta yaşıyorlardı, ama bahçeleri, kiliseleri ve tütsü odaları vardı. Oldukça açık davranıyorlardı, ama o günler daha iyi günlerdi, *eskiden*. Artık güven nadirdi ve son zamanlarda, yolda veya bataklık çevreleyen ormanda birkaç kez siyahları gördüğünde, onlar uzak durmuş ve göz kapaklarını indirerek izlemişlerdi. Randolph bunu da anlıyordu. Kendi başının çaresine bak. Dikkatli ol. Şimdi Charlie ve Herbert ile bunu hissediyordu.

"Bunu nasıl yapmalıyız?"

Charlie, her çocuğun aklındaki soruyu sordu. Yol Hush Arbor'a çıkıyordu ve orada yaşayan hiç kimse beyaz çocukların bataklıkta avlanmasına hoşgörüyle bakmazdı. Doğuda nehir vardı. Sağa dönüp, iki mil boyunca ormanı kesip kuzeye doğru gidebilirlerdi. Ama sonunda yine Hush Arbor'a döneceklerdi. Randolph o tarafa baktı, sonra sola döndü. Batıda Merrimon Plantation'ın kalıntıları uzanıyordu. Ev 1854'te yanmıştı, ama temel taşları, kuyu, yıkılmış ahır ve bir zamanlar köle barakalarının bulunduğu gölgeli izler hala oradaydı. Bu, derin bataklığa giden daha uzun yoldu, ama Randolph yürümeye başladığında, diğer çocuklar da onun yanına dizildiler. Bir mil daha yürüdükten sonra harabeleri geçtiler ve Randolph onları tarlalardan geçerek ormanın kenarına, sonra da kuzeye götürdü. Ağaç sınırını üç mil daha takip ettiler ve son tepe alçaldığında, Randolph karın altında sert, kaygan buz hissetti. Burası alçak bir araziydi, elli mil kareyi aşan bataklığın acı kenarı. Onun ötesinde ve doğuda nehir ve daha açık bir arazi vardı. Kuzeyde ise orman, taş ve rüzgardan başka bir şey yoktu.

"Donuyorum."

Randolph sola baktı ve kaşlarını çatı. Charlie'nin sesinde dişlerini gıcırdatacak bir sızlanma vardı. "Kış," dedi Randolph. "Kış soğuktur."

"Hayır dostum, bundan daha fazlası var. Oraya bakmak bile hayalarımı büzüyor."

Ormanın bataklıkla buluştuğu yeri kastetmişti ve çocuklar uzun uzun oraya baktılar. Ağaçlar çıplak ve griydi, aralarındaki kar birikmişti, bu yüzden bazı yerlerde buz, orman zemininde mat siyah çizgiler oluşturmuştu. Burası bataklığın kenarıydı ve hala medeniydi. Daha içerde, çalılar kalınlaşıyordu, bazen dikenler ve sarmaşıklarla sağlam duvarlar oluşturuyordu. Daha sıcak aylarda, sağlam

Zemin kayboldu, çamur ve durgun su o kadar karmaşık bir labirent oluşturdu ki, neredeyse her insan kaybolabilirdi. Çocuklar yıllar boyunca buraya gelip kafalarını sokmuşlardı: biraz balık tutmak, sincapları vurmak için. Bunlar kısa süreli flörtlerdi — kenarda dans etmek gibi — ve bataklık da onlara karşılık vermişti. Bobcatlar ve mercan yılanları görmüşlerdi, bir keresinde de çalılarının arasından bir ayı görmüşlerdi. Amaç buydu, tüm mesele buydu; ama bu seferki farklıydı. Heyecan ya da kaçış için burada değillerdi. Çocuklar olabildiğince çaresizdiler, bataklık o kadar geniş, çorak ve boştu ki, her biri kendini küçük hissediyordu. Randolph, her çocuğun yüzünü sırayla inceledi. Charlie açıkça korkmuştu, normaldeki kabadayılığı tamamen kaybolmuş, ayağını bir ayağından diğerine kaydırıyor ve kabuklu eldiveniyle akan burnunu siliyordu. Herbert sakın görünüyordu, bakışları her zamanki inancıyla dolu olmasa da kararlıydı. "Herbert?"

Randolph, tek sorumlu olmak istemediği için bu soruyu arkadaşına yöneltti. Kar daha yoğun yağıyordu, onlar orada dururken sıcaklık düşüyordu. Üç saatlik yürüyüşün ardından, çoktan yarı donmuşlardı ve Randolph durumun daha da kötüye gidebileceğini biliyordu. Rüzgâr şiddetleniyordu ve bataklık kötü bir hikâye gibi üzerlerine çöküyordu. Randolph, kaybolan adamları ve erkek çocukları düşündü, birdenbire gerçek olan bir sürü soru. Ama Herbert de aynı hissi paylaşıyorsa, herkesin bildiği o rahat gülümsemesinden başka bir şey göstermedi. Yüzünü kara doğru eğdi ve karın yanaklarına düşmesine izin verdi. "Yürüyüş için güzel bir gün," dedi; hepsi bu kadardı. Randolph bir kez başını salladı ve ağaçların altına girdi. Bir dakika sonra arkadaşları da onu takip etti.

* * *

Saat ikiyi gösterdiğinde, endişe onları donmuş bir battaniye gibi sarmıştı. Hiçbir yaşam belirtisi, hiçbir hayat izi bulamamışlardı. Rüzgâr ve kendi adımlarının sesi dışında, bataklık mezar kadar sessizdi.

"Bu doğal değil." Charlie aynı şeyi beşinci kez söyledi. "Şimdiye kadar bir şeyler görmüş olmamız gerekirdi."

Onun sözleri karın içinde kayboldu ve kimse cevap vermedi. Randolph'un tahminine göre, bataklığın üç mil içine girmişlerdi, kuş uçuşu olarak evlerinden belki yedi mil uzaktaydılar. Ancak, kuzey ve güneyde çaprazlamasına ilerleyerek, bir işaret bulmak için sessiz bataklığı dolaşarak, bundan daha fazla mesafe kat etmişlerdi. O zamana kadar bir şeyler görmüş olmaları gerekirdi. Charlie haklıydı. İlçenin avlanılan bölgelerinde bile, bir tür iz veya dışkı görmüş olurlardı.

"Hiçbir şey yok." "Kapa çeneni,
Charlie."

Ama sessiz kalmak Charlie'nin güçlü olduğu bir konu değildi. Birkaç dakikada bir, sözler ağzından dökülüyordu.

Anne...

Kahretsin.

Hiçbir şey yok...

Randolph, sözler gerçekten kesilene kadar endişelenmedi. On dakikalık sessizliğin ardından, sonunda arkasına baktı. "Charlie nerede?"

Herbert iki adım ötede hareketsiz duruyordu. Arkalarında, ağaçlar ışığı engellemek istercesine kapanmıştı ve Randolph ancak o zaman saatin ne kadar geç olduğunu fark etti.

Neredeyse karanlık.

Nasıl fark etmemişti?

"Herbert?" Herbert'ın gözleri donmuştu. Dudakları maviye dönmüş ve aralanmıştı. Şapkasının altından görünen saçlarının uçlarında buzlar asılıydı. Randolph kolunu sıktı, ama Herbert sadece gözlerini kırptı. "Tanrım. Burada kal. Kıpırdama. Ciddiyim."

Randolph, aniden hissettiği tedirginliği kabul etmek istemediği için yirmi adım sonra geriye baktı. Charlie kayıptı. Herbert iyi değildi. Üstelik gri ışık maviye dönüşüyordu. Saat en fazla dört olmalıydı, ama sanki saat altı gibiydi, sanki ışık sadece kar onu tuttuğu için kalmıştı.

"Charlie!"

Karın içinde izlerini takip ederken seslendi. Hiçbir şey tanıdık gelmiyordu. Ağaçlar daha geniş, daha yoğun ve daha siyahtı. Kar, izlerini tamamen olmasa da doldurmuştu ve ayak izleri de siyahtı. Nefesi ve karın sessizliği dışında hiçbir ses yoktu.

Yarım mil sonra Charlie'yi buldu. Charlie, eğik bir meşe ağacının altında duruyordu, iki kolu yanlarında ve ağzı açık kalmış halde. Omuzları ve şapkası karla kaplıydı ve Herbert gibi, boşluğa bakıyordu.

"Charlie, Tanrım." Randolph arkadaşının yanında durdu, ama Charlie sadece gözlerini kırptı. Randolph onun bakışını takip etti; ağaçları, gölgeleri ve yağın karı gördü. Tüfeği ayaklarının yanındaki bir kütüğe donmuştu. Randolph onu kurtarmak için eğildi ve eldivenlerinin içinden soğuk çeliği hissetti. "Ne yapıyorsun dostum? Hadi."

Arkadaşı, sanki uzak bir yerde kaybolmuş gibi gözlerini kırptı. Sesi zayıftı. "Ölüyorum."

"Hayır, ölmüyorsun."

"Donuyorum, Randolph. Bacaklarımı hissetmiyorum."

Charlie'nin konuşması yavaş ve belirsizdi. Randolph, bunun dudaklarının da donmuş olmasından kaynaklandığını düşündü. Tüfeği arkadaşının göğsüne dayadı. "Sadece yakınımda kal, tamam mı? Ben seninle ilgilenirim."

"Gerçekten hareket edemiyorum."

"Evet, yapabilirsin. Hadi."

Randolph arkadaşını sürükleyerek hareket ettirdi. İlk başta sendeledi, ama Randolph onu yakaladı ve ondan sonra daha iyi görünüyordu. Yine kendi kendine konuşuyordu, dudakları buz gibi maviydi, ama hareket ediyordu. Randolph, bozuk patikada zorlukla ilerlerken yakınında kaldı. Charlie iki kez düştü ve kalktığında donmuş eldiveniyle gözlerini sildi. Herbert'a ulaştıklarında gece neredeyse çökmüştü. Herbert, sırtını bir ağaca dayamış karın üzerinde oturuyordu. "Kalk. Donacaksın." Herbert kıpırdamadı. Charlie, ondan bir buçuk metre uzakta diz çöktü. "Siktir."

Randolph, ateş yakmazsa *hep birlikte* donacaklarından başka hiçbir şeyden emin değildi. Gün batımından bir saat önce bunu yapmayı planlamıştı: brandayı kurup ateş yakacaktı. Beş dakika sonra, yüzündeki ellerini göremeyecek kadar karanlık olacaktı.

İki saat.

Kaybettiği süre buydu.

"İkiniz de burada kalın."

Randolph hızlıca çalışarak bulabildiği kadar çok kuru odun topladı. Odunlar karla kaplıydı ama çürümüş değildi. Bataklıkta huş ağaçları yoğun bir şekilde yetişiyordu ve Randolph ağaçların kabuklarını soyup paketinin yanına yığdı, çalılarının arasında ilerleyip daha fazla odun toplarken kabukları örtüyle kapattı. Başlangıçta çok fazla oduna ihtiyacı yoktu, ateşi yakmak ve görebilmek için yeterli miktarda odun yeterliydi. Karları tekmeleyerek, botunu çıplak toprağa batırdı ve ateş yakmak için yeterince büyük bir alan kazdı. İki arkadaş da ona bakmadı ya da yardım etmeyi teklif etmedi. Charlie oturduğu yerde titriyordu.

Randolph cebini karıştırdı, ama parmakları kalın ve yavaştı. Eldivenini dişleriyle çıkardı ve tekrar denedi, cebi açana kadar ağır düğmeleri çevirdi. İçinde kibritler ve talaş, gazyağı ve mum artıklarıyla yaptığı bir ateş yakıcı vardı. Şeftali büyüklüğünde bir top, çabuk yandı ve çok sıcak yandı, bolca siyah duman ve mavi alevler çıkardı. Randolph alevlere ağaç kabuğu attı, sonra dallar ve daha kalın odun parçaları ekledi. Odunlar cızırdadı ve sıçradı, ama sonunda yeterince kuruyup iyi yanmaya başladı. Ellerini ısıya doğru tutarak daha fazla odun ekledi. Ateş

yeterince güçlendiğinde, brandayı ağaç gövdelerine gerdi ve onlara yağın kardan korunacak bir alan sağladı. Bunu yaptıktan sonra, daha fazla kar kazıdı, battaniyeleri serdi ve arkadaşlarını alevlerin yakınına getirdi. Zar zor hareket edebiliyorlardı; ikisi de konuşmuyordu. "Hemen dönerim."

Sıcaklığı bırakarak, Randolph karanlığa daldı ve daha fazla odun topladı. Uzun zaman aldı, ama büyük bir ateş istiyordu ve geceyi geçirmek için yeterli oduna ihtiyacı vardı. İşini bitirdiğinde, zar zor hareket edebiliyordu. Sıcaklık hala düşüyordu. On derece, tahmin etti. Belki daha az.

"Lütfen, rüzgâr olmasın."

Bu durum onun lehine işledi. Kar yoğun bir şekilde yağıyordu, ama dümdüz aşağıya. Kar yığınları brandadan ve yüksek dallardan düşerek, etraflarındaki karanlıkta fısıltılar gibi yere konuyordu.

Randolph ateşe yaklaştı, ellerini uzattı ve dans eden ışıktaki arkadaşlarını izledi. Dudaklarında renk vardı ve gözleri o kadar boş ve donuk değildi, daha iyi görünüyorlardı. İlk konuşan Herbert oldu. "Bu çok garipti."

"Ne?"

Randolph daha fazlasını öğrenmek istedi, ama Herbert başını salladı. Charlie yukarı baktı, ama hemen başka yere yöneldi. Eldivenlerini çıkardı ve parmaklarını ateşe doğru uzattı.

"Charlie?"

"Sadece donuyorum, hepsi bu, başka bir şey bilmiyorum."

Bunda bir yalan vardı. Randolph bunu sesinden duydu, gözlerinin hareketinden gördü. "Hepsi bu mu? Tek bildiğin bu mu?"

Herbert, "Soğuk, sanırım," dedi.

Charlie de hemen onayladı. "Evet," dedi. "Soğuk."

Randolph ateşin ötesine bakarak daldı. Bataklık tamamen karanlığa bürünmüştü ve o, ne kadar yaklaştıklarını düşündü. Yakalanabilir, ayrılabilir ve kaybolabilirlerdi. O, ormanda yüz gece geçirmişti, her mevsimde yüz gece. Randolph Boyd yakalanmazdı. Herbert ve Charlie de öyle.

Gerçekten iki saat mi kaybettik?

"Acıkan var mı?"

Herbert soruyu sordu ve Randolph, Charlie'nin irkildiğini gördü. Herkes açtı ve Randolph, herkesin çantalarının da kendisinininki kadar boş olduğunu biliyordu. Battaniyeler ve mumlu kanvaslar... Kontrol etmişti. Şimdiye kadar geyik eti yiyip, yüzlerinde yağ ve karınları tok olmayı ummuşlardı.

yemeyi umuyorlardı, yüzlerinde yağ ve karınları tok olacaktı. "Şaka yapma, tamam mı? Sırt çantanı gördüm."

Herbert ceketinin içine uzandı ve haftalar önce kasap kağıdına sarılmış bir paket kurutulmuş et çıkardı. "Annemden," dedi. "Son kalan."

Randolph'un ağzı salya doldu. Üç haftadır et yememişti. "Emin misin?"

Herbert bir parça kurutulmuş et aldı ve paketi diğerlerine uzattı. Fazla yoktu, ama sert ve tuzluydu, ve etti. Çocuklar sessizce yediler. Battaniyeler, altlarında donmuş toprak erirken buhar çıkardı.

"Yarın," dedi Charlie. "Yarın bir şey öldüreceğiz." Kimse cevap verecek gücü bulamadı.

Kar yağışı ateşin ötesinde yoğunlaştı.

* * *

Sabah soğuk ama açık bir şekilde başladı ve Randolph herkesten önce uyandı. Ateşin yanında durup ağaçların arasından süzülen ışığı izledi. Anlayabildiği kadarıyla, üç tarafı donmuş bataklıklarla çevrili bir kara parçası üzerindeydiler. Ağaçların ötesinde bir boşluk hissi vardı, sessiz ve sade bir enginlik. Gece boyunca kar yağmıştı ve kampın etrafını kalın bir tabaka kaplamıştı.

Randolph ateşe odun ekledi, sonra omuzlarına bir battaniye sardı ve ağaçların arasından geçerek, karın altında donmuş su olduğunu bildiği büyük, düz bir ovaya ulaştı. Bataklıkta yer yer derin su birikintileri vardı ve bu da onlardan biriydi, en geniş yerinde yarım mil genişliğinde, uzak kenarında kar gölgeli ve sabah güneşinin vurduğu yerde serin, soluk sarı renkteydi. Işıktaki izler aradı, ama kar tabakası bozulmamıştı. O kadar sessizdi ki, boğazındaki havayı duyabiliyordu; o kadar soğuktu ki, nefesi buharlaşıyordu.

Arkadaşlarını uyandırdığında, kimse kaybedilen zaman veya zor sorular hakkında konuşmadı. Kurutulmuş et bitmişti, uzun bir gün olmuştu ve çoktan acıkmışlardı. Sessizce kampı toplayan Randolph, ateşe kar attı ve uzun süredir alışkanlık haline gelen bir hareketle tüfeğini kontrol etti. Herkes aynı gerçeği anlıyordu: Bugün et bulmak zorundaydılar. Aksi takdirde açlıktan ölecek, donacak ya da eli boş eve döneceklerdi.

"Hazır mısınız?"

Herbert başını salladı ve çocuklar önceki düzeni korudular: Randolph önde, sonra Herbert, sonra Charlie. Bu, Randolph'un en çok çalışması gerektiği anlamına geliyordu. Kar uyluklarına kadar yükseliyordu ve iz açmak

yorucu bir işti. Bataklık onun fikri ve planıydı. Onları doğruya doğru yönlendirdi çünkü bataklığın merkezi o yöndeydi.

"Freemantles ne olacak?" diye sordu Charlie.

Randolph hiçbir şey söylemedi. Nefes nefeseydi.

"Hadi ama dostum. Renkli olanlar ne olacak?"

"Sanırım iki mil kuzeydeyiz ve hala batıya doğru epey yolumuz var." Randolph belirsiz bir hareket yaptı. "Öğlene kadar bir şey görmezsek, daha kuzeye doğru gideceğiz. Her halükarda, uzak durmaya devam edeceğiz."

"Bu, eve dönüş yolunu uzatır," dedi Herbert.

"Burada bir yerlerde yiyecek olmalı. Olmak zorunda."

Aynı düz ovada durdular. "Donmuş olduğundan emin misin?" diye sordu Charlie.

"Donmuş."

"Nasıl bilebilirsin?"

Aptalca bir soruydu, bu yüzden Randolph soruyu soran çocuğu inceledi. Charlie babasının paltosunun içinde çökmüş görünüyordu. Elmacık kemikleri derisinin altında bıçak gibi belirgindi, soğuktan titrerken dudakları geri çekilmişti. Yanındaki Herbert de aynı derecede bitkin, solgun ve korkmuş görünüyordu. "Geri dönmek isteyen varsa, şimdi tam zamanı."

Çocuklar gözlerini yere indirdiler ve kimse önceki günden bahsetmedi — karanlıkta birbirlerini nasıl kaybettiklerini ve neredeyse donacaklarını — ama yine de hep birlikteydiler: bunu bilmek, *yanlış* hissetmek.

"Charlie?"

Charlie başını salladı. "Herbert?"

"Konuşmak masaya et getirmez."

"O zaman avlanalım," dedi Randolph. "İşimizi halledelim."

O an öylece geçti, ama kimse başka bir şey söylemedi. Randolph yürümeye başladığında, diğer çocuklar da onu takip etti. Donmuş havuzun karşısına geçip ormana doğru ilerlediler. Bir saat sonra, Charlie yine kendi kendine mırıldanmaya başladı.

Hiçbir şey...

Bir sürü lanet olası hiçbir şey...

* * *

Sabahın ortasına gelindiğinde Charlie haklı gibi görünüyordu. Randolph yine tökezledi ve bunun açıklıktan kaynaklandığını biliyordu.

Herbert, "Ne kadar yol gittik?" diye sordu.

"Üç mil, belki dört."

Ama bunu bilmek zordu. Her adım bir mücadeleydi. Güneş yüksekti, ama sıcaklık tek haneli rakamlarda seyrediyordu. Kar daha derin görünüyordu. Randolph ayaklarını hissedemiyordu.

"Ben önden gideyim."

Herbert daha önce de teklif etmişti. Bu sefer Randolph izin verdi ve anlaşmaya varılmış olmasına rağmen kimse kıpırdamadı. Çocuklar belinden eğildiler. Charlie, Herbert'ın omzuna asıldı. "Bir dakika dinlenin. Herkes bir dakika dinlensin."

Charlie başını salladı ve içmeye çalıştı. Matarasındaki su donmuştu.

"Kahretsin."

"Birkaç saat daha," dedi Randolph. "Bir şeyler buluruz." Charlie tekrar başını salladı, ama etraflarındaki sessizlik mükemmelliğiyle acı vericiydi. "Doğuya." Randolph işaret etti. "Bir mil daha gidelim, sonra kuzeye dönelim."

Elini salladı ve yeni düzene girdiler: Herbert öncü, Randolph arkada.

Gün daha da
soğudu. Hiçbir şey
hareket etmiyordu.

Yüz metre sonra Charlie, "Hissediyor musun?" dedi. Sözleri hafif, bir çizik gibiydi. "O ağırlık. Hissediyor musun?"

"Önemli değil," dedi Randolph; ama o da hissediyordu. Gün boyu artmıştı, önce yavaşça, şimdi ise açıkça. Her şey ağırdı. Güneş ışığı. Hava. Daha derin bir kar yığınının girdiler ve ağaçların oluşturduğu bir duvarın altına geçtiler. Yarım mil sonra gün daha da ağırlaşmıştı. Herbert tökezledi ve düştü. Kalkmakta zorlandı. Diğer çocuklar ona yardım etti. "Sorun yok," dedi. "Ben iyiyim." Ama cildi soluk maviydi, gözleri yarı kapalıydı, gözyaşları akıp donmuştu. Yiyecek ve ateşe ihtiyaçları vardı. "Sana bu normal geliyor mu?"

Nefes alıp veriş hırıltılıydı, başını dikleştirip yarı kapalı gözleriyle daha iyi görebilmek için başını eğdi. Randolph anlamadı, ama sonra anladı. Etraflarında ağaçlar yükseliyordu, çorak ve eğri büğrü. Hiçbiri gölge yapmıyordu.

Charlie, "Ne oluyor...?" dedi.

"Bir dakika sessiz ol."

"Beni susturma, Randolph. Tanrım. Ne oluyor, dostum?"

Ağzını tekrar açtı, ama Randolph onun sözünü kesti. "Sadece yürü, Charlie. Tamam mı? Hadi. Adım adım. Gözlerini açık tut."

İlerlediler, ama her çocuk farkı hissediyordu. Havada bir kötülük vardı, bir hareket hissedildi ve sonra kayboldu. Randolph bunu gözünün ucuyla bir sis gibi gördü, gri bir parıltı. Ama başını sağa veya sola çevirdiğinde, sadece ağaçlar, kar ve göz kamaştırıcı ışık vardı. Terleyip donup tekrar terleyene kadar derin karda ilerlediler. Charlie şimdi sürekli konuşuyordu, sözleri o kadar sessizdi ki, sadece hızını duyabiliyorlardı. Hızlı. Durmaksızın. O da diğerleri gibi düşüyordu, bazen neredeyse koşuyordu. Randolph yavaşlamaları gerektiğini biliyordu, yorgunluk onları ele geçirecekti, ama isimsiz bir korku onları daha fazla çabalamaya itiyordu. Herbert başka bir kar yığınının doğru ilerledi. Bir vadiye düştüler, diğer tarafa tırmandılar. Ve tüm bu süre boyunca, bu *şey*, bu *farkındalık*, onları takip etti. Bunu hisseden tek kişi Randolph değildi. Herbert'ın başı sağa sola dönüyordu. Charlie'nin de. Ve her dakika daha hızlı hareket ediyor, daha zor nefes alıyor gibiydiler. Ağaçlardan çıktılar ve rüzgârlı bir açıklık, uzakta bir ada buldular. Buzun üzerindeki kar azdı ve üç çocuk da sözsüz bir anlaşma ile koşmaya başladılar, tökezlerken birbirlerine tutunarak. Aynı şeyi hissediyorlardı; Randolph bunu biliyordu. Orada bir şey vardı ve onların gitmesini istiyordu.

"Orada," dedi Herbert. "Ağaçlar."

En yakın sığınağa yöneldiğinde kimse itiraz etmedi. Buzun üzerinde çıplaktılar, ani bir rüzgârda gözleri kör olmuştu. Ağaçların arasında Randolph öne geçti. Gölden uzaklaşarak sarmaşıklar, çalılar ve çalı çırpıların arasından geçmeye çalıştı. Baskıdan uzaklaşmak istiyordu; en az dirençli yolu izledi. Burada bir boşluk. Orada alçak bir yer. Dev bir ladin ağacının sığınağına kaydı, ama diğer taraftan da aynı hızla çıktı.

Oradaydı.

Geliyordu.

Panik, kalbine çivi gibi saplanmıştı. Baskıyı, acıyı hissetti. Bir ağaca çarptı ve yüzündeki deri sıyrıldı. Kimse yavaşlamadı. Kimse sıradan ayrılmadı. Tek sıra halinde, orman ve karların içinden koştular, ta ki Randolph aniden kırık bir patikada durana kadar.

Ayak izleri.

Tek bir setten fazla.

Randolph kendi başına bir karar verdi ve izleri takip etmek için sola döndü. Bu izleri bırakan şey insandı ve bu da yardım ve belki de yiyecek anlamına geliyordu. Yol daha kolaydı ve o yola girdiğinde baskı azaldı. Daha hızlı ilerlediler, daha az düştüler. Randolph arkadaşlarını ağaçların ve

donmuş derelerin üzerinden geçerek ilerlediler. Küçük bir açıklıkta hızla ve sertçe durdu. Kalbi gırtlığına kadar çıkmıştı. Kendini hasta hissediyordu. Herbert ve Charlie onun yanında tökezleyerek durdular ve aynı imkansız manzaraya bakakaldılar.

Sönmüş bir ateş.

Eski bir kamp alanı.

Charlie, "Bu...?" dedi.

Hiç bitirmedi; gerek yoktu. Gerçek yeterince açıktı. Onların ateşi.

Onların kamp yeri.

"Ama nasıl?"

Kilometrelerce doğuya doğru yürüdüler. Kamp alanı arkalarında olmalıydı. Saatler önce. Kaybolmuşlardı.

"Bu mümkün değil." Charlie büyük paltosunun içinde titriyordu, cildi saçlarında donmuş ter gibi yarı saydam gri renkteydi. "Randolph?" Bir açıklama istiyordu; Randolph'un açıklaması yoktu. "Bunun nasıl mümkün olduğunu söyle bana." Randolph gözlerini gösterdiğinde —aynı derecede korkmuş ve kaybolmuş— Charlie iki kez başını salladı, sonra ince bir safra kusmuğu kustu. "Hayır," dedi. "Bu mümkün değil."

Ama bir şekilde mümkündü.

Düz bir çizgi bir daireye dönüşmüştü.

* * *

Günün geri kalanını, öylesine büyük ve şiddetli bir ateşin etrafında toplanarak geçirdiler. Konuşulanlar azdı ve konuşulduğunda da garip ve çabuk bir şekilde sona eriyordu. Hiçbir çocuk kendi korkularının dehşetiyle yüzleşmek istemiyordu. Charlie'nin midesi, kusacak bir şey kalmamış olmasına rağmen, sıkışmaya devam ediyordu. Herbert, ateşe durmadan bakıyordu. Dudakları sessizce hareket ediyordu ve oluşturdıkları şekiller, annesinin adını tekrar tekrar oluşturunuyordu, bir dua ya da bir özür gibi. Randolph bilmiyordu. O gün olanları zihninde canlandırdı: yürüyüş, yüzüne vuran güneş. İlk başta masum görünüyordu.

Onlar arkadaştı.

Umut vardı.

Ne zaman bu kadar korkunç, cidden ürkütücü hale gelmişti?

Randolph ateşi aşarak arkadaşlarına bir bakış attı. Charlie yan yatmış, dizlerini battaniyenin altına çekmişti. Titriyordu; tüm kasları gergindi. Herbert ateşe bakıyordu, gözleri dudakları kadar huzursuzdu. Hepsi de dehşete kapılmıştı.

Tek gerçek konuşma bir tartişmaydı. Herbert ve Charlie hemen ayrılmak, patıkaya geri dönüp eve kadar onu takip etmek istiyorlardı.

Nereye? Randolph itiraz etmişti. Açlıktan len bir aileye mi? Yavaş bir lme mi? Burada ölmektense, demişlerdi.

Donmaktan iyidir.

Kimsenin bahsetmediği tek gerçek, görmezden gelemeyecekleri bir gerçekti. Yarı l halde donmuşlardı. Kimsenin gücü kalmamıştı. Bu tek başına tartişmayı Randolph'un lehine çevirmişti. Isınacaklar ve sonra karar vereceklerdi. Saat dört olduğunda Herbert sonunda sesini yükseltti.

"zgnm, Randolph. Burada kalmayacağım."

Charlie zorlukla ayağa kalktı, başını sallıyordu. "Amin, kardeşim. Hadi buradan gidelim. Bizimle gel, Randolph." Randolph hiçbir şey söylemedi. "Lütfen dostum. Lütfen bana yalvartma."

Randolph, soğuk mutfakta duran annesini hayal etti. Annesi pencerenin önünde durmuş, donmuş bahçeyi seyrediyordu. Arkasında, tüm dolaplar boştu. "Gidin," dedi onlara. "Ben gelemem."

"Kahramanlık yapma dostum." Herbert dirseklerini dizlerine dayayarak ona yaklaştı. "Sen de bizim gibi orada hissettin. şimdi de orada hissediyorsun."

"Ne hissettiğimi bilmiyorum."

"Bu yalan," dedi Charlie. "Sen de bizim gibi yüzün bembeyazdı ve ödün patlamıştı. O şey her neyse, gerçek."

"Ne şeyi? Ben hiçbir şey görmüyorum."

"O zaman kendine yalan söyle. Sorun değil. Ama burada insanlar ölüyor. lyorlar, kayboluyorlar ya da deliye dönüyorlar. Bu artık bir hikaye değil, gerçek: Dreds, Miller kardeşler."

"Karanlık basmadan buradan çıkamazsın."

"Yeterince yakın." Herbert ayağa kalktı ve omuzlarına bir battaniye attı. "Her şey bundan iyidir. Charlie, geliyor musun?"

"Tabii ki."

Randolph onların gitmesini izledi ve cesareti sanki arkalarında sürüklenen bir ip, karın üzerinde sürüklenen ve göğsünden koparılmış, donmuş bir ip gibi hissetti. Attıkları her adım, ısısını ve kalbini çekip alıyordu, öyle ki patikanın ilk virajına vardıklarında Randolph koşmak ve arkalarından seslenmek istedi. Ama hiç hareket edemiyordu. Arkadaşlarının, ekşi bir sakızın patıkaya baskı yaptėı ve onu güneye çevirdiği yerde durmalarını izledi. Charlie, buz ve donmuş smkle parıldayan eldivenli elini kaldırdı ve bir an için

Aralarında bir bağ vardı, Charlie'nin bakışları şöyle diyordu: *Dikkatli ol kardeşim, seni seviyoruz.* O anda Randolph, her zamankinden daha fazla ayağa kalkıp onları takip etmek, onlara anlamalarını sağlamak ya da bir şekilde kalmalarını sağlamak istedi. Artık bunu açıkça hissediyordu, ayrı yollara gitme riskini. Adrenalin ve saf korku, içinden gelen bir ihtiyaç, bağırıp "*Evet, hissediyorum ve evet, bu gerçek*" demek. Çünkü onları takip eden güç her neyse, ağaçların altındaki karanlıkta görünmeden toplanmıştı. İzliyordu ve kararsızdı. İkisini mi takip etmeli, yoksa biriyle mi kalmalı? Nefret ve kararsızlık, zar zor duyulan bir inilti gibi havayı dolduruyordu. Ama o kadar derin ve keskin bir şekilde nüfuz etti ki, Randolph kulaklarını kapattı ve basıncı azaltmak için ağzını açtı. Donakalmıştı, dehşete kapılmıştı, ölüyordu. Bağırmaya çalıştı, ama buz gibi eldiven düştü ve arkadaşları sonunda güneye döndü. O boşluk korkunçtu ve bir an için Randolph tamamen çaresiz kaldı. Ama basınç her saniye artıyordu: başındaki acı, delici bir acı.

Randolph top gibi yuvarlandı ve kulaklarını kapattı. Ateşte közler patladı. Bir kömür karın üzerine düştü ve cızırdadı. Neredeyse ateşin içindeydi, ama hava soğuktu, çok soğuktu. Randolph da ağladığını sandı, ama emin değildi. Baskı artıyordu, zihninde dağ geçidinden esen rüzgâr gibi keskin bir inilti vardı. Ölmek istiyordu ve bu gerçektir: ağırlık, mutlak korku. Tekmeledi, karda çırpındı.

Ve böylece, her şey parçalandı.

Ağlama sesi kesildi; kafası berraklaştı.

Randolph dizlerinin üzerine çöktü ve nemli yün ve ağır paltosunun altında dövülmüş bir çocuk gibi titriyordu. Nefesi boğazında cam gibiydi. Gücü kalmamıştı. Başını öne eğilmiş, boş ormana bakıyordu.

Charlie ya da Herbert
yoktu. Hiçbir şey
yoktu.

Randolph gözlerini kırptı ve donuk bir acı içinde, istemeden bir düşünce geldi: ağaçların arasında hareket eden her neyse, seçimini yapmıştı ve bu seçim Randolph'un arkadaşlarını takip etmektir.

* * *

Herbert, Charlie ile aynı anda bunu hissetti. Bir kez tökezledi, arkasına baktı ve Charlie'nin yüzünde vahşi bir korku gördü.

"Git hadi, dostum, git!"

Charlie bağırırken kolunu uzattı ve Herbert'in daha fazla teşvik edilmesine gerek kalmadı. Korku sırtında bir rüzgâr gibiydi ve her şey su kadar netti:

ayak izleri ve siyah dallar, ağaçların arasında çarpışırken kabuğun çizgileri.

"Hadi dostum!"

Herbert bir bakış attı ve aynı gri parıltıyı gördü. Arkalarından ve sağlarından onları takip ediyordu. Bulanık, ışığın bir oyunu gibiydi. Yangından yarım mil, bataklığın kenarından saatlerce uzaktaydılar. Bir dere yatağına düştüler, buz ve donmuş çamurda kaydılar.

"Görüyor musun?"

"Görmeme gerek yok."

"Peki ya Randolph?"

"Randolph kararını verdi. Hadi!"

Herbert, Charlie'yi kıyıya çıkardı ve karın üzerinde sürükledi.

Beş dakika on dakika oldu, sonra on beş dakika. "Bizi takip ediyor." "Takip etmiyor." Charlie nefes nefese sözleri söyledi. "Sürüyor."

O haklıydı ve Herbert bunu biliyordu. Her ne ise, onları iz üzerinde tutuyor ve hızlı hareket etmelerini sağlıyordu. Yavaşladıklarında baskı artıyordu. Saptıklarında onları sağa veya sola çeviriyordu. Bir saat sonra Charlie, "Durmam lazım. Yapamıyorum..." dedi.

"Evet, yapabilirsin."

Ama uzun süre dayanamadı. Gün batarken ve ağaçlardan mor ışıklar sızarken, onlarca kez düştü. Herbert onu sürükledi, sonra taşıdı. Elli metre, bir mil daha. O da düştü ve durgun havada yükselen feryat, son sıcaklığını da elinden aldı. "Ne istiyorsun? Ne?" diye bağırdı, "Söyle bana ne istiyorsun!"

Bağırıyor ve çığlık atıyordu, .22'likle körü körüne ateş ediyordu, ta ki horoz boş bir yuvaya düşene kadar. Sonra ayağa kalktı ve Charlie, öldürülen bir köpek kadar gevşek ve cansız bir şekilde omuzlarında duruyordu. Herbert daha sert itti ve ışık söndü. Bataklıkta olmak istemiyordu, soğuk ve karanlıkta, gece vakti. Ama gün ışığı bitti ve yıldızlar ortaya çıktı. Arkadaşını bırakabilirdi - bunu düşündü - ama sonunda hızını kesmedi. Ağaçlara çarptı ve yüzü kanadı, uzun süredir donmuş ayaklarıyla tökezledi. Ve tüm bu süre boyunca Charlie mırıldanıyordu: "Geliyor dostum. Geliyor."

"Kapa çeneni."

"Sanırım görüyorum..."

Gördü mü görmedi mi, bunu asla kesin olarak bilemediler. Herbert, sarmaşıkların içinden geçerek yıldızların altında açık bir arazi buldu.

Dışarı çıkmışlardı; başarmışlardı.

Yüz metre kadar koştu, sonra arkalarındaki bataklıktan son bir ses yükseldiğinde dizlerinin üzerine çöktü. Kelimeler değildi, diye düşündü, ve hiç de nazik değildi. Ama tanıdıktı, bir bıçak gibi tanıdıktı.

Kahkaha, diye düşündü Herbert.

Her ne ise, gülüyor.

* * *

Randolph otuz dakika boyunca kıpırdamadı, çünkü kıpırdasaydı onu hissedip geri döneceğini düşünüyordu. Korkaklığı onu utandırıyor, ama onu harekete geçiren açlıktı. Ayağa kalktığı anda başı dönüyordu ve halüsinasyon görmeye yakındı. Güneş daha az soluktu ve gün o kadar da acı değildi. Daha önce hiç olmayan yerlere gölgeler uzanıyordu. Bir sesle dönüp baktığında, kar kadar beyaz ve şimdiye kadar gördüklerinden daha az korkak bir tavşan gördü. Tavşan arka ayakları üzerinde yükseldi, kokladı ve Randolph bu manzaradan o kadar şaşırdı ki, sadece bakıp şöyle düşündü: *Hayat! Sonuçta burada hayat var!* Ayaklarının dibindeki tüfeği hatırladığında, tavşan dört ayak üstüne dönmüş ve çalılıkların arasında kaybolmuştu. O zaman bile Randolph kıpırdamadı. Kuşlar ağaçlarda uçuyordu ve etrafında geyik, tilki ve daha küçük hayvanların izleri vardı. Bazı izler tazeydi, bazıları ise yarısı karla kaplıydı.

Randolph üzerinde, boşluk ve ağrıyan kaburgalardan daha büyük bir zayıflık etkisi yarattı. Ateşi bırakarak, en taze izleri takip ederek sendeledi. Geyik, diye düşündü, ve çok yakın zamanda. Bir izine dokundu ve iz kenarlarından çöktü. Üstünde bir sincap cıvıladı ve Randolph o kadar ani ve yoğun bir batıl inanç korkusu hissetti ki, daha da şiddetli titremeye başladı.

Bu hayatı ortaya çıkaran karanlık bir büyü

müydü? Yoksa daha karanlık bir şey mi gizlemişti?

Sonunda umursamadı, ve bu da açlıktan kaynaklanıyordu. Açlık onu bir mil, sonra bir mil daha ileri götürdü ve sanki gözleri örümcek ağlarıyla kaplıymış gibi gözlerini ovuşturdu. O zaman bile, karanlık kenarlardan içeri sızıyordu. Mutfakta annesini, ateşin başında yüzünün yarısı vurulmuş babasını gördü. Uzun süre ateşi hissetti ve ısındı; ama babası ona bakıyordu ve gözlerindeki ışık, kış gecesindeki demir kadar acımasızdı. *Neden yaşıyorsun?* diyorlardı sanki. *Ben bu kadar harap haldeyken sen neden sağlamsın?* Randolph tartışmak istedi, ama ağzı buzla doldu ve babası uzun, kasvetli bir salona çekildi, salon beyaz, gri ve donuk turuncu bir ışıkla dolana kadar küçüldü. Randolph gözlerini kırptı, ama

bulanıklık devam etti. Tekrar gözlerini kırptı ve yüzüstü bir kar yığınınına düştüğünü, ağzının karla dolu olduğunu ve bir gözünün donarak kapandığını fark etti.

Ne kadar süre?

Güneş ağaçların ötesinde bir şişkinlik gibiydi ve bir yerlerde eldivenini kaybetmişti, bu yüzden tüfeği çıkardığında parmaklarının derisi soyuldu. Bu olurken ağladı ve kar yığınınından kar fırtınası esti, sert taneler yüzüne çarptı. Mahvolmuş elini kucaklayarak Randolph, bir taş yüzeyden akan ve uzun zaman önce donarak donuk kristal bir şelaleye dönüşen bir açıklığa sürünerek gitti. Alacakaranlıkta belirsiz bir şekilde görünüyordu ve yüksek bir yerden aşağıya doğru uzanan bu şelalenin başında, Randolph'un hayatında gördüğü en muhteşem hayvan duruyordu. Kürkü parlıyordu ve boynuzları muhteşem bir şekilde yükseliyordu. Profilden duruyordu ve tek gözüyle, çocuğun sabırla baktığına yemin edebileceği bir bakışla aşağıya bakıyordu. Randolph, yaralı sol eliyle tüfeği doğrultup sağ elinin uyuşmuş parmaklarıyla tetiği bulmaya çalışırken, geyik Randolph'un bir nişancının nefesinin dibinde aradığı aynı sabırla duruyordu. Ve son an geldiğinde - çocuk titriyor, geyik demir nişangahta sabitlenmişken - hayvanın kahverengi gözleri yukarı doğru yuvarlandı ve kapandı, Randolph tetiği çekti.

Geyik olduğu yerde düştü.

Dizlerinden bükülerek yana yuvarlandı ve buz duvarından aşağı yuvarlandı. Bir an için bacağı seğirdi, sonra öldü.

Randolph şaşkınlıkla yanına gitti, ama boyutu hakkında meraklanacak zaman yoktu. Gece çöküyordu. Ellerini ve ayaklarını hissedemiyordu. Bıçağını çıkaran Randolph, hayvanın karnını açtı ve parmakları iç organları çıkarmak için yeterince bükülene kadar ellerini bağırsaklarında ısıttı. İç organları da çok büyüktü. Mide. Bağırsaklar. Kafası kadar büyük bir kalp. Leşi soyduktan sonra, karaciğerinden bir parça kesip çiğ olarak yedi. Kan yüzüne bulaştı ve giysilerine aktı, ama önemi yoktu. Et sıcak ve kanla tuzluydu ve açlığının çılgınlığı geçene kadar, hava tamamen kararmıştı. Randolph bir ateş yakıp büyüttü. Ormanda bir hareketlilik vardı ve bu onu korkuttu. Gözler ışığı yakaladı ve geri yansıttı. Hareket ettiler, daireler çizdiler, sonra bir anda kayboldular; ve yokluklarında bir baskı hissedilmeye başladı.

"Hayır, hayır, hayır."

Randolph tüfeği kaptı; sırtını hala sıcak olan leşe dayadı. Açıklıkta yalnız değildi.

Hatta yakın bile değildi.

BİRİNCİ BÖLÜM

William Boyd hikayeyi bitirdiğinde, konuğu iki elini dizlerinin üzerine koymuş, içkisini hiç dokunmadan yanına koymuş, dik bir şekilde oturuyordu. O huzursuz bir adamdı ve Boyd bu sükuneti, bir avcının sükunetini, tatmin edici buldu.

"Bu doğru olamaz," dedi Kirkpatrick.

"Biraz renklendirdim, evet, ama onun dışında hikayeyi yazıldığı gibi aktardım."

"Peki ya geri kalanı? Sonu ne oldu?" "Kendin gör."

Boyd günlüğü uzattı ve Kirkpatrick sayfaları karıştırarak hızla sonuna doğru ilerledi. Deri kapağı açtı ve parmaklarını sırt boyunca gezdirdi. "Sayfalar çıkarılmış."

"Yırtılmış," dedi Boyd. "Günlük benim elime geçmeden önce."

Kirkpatrick günlüğü daha yakından inceledi. El yazısı kaba, sayfalar dalgalı ve lekeli idi. Randolph Boyd'un adı ön kapağın içine, *5 Haziran 1944, 29. Piyade Tümeni, denizde* yazısı ile birlikte yazılmıştı. "Kurgu," dedi. "Sarhoş saçmalıkları."

"Arkadaşlarının da benzer hikayeler anlattığı biliniyordu. Tabii ki kimse onlara inanmadı."

"Çünkü onlar çocuktı, korkmuş ve yarı açtı."

"Yine de bazı şeyler tartışılmaz," dedi Boyd. "Büyükbabam, donmuş bir derenin yanında, beyaz saçlı olarak bulundu; geyik, tüm ihtişamıyla, onun yanında ölü *yatıyordu*. Bunlar gerçekler dostum, ve inkar edilemez."

Boyd kemerli kapıyı işaret etti ve iki adam, bir zamanlar muhteşem olan bu yaratığın tozlu kalıntılarının altına doğru yürüdü. Gözleri camdan yapılmıştı, ama geri kalanı 1931'in o donmuş gününde olduğu gibi kalmıştı

: yoğun kürkü ve iri boynu, bir insanın kolu kadar kalın ve uçtan uca altı fit uzunluğunda boynuzları. Boyd misafirine zaman tanıdı çünkü bu iri adamın ne hissettiğini tam olarak biliyordu: heyecan ve güvensizlik, ama her şeyden önce keşfetme, görme ve umarım aynı derecede muhteşem bir şeyi öldürme ihtiyacı. Sonunda, kabul etmekten başka seçeneği yoktu.

"Yarın o zaman?"

"Tam olarak değil," dedi Boyd. "İmzalanacak belgeler, havale edilecek paralar var. Avukatlarınızla görüşmek isteyebilirsiniz."

"Ama ondan sonra avlanacağız, değil mi?"

"Yarından sonra, evet." Boyd misafirine dokunulmamış içkisini uzattı.

"Sabahın erken saatlerinde avlanacağız."

BÖLÜM DOKUZ

Leslie ile görüşmesinden sonra Johnny günün geri kalanını yalnız geçirdi. Daha fazla odun topladı, kulübede biraz iş yaptı ve iştahsız bir şekilde yatağa gitti. Ağacın tepesinden gökyüzünün bir çiçek gibi açılmasını izledi. Ay yerleşti, kayboldu ve yıldızlar sonsuz ihtişamıyla ortaya çıktı. Dünya'nın döndüğünü hissedecek kadar uzun süre onları izledi ve gözlerini kapattığında, tek duyduğu rüzgârın sesiydi. Rüzgâr taşların ve ağaçların üzerinden geçiyor, suyu yalıyor ve kokusunu taşıyordu. Bu, Hush'tı ve ona aitti; nasıl ve neden olduğunu düşünmüyordu. Onu doku ve kemik gibi, damarlarında akan kan gibi hissediyordu. Yeterince uzun süre sürüklendiğinde, kendisinin nerede bittiği ve Hush'ın nerede başladığı belli olmuyordu.

Bir bedeli varsa, o da rüyalarda ortaya çıkıyordu.

Johnny ilk uyandığında, rüya onu takip etti ve bu, yüzlerce kez gördüğü aynı rüyaydı. Bir ağacın altında at sırtındaydı ve dalların ötesindeki karanlıkta bir ateş yanıyordu. Zemin çıplak, düz bir topraktı. Diğer beyaz adamlar gitmişti. Sadece köleler kalmıştı ve kalın iplerin ucunda sallanan, dövülmüş, kesilmiş, çamur lekeli ve kanlı cesetlerin altında ağlıyorlardı. Johnny, attaki yerinden kadınları ve çocukları, korkularından utanç duyan erkekleri izliyordu. O sıcak, kaygan bedenlerin ısınısını hissediyordu — doksan yedi köle — ve kızı gördüklerinde korkuları o kadar şiddetliydi ki, dini bir huşuya dönüştü. Kız küçüktü, on yedi ya da on sekiz yaşındaydı, siyah tenli, vahşi ve elli kilodan azdı. Kollarını açtı ve köleler sağa sola sendeledi, sonunda ölü adamların ve asıldıkları dalın altına toplandılar. Uzun saniyeler boyunca, kız onlara tepeden baktı, cildinde ateş gibi turuncu bir renk, siyah gözleri affetmezdi. Sanki o anı tutmak istercesine kollarını açtı, sonra sonunda Johnny'ye döndü ve sanki o da ona aitmiş gibi sıırttı.

Elleri ve yüzü kanlıydı. Elindeki bıçak da öyle.

* * *

Rüya ilk başta yavaşça gelmişti, sonra daha sık: aynı iplerdeki aynı adamlar, şiddet ve korku ve küçük, karanlık ayaklar. Johnny'yi en çok rahatsız eden şey, ağacı ne kadar net gördüğüydü.

Köleler orada ölmüştü. Bu gerçektir.

Johnny tekrar uyuduğunda, şafak sökmeden önceki son karanlık saatlerdi. Daha sonra, hala karanlık olan ormanda ve güneşin doğuşunda uyandı. Eski yerleşim yerini ziyaret etmek, eski ağacı görmek istiyordu. Ağaç aynı topraktan yükseliyordu ve yıldırım çarpmış ve yarısı kırılmış olsa da, sarkan dalı hala yeşil hiçbir şeyin yetişmediği toprağın üzerinde uzanıyordu. Johnny bunu rüyasında gördüğünde, genellikle böyleydi. Uyandığında, *belki de* diye düşündü. Belki ağaca, çıplak toprağa dokunursa ya da 1853'ün acımasız, sıcak yazında asılan kölelerin gömüldüğü küçük taşların yanına diz çökerse.

Çok fazla sorusu vardı.

Hamaktan kalkan Johnny, derede yıkanıp temiz giysiler giydi ve kahvaltı yaptı. Eski yerleşim yerinde, Hush Arbor'un hissedildiği en yoğun yer olan açıklıkta durdu. Bir keresinde kulübeleri saymış ve on sekiz tane kalıntı bulmuştu. Son kulübenin ötesinde, açıklık daralıyor ve bir patika, ağaçların derinliklerindeki ikinci bir açıklıkta bulunan mezarlığa uzanıyordu. Mezarlığı çevreleyen duvar eski taştan yapılmıştı ve duvarın ötesinde kırk beş mezar taşı vardı. Johnny kapıyı açtı ve arka köşede büyüyen asma ağacına tekrar gitti. Ağacın gövdesi siyah ve budaklıydı, en kalın dalları diğer ağaçların çoğundan daha büyüktü. Yıldırım çarpması kabuğunu soyup bir kısmını öldürmüştü, ama asma dalı hala üç zavallı taşın ve hayattan yoksun, süpürülmüş gibi görünen toprağın üzerinde uzanıyordu. Johnny kaç kez orada durmuştu? Kaç kez hayal kurmuştu? Gözlerini kapattığında, ölü adamlar, alevler ve kanlı bir bıçak gördü. Kalabalığın dehşetini hissedebiliyordu.

Ama kim bir çocuğu korkutur ki?

Taşların yanında diz çökerek, Johnny parmaklarını açtı ve toprağın içinde doğru olmayan bir ölü nokta hissetti. Ağaçlarda özsu yükseliyordu ve o bunu hissediyordu, kuşlar ve böcekler, sürünen sarmaşıklar ve güneşi takip eden çiçekler de öyle. Ama ağacın altında hissedilecek hiçbir şey yoktu. Taşlar küçüktü ve üzerinde hiçbir işaret yoktu. Toprak sadece topraktı.

Dizlerini silkeledi, Johnny çıplak, beyaz ahşap çizgilerine baktı. Kendine bunun sadece bir ağaç olduğunu, sadece eski, yarı ölü, dev, korkutucu görünümlü bir ağaç olduğunu söyledi; ama parlak günlerde bile buna inanmıyordu. Rüya, rüya olamayacak kadar gerçekçiydi. Çok kişisel, çok sıcaktı.

Arkasını dönerek, Johnny kesik yerden geri dönüp açıklığa çıktı. Bir ahır ve bir kulübeyi geçtikten sonra eski kiliseye girdi. İnsanların burada yaşadığını unutmak kolaydı ve Johnny, onların da onun hissettiklerini hissedip hissetmediklerini veya bu yeteneğin sadece kendisine ait olup olmadığını merak etti.

"Burada olmamalısın."

Johnny inanamadan döndü. Açık kapıda bir kadın duruyordu ve güneş ışığı onun silüetini çevreliyordu. Sesini bulması biraz zaman aldı. "Burası benim."

"Aslında değil," dedi kadın. "Ve sadece şimdilik."

Kadın genç ve inceydi, belki onun yaşlarındaydı, kot pantolon, tişört ve bot giymişti. Güneşin altından çıktı ve Johnny onu tanıdı. Aniden öfke duydu. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Buraya hep gelirim."

"Geldiysen bilirdim."

Omuz silkti ve sessizliğinin ağırlığı Johnny'yi yumruk gibi vurdu. Konuşana kadar onun varlığını hissetmemişti: ne sesini, ne de varlığını.

"Kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu.

"Sen Luana Freemantle'ın kızısın, Cree. Seni duruşmada gördüm."

"O zaman bu yerin senin kadar benim de hakkım olduğunu biliyorsun." "Mahkeme öyle düşünmüyor."

Kadın yine omuz silkti. "Atalarım iki yüz yıl boyunca burada yaşadı. Bu kilisede ibadet ettiler." Cree odanın içine doğru ilerledi; bir şamdan, bir taş vaftiz kurnasına dokundu. "Sen buraya ait değilsin."

"Ama sen ait misin?"

"Sanırım bunu öğreneceğiz, değil mi?"

Kapının yanında durdu ve onun yüzüne baktı. Omuzları dardı, saçları ve teni koyu renkti. "Beni izliyor muydun?" diye sordu Johnny.

"Senin önemin yok." Kız küçümseyici bir tavırla cevap verdi. "Sen buraya ait değilsin." "Ama sen ait misin?"

Kadın yine omuz silkti ve Johnny o anda onda bir şey hissetti, bir anlık şüphe, ilk kez gördüğü bir şey. "Charlotte'ta büyüdün." Biraz daha ısrar etti.

biraz ısrar etti. "Annen Levi Freemantle'ın ikinci kuzeniydi, en iyi ihtimalle uzak bir akraba. Hiçbir itiraz bunu değiştirmez."

"Belki öyle, ama ben çocukluğumu burada büyükannem, büyük teyzelerim ve hala burada kalan herkesle geçirdim. Bu yerin tarihini, senin asla bilemeyeceğin bir şekilde biliyorum, ailemin hikayelerini biliyorum. Bu toprağı en çok sevenlere geri vermelisin."

"Altı bin dönümün hepsini mi?" "Elbette."

Johnny onu tekrar hissetti ve bu seferki içgörü parlak bir ışık gibiydi. "William Boyd adı sana bir şey ifade ediyor mu?" Gerçeğin yüzüne yansımasıyla güveni sarsıldı. "Senin avukatlık masraflarını o ödüyor, değil mi? Tanrım. Planın ne? Davayı finanse edip, kazanırsan araziyi satın alacak mı?"

"Bu konu hakkında konuşmayacağım." "Haklıyım, değil mi?"

"Benim hakkımda değil."

Dışarı çıktı ve Johnny onu takip etti. "Senin için sadece para, değil mi?"

"Hayır. Asla."

"Bu arazi 1694'ten beri ailemize ait, ülkenin kendisinden bile daha eski bir arazi hibesidir. Bu tarih. Önemli olan bu."

Ani bir hareketle döndü, öfkeli ve kızgın bir şekilde, Johnny geri adım attı. "Senin halkın burada mı gömülü?" diye sordu.

"O tarafta." Johnny işaret etti. "Dört mil."

"Benimkiler tam orada gömülü." Mezarlığı işaret etti ve Johnny, gözlerinin yaşlarla dolduğunu fark etti. "Beni büyüten büyükannem, teyzelerim ve amcalarım, azize gibi olan büyük büyükannem. Beni uzak tutamazsınız."

"İstediğin zaman ziyaret edebilirsin. Sadece arazimde kimlerin olduğunu bilmek istiyorum."

Hepsi bu. Kimler var ve neden."

Kız gözyaşlarını silerek, düşündüğünden daha genç göründü, yirmi yaşımda ya da belki daha genç. "Neden ağaca gidiyorsun?"

"Beni izliyor muydun?"

"Seni orada üç kez gördüm."

"Sebebi yok," diye yalan söyledi Johnny. "Tarih, sanırım."

"Asılmayı mı kastediyorsun?" Sert bir şekilde söyledi. "Sanırım onu da paylaşıyoruz."

Bu konuda haklıydı. Atası o gece oradaydı; onun atası da öyle. Yangını, sallanan cesetleri görmüşlerdi.

Kanlı bıçağı olan küçük bir kız görmüşler miydi?

"Gitmeliyim," dedi.

"Araban var mı?"

"Kavşağa kadar otostop yaptım. Ondan sonra yürüdüm." "Neden ağacı sordun?"

"Sormamalıydım."

O arkasını döndü, ama adam eski bir evin yandığı kömürleşmiş bir höyüğün yanında ona yetişti. "Lütfen. Bilmek istiyorum."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Sadece önemli."

"Peki." Ter cildinde parlıyordu ve gözleri hareketsizdi. "Rüyamda seni görüyorum."

"Ne?"

"Ateş ışığı ve cesetler." Ciddi ve sessizleşti. "Seni ağacın yanında görüyorum ve korkarak uyanıyorum."

* * *

Cree o anda ayrıldı, ayakları hala hatırladığı patikalarda hafif ve hızlıydı. On iki yıldır Hush Arbor'da yaşamıyordu, yedi yaşından beri, ama korkusu yeni bir şey değildi. En eski hatırası, asma ağacı ve büyük büyükannesinin buruşuk derisiydi.

Ona dokunmanı istiyorum... Yaşlı kadın elini kabuğa götürdü ve oraya bastırdı. *Bu tarih. Bu hayat.* Kadın kör ve dişsizdi, yüzündeki çizgiler nehri oluşturan çamurdaki dalgalar gibiydi. *Annenin sana öğrettiklerini unut. Her şey burada başladı. Biz buyuz.*

Kız ağaçtan uzaklaşmaya çalıştı, ama kadın güçlü ve sabırlıydı. Kızın elini, kabuk acıtana kadar bastırdı.

Acı bunun bir parçası. Acıyı bırak gitsin.

Kız denedi, ama nasıl yapacağını bilmiyordu.

Annenin tanrısına inanıyor musun? Onu da bırak.

Kız kafası karışmıştı. Herkes inanmıyor muydu?

Annen seni neden bana verdi?

Çünkü yeni bir kocası var, dedi kız, ve artık beni istemiyor.

Annen her zaman bencil, bencil ve hatalıydı ve onu doğuran yere fazla büyüktü. Onu da bırak gitsin. Kızın başına öpücük kondurdu. Şimdi gözlerini kapat ve bana ne gördüğünü söyle.

Karanlık görüyorum.

Karanlık iyidir, senin karanlığın ve benimki. Başka?

Hiçbir şey, dedi kız ve her şeyin bittiğini düşündü.

Bitmemişti.

Parmakları bileğini tuttu ve küçük, parlak bir bıçak avucunun derisini kesti. Kız çığlık attı; ama yaşlı kadın taş gibiydi, ölü gözleri beyaz ve sertti, ağzı acı bir çizgi gibiydi. Kanlı avucunu ağaca bastırdı. *Biz buyuz. Söyle. Kız ağlıyordu. Kadın daha sert bastırdı. Tarih budur. Hayat budur. Şimdi söyle. Kız sözleri söyledi ve yaşlı kadın gülümsedi. Bitti, dedi. Artık bizden birisin.*

Neden bunu yaptın?

Çünkü acı her zaman bedel olmuştur.

Kız avucundaki kanı emdi ve diğer kadınları gördü: büyükannesi ve büyük teyzesi, uzun zaman önce ölmüş diğerlerinin gölgeleri.

* * *

Cree dört yıl boyunca Hush'ta yaşamıştı ve orayı kendi yüzünü tanıdığı kadar iyi tanıyordu. Uzun günler ve gizli yerler vardı, ormanda kaybolan bir çocuğun eğlenmek için milyonlarca yolu vardı. Ama güneşli günler bunun sadece bir parçasıydı ve yaşlı kadınlar ona soğuk günlerden ve uzun gecelerden korkmayı, rüzgâr kesildiğinde veya gökyüzü garip bir ışıkla dolduğunda yakınlarda kalmayı erken yaşta öğretiler. Başka insanlar da vardı, ama onlar yaşlı kadınlardan uzak duruyor ve kıza korku dolu bir bakışla bakıyorlardı. Bu, kan ve karanlık dualar, kadim şeylerin dehşeti ile ilgiliydi.

Ama onun hayatı yaşlı kadınlardı.

Dördü, açıklığın kenarında tek odalı bir kulübede yalnız başlarına yaşıyorlardı. O hayatın bazı yönleri korkutucuydu, ama yaşlı kadınların arasında, eski yatakta sıkışıp uyuduğunda rahat uyuyordu. Uyanırsa ya da huzursuz olursa, köle gemileri ve savaşlar, büyük bir dağın yamacında bulunan eski bir krallık hakkında hikâyeler anlatırlardı. Hayat bir duvar halısı gibiydi, derlerdi, ve kız da bu halının güçlü bir ipliğiydi. Ona bu halıyı dokumayı öğreteceklerdi, ama sadece hazır olduğunda. Bu arada kız, tozun içindeki ritüelleri ve şekilleri, garip kelimeleri, kanı ve küçük, parlak bıçağı, her zaman bıçağı öğrendi. Yaşlı kadınların başından ayaklarına kadar soluk yara izleri vardı ve içleri hüznle doluydu,

gölümsedikleri zaman bile. Kız artık onların tüm bu zaman boyunca ölmekte olduklarını, yaşam tarzlarının da ölmekte olduğunu anlıyordu.

Ama yine de, derin ormanları tarıyorlardı. Soğuk ya da sıcak, fark etmezdi. Sağlıklı, yorgun ya da hasta olsalar da arıyorlardı. Kız ne aradıklarını hiç bilmiyordu, ama Hush'ta dolaşıyorlardı ve bunu korkusuzca yapan tek kişiler onlardı. Geriye kalan birkaç kişi bahçelerini bakıyor ve yakındaki sularda balık tutuyordu. Hiçbiri derin bataklığa veya uzak tepelere gitmeye cesaret edemiyordu. Kız yardım edip edemeyeceğini sorduğunda, ona açıkladılar. *Bu bizim yaptığımız bir şey ve bizden önceki kadınlar da yapmıştı. Senin de zamanın gelecek, ama ancak daha yaşlı, daha bilge ve çok güçlü olduğunda.*

Bir çocuk için iyi bir hayattı, ama sona ermesi kaçınılmazdı. Önce büyük büyükannesi öldü, iki yıl sonra büyükannesi ve altı ay sonra da büyük teyzesi. Kızın annesi nihayet onu eve götürmeye geldiğinde, dört yıldır ilk kez görüşüyorlardı. Büyük bir şehre gittiler ve bataklığın kokusuna hiç benzemeyen, havuzlu yüksek bir binaya vardılar. Yeni kocası yeterince iyiydi, ama kız onun anlayamadığı kelimeler kullanıyordu ve bu onu rahatsız ediyordu. Geceleri tartışmaları dinlerdi, babasının öfkeli sesini, annesinin yalvarışlarını. Kız elinden geldiğince konuşuyordu, ama sonunda onu kırdılar. Onu kiliseye ve terapisteye götürdüler, cildini kestiğinde, gün doğarken dans ettiğinde veya garip kelimeler söylediğinde onu azarladılar. Dokuz yaşına gelene kadar annesinin kollarında ve bacaklarında aynı yaraları görmedi.

"Özür dilerim," dedi annesi. "Seni oraya göndermemeliydim."

"Geri dönmek istiyorum."

"Bir daha oraya asla gitmeyeceksin." Ama kız hayal kuruyordu.

Yaşlı kadınları ve Hush'ı hayal etti, ve şimdi bile bu hayal, tuval üzerine boyanmış bir resim gibiydi. Bir an durdu ve bu toprağın sahibi olan, ama gerçek olan hiçbir şeyi bilmeyen beyaz adama baktı. Adam, çıta kaplı bir binanın önünde duruyordu ve orayı kilise sanıyordu, ama orası kilise değildi.

En azından nazik türden bir kilise değildi. Onun kastettiği türden bir kilise değildi.

* * *

Cree'nin kavşağa ulaşması iki saat sürdü ve oradan onu güneye ve batıya, şehre götüren bir araba buldu. Annesi, anahtar dönmeden kapıyı açtı

anahtar çevrilmeden açtı ve kaşları çatılmıştı. "Yine gittin, değil mi?"

Cree onu itip geçti ve çantasını yere attı. "Ben yanlış bir şey yapmadım." "Orası bizim için para demek, başka bir şey değil."

"Sen öyle diyorsun."

"Ağaca gittin mi?" "Belki."

"Kiliseye?"

"Beyaz adam oradaydı."

"Johnny Merrimon mu? Seni gördü mü?"

Cree, odasına giden koridora döndü. Annesinin nefes alıp verşi dışında, küçük dairede sessizlik hakimdi. İkinci kocası gitmişti. Üçüncü ve dördüncü kocası da öyle.

"Seninle konuşurken uzaklaşma."

Ama Cree uzaklaştı. Yatak odasının kapısını kapattı ve kilitledi. Annesi Hush'ı satmak istiyordu. Kız ise onun sırlarını öğrenmek istiyordu.

Bu eski bir tartışmaydı.

ONUNCU BÖLÜM

Beş yıl boyunca, Johnny'nin Hush'taki hayatı temel bir daldırma ile tanımlanmıştı. Şafak vakti gökyüzü bir yemektir, nehirde bir adım atmak yüzmektir. Ama kız, onun oturduğu yerin sekiz fit yakınından geçmişti ve o hiçbir şey hissetmemişti. Bu onu korkuttu ve öfkeliendirdi. O sahiplenici biriydi. Bunu kabul ediyordu.

Hush'ı gerçekten kaybedebilir miydi?

Kulübeye geri dönerek, dilekçeleri üç kez daha okudu. Kağıt yığını kalındı, metin o kadar yoğundu ki, yabancı bir dilde yazılmış gibi görünüyordu. Kağıtları yatağa atan Johnny dışarı çıktı. Bakış açısına ihtiyacı vardı ve şehir dışında gidebileceği tek bir yer aklına geldi. Tepelerden uzun bir yürüyüşün ardından, bataklığın üç mil kuzeyindeki nehir kıyısında bir çınar ağacının altında bulunan açık hava barına ulaştı. Aslında bir bina olmaktan çok bir baraka olan bu yer, ilçe kadar eskiydi; nehir ve tepelerin manzarasına sahip, boyanmamış, çita kaplı, geniş bir yapıydı. Tek bir odada pencereler ve tahta zemin vardı; geri kalanı teneke çatı ve toprakla kaplıydı, başka bir şey yoktu. Johnny burayı seviyordu çünkü beyaz tenli olması dışında kimse ona iki kez bakmıyordu. Tabii ki, beyaz tenli olması meselesini çözmek biraz zaman aldı. Bu kadar kuzeyde, gelişen tek şey kin, yoksulluk ve ortakçı yıllarından beri hayatta kalan birkaç küçük çiftlikti. Yakınlarda bir avuç işletme zorlukla ayakta duruyordu: bir bakkal, tek pompalı bir benzin istasyonu... Ancak güneyden bataklık, batıdan ve kuzeyden eyalet av arazileri yaklaşıyordu ve Raven County'nin bu küçük köşesini ilerlemeye benzer her şeyden etkili bir şekilde koruyordu. Ama Johnny burayı bu yüzden seviyordu.

Klima yoktu. Asfalt yoktu.

Johnny ormandan ilk çıktığında, insanlar konuşmayı ve içmeyi bırakmıştı. Bir düzine insan ona hayaletmiş gibi bakıyordu.

Johnny bunun mantıklı olduğunu düşündü. Arkasında elli mil karelik bataklık ve ormanlardan başka bir şey yoktu. O gençti. Beyazdı. Johnny bakışları görmezden geldi, masalar ve sandalyeler arasında ilerleyerek tek kişilik odaya girdi ve dirseklerinin altında eski barın sertliğini hissetti. Barın arkasındaki adam uzun boylu ve geniş omuzluydu. Soluk bir gömlek ve domuz kanı ve yağ lekeli mavi kot pantolon giyyordu. "Sanırım kayboldun."

"Ben asla kaybolmam." Johnny bara yirmi dolar koydu ve barmen ona bir göz attı.

"Nerelisin?" "Şu taraftan."

O yönü işaret etti ve her iki yönde de gidebilecek bir an geldi. Barmen bakışlarını sabit tuttu, sonra odanın karşısına baktı ve oradaki herkesin gözlerine baktı. Bir dakika, belki daha fazla sürdü. Barmen omuz silktiğinde, insanlar konuşmaya geri döndü ve o da barın arkasındaki metal sandıktan bir bira çıkardı. "Adın ne?"

"Johnny."

Bira masaya çarptı. "Dikkatli olsan iyi olur," dedi; hepsi bu kadardı, ki bu iyiydi.

Johnny o zamanlar on yedi yaşındaydı. Hiçbir şekilde yasal değildi.

* * *

Artık durum farklıydı. Johnny düzenli bir müşteriydi; o bir dışlanmış ve onlardan biriydi, diğerleri kadar fakir yaşayan ve bir şeyi paylaşmaktan korkmayan beyaz adam. "Leon." Johnny iri barmen'e başını salladı. "Nasıl gidiyor?"

"Şikâyet yok."

Johnny bara yaslandı. Saat dörtü yirmi geçiyordu. Dışarıda iki masa doluydu. Leon bara bir Red Stripe koydu ve Johnny, "Bir de burbon ekle" dedi. İri adam bir shot bardağını ters çevirdi ve içine bir ons Jim Beam döktü. "Ve bir tane de sana" dedi Johnny.

"Tamam." Leon bir shot daha doldurdu ve bardağını Johnny'nin bardağına çarptı. "Görünmeyen şeyler."

Bu, eski barda yapılan geleneksel bir kadeh kaldırmaydı ve hayaletler ya da ruhlarla hiçbir ilgisi yoktu. Leon'un mekanını nehrin ötesindeki dünyaya bağlayan tek bir köprü vardı. Bu da Leon'un mekanını yasadışı işler için ideal bir yer haline getiriyordu. Kaçak içki. Çalıntı sigaralar. Uyuşturucu ya da çeteye ilgili olmadığı sürece, Leon

neredeysse her şeyi kolaylaştırırdı. Zahmetine karşılık bir pay alırdı ve işler radarın altında kaldığı sürece bu böyle devam ederdi.

"Bir sorum var," dedi Johnny; Leon dikkatle başını salladı. Altı yıldır Johnny hiç soru sormamıştı. "Bataklık."

"Ne olmuş ona?"

"Orada yaşayan insanlar hakkında ne söyleyebilirsin?"

"Bunu konuşmayız." İri adam bara yaslandı. "Kötü şans getirir." "Ciddi misin?"

Ciddiyetle başını salladı ve Johnny şaşkınlığını bir yudum bira ile gizledi. Leon zor bir hayat sürmüştü ve batıl inançlı biri gibi görünmüyordu. "Neden böyle düşünüyorsun?"

Leon parmaklarını masaya vurarak Johnny'nin arkasındaki nehre ve ormana baktı. Mutsuzluğu belliydi. Çatışması da öyle. "Buraya geldiğin ilk gün sana neden hizmet ettiğimi biliyor musun?"

"Hayır."

"Merak ettim."

"Neyi?"

"Barın o tarafından içeri giren herkese." Leon vahşi doğayı işaret etti, sonra lavabodan bir havlu aldı ve barı silmeye başladı. "Sence kaç yaşındayım?"

"Elli mi?"

"Elli yedi," dedi Leon. "Ve bir adam o kadar yıl içinde çok şey öğrenebilir. Bazı şeyleri kendisi görür, bazılarını ise güvendiği insanlardan duyar. Babam da öyleydi. Akıllı bir adamdı. Tedbirliydi. Hayatı boyunca burayı işletti. Ben burada büyüdüm."

"Ne demek istiyorsun?"

"Çoğu insan köprüyü kullanır." Leon başını eğdi ve Johnny paslanmış, tek arabalık köprüye baktı. "Kimse diğer taraftan buraya gelmez. O tarafa giden yol yok. Ev yok, insan yok, orada olmak için bir neden yok." Bardağını yeniden doldurdu ve içkiyi bir dikişte içti. "Kimse bataklığa girmez. Babam bana böyle öğretmişti. Kimse girmez ve kimse bundan bahsetmez."

"Kötü şans getirir diye mi?"

"O kelimeyi kullanmak için çok cahilsin." Leon bir shot daha doldurdu. "Ve çok fazla beyazsın."

* * *

Sonraki on dakika boyunca Johnny birayı yudumlarırken Hush'ı, kilisedeki kızı, William Boyd'u düşündü. Johnny onun neden o araziye istediğini biliyordu. O araziye yarım düzine kez izinsiz girmişti ve Johnny onu bir keresinde üç gün boyunca takip etmişti. Gündüzleri uzak durmuş, ama geceleri yaklaşarak daha derin bir gerçeği keşfetmeyi ummuştu. Hush Arbor'u özel kılan şeylerin çoğu, Johnny için hâlâ bir gizemdi. Belki Boyd daha fazlasını biliyordu, bir tür *nedeni*. Ama geceleri yapılan konuşmalar, avlanmanın bir iş gibi olduğu, avlanmanın büyüklüğü ve avlanmanın bir iş gibi olduğu hakkındaydı. Kan, zafer ve her zaman avlanmanın ödülü istiyorlardı.

"Leon." Johnny boş şişeyi kaldırdı ve iri adam sandıktan bir tane daha çıkardı. "Telefonunu kullanabilir miyim?"

Leon, yumruğu büyüklüğünde bir açacağıyla kapağı açtı. "Cep telefonun yok mu?"

"Burada çekiyor mu ki?" İri adam homurdandı ve telefonu bara koydu. Siyah, eski ve kaya gibi ağırdı. "Döner. Güzel."

"Kısa tut."

Leon barın aşağısına doğru yürüdü.

Johnny en iyi arkadaşının cep telefonunu aradı.

* *

Jack, dokuzuncu kattaki konferans odasının dışındaki kalabalık koridorda telefonu açtı. Hava soğuktu. Terliyordu. "Şu an uygun değilim, Johnny."

"Leon'da buluşalım."

Jack kalabalığın içinden çıktı; şehrin manzarasını gören bir cam pencerenin yanında sessiz bir yer buldu. "Leon'da benden nefret ediyorlar."

"Onlar takım elbiseyi ve Alman arabasını sevmiyorlar. Arada fark var."

Jack kurumuş dudaklarını yaladı ve konferans odasının kapısına baktı. Leslie içerideydi. Firmanın tüm ortakları da öyle. "Dinle, bunun kötü bir zaman olduğunu söylediğimde..."

"Luana Freemantle'ın yeğeni hakkında bir şey biliyor musun?" "Yeğeni mi? Ne?"

"Boş ver. Buraya geldiğinde konuşuruz."

"Zamanlama konusunda..."

"Gelebileceğin zaman gel. Bekleyeceğim."

Hat kesildi ve Jack elindeki telefona baktı. Arkadaş olarak, neredeyse hiç uyumsuzluk yaşamazlardı. Ama Johnny'nin tek bir şeye odaklanması nadir görülen bir etki yaratmıştı.

Jack sinirliydi. Ve kızgındı.

"Jack, hazır mısın?" Leslie Green kapıdan içeri girdi ve Jack'in yanına geldi.

"Sanmıyorum."

"Onları dinle," dedi. "Yarını, hayatının önümüzdeki yirmi yılını düşün. Bu bir sorun olmak zorunda değil."

"Sorun gibi geliyor."

"Güven bana. Isırmazlar."

Konferans odasının içinde, pahalı bir halının üzerinde yirmi fit uzunluğunda bir maun masa uzanıyordu. Dokuz ortak masanın bir ucunda oturuyordu. Leslie, masanın diğer ucunda tek başına duran Jack'in sandalyesini işaret etti. "Ciddi misin?" dedi Jack.

"İşler böyle yürür."

Jack oturdu; sandalyesini masaya yaklaştırdı. "Rahat mısınız, Bay Cross?"

Bu, kıdemli ortak Michael Adkins'ti. Gümüş saçlı, geniş omuzlu bir adamdı, parmakları masa yüzeyinde düz duruyordu, takım elbisesi kömür grisi ve tertemizdi. Baroya kabul edilmeden önceki kırk yıl içinde, sekiz haneli kararlar kazanmış, hukuk fakültesinde ders vermiş, Yüksek Mahkeme'de davalar savunmuştu. Ona bakınca Jack, mesleğinin ikinci haftasındaki bir avukat gibi hissetti. "Çok rahatım. Teşekkür ederim."

"Zaman hepimiz için para demek, o yüzden lafı dolandırmayacağım. Johnny Merrimon'un arkadaşısınız. Bunu anlıyoruz. Aranızda bir geçmiş olduğunu da anlıyoruz. Çocukluk. Benzer geçmişler. Şey... kız kardeşi ve erkek kardeşinizle ilgili tatsız olay." Adkins elini kaldırdı ve tüm ortaklar sessizce onaylayarak başlarını salladılar. "Bayan Green ayrıca, Bay Merrimon'un temyiz davasında yardımınızı istediğini de bize bildirdi. Hiçbir koşulda bu yardımı sunmamalısınız. Bay Merrimon, şirketin müşterisi değildir. Asla da olmayacaktır. Anlaşıldı mı?"

"Bunun nedeni William Boyd'dur."

"Bay Boyd bu firmanın hizmetine ihtiyaç duyarsa, biz de bunu sağlamayı amaçlıyoruz. Bay Merrimon'u müşteri olarak kabul etmek gereksiz bir karışıklığa yol açacaktır." "Çıkar çatışması."

"Aynen öyle."

Jack, Leslie'ye bir bakış attı. Leslie gözlerini kaçırdı, ama Jack onun gözlerindeki ışıltıyı görmeden önce. "Bay Merrimon benden yardım istedi. Ona davayı değerlendireceğimi söyledim."

"Herhangi bir araştırma yaptınız mı?" "Hayır."

"Dosya açtınız mı? Ödeme kabul ettiniz mi? Herhangi bir hukuki görüş bildirdiniz mi?" "Tabii ki hayır. Bana geldi, o kadar."

"Bu konuyu firmanın herhangi bir ortağı veya iş arkadaşıyla görüştünüz mü?"

"Bayan Green haberdar..."

Adkins aynı elini kaldırdı ve o kadar sakin ve kendinden emin bir şekilde başını salladı ki Jack'in ağızındaki kelimeler kurudu. "Bayan Green bu konuda bizimle aynı görüşte."

"Öyle mi?"

Jack artık öfkesini gizleyemiyordu. Adkins bunu nazik bir gülümsemeyle kabul etti. "Hukuk, yağmur yağdıranları sever, Bay Cross. Yeterince iş getirirseniz, bir avukatın ulaşamayacağı hiçbir şey yoktur. Para. Güç. Prestij." Tekrar başını salladı, mantığın timsali gibiydi. "Sizden arkadaşınızın çıkarlarına aykırı davranmanızı istemiyoruz. Sadece onunla konuşun. Bay Boyd'un teklifinin gerçekten olağanüstü olduğunu bilmesini sağlayın."

"Eminim otuz milyon doların anlamını anlıyordur."

"O zaman işiniz iki kat daha kolay. Arkadaşınızı ikna edin. Ona, Bay Boyd'un teklifini kabul etmezse, Bayan Freemantle'ın temyizine tek başına karşı karşıya kalacağını veya başka bir firma tutmanın bir yolunu bulması gerektiğini açıklayın. Anladığım kadarıyla bu masrafı karşılayamaz, değil mi?" Bunu bir soru olarak sordu, ama Jack dudaklarını sıktı ve Adkins küçümseyerek gülümsedi. "Bay Merrimon durumunun doğasını anladığında, temiz ve hızlı bir satışın akıllıca olacağı daha açık hale gelecektir."

"Şu anda bir cevap mı istiyorsunuz?"

"Mantıksız davranmıyoruz. Birkaç gün düşünün." "Peki," dedi Jack.

"Düşüneceğim." "Harika."

"Peki ya yarın arkadaşına yardım etmeye karar verirsem?"

"O durumda, Bay Cross, tek başına çalışmanın soğuk ve acı bir yer olduğunu göreceksiniz."

* * *

Jack, Leslie Green hariç tüm ortakların odadan çıkmasını izledi. Leslie kapının yanında bekledi, sonra Jack'in koluna dokundu ve odada tamamen yalnız kalana kadar onu odada tuttu. Jack, Leslie'nin parmaklarına, sonra da geniş mavi gözlerine baktı. "Sanırım bu, arkadaşşıma yardım etmeyeceğın anlamına geliyor."

"Şirketin hiç kadın kıdemli ortağı olmadı. İlk olmak istiyorum." "Bir de para meselesi var."

"Para her zaman vardır." Jack başka yere baktı ve o, parmaklarını Jack'in takım elbisesinin kumaşında gezdirdi. "Onlara karşı gelme Jack. Seni mahvederler. İstifa etsen bile, kinlerinden dolayı seni gömerler."

"Bensiz William Boyd'u ikna etmede iyi şanslar. O, Johnny'nin beni dinleyeceğini düşündüğü için firmayı önemsiyor."

"Olasılıkları bir düşün: onca para, köşe ofis. Ortaklık isteyebilirsin, onlar da bunu ciddi olarak değerlendirirler."

Jack çenesini sıkılaştırdı ama hiçbir şey söylemedi.

"Dinle." Eli yine koluna kondu. "Johnny Merrimon'un senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum, ama ben de senin arkadaşın olabilirim. Boyd *bizim* müşterimiz olacak. Onunla birlikte çalışacağız."

"Sen temyiz davalarıyla uğraşıyorsun. Ben iflas davalarıyla uğraşıyorum."

"O zaman başka bir avukat getiririz. Önemli olan tek şey ilişki. Seninki. Benimki. Bay Boyd'unki."

Gitmek için dönünce ona yaslandı ve Jack, bu dokunuşun bu kadar şehvetli olmasını istediğini merak etti, muhtemelen istediğini düşündü. Saçlarının kokusu, sis gibi giysilerine sinmişti.

Asansörde Jack, avukat yardımcıları ve asistanların bakışlarını görmezden geldi ve ofisinde kapalı bir kapının arkasında volta atmaya başladı. Leon'un evi arabayla bir saat uzaklıktaydı. Yapacak işleri vardı.

"Kahretsin."

Yine asansör. Yine tuhaf bakışlar. Şehirden çıkarken camları indirdi ve motoru çalıştırdı, kuzeye, bataklığa doğru sürdü, sonra doğuya, parıldayan, asfalt ve solmuş boya dolu bir dünyadan geçti. Bir süre huzurluydu, ama Leon'un evine yaklaştıkça huzur da kayboldu. Johnny gerçekten imkansız bir arkadaştı. Gizlilik ve talepler, her zaman kararları onun vermesi. Artık böyle olmamalıydı. Jack'in işi, geleceğı, eğitimi vardı. Hush dışında Johnny'nin neyi vardı ki?

Sırlar, diye düşündü Jack.

Ve beni.

"Siktir."

Bu, en sevdiği kelime haline gelmişti.

* * *

Leon's'a giden son dönüş, çukurlarla dolu bir toprak yola sola dönmekti. Jack şasiyi korumak için yavaş sürdü, ama yine de defalarca yere çarptı.

"Söylemeyeceğim."

Leon'un evine giden köprü bir zamanlar boyanmış olabilir, ama çoğunlukla pas ve parçalanmış tahtalardan oluşuyordu, nehrin üzerinde dar bir açıklık vardı ve nehir tepelerden aşağıya doğru akarak aşağıdaki bataklığı doldurmadan önce hızını kesiyordu. Jack, Leon'un eviyle ilgili her şeyi sevmiyordu. Sıcaklığı ve böcekleri, dumanı ve soğuk bakışları ve kızartılan domuz kokusunu nefret ediyordu. Oradaki güvensizlik eski ve acıydı ve tamamen ten renginden kaynaklanıyordu. Tamam, belki araba da yardımcı olmamıştı ve takım elbise de bir artı değildi. Ama Leon's'taki insanlar ondan hoşlanmıyordu ve bu, Johnny'den memnun olmamak için bir neden daha idi. Kapalı bir verandanın altındaki masada oturdu, sanki orası ona aitmiş gibi uzandı, ayaklarını toprağa uzattı, bir kolunu sandalyenin arkasına attı ve diğer elinde bir bira tuttu. Bir kez el salladı, ama Jack renkleri düşünüyordu. Bina kahverengi toprağın üzerinde gri ahşaptan yapılmıştı ve arabalar da hemen hemen aynıydı, hepsi kırmızı metal, toz ve çatlak camdan oluşuyordu. Jack köprüyü geçip eski bir kamyonetin yanına park ettiğinde, bir düzine yüz Jack'e döndü, uzun zamandır alışkanlık haline gelen bir hareketle arabayı kilitledi ve alarm çaldığında irkildi.

Kimse konuşmadı.

Herkes bakıyordu.

İlk çatı çizgisinin altında sıcaklık on derece düştü. Jack bir masanın önünden geçti; orada oturan iki adama, yırtık kot pantolon ve yıpranmış tişört giyen sütyensiz kadına başını salladı.

"Affedersiniz."

Masayı geçip, yolundan bir sandalyeyi çekip, sert toprağı geçerek üç masanın bulunduğu ikinci bir kapalı alana geldi ve bir basamakla, gölgelerin içinde barın ve daha fazla masanın bulunduğu tahta zemine çıktı. Johnny arka duvara yakın bir yerde oturuyordu. Sağında nehir vardı, suyu arkadaki domuz pişiricisinden çıkan dumanın altında çalkalanıyordu. Leon içeride barın arkasında duruyordu ve çıplak ayaklı bir çocuk en yakın ağaçların altındaki kumlu çukura at nalı atıyordu. Tek sesler ağustos böcekleri, rüzgâr ve metalin çınlamasıydı.

"Hey, Jack, geldiğin için teşekkürler." Johnny omzunun arkasındaki duvara vurdu. "Leon!" diye seslendi. "İki tane daha."

Leon acele etmedi. Biralar geldiğinde Jack'e bakmadı. "Bunlardan sonra iki tane daha istersen, içeri gel. O değil, sen."

O gittikten sonra Johnny, "Genelde yabancılara karşı böyledir. Kişisel algılama." dedi.

"Bunu yapmamak zor. Şuna bak."

Johnny bir masadan diğerine baktı, sonra tepenin aşağısına, yaşlı adamların ceviz ağacının gölgesinde oturup cam kavanozlardan berrak içki içtikleri yere baktı. "Buradaki insanlar birbirlerini uzun zamandır tanıyorlar. Sana alışacaklar."

"Neden buraya geldik
ki?" "Nedenini
biliyorsun."

Jack biliyordu ve öfkesi azaldı. Johnny bu kasabada asla kendisi olamazdı. O, kız kardeşini kaybeden, kızı kurtaran ve tüm o cesetleri bulan Johnny Merrimon'du. Jack daha önce o hayatı hayal etmeye çalışmıştı. Yapamamıştı. "Neden buradayım, Johnny? Bugün hafta içi. İşim var."

"Leslie Green ile görüştüm. Bana yardım edip etmeyeceğini bilmem lazım." Jack başka yere baktı ve boynu kızardı. "Bu bakışını sevmedim."

"Yardım etmeyecek."

"İlgi gösteriyor gibiydi."

"Artık göstermiyor."

"Ama..."

"Geçen gün William Boyd'u gördük."

"Öyle mi?"

Johnny soğukkanlılığını korudu ve Jack onun gözlerine bakamadı. "Otuz milyon dolar dostum. Neden bana bu kadar para teklif ettiğini söylemedin?"

"Çünkü önemi yok." "Saçmalık."

"Elli milyon. Yüz milyon. Satmayacağım."

"O zaman sen aptalsın, delisin ya da her ikisinin. Arazini sat. Başka bir yerde başka bir arazi satın al."

"Üzgünüm, ama yapamam."

"Otuz milyon dolar, Johnny. Bana bunu nasıl söyleyemezsin?"

Johnny elindeki şişeyi inceledi, sonra on üç yaşındaki herhangi bir çocuk gibi omuz silkti. "Eğer bilseydin bana yardım etmeyeceğini düşündüm."

"Kahretsin." Jack'in öfkesi tamamen kayboldu. "Boyd, seni satmaya ikna edersem bana para teklif etti."

"Öyle mi?"

"Firma senin temsilciliğini yapmamı istemiyor. Yaparsam beni kovacaklar, istifa etsem bile beni kara listeye alacaklar. Leslie'nin sana yardım etmemesinin nedeni bu. Boyd ona da para teklif etti."

"Ne kadar?"

"İki milyon, artı New York oranlarında firma için iş. Ben bir yağmur yağdırıcı olurum. Beni ortak bile yapabilirlerdi."

"İki milyon dolar mı? Belki de kabul etmelisin."

"Benimle dalga geçme, Johnny."

"Para. İş güvenliği."

"Köşe ofisi de unutma."

Sarkazm keskin bir şekilde ifade edilmişti, ancak Johnny buna tepki göstermedi. Verandanın kenarına doğru ilerledi ve Hush'a doğru baktı. "Temyiz başvurusuna cevap vermek için iki haftam var."

"Biliyorum," dedi Jack.

"Avukatım olmazsa ne olur?"

"Muhtemelen kaybedersin."

Johnny tozlu zeminde botunu sürttü. Kot pantolon ve soluk bir tişört giyiyordu. İçki içmesine rağmen, sarhoş olmaktan uzaktı. "Bana yardım eder misin?"

Jack onun gözlerine bakamıyordu. Johnny her zaman ilk fedakarlık yapan, yolu gören, ilk isteksizce erkekliğe adım atan kişi olmuştu. Jack arkadaş olarak başarısız olduğunda, Johnny ilk olarak pervasızca gülümsemiş ve sonunda affetmişti. Jack'in babasından daha çok babası, Tanrı'nın ona verdiği kardeşlerden daha çok kardeşi olmuştu. Johnny Merrimon, önemli olan her açıdan Jack'in çocukluğunu tanımlamıştı. Ama Jack, yoksulluk, sakatlık ve çılgın ebeveynlerinin yol açtığı yıkımdan kurtulmak için çabaladı. On yıl boyunca durmaksızın çalıştı ve iki haftadır, hep istediği tek kariyere devam ediyordu. Jack arkadaşına yardım ederse, ortaklar bunu mahvedecekti. Kendi muayenehanesini açsa bile, ücretlerini düşürebilir, müşterilerini çalabilir, binlerce şekilde çabalarını baltalayabilirlerdi. Tek soru, erişilebilirlikti. Jack Charlotte veya Raleigh'de başarılı olabilir miydi? İstemiyordu. Bunların hiçbirini istemiyordu.

"Jack?"

Johnny sesini sabit tuttu, ama gözleri uzun bir hastalık gibi derinleşti. Jack ona yardım edebilirdi, evet. Kariyerini, geleceğini feda edebilirdi. Ve bu kadar basit olsaydı, yapardı. Daha büyük sorun, Jack'in Johnny'nin satmasını *istemesi* idi. Hush'ta bir sorun vardı ve bu

en yakın arkadaşını bir battaniyeye sardı. Jack'in gördüğü hastalık, o bağımlılıktı. "Sana yardım edemem. Üzgünüm."

Sözler fısıltı gibi çıktı, ama Johnny duydu.

"Hey, dostum. Tabii. Anlıyorum. Çok çalıştın. Başarılısın."

"Bir saniye bekle, Johnny. Biraz daha düşünmeme izin ver. Öyle demek istemedim..."

"Hayır, dostum. Gerçekten. Anlıyorum." Acı, arkadaşındaydı. Terk edilme. İhanet. "İkimize iki bira daha alacağım. Bekle." Johnny, Jack'in yanından geçip içeri girdi ve uzun süre dışarı çıkmadı. Geri geldiğinde, yüzünde bir gülümseme vardı, ama gözlerinde aynı boşluk vardı. "İşte geldik. Soğuk biralar. Her şey yolunda."

"Johnny, dostum, dinle. Borçlarım var. Hukuk fakültesi doksan bin dolardan fazlaydı..." "Derinlere takma dedim." Johnny, şişesini Jack'inkine çarptı. "Burada

Burada müzik lazım, sence de öyle değil mi?" Şişeyi masaya koydu, Jack'in gözlerine bakamıyordu. "Bekle, tamam mı?"

"Johnny..."

"Leon'la müzik hakkında konuşacağım."

Johnny'nin sandalyesi toprağa izler bıraktı. Ayağa kalktı ve döndü, ama Jack onun gözlerindeki kızarıklığı, bronz teninin altında aniden ortaya çıkan kemiklere kadar işleyen solgunluğu görmeden önce.

Kahretsin.

Bira içti, ama tadını almadı.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

* * *

Sonraki bir saat çok zor geçti. Bira içtiler, rol yaptılar; ama Jack'in sözleri aralarında bir yara gibiydi. Johnny onun gözlerine hiç bakmadı, yüzüne bir saniyeden fazla bakmadı ve Jack için o saniye çok acı vericiydi. Birinci sınıftan beri arkadaşlıklar ve o karanlık çocukluk döneminde Johnny hiç inancını ya da içindeki ateşi kaybetmemişti. Aslında, Jack arkadaşını tanımlamak için tek bir kelime seçmek zorunda olsaydı, bu kelime "*ateşli*" olurdu. Çocukken bile ateşliydi. Tutku, inanç, kesinlik.

"Dinle, Johnny. Bir düşüneyim."

Johnny başını salladı, at nalı olan çocuğu izledi. "Bir şeyler bulurum. Endişelenme."

"Sadece çok fazla değişken var..." Johnny daha fazla bira almak için ayağa kalktı. "Endişelenme dedim."

Geri döndüğünde, bira uzun süre dokunulmadan durdu. Gece çöküyordu. Nehir üzerinde bir sis tabakası asılı duruyordu. "Dinle, Johnny."

"Evet, haklısın. Muhtemelen gitmelisin." "Ben gitmedim. Ben..."

"Birkaç gün sonra görüşürüz. Sorun yok. Geldiğin için teşekkürler." "Emin misin?"

Jack ayağa kalktı. Bir bakış, bir baş sallama, yarayı kapatacak herhangi bir şey istiyordu. Ama Johnny'nin hiçbir şeyi yoktu.

* * *

Şehirde, Jack en sevdiği restorana gitti ve odun gibi tadı olan bir biftek yedi. Şarap da çekici değildi. Pasta, porto şarabı ve hesabı getiren güzel kız da öyle. Jack eve geldiğinde, merdivenler eğikti ve anahtarı kilide sığmadı. İçeri girince ayakkabılarını çıkardı, ceketini askıya atmaya çalıştı ama ıskaladı. Aklında konuşmayı tekrar etti, ağzını açıp en iyi arkadaşına "*Hayır, sana yardım edemem, üzgünüm*" dediği o gerçeküstü saniyeleri.

Johnny'nin gözleri hiç bu kadar kan çanağı ve parlak olmamıştı.

Gerçek gözyaşlarını saklamak için içeri mi girdi?

Bu mümkün değildi.

Johnny olmaz.

Kravatını çıkaran Jack mutfığa geçti ve mesajlarını dinledi. Biri bir teklifti. Diğeri Leslie'dendi. "Bugün hakkında," dedi. "Konuşmamız lazım. Bunu aldığında beni ara."

Saat 9:17'ydi. Yeterince erkendi. Jack arama kaydında onun numarasını buldu ve aradı. İlk çalınıştta cevap verdi. "Evde misin, iyi. Oraya geliyorum."

"Leslie..."

"İki dakika sonra oradayım."

Sonunda, yirmi dakika kadar sürdü, bu da Jack'e buruşuk takım elbisesini çıkarıp kot pantolon ve tişört giymesi için zaman verdi. Kısa kollu giysiler, gelişmemiş kolunu ortaya çıkardığı için, başkalarının yanında nadiren giyerdi, ama göğsünün derinliklerinde bir öfke kıvılcımı yanıyordu. Johnny, hayatının dayanağıydı ve Jack ona çok kötü davranmıştı. Bunun bir kısmı Leslie'nin hatasıydı. Eğer tartışmak istiyorsa, kolunun kötü olmasına rağmen oraya gidecekti.

Onun bu kadar güzel kokmasını beklemiyordu.

"Merhaba Jack. Bunun için teşekkürler." Koridorda sarı ışık onu küçük ve çok yumuşak gösteriyordu. Tam ona uyan bir eteğin altına topuklu ayakkabı giymişti. Saçlarının dökülüşü Jack'in başını döndürdü. "Sakıncası yok, değil mi?" Bir şişe tekila ve iki limon kaldırdı. "Sana bir özür borçluyum gibi hissediyorum. İşleri daha iyi halledebilirdim, ortakları bir şekilde yumuşatabilirdim." Çenesini eğerek odanın ötesini işaret etti. "Girebilir miyim?"

Jack bir şeyler mırıldandı ve kadın odayı sanki kendi eviymiş gibi ele geçirdi, tekilayı tezgaha koydu, bardakları buldu, limonları dilimlerken küçük sohbetler yaptı ve aynı baş döndürücü gülümsemeyle kendini tekrarladı. "Tuz sormuştum."

"Oh, özür dilerim." Jack kekeleyerek harekete geçti. "İşte." Dolabı açtı ve tuzu ona uzattı.

"Tekilayı sever misin?" Cevap beklemeden, şişeyi kaldırdı. "Fortaleza. En iyisi. Yıllar önce bir arkadaşım tanıtmıştı. Nasıl yapıldığını biliyor musun?" Bir bardak ve limon aldı, elini yaladı, tuz döktü ve ona nasıl yapılacağını gösterdi. "Evet. Lanet olsun." Bardağı bara vurdu. "Şimdi sen." Diğer bardağı doldurdu ve Jack ona söylediğini yaptı. Tuz. Tekila. Limon. Yutarken yakıyordu ama o bir tane daha doldurdu. "Avukatlara," dedi ve Jack içti.

Bu birkaç kez daha tekrarlandı ve o çok konuştu. Johnny, William Boyd veya şirket hakkında hiçbir şey söylemedi. Hiç çekinmeden onun yaralı koluna dokundu. Saçlarını iki kez salladı, o imkansız gözlerle ona baktı ve Cabo'da serbest dalış yaparken ateş mercanına sürtündüğü için kalçasında oluşan yara izini gösterdi. Jack direndi, ama kız manyetik gibiydi: cildi, gülüşü, yanına oturduğunda bacağının kıvrımı, sonra kanepeden kalkıp bir tur daha içki doldurması. Farkına varmadan gece yarısı olmuştu, Jack'in gözleri bulanıklaşmıştı ve kadının yüzü ona çok yakındı. Jack kadınlarla hiç şanslı olmamıştı. Bunun bir kısmı kolu ve şüpheden kaynaklanan rahatsızlığıydı, bir kısmı da karavanda yaşayan ve her şeyde, iki oğlu da dahil, şeytan gören annesinden kaynaklanıyordu. Suç, Jack'in babasına da yöneltilebilirdi. Babası, oğullarını onur, çaba ve gururla yetiştirmiş, şimdi ise yirmi yıllık hapis cezasının on yılını tamamlamış bir mahkumdu. Jack bir zamanlar parlak gözlü bir kızı sevmişti, ama o kız bir kahkaha, bir ışıltı, bir periydi ve Jack'i hiç umursamamıştı. Bu zor başlangıçtan sonra, Jack içine kapanmayı ve derinlere dalmayı öğrenmişti.

"Al." Leslie ona bir bardak ve bir limon uzattı ve parmaklarını bacağına koydu. "Hadi." Jack tuzu yalayıp yüzünü buruşturunca gülümsedi. "Şimdi iç. Şimdi limonu." Gözleri yaşardı, ama o alkışlıyor ve gülüyordu ve bu ses

onca yalnız yılın ardından müzik gibiydi. "Sıra bende." Pembe dili tuza dokundu, sonra içti, bacaklarını çekti ve mükemmel ayak parmaklarını kıvırdı. Etkisi baş döndürücüydü. Yumuşak ve küçüktü, partnerinden ve patronundan çok gülümseyen bir kızdı. "Bana Jack Cross'tan bahset." Yanakları kızardı. Bir gözü gölgede kaybolmuştu, ama diğeri parlıyordu. "Üç yılda üniversiteyi, iki yılda hukuk fakültesini bitirdi. Sınıfının birincisiydi."

"İkinci," diye düzeltti Jack.

"İkinci. Yine de etkileyici."

Bacağı onun bacağına değiyordu. Sarhoştı, karanlıktı ve yüzüyordu. "Bu Johnny ile ilgili mi?"

"Bizimle ilgili," dedi. "O ismi sakın söyleme." Bu bir yalandı, ama diğer her şey gibi yumuşaktı. "Biz arkadaşız, değil mi? Arkadaş olduğumuzu söyle."

"Sanırım... Ben..."

Oda yine sallandı ve kız onun kucağına oturup onu öpmeye başladı. Jack, tekila, limon ve Tanrı'nın erkekleri zayıflatmak için tasarladığı şampuan kokusunu aldı. "Leslie..."

"Şşş." Gömlek çıktı ve altında çıplak teni ortaya çıktı, Jack'in şimdiye kadar gördüğü tüm rüyalar kadar soluk ve mükemmeldi. "Sadece arkadaş olduğumuzu söyle." Uzun uzun onu öptü, kalçalarını hareket ettirdi. "Arkadaş olduğumuzu ve arkadaşların birbirlerine yardım ettiğini söyle."

Sözler dudaklarından döküldü, ama Jack dikkat etmedi ve umursamadı. *Ne kadar sürecektir?* diye düşündü. Ve istekli kadınlar konusunda, cevap her zamanki gibi geldi ve cevap *asla* değildi. Bu ilk göğüstü, ilk gerçek öpücüktü.

"Yatak odası," dedi ve Jack onu sağlam koluyla taşıdı. "Bu bizimle ilgili, değil mi? Sadece bizimle?"

"Sus," dedi ona. "Konuşma."

Ve bu Jack'e iyi geldi: unutkanlık ve kadife gibi ten, devrim ve uzun düşüş. "Konuşma," dedi, ama ardından gelen fırtınada, Johnny'nin adını bir değil iki kez duydu. Bu bir nefes, bir duaydı; ve kadının dudaklarında şeker kadar hafifti.

* *

Jack uyandığında, gözlerinin arkasında soluk bir ışık ve acı vardı. Saat altıydı, yanındaki yatak boştu. Bir an boşluk hissetti, sonra gecenin anıları dalgalar halinde aklına geldi: kanın ve sevincin hücumu, deneyimsizliğin getirdiği beceriksizlik. Leslie'yi gördü, üstünde,

saçlarının altında şüphe dolu gözlerini gördü. Kadınların olabileceğini hayal ettiği gibi hareket etmişti, dikkatli ve bilgili, sonra daha sert, ihtiyaç duyulan, coşkulu. Yalnız geçirdiği tüm yılları düşündü, sonra aşılın köprüleri. Bir an için mutlu oldu. Sonra barda Johnny'nin yüzünü gördü, Leslie'nin dudaklarından adını duydu.

Bundan sonra Jack tekrar uykuya daldı.

Uykusu huzursuzdu ve sonunda işe gittiğinde, parmağı Leslie'nin katının düğmesi üzerinde tereddüt etti. Ona bir hediye vermişti, ama başka bir erkeğin adıyla nitelendirmişti. Bu, Jack'i beklenmedik şekillerde altüst etti.

Daha önce arkadaşından hiç nefret etmemişti.

Yedinci kattaki ofisinde Jack, günü atlatmak için işe güveniyordu. Kapıyı kapalı tuttu ve terleme, ağız kuruluğu ve mide bulantısını bastırmaya çalıştı. Arada sırada telefonuna ve kapıya bakıyordu.

Öğleden sonra, akşamdan kalma hali de bir anı haline gelmişti ve aşağı inmeyi düşündü. Onun gözlerini görmek istiyordu ve gülümseyecek mi diye merak ediyordu. Belki akşam yemeği yiyebilirlerdi. Belki de onun dudaklarından çıkan ismi hayal etmişti.

"Acınası," dedi, ama onun hissini kafasından atamadı. Saat sekize kadar çalıştı, onun ortaya çıkmasını umarak, sonra eve gitti, ona ve kendi aptallığına kızgın.

Eğer birini düşünüyorsa, o da Johnny'ydi.

Yine de, dairesinde bir aşağı bir yukarı dolaştı. Yemek yiyemiyordu, uyumak istemiyordu. Düşünceleri bir ileri bir geri koşturuyordu.

En iyi arkadaşını hayal

kırıklığına uğratmıştı. Kız,

Johnny'nin adını söylemişti.

Leslie'nin mesajı gece yarısı geldi.

Uyanık mısın?

Jack bir an düşündü. *Zar zor yazdı. Geç saatlere kadar çalıştım. Dün gece için teşekkürler.*

Jack'in içinde bir şey kırıldı, belki rahatlama, belki ihtiyaç. Tek bildiği, kalbinin çarpıntısıydı. *Buraya gelmek ister misin?*

Bir dakika geçti, sonra üç dakika. Cevap tek kelimelikti: *Tabii.*

O gece geçirdikleri zaman, önceki geceden farklıydı. İçki içmediler. Kadın bir lambayı açık bıraktı. Jack için, her şey umduğu gibiydi. Kadın bir hayaldi ve sabırlıydı. Johnny'nin adını anmadı. "Neden benimlesin?" diye sordu Jack.

Saat ikiyi gösteriyordu ve kadın tek bir lambanın ışığı altında yatıyordu, ışık kıvrımlarını altın rengi bir parlaklıkla kaplıyor, boşlukları gölgelerle süslüyordu. "Sen genç bir adamsın," dedi kadın. "Genç erkeklerin çok enerjisi vardır."

"Şaka yapma."

"Sadece seks. Ben de bundan zevk alıyorum."

"Ama neden ben? Ben özellikle yakışıklı değilim. Bilirsin..."

Kötü kolunu hareket ettirdi. Kadın güldü ve bacağına dokundu. "Gitmemi mi istersin?"

"Hayır."

"O zaman kalmam için beni ikna et."

Dizlerinin üzerine çöktü ve Jack yine kendini kaybetti. Bir saat sonra, kapının önünde duruyorlardı. Aynı topuklu ayakkabıları ve düğmeleri zar zor iliklenmiş bir gömlek giyiyordu. Jack fiziksel olarak bitkin düşmüştü. "Seni eve bırakabilir miyim?" diye sordu.

"Ne kadar centilmensin, ama hayır. Ben iyiyim."

Kız onu öptü ve Jack, kız dönmeden koluna girdi. "Bunun Johnny, dava ya da William Boyd ile ilgili olmadığını bilmem gerek."

"Bunu şimdi bile sorabilir misin?"

Kadın yatağı, çizikleri, mahvolmuş çarşafı
kastetmişti. "Bunun parayla ilgisi olmadığını söyle."

Kaşlarını kaldırdı ve bu hareket bile mükemmeldi. "Öyle olduğunu söylersem yine benimle yatmak ister misin?" Cevabı bildiği için bir avukatın gülümsemesi gibi gülümsedi. "Bu kadar endişeli görünme. İkimiz de istediğimizi elde edebiliriz." Elini tutup gömleğinin içine soktu. "Sen mutlusun, ben mutluyum." Jack başka yere baktı, ama o Jack'in çenesini avuçladı. "Bu kadar karmaşık olmak zorunda değil."

Ama Jack için öyleydi.

O bir kullanıcı ve bir alıcıydı ve bu suçluluğun kokusu onun da derisine sinmişti.

* * *

Ertesi sabah Cumartesi olduğu için saat sekize kadar yatakta kaldı, sonra yürüyüşe çıktı. Sonra duş aldı ve ofiste vakit geçirdi. Leslie iki kez aradı ama cevap vermedi. Pazar sabahı yine çalıştı ve Leslie'yi görmedi. Pazartesi sabahı erkenden kahvaltıya çıktı. Saat yedi olmasına rağmen, lokanta doluydu ve heyecanla uğultulu bir ortam vardı. İnsanlar masaları doldurmuş, gazetelere eğilmiş, parlak gözlerle fısıldaşıyorlardı. Bir adam, "Bir milyar dolar. Tanrım," dedi.

Yüzü şişmiş ve sakallıydı. Yanındaki adam John Deere şapkası takmıştı ve tırnaklarının altında o kadar çok yağ vardı ki, sanki katran çukurunda kazıyormuş gibi görünüyordu. "Bir milyar ne kadar eder?" dedi.

"Bin milyon," dedi şişman adam ve beyzbol kıyafeti giymiş bir çocuk, sanki kilisede sahte şarkı söylüyormuş gibi bu kelimeleri mırıldandı.

Bin milyon dolar...

Jack'in yanındaki masada, yaşlı bir kadın gözlüklerini burnuna tutarken, kocası gazeteyi görmek için ona yaklaşmıştı. Kalabalık odada benzer sahneler tekrarlanıyordu: pahalı giysiler giymiş ev hanımları, tezgâhın başında bir eyalet polisi.

Jack garsonu bekledi, sonra heyecanın nedenini sordu.

"Duymadın mı?" Önlüğünden katlanmış bir gazete çıkardı ve masanın üzerine bıraktı. "Herkes bunu konuşuyor."

Garson, dar kalçalarıyla ortadan kayboldu ve Jack, New York'tan gelen ve Hush'ta ölü bulunan milyarder William Boyd hakkında yazılanları okumak için gazeteyi açtı.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

William Boyd'un Ölümü

William Boyd ava çıktığında, sevincini derinlerde saklardı. Gereksiz yere gülümsemez, konuşmazdı ve bunu yapanlara karşı sabırsızdı. Kirkpatrick de aynı şekilde düşünüyordu. Hazırlık, dua ve din kadar kişisel bir şeydi: saat dörtte çalan alarm, kıyafet, silah ve teçhizatın ritüel gibi seçilmesi, hepsinin üç kez kontrol edilmesi ve gürültüyü en aza indirmek için paketlenmesi. Ses, koku gibi öldürücüydü ve her iki adam da avcılık kilisesinin rahipleriydi. Özel sabunlarla banyo yaptılar, tüfeklerini de aynı şekilde kokusuz olan yağlarla yağladılar. Dışarıda hava karanlık ve durgunken, silah odasında, küçük lambaların aydınlattığı masada, diğer her şeyin gölgede kaldığı bir ortamda, aynı sessizlik içinde son yemeklerini yediler: tablolar, deriler ve raflara dizilmiş silahlar. Gümüş çatal bıçaklar porselen tabaklarda çıkardığı sesler dışında hiçbir ses yoktu, ama düzgün hareketler, cilalı pirinç ve gözlerinin buluştuğu anlarda sevinçleri belli oluyordu. Daha karanlık yerlerde daha karanlık sabahlar yaşamışlardı ve bu güven, saygı ve kan bağı içinde de sevinç vardı.

"Zamanı geldi."

Boyd tüfeğine son bir mermi koydu. Masanın karşısında Kirkpatrick ayağa kalktı ve sırt çantasını ve silahını omzuna aldı. Kapıda, hizmetçi onlara seyahat kupalarında kahve uzattı. "Üç gün," dedi Boyd. "Belki dört."

Kadın kaşlarını çattı. "Nereye gittiğinizi bana söylerseniz sevinirim." "Bunu siz de biliyorsunuz."

"Ya bir şey olursa?"

"Risk bunun bir parçası. Evi gözet."

"Döndüğünüzde burada olacağım."

Kirkpatrick, avın karanlık yükünü, yaklaşan tehlikesini hissederek sertçe başını salladı. Sahte şafak için henüz çok erkendi, ama gökyüzü yıldızlarla doluydu. Kirkpatrick'e bakarak, "Telefonuna ihtiyacım olacak," dedi.

"Ne? Neden?"

Karanlıkta dev gibi duran adam aniden öfkelenildi.

"Benden başka kimse telefonunu alamaz. İşler böyle yürür." "Az önce şirketine iki yüz milyon transfer ettim."

"O iş, bu da iş. GPS takibi. Fotoğraflar. Buna izin veremem."

"Gizlilik sözleşmesini çoktan imzaladım."

"Büyükbabam, seni götüreceğim yeri bulurken neredeyse ölecekti. Bu benim için kişisel bir mesele. Üzgünüm." Kirkpatrick karanlığa bakarak, bir eliyle tüfeğinin kayışını sımsıkı tuttu. "Lütfen, James." Boyd elini uzattı. "Bu, uzun yıllara dayanan dostluğumuzu veya sana olan hayranlığımı etkilemez."

"Bu saçmalık."

"Yine de." Kirkpatrick, karanlıkta soluk görünen avucuna baktı. Telefonu uzattığında, Boyd onu hizmetçiye verdi ve elinden gelen en iyi gülümsemeyi gösterdi. "O onu güvende tutacaktır."

"Sanırım şimdi gözlerimi bağlayacaksınız."

"Hayır, dostum. Şimdi avlanacağız." Boyd sırt çantasını omzuna astı ve Kirkpatrick'i pahalı araçların önünden geçerek, paslı ve astarı görünür halde, çamurla kaplı bir kamyonete götürdü. "Buralarda kimse yirmi yıllık bir Dodge'a iki kez bakmaz." Kirkpatrick homurdandı ve sırt çantasını açık kasaya attı. Tüfekler arka camın yanındaki rafa yerleştirildi. Boyd ev hizmetçisine elini kaldırdı. "Dört gün ya da daha az," dedi ve sonra onları dolambaçlı yoldan aşağı sürdü. Eyalet yolunda kuzeye döndü ve tarlaların ötesinde yoğun bir ağaç sırasını işaret etti. "Orası elli bin dönümlük arazinin en uç noktası. Oraya giden yol yok. Oradan çıkacak yol da yok. Kuzeydoğuda, Maine'deki bir kağıt şirketine ait yirmi bin dönümlük bir arazi daha var. Oraya gireceğiz, olabildiğince derine inip geri kalan yolu yürüyerek gideceğiz. Arazi engebeli. Biraz zaman alacak."

"Buna değse iyi olur."

Boyd hiçbir şey söylemedi, ama gözleri parladı. Kirkpatrick hâlâ kızgındı, ama bu geçecekti. Önemli olan, imzaladığı gizlilik anlaşmasıydı. Kirkpatrick avın yerini asla açıklayamazdı. Daha da önemlisi, bu araziyi asla satın alamazdı ya da satın almaya çalışamazdı, araçlar, yan kuruluşlar veya başka herhangi bir yasal hile yoluyla da. Şartların ihlali halinde cezalar o kadar ağırdı ki, avukatlar itiraz etmişti. Ama Kirkpatrick, Boyd gibiydi. Avukatlardan nefret eder, avlanmayı severdi.

Kırk dakikalık bir kamyon yolculuğunun ardından metal bir kapının arkasındaki toprak yola vardılar. Toprak bir iz, ağaçların arasında bir kesik gibiydi. "Kağıt şirketi," dedi Boyd. "Bekle." Kamyondan indikten sonra zinciri kesti, kapıyı açtı ve kamyonu içeri çekti. "Dört mil ileride doğu ve güneye giden ikinci bir yol var. En yakın nokta bu."

"Neden kuzeyden giriyoruz?"

"Bataklık geçilmez."

"Büyükbaban başarmıştı."

"Kışın. O farklı."

Boyd geri kalanını açıklamadı, güneyden her denediğinde bataklığın nasıl değiştiğini, bir gün kuru olan toprağın ertesi gün nasıl kaybolduğunu, yolların nasıl kaybolup tersine döndüğünü, pusulanın bile işe yaramadığını. Üçüncü kez eski özgür köle yerleşiminden içeri girdiğinde, o kadar yönünü kaybetmişti ki, günlerce dolaştı ve neredeyse açlıktan öldü. Dışarı çıktığında kir pas içinde, yılan ısırığıyla ve kanlar içindeydi. Kirkpatrick'in bunu duymasına gerek yoktu, bu yüzden Boyd sessiz kaldı ve dünya taksiye, tüylü ağaçlara, sarı ışık konilerine küçüldü. Dört tekerlekten çekişe geçen Boyd, bir dereyi, sonra bir başkasını geçti. Ağaçların arasından ilk sarı gözler parladı.

Beyaz kuyruklu
geyik. Özel bir
şey yoktu.

Yol ikiye ayrıldığında, doğuya ve güneye doğru iki mil daha ilerlediler. Bir derenin kenarında, Boyd kamyoneti çalılıkların arasına sürdü. "Bu kadar içeriye kadar gelen biri varsa, o da başka bir avcı ya da dört tekerlekli motosikletle gezen bir çocuk olur." Motoru durdurdu. "Bu kadar içeriye gelen pek kimse olmaz."

"Daha derine giden var
mı?" "Gittiğimiz yere
yok." "Neden yok?"

"Birincisi, topografya. İkincisi, Johnny Merrimon. İlçedeki yarısı kadar köylü onu bir tür rock yıldızı, ünlü bir hayatta kalma uzmanı ve asi, kısacası işçi sınıfının kahramanı olarak görüyor. İki Yankee'yi izinsiz girme suçundan vurmuş olması ya da bunun için hapse girip cezasını çekmiş olması da buna engel değil. Diğerlerini umursamayanlar bile onun mizacına ve nişancılığına sağlıklı bir saygı duyuyorlar. Söylentilere göre, ateş ettiği tek kişi ben değilim. Sonra da geri kalanlar var."

"Ne demek istiyorsun?"

Boyd kapıyı açtı. "Görürsün."

Öncülük ederek, Kirkpatrick'i yoldan çıkardı ve süngerimsi bir çukurdan geçerek güneye uzanan bir sırt çizgisine ulaştı. İlk saatlerde orman sessizdi, ama ışık güçlendikçe, etraflarında şafak korosu yükseldi, kedi kuşu ve Carolina çalıkuşu, yas tutan güvercin ve kardinal kuşlarının senfonisi ve uzak bataklıktan uzanan pocosins'lerdeki yeşil kurbağaların derin *boğazlı sesleri*. "Çalı bataklıkları." Boyd o yöne doğru işaret etti. "Oradan geçerek bir düzine mil kazanabiliriz, ama belinize kadar batarsınız."

Kirkpatrick homurdandı ve yoluna devam ettiler, sırt çizgisinde kalarak sadece devrilmiş ağaçlar veya ölü ağaçlar yolunu tıkadığında saparak ilerlediler. Sabah ortasında sıcaklık 95 dereceye ulaştı ve yükselmeye devam etti. "İyi misin?" Kirkpatrick iyi olduğunu söyledi, ama yüzü terle kaplıydı. Boyd hızını korudu ve rota doğruya, eyalet avlanma alanlarının en ulaşılmaz köşesine doğru kaydı. "Bundan sonra işler zorlaşacak." Nemli topraktan gri taşlara geçtiler. Birkaç ağaç dışında sırt çoraktı ve güneyde yumuşak tepeler ve pocosins manzarası vardı. İleride, granit o kadar pürüzlüydü ki parçalanmış gibi görünen bir dizi yapboz sırt hattı vardı. "Bu tepelerin ortasında, Merrimon'un arazisinin kuzey ucuna ulaşacağız. Oradan nehri takip edeceğiz."

Kirkpatrick gözlerini gölgeledi. "Daha iyi bir yol olmalı."

"Bu uzun bir yol, ama kimse bizi görmez ve kaybolmayız." Kirkpatrick şüpheli görünüyordu, ama ağzını kapalı tuttu ve bu Boyd'a uydu. Boyd'un işine geliyordu. Uydu haritaları, jeologlar veya ona buraya kadar nasıl geleceğini gösteren yerel rehberlerden bahsetmek istemiyordu. "Hadi. Birkaç saat daha gidelim, nehre varacağız."

Sonuçta, beş saat daha sürdü. Tırmanışlar dikti ve taşlar yer yer bıçak kadar keskindi. Kirkpatrick kötü bir inişte elini kesti; ikinci düşüşünde dizini yaraladı. Sıcak da ona zarar verdi. Saat üç olduğunda, yaşlı bir adam gibi görünüyordu ve Boyd bunu daha önce hiç görmemişti. "Gel, otur." Bir gölge buldu ve Kirkpatrick'i yere oturttu.

Kirkpatrick su içti; boynuna ve yüzüne biraz su sıçrattı. "Anlamıyorum." Yakasını çekti. Göğsü inip kalkıyordu. "Hindistan'da daha sıcaktı. Nem vardı. Hatırlıyor musun?" Daha fazla su içti, boğuldu. Rengi kötüydü. "Üzgünüm William. Seni daha önce hiç bekletmedim. Anlamıyorum."

Onları koruyan yıkama yeri, son büyük yağmurla yıkanmış ham taştan yapılmıştı. Boyd, Kirkpatrick'in sırtındaki sırt çantasını çıkardı. "Sadece nefes al," dedi.

"Bir ağırlık var..."

"Hayır, dostum. Ağırlık yok."

Kirkpatrick'in eli göğsüne kondu. "Nefes alamıyorum. Anlamıyorum."

Ama Boyd anlıyordu. "Merrimon'un arazisindeyiz," dedi. "Son bir saattir buradayız."

"Bunun ne alakası var?" Boyd bekledi.

"Ne? Büyükbabanın hikayesi mi?" "Bir düşün."

Kirkpatrick ağzını açtı, kapattı. "Tanrım." "Geçer."

"Sen de hissediyor musun?"

Boyd başını salladı ve Kirkpatrick ayağa kalkmaya çalıştı. "Bunu yapamam," dedi. "Nefes alamıyorum." Boyd onu tekrar oturtmaya çalıştı ama Kirkpatrick direndi. "Bir terslik var. Sen anlamıyorsun."

"Anlıyorum," dedi Boyd. "Bu yerden kaçmak istiyorsun. Sanki bir ses ya da baskı gibi..."

"Sanki biri arkamda duruyor gibi. Tanrım. Soğuk bir nefes ve fısıltı gibi."

"Herkes için farklıdır. Bir dakika bekle." Bir dakika on dakikaya dönüştü. Boyd, Kirkpatrick'in on kez daha kırılacağını düşündü, ama Kirkpatrick'in nefes alıp verişinin düzeldiğini gördü. Adam iki kez gözlerini kırpı. Panik geçti. "İyi misin?"

"Emin değilim."

"Sadece nefes al. Baskı geçecek." "Bu her seferinde oluyor mu?"

"Gelip gidiyor. Bazen daha kötü oluyor."

"Lanet olsun." Kirkpatrick ayağa kalktı, sonra yıkama alanına doğru yürüdü ve öfkeyle geri döndü. "Neden bana söylemedin? Beni uyarmadın?"

"Bana inanır mıydın?"

"Hayır," diye itiraf etti. "Hiç şans yoktu." "Yürüyebilir misin?"

"Korkmuyorum."

"Hadi o zaman. Bu taraftan."

Boyd onu yıkama yerinden uzaklaştırdı ve işaret etti. "Bu son tepe. Ötesinde nehir var ve kamp kurmak için iyi bir yer. Bu gece nefesimizi toplayıp

yarın yeni bir başlangıç yapacağız.

Tamam mı?" Kirkpatrick hiçbir şey söylemedi. "James? Tamam mı?"

"Yeter artık. Senin yapabildiğin her şeyi ben de yapabilirim."

Boyd da bu savunmacı tavrı görmüştü, beklenmedik bir şekilde korkuya kapılan güçlü erkeklerin sıkça gösterdiği bir tepkiydi bu. Tehlikeli bir durumdu, bu yüzden Boyd bir saat boyunca onu izledi, onu kolay adımlarla tepeye çıkardı ve tepenin zirvesinde mola verdi. Aşağıda, nehir bir kömür damarı gibi parlıyordu, sonra bir mil boyunca beyaz bir şerit halinde uzanıyor ve bataklığın kuzey ucunu belirleyen bataklık ve vadilere yayılıyordu. Kirkpatrick yüzündeki teri avucuyla sildi. Bataklığın ötesine baktı ve sesi zayıftı. "Bu kadar büyük olacağını bilmiyordum."

Sulak alanlar, iki adamın görebildiği kadarıyla uzanıyordu, büyük bir yaşam ve siyah su çukuru. "Doğudan batıya yirmi mil. Hush Arbor tam altımızda, üç bin dönüm büyüklüğünde."

Boyd bahsettiği alanı işaret etti ve Kirkpatrick ciddi bir sessizlik içinde onu inceledi, ara sıra dönüp ötesindeki daha büyük bataklığı inceledi. "Bir şekilde daha yeşil görünüyor."

"Daha yeşil. Daha yoğun."

"Anlamıyorum."

"Anlayacaksın."

Boyd onları ağaçların arasına geri götürdü, orada kamp kurup soğuk akşam yemeğini yediler. Sonra, batıdaki ağaçların arkasında güneş batarken, Kirkpatrick'e aynı soruyu sordu. "İyi misin?"

Kirkpatrick endişesini eliyle savuşturdu, ama Boyd'un endişesi daha da derinleşti. Kirkpatrick daha solgun görünüyordu ve yüzündeki çizgiler daha belirgindi, bu da onu bitkin ve yorgun gösteriyordu. "Ateş yakabilir miyiz?" diye sordu.

"Bu gece olmaz. Çok görünür." "Sadece küçük bir tane."

"James, bana bak." Kirkpatrick'in gözleri sağa sola kaydı, ama Boyd'un gözlerine hiç bakmadı. "Hâlâ hissediyor musun?"

"Hayır. Evet."

"Daha mı kötü?"

Kirkpatrick avuçlarını şakaklarına bastırarak sallandı. "Ben iyiyim," dedi, ama elleri bembeyazdı.

Şafak vakti, durumu daha da kötüleşmiş görünüyordu. Boyd ona bir protein barı ve bir şişe su uzattı, ama Kirkpatrick bunları yere attı ve bataklığı seyretmeye başladı

Boyd da ona katıldı ve uzun bir süre yan yana durdular, güneşin kenarı tepeleri sarıya boyarken bataklığı karanlıkta bıraktı. Kirkpatrick sessizliği bozdu, gözleri çökmüş ve kan çanağına dönmüştü.

"Buraya kaç kez geldin?"

Ağaçların halısını, siyah suyun parıltısını izliyordu. "Tek başıma üç kez," dedi Boyd. "Müşterilerle iki kez daha."

Kirkpatrick göğsünü sardı ve omuzlarını içe doğru çevirdi. "Hiç kimse geri döndü mü?"

"Buradan mı? Hayır."

Kafasını salladı, ama belirsizdi. "Dün gece kabus gördüm."

"Ne hakkında?"

"Hatırlamıyorum."

Boyd bunun yalan olduğunu düşündü. Duruşunda, çenesindeki zayıflıkta bir şey vardı. "Hadi ama dostum." Ellerini Kirkpatrick'in omuzlarına koydu. "Kahvaltı her şeyi daha iyi hale getirecek."

Ama öyle olmadı.

Sakin sulara vardıklarında, Kirkpatrick kendi kendine mırıldanıyordu, sırtı sırt çantasından çok daha ağır bir yükün altında eğilmişti. Boyd geri dönmeyi düşündü, ama her durduğunda arkadaşı sinirleniyordu. "Benim için durma, lanet olsun. Yapabilirim. Ben iyiyim."

Yarım gün boyunca bataklığa doğru ilerlediler ve Kirkpatrick her saat daha da zayıflıyordu. Sık sık düşüyordu ve Boyd bir keresinde onu hareketsiz buldu, yüzünde böcekler uçuşuyordu ve botları 30 santimlik çamurda saplanmıştı. Boyd onu kuru zemine çıkardı ve yürümeye zorladı. "Yakında duracağız," dedi Boyd. "Özel bir yer var..."

"İyiyim dedim."

Ama iyi değildi. Su içmiyordu. Gözleri cam gibi parlıyordu.

İki saat sonra Boyd, sarmaşık perdesini ayırdı ve arkadaşını bir şehir bloğu büyüklüğündeki bir kara parçasına çekti. "Burası ana kamp. Başlangıç noktamız burası." Boyd sırt çantasını çıkardı, Kirkpatrick'in çantasını da çıkarmaya yardım etti. "Düşmeden önce otur."

"Burası daha
kötü." "Sadece
otur."

Kirkpatrick, Boyd çadırı kurup odun toplarken hareketsizce durdu. İşleri bittiğinde Boyd onu kolundan tutup oturtmaya zorladı. "Dinle." Boyd başını kaldırıp gün ışığını ölçtü. "Bir işaret aramalıyız, gizlenme yerlerini kuralmalıyız. Buna hazır mısınız?" Cevap yoktu. Boyd iç geçirdi.

"Tamam, dinle. İki hayvan izi bataklığın derinliklerine uzanıyor, biri güneye, diğeri batıya. Ben güneye gideceğim. İz tam orada, akçaağaçların ötesinde."

"Artık bunu yapmak istemiyorum."

"Tanrı aşkına..."

"Her ne ise, gittikçe kötüleşiyor."

Boyd başını salladı.

"Bana yalan söyleme William. Hissettiğini biliyorum. Yüzünden okunuyor." "Evet, hissediyorum. Ama ne olmuş yani? Sadece hava ya da başka bir şey. Gerçek değil." "Hava soğuk. Üşüdün mü?"

"Tanrı aşkına." Boyd bir ağaç tırmanma aleti ve bir pop-up körük aldı. "Kendini toplarsan, ben şuraya gideceğim." Tüfeği omzuna aldı ve yürümeye başladı. "Aksi takdirde, akşam görüşürüz."

* *

Kirkpatrick onun gidişini izledi ve cesareti, sönmek üzere olan bir kibrit gibi hissetti. Her şey ağırlık, buz ve boşluktu. Ağaçların arasındaki gri yerlere bakakaldı.

Hiçbir şey...

Ama bu *hiçbir şey* milyonlarca kilo ağırlığındaydı ve onu oturduğu yere çivilemişti. Kirkpatrick, elli yıllık hayatında böyle bir çaresizliği sadece bir kez yaşamıştı ve o da, West Virginia'nın en karanlık vadisinde, bir alkolik evin bacalarının arasında, ölü bir adamın karavanındaki çarşafın üzerine düşüncesizce bırakıldığı gün, ilk nefesini aldığı gündü. Babası, disiplini ve sevgisi olmadan dünyaya gelmişti ve bunun onu yavaşlatmasına asla izin vermemişti. Üçüncü sınıfta okulu bırakmış, on iki yaşında kömür madencisi olmuş ve altı ay sonra araba hırsızı olmuştu. Hırsızlık yapmış, yalan söylemiş, entrika çevirmiş ve içki içecek yaşa gelmeden beş yıl önce ilk bar kavgasını kazanmıştı. Annesinin bir hafta sonra ölmesi üzerine onu arka bahçeye gömdü, ardından Jo-Jo adında bir şerif yardımcısının çakıl ocağında düzenlediği çıplak yumruk kavgasında 1200 dolarlık bir çanta çaldı. James Kirkpatrick'i şekillendiren yıllar bunlardı ve o yıllardan bu yana ormanları aştı, şirketleri devirdi, diğer adamları kanlar içinde bıraktı. Bir şeyi istiyorsa, onu alırdı. Kanıyorsa, onu öldürebilirdi. Kirkpatrick'in dünyasında, üzerinden, altından veya içinden geçemeyeceği dağ yoktu. Şimdi bile bir çıkış yolu olduğunu düşünüyordu.

Sonra *hiçbir şey* hareket etmedi.

Kirkpatrick güldü, ama daha çok boğuluyormuş gibi bir gülüştü. Işığın bir oyunu, bir gölgeydi.

Sonra tekrar hareket etti, ışığın en gri olduğu yerde gri bir dalgalanma. Ağaçların arasında akıp gitti ve on fit ötede durduğunda, Kirkpatrick gözlerini kapattı ve üç yaşında, ışıksız bir karavanın kabuğunda donmuş olmanın ne demek olduğunu hatırladı.

Bir şey hışırdadı.

Bir nefes sesi.

Kirkpatrick başını çevirdi, ama yüzünün derisinde bir gerginlik hissetti. Küflü ve eski bir koku aldı. "Lütfen," dedi. "Özür dilerim."

Dünya tamamen sessizleşti ve Kirkpatrick, dokunulabileceği binlerce yeri biliyordu: gözleri, kalbi, boğazındaki nabız. Ameliyat sırasında uyanık kalan insanları okumuştı ve bunun böyle olacağını biliyordu: felç ve yumuşak yerler, parmakların içini hissetmek.

Silah sesi hayatını kurtardı.

Ağaçların arasından geçip tepelerden yankılandı; ve korkunun pençesindeki Kirkpatrick, bu sesi tanıdı: .308 Winchester, yarım mil uzakta. O anda, yüzüne bir şey dokunduğunda ve yüzü yandığında, *hiçliğin* öfkesini hissetti. Uzun saniyeler boyunca çığlık attı ve aniden yalnız kaldı.

Boş bir açıklık.

Soğuk yoktu.

Ama *hiçbir* şeyin nereye gittiğini biliyordu, güneydeki patikaya doğru gitmişti.

Boyd güneydeki patikadaydı. Arkadaşı.

Kirkpatrick kendini kaldırırken, içindeki savaşı hissetti, eskiden olduğu adam ile yeni olduğu adam arasındaki büyük savaşı. Arkadaşını uyarmak ve kaçmak istiyordu. Çatışma o kadar büyüktü ki, aslında inledi ve bu ses onun kararını verdi. Güneydeki patikaya sendeleyerek yürüdü ve patikaya girdi. Sağ ayak. *Kırılacaktı*. Sol ayak. *Başarısız olacaktı*.

Boyd çığlık atmaya başladığında koşmaya başladı.

Koşarken patikayı takip etti ve zayıflığı kayboldu. O, asla geri adım atmayan, pes etmeyen ve kavgayı kaybetmeyen James Kirkpatrick'ti. Kendini yeniden keşfetmenin mutluluğuyla, ayaklarının altındaki patikayı ya da boğazını yakan havayı hissetmiyordu. O bir erkekti, lanet olsun, ve arkadaşı korkuyordu, yaralanmıştı ya da ölüyordu. Bu yüzden daha hızlı, daha çok koştu.

yarım mili dakikalar içinde koştı, sonra patikanın bir virajını döndü ve her şeyin, bildiği her şeyin, hayal ettiği her şeyin parçalandığını hissetti.

Açıklık, bir parça ot ve çamurdan oluşuyordu ve su o kadar parlak ve siyahtı ki, metal gibiydi. Suyun üzerindeki havada, *hiçbir şey* arkadaşını görünmez bir çarmıha çivilemişti. Arkadaşı havada asılı duruyordu, kolları gergin bir şekilde uzanmış, bacakları da aynı şekilde bağlıydı. Ve Boyd'a hiçbir şey dokunmamış olsa da - çivi, tahta veya tel - Kirkpatrick, arkadaşının çarmıha gerildiğine ölümüne kadar yemin ederdi. Avuç içlerinden ve ayaklarından kan akıyordu. Gözlerinden de aynı kırmızı gözyaşları akıyordu. Suyun üç metre üzerinde asılı duruyordu, göz çukurlarını yerinden çıkaran ve kemiklerini büken bir baskı altında çığlık atıyordu. Kirkpatrick *hiçbir şeyi* aradı *ama* bulamadı. Çamur, bir tüfek ve bağırsaklarından vurulan bir yaban domuzu cesedi gördü.

"William."

Elleri açılıp kapandı. "William,
Tanrım."

Boyd onu ikinci kez duydu. Çığlıklar kesildi; çene hareket etti. "Öldür onu..."

Gözlerinden kan akıyor ve çenesinden damlıyordu.

"James, öldür onu."

Kirkpatrick tüfeği almak için eğildi ve tüfeğin ağırlığında, sürgüyü çalıştırıp mermiyi yuvaya yerleştirme iradesini buldu. *Hiçbir şeyi* aradı, ama *hiçbir şey* onu önce buldu. Su dalgalandı ve bir parıltı çimleri ayırdı. Soğukla birlikte bir yüz belirdi. Hiçbir şeyin bir vuruşu gülümsemeyi yarattı. Gözleri gri deliklerdi ve gözlerinde hareket eden, alay eden ve *bilen* bir karanlık vardı. Onun çocukluğunu, tüm pişmanlıklarını, korkularını ve gizli başarısızlıklarını biliyordu. Annesinin ölümünün gerçeğini ortaya çıkardı, onu öldüren kanser değil, kusmuk lekeli bir yastık ve tek oğlunun güçlü elleriydi. Onun annesinin ölmesini istediğini ve bundan korktuğunu, annesinin yalvardığını ve kendini kirlettiğini, ardından gelen çıplak yumruklu kavganın saygı ya da para için değil, annesini öldürmenin ve böylesine kasvetli ve sefil bir dünyada yalnız kalmanın dehşeti için olduğunu biliyordu.

"Hayır."

Tüfek, güçsüz parmaklarından kaydı. Onu nefret ediyordu ve seviyordu.

Ondan bunu yapmasını
istemişti.

Ama sen istemiştin...

"Kes şunu!"

Kirkpatrick kulaklarını kapattı, ama ses içinden geliyordu ve eskiden olduğu çocuk gibi geliyordu.

Onun kokusundan, sesinden ve içtiğinde kendine dokunma şeklinden nefret ediyordun...

"Kes şunu! Kes şunu!"

Ama ses durmadı. Onun içinden geçip derinleşti ve "*Koş küçük çocuk, koş*" dediğinde kahkahalar duyuldu.

Ve James Kirkpatrick da öyle yaptı. Arkadaşından ve geçmişinden kaçtı; Boyd tekrar çığlık atana kadar koştu, sonra çığlıklar da kayboldu; geriye sadece nefes alıp verme sesi, hıçkırıkları ve kafasındaki sadece kendisine ait olan ses kaldı. *Sen oğul değilsin*, dedi ses. *Sen erkek değilsin, lanet olası bir arkadaş da değilsin.*

ON İKİNCİ BÖLÜM

Johnny, silah sesini duymadan çok önce Hush'ta birinin olduğunu biliyordu. Bunu bir dokunuş gibi hissetti ve bazen böyle olurdu: bir izinsiz giriş hissi. Silah sesi bunu değiştirdi. Yön, mesafe ve kesinlik verdi.

Üç mil, diye düşündü.

Batı ve kuzey.

Tepelerin dibinde.

Duvardan bir tüfek kapıp, Johnny koşturaya başladı. Çıplak ayakla, kesik kot pantolonuyla, hafif ve hızlıydı ve cesedi bulduğunda, nefes nefese kalmıştı. Onu görünce yavaşlayan Johnny, çömeldi ve açıklığı inceledi. Çok şey gördü, ama çok az *hissetti*: kandaki ısı, sineklerin toplanması. Ceset, sık suda bükülmüş bir şekilde yatıyordu, bir kısmı suda, çoğu ezilmiş çimlerin üzerindeydi. Yanlış görünüyordu, diye düşündü. Kolların bükülüğü. Omuzların ve kalçaların gevşekliği. Kan, ölen adamın yüzünü maskeye çevirmişti, ama Johnny onu tanıyordu.

William Boyd.

Cesedin üzerinde durdu ve içindeki tüm *yanlışıkları* anladı: spiral kırıklar ve ezilmiş organlar, kendi dilini kanlı bir şekilde çiğnemiş olması. Johnny arkasını döndü ve neredeyse kusacaktı. Şiddet ve ölümü bilirdi, ama hiçbiri böyle değildi; hiçbiri böyle *hissettirmemişti*. Adamın gözleri ezilmişti ve kemikleri bazı yerlerde parçalara ayrılmıştı.

Mide bulantısıyla mücadele eden Johnny, ölü domuzu, açıklığı ve topraktaki izleri inceledi. Çoğu Boyd'un ayağındaki botlarla uyuşuyordu, ama diğerleri uzun adımlı ve yüksek tabanlı ağır bir adama aitti. Bir av izinden gelip gitmişti. *Koşuyordu*, diye düşündü Johnny. *Sprint yapıyordu*.

İzlere dokunarak, onları takip etmeli mi yoksa cesedin yanında kalmalı mı diye düşündü. Zor bir soruydu. Çakallar çeyrek mil doğuda yuvalanmıştı, ama rüzgâr o yöne doğru esiyordu ve kan kokusu da onunla birlikte geliyordu.

Diğer leş yiyiciler de yakındaydı: akbaba ve opossum, şahin ve karga ve kokarca. Suda bile yılan balıkları kıpırdanıyordu. Boyd'u çok uzun süre bırakırsa, yanında yatan domuz gibi parçalanmış ve sineklerle kaplı hale gelecekti.

"Kahretsin."

Daha büyük bir sorun Johnny'nin üzerine bir kaya gibi çöktü. William Boyd kendi arazisinde ölmüştü. Bu bir sorundu ve başka seçenek bırakmıyordu. Koşucuyu takip etmek zorundaydı.

Önce Boyd'u sudan çıkaran Johnny, adamın yüzünü örttü ve cesedi elinden geldiğince düzeltti. Bu, çakallara bir şey fark ettirmeyecekti, ama yine de yaptı.

Sonra izlere odaklandı.

Onlar kuzeye, nehre doğru ilerliyorlardı ve takip etmeleri kolaydı, bu yüzden Johnny de akıcı, yumuşak ve rahat hareketlerle ilerledi. Kampı ilk keşfeden oydu ve zaman ayırıp kampı aradı, cephane ve teçhizat buldu, ama ikinci tüfek yoktu. Bu, kaçakçının silahlı olduğu anlamına geliyordu, bu yüzden Johnny daha dikkatli hareket etti. Kimseyi yakalaması gerekmiyordu, ama en azından adamın yüzünü görmek istiyordu.

Bu şerifle ilgiliydi. Bundan sonra olacaklarla ilgiliydi.

Tepelere bir mil girince, izler nehre ulaştı ve nehri yukarı doğru takip etti. Su kıvrıldığında, Johnny köşeyi kesti ve vadi tabanından üç yüz fit yukarıdaki bir kayalıktan aşağıya baktı. Aşağıda adamı gördü, nasıl koştuğunu ve düştüğünü, sonra tüfeği düşürdüğünü, onu kapıp tekrar düştüğünü gördü. Bir sonraki sefer kalktığına, yavaş ve emin olmayan adımlarla hareket etti ve Johnny, kayalıktan bile adamın yüzündeki kanı görebiliyordu. Kendi kendine konuşuyor ya da bağıırıyordu. Johnny, başka bir tepe manzarayı engelleyene kadar adamın nehri takip etmesini izledi.

Sonra Johnny acele etmedi.

Adamın nereye gittiğini biliyordu.

* * *

Leon, beyaz adamın çalılıklardan sendeleyerek çıktığını gördüğünde barın arkasındaydı. Avlanmak için giyinmişti, ama tüfeğini namlusundan sürükleyerek, dipçiği arkasında yerde zıplayıp sıçrayarak ilerliyordu. Önce nehir kenarındaki huş ağacı ve yabani kiraz ağaçlarının arasından çıktı, sonra bir vadiye düştü ve diğer tarafa tırmandı. Uzaktan bakıldığında, her şey yolunda görünmüyordu: topallaması, kirli olması, kanlı derisi. Leon içki içmişti, bu yüzden gördüğünden emin olmak için birkaç kez gözlerini kırttı.

Hâlâ oradaydı. Hâlâ beyaz ve yürüyordu...

Hayır.

Düşüyordu. Tekrar ayağa kalktı.

Leon, barı hızlıca gözden geçirdi. Dışarıdaki masalarda birkaç içki içen, at nalı çukurunda birkaç eski müşteri vardı. "Alvin." Önlüğünü çıkardı ve içerideki tek kişiye işaret etti. "Bara göz kulak ol."

"Bana ne çıkacak?"

"Bir içki iç." Leon, en ucuz burbon şişesini çıkarıp bara koyarken gözleri beyaz adamın üzerindeydi. "İki iç."

Leon önlüğünü tezgahın üzerine bıraktı, sonra barı temizledi ve dışarı çıktı. Güneş ağaçların sadece bir el kadar üzerindeydi, ama gücü bir çekiç gibiydi. Leon gözlerini gölgeledi ve yüz metre ötedeki çalılıkları seyretti.

Adam yere düştü ve öylece kaldı. Leon iç geçirdi, sonra taşlı toprağa adım attı, ağaç sınırını ve nehri kontrol etti. Yere düşen adama yaklaşınca, beyazları, silahları ve izinsiz girenleri pek sevmediği için hızını kesti. Yeterince yaklaştığında durdu. Adam yüzüstü yatıyordu ve zar zor bilinci yerindeydi. Dizleri çatırdayana kadar eğilen Leon, silahı alıp güvenli bir yere koydu. Hiçbir şey olmadığında, adamı ters çevirdi. Adam çılglık attı ve kırık gibi görünen kolu hareket ettiğinde Leon bir kez seğirdi.

Leon, "Hey, dostum. İyi misin?" dedi.

İyi değildi. Vücudu kesik ve çiziklerle kaplıydı; gözleri yarısı beyazdı. Leon'a göre, zorlu bir arazide kilometrelerce koşmuş bir adama benziyordu. Giysileri yırtılmış, dudağı yarılmıştı. Leon onu ellili yaşlarında tahmin etti. Pahalı bir saat. Pahalı bir tüfek.

"Beni duyabiliyor musun? Adın ne?" Adamın ağzı hareket etti, ama sesi zayıftı. Leon eğildi. "Tekrar söyle."

"Çarmıha gerilme. Çarmıha gerildim."

"Sen mantıklı konuşmuyorsun."

"O çarmıha gerildi. İsa Mesih."

"Evet, dostum, tamam. İsa çarmıha gerildi."

Leon, gereksiz sorunları düşünerek topukları üzerinde sallandı.

"Polisi aramamı ister misin?"

Bu, beklenmedik bir şekilde ortaya çıkan Alvin'di. Leon, sinirini gizleyemedi. "Sana barı gözetlemenin söylemişim."

"Evet, ama sadece iki içkiydi."

Leon ayağa kalktı. Polislerin gelmesini istemiyordu, sorularla uğraşmak istemiyordu. "Bu adam nereden çıktı ki?"

"Hiçbir fikrim yok." Leon ağaçlara baktı ve bir hareket gördü. "Siktir."

Johnny Merrimon'un aynı engebeli araziye geçmesi üç dakika sürdü. Çıplak ayakla ve gömleksiz, elinde bir tüfekte, ifadesiz bir yüzle. "Merhaba Leon."

Leon başını salladı. "Sanırım bu konuda bir şey biliyorsun?"

"Evet. Belki."

"Giysilerin nerede?"

"İnsanlarla görüşmeyi planlamıyordum."

"Onları vurmayı mı planlıyordun?"

Johnny alaycı tavrını görmezden geldi ve yere düşen adamın yanına eğilerek gözlerini ve boğazındaki nabzını kontrol etti.

Leon işaret etti. "Kolu kırılmış gibi görünüyor."

"Sert bir düşüş yaşamış. Bir şey söyledi mi?"

"Evet, İsa çarmıhta öldü. Kim olduğunu biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok."

"O zaman neden onu takip ediyordun?"

Johnny dikleşti. "Bu karmaşık bir konu."

"Biraz mı, çok mu?"

"Bunu hallettik, bir diğeri de bataklıkta öldü."

Johnny başparmağını o yöne doğru uzattı ve Leon boynundaki terin soğuduğunu hissetti. Tarihi ve büyükbabasını düşündü, yaşlı ve yarı kör olmasına rağmen Leon'un bileğini ağlatacak kadar sıkı tuttuğunu. *O bataklıktan uzak dur, evlat. Uzak dur yoksa sana ağlayacak gerçek bir neden veririm.*

"İyi misin?" diye sordu

Johnny. "Kötü bir his."

"Kötü bir şey." Johnny, Leon'un omzuna elini koydu. "Telefonunu kullanmam gerek."

* *

Bir saat sonra, mor gökyüzünün altında toplandılar: şerif ve üç yardımcısı, iki sağlık görevlisi, Leon, Johnny ve Clyde Hunt. Hunt'ın rozeti bu kadar uzak bir yerde pek bir anlam ifade etmiyordu, ama o ve şerif eski dostlardı. Yıllarca birbirlerinden nefret etmişlerdi, sonra birbirlerine karşı isteksiz bir saygı duymaya başlamışlardı. Boyd'un adı ortaya çıktığında bunların hiçbiri Johnny'ye yardımcı olmayacaktı.

"Onun neden orada olduğunu, kurbanı takip ettiğini ve silah taşıdığını bilmem gerekiyor."

Şerifin sesi Johnny ve Leon'un durduğu yere kadar ulaştı. Clyde'inki de öyle. "Dinle, Willard..."

"Bana *Willard* deme, Clyde. Onun senin adamın olduğunu biliyorum, ama sadece onun sözüne dayanarak, daha fazla bilgi edinmeden adamlarımı gece yarısı o bataklığa götürmeyeceğim. Bir adamın öldüğünü söylüyor. Bunu doğrulayacak hiçbir kanıtım yok." Şerif, sağlık görevlilerinin yaralı adama müdahale ettiği ambulansı işaret etti. "Konuşması tutarsız. Kim olduğunu bile bilmiyoruz."

"Bir saniye bekle, tamam mı?" Clyde sağlık görevlilerinden birine el salladı. "Bu adam hakkında ne biliyoruz?"

"Ellili yaşlarında ve formda. Yaralarının çoğu yüzeysel kesikler ve ezikler. Kolu kırık. Düşmüş olabilir. Savunma amaçlı olabilir..."

"Savunma amaçlı mı?" diye şerif sözünü kesti.

"Bir kayanın üzerine düşmüş olabilir. Biri ona vurmuş olabilir. Konuşana kadar, bu bir tahmin oyunu."

"Başka bir şey söyledi mi?"

"Hala çarmıha gerilme ve soğuktan bahsediyor; ve bu tuhaf olan şey. Yüzünde bir lezyon var." Sağlık görevlisi yanağına dokundu ve özür diler gibi baktı. "Çılgınca geliyor, biliyorum, ama bence bu donma."

"Bu sıcakta bataklıkta mı?"

"Bu işi uzun zamandır yapıyorum, Şerif. Donma olduğundan eminim."

Paramedik yaralı adama geri döndü. Şerif şapkasını kaldırdı, kafasını kaşıdı ve Johnny'ye baktı. "Dinle, Clyde. Üvey oğlunla olan geçmişimi unutamam, tamam mı? Onu daha önce tutuklamamış olsam bile, bu ilçede yaşamak ve onun akıl sağlığı hakkında endişelenmemek zor. İnsanlar, ikiz kız kardeşini ve babasını öylece kaybetmesinin ona ne yaptığını merak ediyor." Johnny'ye işaret etti ve şapkasını iki eliyle sıktı. "Burada tek başına yaşıyor; hapis yattı. Bir yanım onun tehlikeli olduğunu düşünüyor, diğer yanım ise deli olduğunu. Bununla birlikte, durum bu. O yüzden sana polis olarak soruyorum. Bana söylediklerine inanabilir miyim?"

"Eğer orada bir ceset olduğunu söylüyorsa, bulacağın şey budur."

"Emin misin?"

"Johnny böyle bir konuda yalan söylemez."

"Evet, lanet olsun. Ben de öyle düşünmüştüm. Bay Merrimon." Sesini yükselterek Johnny'yi çağırdı. Ceset hakkında onu zaten sorgulamıştı ve cevapları her zamanki gibi kaba olmuştu. Bunun bir kısmı aralarındaki husumetten, bir kısmı da çocuğun doğasından kaynaklanıyordu. Tahmin edilemez, güvensiz ve izinsiz girenlere karşı çok sert biriydi. Bunların hiçbirisi şerifin, günün sonunda ve bu kadar karanlığın eşiğinde, bundan sonra olacaklar hakkında iyi hissetmesini sağlamadı. "Johnny."

"Şerif."

"Şehirde dolaşan söylentiye göre, bataklığı benim kendi yüzümü tanıdığım kadar iyi tanıyorsun. Bu doğru mu?"

"Evet."

"Beni cesede götürebilir misin?"

"Evet."

"Karanlıkta bile mi?"

"Karanlıkta, gözlerim kapalı bile."

"Helikopterin oraya inme şansı var mı?" "İniş yapmasını istiyorsan yok."

"O zaman tek seçeneğim sensin."

"Eğer leşçiller cesedi kemiklerine kadar yemeden önce onu oradan çıkarmak istiyorsan." "Tanrım, bu iş gittikçe daha da iyiye gidiyor."

"Aslında," dedi Johnny. "Bence daha da kötüleşecek."

"Evlat." Şerif sinirlendi. "Bana söylemediğin bir şey varsa, şimdi söylemenin *tam* zamanı."

Johnny üvey babasına baktı; gözlerini ondan ayırmadı. "Seninle konuşabilir miyim?" "Clyde..."

"Willard, bize bir dakika izin ver." Clyde, Johnny'yi şerif ve yardımcılarından uzaklaştırdı. Yalnız kaldıklarında Johnny ona geri kalanını anlattı.

"William Boyd," dedi. "Ölen adam." "Ne?"

"Kötü görünüyor, biliyorum."

"Kötü kelimesi yetmez, evlat. Senin bir geçmişin var. Ona on bir kez ateş ettin..."

"Bu yüzden şerife söylemedim. Seni burada istedim..."

"Tanrım, Johnny."

"Durum ne kadar kötü?"

Clyde elini saçlarının arasından geçirdi. Karanlıkta şerif onları izliyordu. "Boyd olduğundan emin misin?"

"Evet. Üzgünüm."

"Bana tam olarak ne olduğunu anlat." Johnny hikayeyi tekrarlardı. Silah sesi. Cesedi nasıl bulduğunu ve izleri nasıl takip ettiğini. "Hepsi bu mu?" dedi Clyde. "Hepsi bu kadar mı?"

"Şerife anlattığım gibi."

Clyde uzaklaştı, sonra geri geldi. "Boyd ile olan geçmişini görmezden gelmeyecektir. Gelemez."

"Onu aradığımda bunu biliyordum. Bak, ben yanlış bir şey yapmadım..." "Bir avukat tutmalısın."

"Ben yanlış bir şey yapmadım."

"Lanet olsun evlat. Mesele o değil." Clyde, karısını, bir başka tutuklamayı, oğlu gibi sevdiği çocuğu düşünerek odada volta atıyordu.

"Gitmeliyiz," dedi Johnny. "Gitmezsek, geriye hiçbir şey kalmayacak."

* *

Yürüyüşün ikinci saatinde, şerifin omuzlarında hala gerginlik vardı. "Bizi aramasına gerek yoktu, Willard. Cesedi orada bırakabilirdi."

"Bu konuşma için çok yorgunum, Clyde."

Herkes yorgundu. Johnny şerife bombayı patlattıktan sonra, bir saat daha adam beklediler ve şerif nedenlerini açıkça ortaya koydu. "Onunla ormana gireceksem, daha fazla adam istiyorum. Tartışma bitmiştir."

Bu tutum, şerifin adamlarının hepsine de sirayet etmişti. Adli tabip bile Johnny'ye yan gözle bakıyordu.

"Willard..."

"Kapa çeneni dedim."

Ve böylece devam etti. Johnny düşmandı, Clyde de öyle. Yürüyüş durumu kolaylaştırmadı. Arazi kırık taşlarla ve çamurla kaplıydı. Böcekler Johnny hariç herkesi rahatsız ediyordu.

"Kamp hemen ileride." Johnny sarmaşıkları ayırdı ve adamlar kuru zemine çıktılar. "Daha önce aradım. Görülmeye değer pek bir şey yok."

"Benim sahnemi kurcaladın mı?"

Johnny ışığını şerifin yüzüne tuttu. "Hiçbir şeye müdahale etmedim."

"Evlat, o ışığı gözlerimden çeksen iyi olur."

Johnny bir süre düşündü, sonra ışığı indirdi. "Yarım mil daha," dedi. "Sonra cesedini alacaksın."

Şerif iki adamı kampta bırakıp Johnny'yi takip ederek bataklığın derinliklerine doğru ilerledi. Johnny her şeyden nefret ediyordu: gürültü ve hoşnutsuzluk, yabancı adamlar ve onların cehaleti. Fısıldasalar bile onları duyabiliyordu.

Ne boktan bir yer.

Kim burada yaşar ki?

"İyi misin?"

Johnny üvey babasının sorusunu görmezden geldi. "*Sen* iyi misin?" diye sordu ve bu retorik bir soru değildi. Clyde'ın tiksintisini ve ardından gelen sorulmamış soruları da hissediyordu.

Neden genç bir adam bunu seçsin ki? Ne kadar normal olabilir ki? "Cesedin orada."

Johnny açıklığın kenarında durdu ve William Boyd'un kalıntılarına bir ışık huzmesi tuttu. Siyah kanatlar şeklin üzerinde hışırdadı. Sarı gözler ışıktan parladı.

"Tanrım."

Bir yardımcı, cesedi ve onu yiyen şeyleri daha fazla ışık buldukça haç işareti yaptı. Şerif bağırdı: "Gidin! Gidin!" Kollarını salladı ve birkaç kuş uçtu, ama hiçbir çakal uzaklaşmadı. Sarı dişlerini, kanlı burunlarını gösterdiler. İçlerinden biri yemeğe devam etti. Şerif tabancasını çekti ve yirmi fit uzaklıktaki çamurlu bir kıyıya üç el ateş etti. Çakal saklanmak için kaçtı ve şerif derin bir nefes aldı. "Tamam beyler. Bakalım bu zavallı herif ne kadar harap olmuş."

Meğer oldukça harap olmuş. İki şerif yardımcısı mide bulantısı geçirdi. Adli tabip bile ağzını kapattı. "Herkes sakın olsun," dedi şerif. "Buraya biraz daha ışık getirin ve işimizi yapalım. Hankins. Martinez. Hadi çocuklar." Cesedin üzerine daha fazla ışık tuttular ve şerif cesedin yanına çömeldi. Yüzünün bir kısmı yoktu, ama hepsi değil. "Bu Boyd, tamam mı? Bay Merrimon, onu böyle mi buldunuz? Leşçilleri boş verin. Ben yer, kıyafet, pozisyondan bahsediyorum. Farklı bir şey var mı?"

"Onu hareket ettirdim," dedi

Johnny. "Ne yaptın?"

"Onu bulduğumda bacakları sudaydı. Kan daha fazla leşçilleri çekecekti. Onu taşımak doğru olan şey gibi göründü."

"Bu, benim suç mahallimi ikinci kez bozman demek."

"Doğru olanı iki kez yaptım. İlk başta seni aramayı da sayarsan üç kez."

"Sana şunu söyleyeyim." Şerif ayağa kalktı, ağırlığı ve boyunu kullanarak gözdağı vermeye çalışıyordu. "Neden şuraya geçip yolumdan çekilmiyorsun?"

"Benimle işin bitti mi?" "Evlat, daha bitmedi bile."

"Ceset sende. Çıkış yolunu kendin bul." "Hâlâ sorularım var."

"Cevaplarım yok." "Şuraya geç ve bekle." "Tutuklu muyum?" "Orada! Şimdi!"

Herkes izliyordu, bu yüzden Johnny yüzünde öfkesini göstermedi. Olay yerinin kenarına yürüdü ve Clyde ona katıldığında, önemli olan tek soruyu sordu. "Tutuklu muyum, değil miyim?"

"Hayır, Johnny, tutuklanmadın, ama onu kızdırma. Bu işi kolaylaştırmak için elimden geleni yapacağım."

Niyeti iyiydi, ama Johnny işleri kolaylaştıracak şeyin ne olduğunu biliyordu. O da huzur ve sessizlikti, Hush'un nabzını tutan başparmağıydı. Clyde'ın hatırı için bir an bekledi, sonra bir hayalet gibi gecenin karanlığına kayboldu.

Kimse fark etmeden bir mil uzaklaşmıştı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Büyük bir şehrin yüksek bir binasında, Cree bataklığı hayal ediyordu. Yatak, yatak odası, kontrplak kapı yoktu, camın ötesindeki şehirden gelen ışıklar da yoktu. Karanlıkta, küçük bir alanda, toprak, ölüm ve çürümüş odun kokan havada hareketsiz duruyordu. Hareket ederse, alan daralıyordu. Ağzını açtığı anda, toprak ağzını doldurdu. Uykusunda bağırdı, ama rüyanın doğası gereği, bağırısları şekil almadı. Uzak bir yerden yağmur sesleri duydu; mevsimler bulanıklaşıp dünya dönerken, sıcaklığın yükselip alçaldığını hissetti. Toprağın içindeydi ve toprağın bir parçasıydı; rüyada ise, yukarıya yükseldi.

Yüksekten aşağıya baktı ve bataklığı gördü, ama sadece olduğu gibi değil. Köleler asılmadan önce ve ateşler yakıldıktan sonra gördü. Orada yaşamış, ölmüş ve gömülmüş insanları gördü, geniş sırtlı erkekleri, geniş kalçalı kadınları ve güçlü, ağlayan bebeklerini gördü. Zorlukları ve sevinçleri, bahçeleri ve avları, korkuları ve başarısızlıkları ve sırları saklayan yaşlı kadınları gördü. Cree hepsini gördü, ama bu, parlak bir tat gibi patladı, sonra solup onu yalnız, boş ve daha fazlasını isteyen bir halde bıraktı. Ama rüya hiçbir şey vermedi. Onu ağaçların arasından ve siyah suyun üzerinden süpürdü; ve o sürüklenirken, korku içinden yükseldi, delici, fiziksel ve iğrenç bir şekilde. Yine çılgılık attı ve o anın dehşeti içinde, karanlığın ötesinden gelen sözleri duydu.

Acı her zaman bedel olmuştur...

"Büyükanne."

Ağzını açtı ve toprağın tadını aldı.

Bu tarih. Bu hayat.

"Bu değil," dedi. "Asla bu değil."

Ama bunu daha önce de yaşamıştı, binlerce gecede binlerce rüyada. O zaman da, şimdi olduğu gibi, korku daha da derinleşti ve Cree yine uykusunda çılgılık attı. Rüyasında duydu ve uykudaki hayatı böyleydi: şimdiki zaman ve

geçmiş, hayal edilen ve görülmeyen şeyler. Korkudan boğulurken, aşağıya baktı ve bataklıkta adamlar gördü. Karanlıktı, ama duruşlarından polisin olduğunu anladı; hareketsizliğinden cesedin olduğunu anladı. Bir adam ölmüştü ve kolay bir ölüm olmamıştı. Bükülmüş kemikler ve çığlıklar gördü rüyasında, ama rüya tamamen kötü değildi. Diğerlerinden ayrı duran bir adam gördü ve onun Johnny Merrimon olduğunu anladı. Bir mil uzakta ve doğuya doğru ilerleyen adam, yürürken sessizce mırıldanıyordu ve yumuşak bir ışık onunla birlikte yürüyordu.

* * *

Cree gözlerini açtığında görüntü hala aklındaydı ve güneş ışığına karşı gözlerini kırptırdı. Odasındaydı ve dünya trafik kokuyordu. Motor seslerini, kornaları duyuyordu. Baş ağrıyordu, ama bataklık rüyalarından sonra baş her zaman ağrırdı.

"Anne," diye seslendi, ama hevesle değil. Rüya çoktan geride kalmıştı ve korku da onunla birlikte. Yakında, görüntüler eski bir baskı gibi solacak, karışık rüyaların albümündeki başka bir sayfa gibi. O böyle düşünüyordu. Rüyaları istemiyordu. Canlı canlı gömülmeyi, korku içinde, çıplak kalmayı istememişti. Rüyalardan gelen tek iyi şey, nadiren büyükannesinin sesini duymasıydı. Konuştukları, dokundukları veya en basit mutlulukları paylaştıkları günlerden bu yana çok uzun yıllar geçmişti. Cree, büyükannesinin görünüşünü, dokunuşunu, kuru cildinin tarçın, ağaç kabuğu ve güneşte kurumuş çim gibi kokusunu unutmaktan korkuyordu.

Cree, çarşafın altından bacaklarını sallayarak kot pantolon ve gömlek giydi ve metal bir toka ile saçlarını geriye çekti. Aynada yüzü tuhaf görünüyordu, burnu daha düz, gözleri daha koyu, daha sert ve daha derin. O an için, üst üste iki yüzü vardı; ama bu his geçti. Rüyanın etkisi çok fazlaydı, diye düşündü. Çok fazla tuhafılık vardı.

Koridora çıkan Cree, mutfaktan televizyon sesi duydu. Ses seviyesi düşüktü, görüntü grenliydi. Annesi, ufak tefek bir masada hareketsiz oturuyordu. Masada, ufak tefek çizikler vardı. Eski terlikler ve yıpranmış bir sabahlık giymişti. Elindeki sigaranın ucunda beş santimlik kül vardı. Yanında yarısı boş bir votka şişesi duruyordu.

"Bitti." Kızını görünce yumuşak bir sesle konuştu, sonunda külleri silkeledi ve sigaradan bir nefes çekti. "O öldü. Bitti."

"Neden bahsediyorsun?"

Cree oturdu ve annesi televizyonu işaret etti. "William Boyd öldü. Sabah boyunca haberlerde bu konu vardı."

Cree televizyona baktı ve waffle reklamını gördü. "Ne kadar içtin?"

"Fazla değil. Ne anlamı var

ki?" "Başka yollar da var..."

"Başka ne yolları?" diye annesi tersledi. "Temyizimiz *politikaya* dayalı! Hiçbir avukat bunu başarı ücreti karşılığında almaz. Bunu biliyorsun. Şehirdeki tüm firmaları denedik. Bize güldüler. Sen de oradaydın. Hatırlıyorsun."

"Parayı kendimiz toplayabiliriz."

"Saatte beş yüz dolar alan avukatlar için mi? Hayır." Acı bir gülümsemeyle güldü. "Bitti. Kaybettik."

"İyi misin?"

"Bu kadar yakındık."

Başparmağını ve işaret parmağını yarım inç aralıkla kaldırdı. Davayı kazanmış olsalardı, Boyd arazi için milyonlar ödeyecekti. Milyonlarca dolar. Cree'nin annesi bu parayı hayal etmişti. Bu kirli, iğne gibi binadaki ince duvarlı daireden ayrılmak istiyordu. Bahçeli bir ev istiyordu ve kızının üniversiteye gitmesini istiyordu. Bunlar normal hayallerdi, açgözlülük içermiyordu ve Cree de annesinin bunları elde etmesini istiyordu, ama daha sonra. Önce Hush'ta zaman geçirmek istiyordu, gerekirse yıllarca. Çocukluğundan beri soruları vardı, acı verici bir şekilde öğretilen derslerin anıları. Bu tür şeyler mantıklı olmalıydı. Yoksa neden hala rüyalar, hala aklından çıkmayan yaşlı kadınların görüntülerini görüyordu?

"Şimdi bunun hakkında konuşur musun?"

"O yer mi?" Annenin gözleri kan çanağına dönmüştü. "O çılgın yaşlı kadınlar mı? Hayır. Bunun hakkında konuşmayacağım."

"Bu benim de tarihim. Bilmeye hakkım var."

"Neyi? Çamurda yaşamayı mı? Neden gittiğimi mi? Seni oraya gönderdiğim için yeterince özür dilemedim mi? Şimdi yapabileceğin en iyi şey hayatına devam etmek."

"Nereye? Bir şişeye mi? Dört farklı kocaya mı?"

"O yerin bizim için para demek olduğunu, başka bir şey olmadığını hep söyledim. Yargılamak için çok gençsin."

"Ama orada özel bir şey var. Hissediyorum."

"Hayır, çocuğum." Anne sigarasını söndürdü ve kollarındaki yüzlerce soluk yara izi ortaya çıktı. "Özel olan hiçbir şey yok."

* * *

Johnny uyandığında, aramayı hissetti: bir düzine adam ve daha da fazla kızgınlık. Çamur, sıcaklık ve ısırgan sinekler yüzünden kızgındılar. En çok da önceki gece olanlara kızgındılar. Johnny'yi yakalamışlardı ama kaçmasına izin vermişlerdi. Şimdi kızgın bir şerif, yüzlerce soru ve hala ölü olan bir milyarder vardı.

Bunların hiçbiri Johnny'yi rahatsız etmiyordu.

Dumansız bir ateş yakıp kahvaltı hazırladı. İşini bitirince kömürleri söndürdü ve aramaya odaklandı.

Kaybolmuşlardı.

Dört adam, turba bataklığına doğru uzanan bir izi takip ederek iki mil doğuya sapmış ve oradada kalmışlardı. Diğer üçü ise şafaktan beri daireler çizerek yürüyorlardı. Şerif ve diğer dördü en yakın olanlardı, ama onlar da bataklığa saplanmış ve yanlış yöne gitmişlerdi.

Helikopter sabahın ortasında ortaya çıktı. Doğu-batı yönünde bir ızgara üzerinde çalışıyordu, ama Johnny kulübesini ağaçların altına inşa etmiş ve ayak izlerini küçük tutmuştu. Belki bir odun yığını veya bir kayığın kenarını fark ederlerdi, ama Johnny bundan şüpheliydi. Su olmayan yerler ormandı ve orman sırlarını iyi saklıyordu.

Elbette Johnny sonuç konusunda kendini kandırmıyordu. Boyd zengin ve güçlüydü ve onun gibi insanlar dalga yaratmadan ölmezlerdi. Johnny er ya da geç şerifle konuşmak zorunda kalacaktı; bu hiç de eğlenceli olmayacaktı.

Ama bu eğlenceliydi.

Johnny, şerifin grubunu üç saat boyunca takip etti. Onların zorlanıp terlediklerini izledi ve eğer onun yönüne dönerse, Johnny hayalet gibi ortadan kayboldu. Ağaçların arasında, bir anlık bir görüntüydü. Onu hiç görmediler.

Jack öğle vakti geldi ve Johnny, şerifin telsizi cızırdamadan on saniye önce bunu hissetti. "Şerif, ben Clark. İstedığınız gibi Jack Cross'u buraya getirdik."

Şerif terini sildi, "*Nihayet*" diye mırıldandı, sonra telsizi çalıştırdı. "Onu orada tutun. Size geliyoruz."

* * *

Jack için bu bir kabustu: gazete ve polisler, onu arabaya götürürken duyduğu endişe, sonra onu eski kilisenin yanına bırakıp beklemesini söylemeleri.

"Neden?" diye sordu Jack.

Cevap vermediler, o da sivrisinekleri kovarken polislerin haritalar ve telsizlerle dolu masanın etrafında dolaşmalarını izledi. Şerifin oraya gelmesi bir saat daha sürdü

oraya varmak bir saat daha sürdü ve bataklığın yeterince tatsız bulduğu bir lokma gibi görünüyordu. Siyah çamur üniformasını lekelemiş ve ayakkabılarını kaplamıştı. Yüzü böcek ısırıkları, çalılar ve sıcaktan şişmişti. "Onu nerede bulabileceğimi göster." Jack'i kolundan tutup haritalarla dolu masaya doğru itti. "Buraya geldiğini biliyorum. Bildiğini biliyorum."

Jack dengede durdu, bu düşmanca tavır karşısında şaşırılmamıştı. O bir avukattı ve Johnny'nin arkadaşı, yozlaşmış bir polisin oğluydu. "Burada tam olarak ne oluyor, Şerif?"

"Arkadaşının arazisinde ölen William Boyd'u biliyor musun?" "Evet."

"Onu bulan Johnny'di." "Ve onu sorgulamak mı istiyorsun?"

"Dün gece *onu* sorgulamak için *getirdim*. Ben işimi bitiremeden kaçtı."

Jack, açıklıkta duran adamları inceledi. Öfkelilerdi. Öfkeleri Jack'e yöneldi. "Johnny şüpheli mi?"

"O ve Boyd'un şiddetli bir geçmişi vardı." "Bu en iyi ihtimalle dolaylı bir kanıt gibi görünüyor." "Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Jack bunu düşündü ve acele etmedi. Hukuk alanında yeniydi, ama uzun süredir kolluk kuvvetlerinin oğluydu ve polisler işleri kişisel algıladıklarında işlerin ne kadar ters gidebileceğini biliyordu.

Bu kişisel bir mesele gibi görünüyordu.

Her şey.

"Johnny'nin üvey babası nerede?"

"Bu bir ilçe meselesi. Clyde Hunt ne hoş karşılanıyor ne de davetli."

"Aramadan haberi var mı?"

"Son bir kez daha soracağım Bay Cross, sonra gerçekten, İncil'deki gibi öfkeleneyeğim."

"Yardımlarınızı istiyorsanız, bazı şeylere ihtiyacım var."

Şerif o kadar kızardı ki, morardı. "Ne?" "Öncelikle, tek başıma gireceğim."

"Hayır."

"İkincisi..."

* * *

Müzakere on dakika sürdü ve sonunda Jack, Johnny'nin peşinden tek başına gitti. Açıklığın kenarında, şerifle karşı karşıya geldi ve

"Hayır derse, onu zorlamayacağım."

"O zaman onu kendim bulur ve ayaklarından sürükleyerek dışarı çıkarırım. Seçim onun." "Beni takip edersen, ben giderim."

"İki saatin var. Kimse seni takip etmeyecek."

"Onu getirirsem, nazik davranırsın..."

"Tanrı aşkına."

"Zorlama yok, kelepçe yok. O işbirliği yapan bir tanık." "Tamam. Evet."

Jack bataklığa doğru döndü, ama durdu. "Son bir şey daha," dedi. "Oraya onun avukatı olarak gidiyorum, arkadaşı olarak değil. Bana söylediği her şey gizli kalacak."

"Lanet olası avukatlar..."

"Birbirimizi anladığımız sürece sorun yok."

"Git artık," dedi şerif tekrar. "Fikrimi değiştirmeden buradan git."

Jack, şerif için değil, kendisi için bir süre bekledi. Eğitimli bir avukat olmasına rağmen, çatışmalardan hoşlanmazdı. Dahası, bataklığı da nefret ediyordu. Bu duygu yeniydi, ama burada, bataklığın yumuşak kenarında bile, vahşi doğa düşmanca geliyordu. Jack, ağaçların altına bakarak, neden her zamankinden bu kadar farklı hissettiğini anlamaya çalıştı. Renkler aynı derecede canlı, gölgeler aynı derecede derindi. Jack, bunun *bilgi* olduğunu, Johnny'nin davranışları ve garip iyileşmesi, rüya yürüyüşleri, korkular ve gece yarısı soğuğu hakkındaki farkındalığı olduğunu düşündü. En parlak günde bu yeterli olurdu, ama Hush'ta da ölüm vardı, ve sıradan bir ölüm de değildi. Gazeteler William Boyd'u tam olarak neyin öldürdüğü konusunda belirsizdi, ama Jack bunun Johnny olmadığını çok iyi biliyordu.

O zaman geriye ne kalıyordu?

Bu soru, ağaçların altında ve eski yerleşim yerinin kalıntılarından uzaklaşırken de onu takip etti. Orman o kadar yoğun ki, iki dakika yürüdükten sonra insanları tamamen gözden kaybetti. On dakika sonra, işler ters gitmeye başladı. Patika düz gitmesi gerekirken kıvrılıyordu; daha önce hiç su olmayan yerde su parıltıyordu. Yirmi dakika sonra Jack durdu ve etrafına baktı. Johnny'nin kulübesine en az yüz kez gitmişti. Aynı patıkada yürümüş, aynı ağaçlara dokunmuştu. Şimdi her şey farklıydı.

"Bu yeri hiç görmedim."

Bir tur daha döndü, ama yönünü kaybetme hissi o kadar güçlüydü ki nefes almakta zorlanıyordu. Havada çok fazla su vardı, çok ağırdı.

Derin bir nefes aldı, neredeyse doğru olduğunu hissettiği bir yön seçti ve yürümeye devam etti. Dört dakika, on dakikaya dönüştü. Artık yol kalmamıştı ve içinden bir ses acı gerçeği söylüyordu: *Bu yanlış, çok yanlış.* Ama Johnny hâlâ oradaydı, tıpkı baskı, ağırlık ve William Boyd'u öldüren her neyse o da oradaydı. Jack yüzünü ovuşturdu, başka bir dalın altından geçti. Küçük ve sert bir şey sırtına çarptığında irkildi ve neredeyse çığlık atacaktı. Sonra nemli toprağın üzerinde soluk bir çakıl taşı gördü.

"Lanet olsun."

Jack yere çöktü ve yüzünü ellerine gömdü. Ağlıyor olabilirdi, emin değildi. Çok büyük bir rahatlama, çok ani bir öfke vardı.

"Beni korkuttun Johnny. Tanrım."

Johnny ağaçların arasından çıktı ve avucunda ikinci bir çakıl taşını zıplatmaya başladı. "Ah, dramatik olma."

"Gerçekten dostum. Bir şeyler ters gidiyor." "Ne demek istiyorsun?"

"Etrafına bir bak dostum.

Kayboldum." "Aptal olma."

Jack gözlerini aşağıya indirdi ve başını salladı. Korkusu ve yanaklarındaki nemden utanıyordu.

"Jack, hadi ama. Bana bak." Johnny, Jack'in yanına diz çöktü. Arkadaşının saçından yaprakları çıkardı, kıyafetlerindeki kiri silkeledi. "Seni korkuttuysam özür dilerim. İsteyerek yapmadım. Bir şeyin yok dostum. Söz veriyorum. Bana bak yeter."

Jack istemiyordu, ama bu aynı Johnny, J-man, aynı arkadaşı.

"Burada yolunu kaybetmek çok kolay. Herkesin başına gelebilir." Johnny, Jack'in elini tutup onu ayağa kaldırdı. "Gördün mü? Sorun yok. Buraya milyonlarca kez geldin."

"Dinlemiyorsun."

"Aynı yol, aynı manzara."

Johnny geniş bir su alanını işaret etti ve uzakta bir tepe, bir parça taş görünüyordu. Jack'in midesi bulandı; kendini hasta hissetti. "Bu mümkün değil."

"Kaybolmadın."

"Öyle değildi..." "Mm-hmm."

"Beni yargılama dostum. Hiçbir fikrin yok!"

Her zamankinden daha fazla korkmuş olan Jack uzaklaştı ve kabuğu gevşek, pul pul dökülmüş ve tozlu kırmızı renkli bir huş ağacının yanına oturdu.

Ne oluyor böyle?

Jack kulübenin yerini biliyordu. Neredeyse görebiliyordu.

"Yemin ederim kayboldum."

"Sen başından beri patikada idin." "Bunu nereden biliyorsun?"

"Buradasın, değil mi? Patika seni buraya getirmedikçe buraya gelemezsin."

Jack ağzını açtı, ama Johnny haklıydı. O buradaydı. Burayı tanıyordu.

"Polisleri anlat bana," dedi Johnny. "Ne?"

"Polisler." Johnny ikinci bir ağaca yaslandı. "Kızgınlar mı? Şerif ne durumda? O terlemeyi gördün mü? Paha biçilemez."

"Şerifin terlemesini nereden biliyorsun?"

"Bütün sabah onu izledim. Onu görmeliydin Jack.

Çamurun içinde kalçasına kadar batmış. Yılan sandığı sopaları dürtüyordu." "Onu takip mi ettin?"

"Çok komikti."

"Sence bu bir tür oyun mu?" Jack bir an için korkularını unuttu. Ağaçtan indi, öfkeliydi. "William Boyd öldü. Şerif, bunu senin yaptığını düşünüyor. Neden onu kızdırıyorsun?"

"Çünkü siktir et onu, işte bu yüzden!"

Johnny'nin öfkeyle yükselen sesi Jack'i bir adım geri attırdı. Johnny asla bağırmaıdı. Böyle bir şey olmazdı. "Yirmi kişi seni arıyor."

"On iki," dedi Johnny. "Kilisenin yanındakileri saymazsan." "Tanrım.

Sen bunun bir oyun olduğunu düşünüyorsun."

"Tabii ki bu bir oyun ve ben kazanıyorum."

Jack arkadaşını daha yakından inceledi. Heyecanlıydı. Koyu renkli gözleri parlıyordu. "Onu neden bu kadar çok nefret ediyorsun?"

"Sadece nefret ediyorum, hepsi bu."

"Seni hapse attığı için mi?"

"Hiç hapse girdin mi, Jackie?" Johnny son bir çakıl taşı attı; taş Jack'in göğsünden sekip ayaklarının dibine düştü. "Hazır olduğumda o yaşlı piç kurusuyla konuşacağım."

* * *

Sonunda Jack, Johnny'yi bataklıktan ayrılmaya ikna etti. Bir sürü soru sordu ve tüm hikayeyi öğrendi: ceset ve Johnny'nin kaçıışı, şerifi nasıl geri getirdiğini ve ne bulduklarını. Biraz zaman aldı, ama sonunda Johnny'ye verebileceği en iyi tavsiyeyi verdi.

"Sana bir ceza avukatı bulana kadar çeneni kapalı tut." "Tek tavsiyen bu mu?"

"Evet, hepsi bu. Saçmalamayan, otuz yıllık mahkeme tecrübesi olan bir ceza avukatına ihtiyacın var."

Johnny başını salladı. "Beni asla tutuklayamazlar." "O kadar emin olma."

Johnny aynı sırtıyla gülümsedi ve her zamanki gibiydi: kesinlik ve pervasız gülümseme, Jack için Mars'ta yaşamak kadar yabancı olan bir özgüven.

"Geliyor musun?" diye sordu Johnny.

O yirmi metre uzaktaydı ve Jack çoktan sonuçlar ve endişelerle dolu düşüncelere dalmıştı. Johnny içgüdüsel olarak iyiyken, Jack'in gücü her zaman riski ölçmede yatıyordu. Bu daha derin anlayışlar, sabır ve dikkatli bir yol ile ilgiliydi. Jack şerifin ne istediğini biliyordu. Bu onu endişelendiriyordu, ama Hush burada ve şu anda idi. Bu yüzden, çıkarken Jack arkadaşının arkasında yürüdü ve yürürken izleri izledi. Loş yerler, garip dönüşler neredeydi? Hiçbiri mantıklı gelmiyordu.

"Adımlarına dikkat et."

Johnny bir mercan yılanını işaret etti, ama tek başına yürümekle karşılaştırıldığında o bile zararsız görünüyordu.

"Hiç endişelenmiyor musun, J-man? Bilirsin. Burada tek başına olmak?"

"Bu aptalca bir soru."

Bir hafta önce Jack de aynı fikirde olurdu. "Sence Boyd'u ne öldürdü?"

Johnny durdu ve döndü. "Bir daha söyle."

"Ha?"

"Boyd'u *neyin* öldürdüğünü sordun, *kimin* değil. Neden öyle sordun?" Jack başını eğdi ve düşündü. "Gerçekten bilmiyorum."

"Emin misin?"

"Bilmiyorum dedim." Ve gerçekten bilmiyordu.

Ama yürüyüşe devam ederken bu konuyu düşündü. William Boyd'u ne öldürdü?

Ne?

Soru doğru geliyordu.

* * *

Sert zemine ulaştıklarında, Johnny son ağaçların altında durup etrafa baktı. "Çok fazla insan var."

Jack arkadaşının arkasından baktı ve en az on beş polis gördü. Gruplar halinde durmuş sigara içiyorlardı ve gergin görünüyorlardı. Şerif haritalara eğilmiş, büyük ellerini masanın kenarına koymuştu. "Söylediklerimi unutma."

"Avukatı bekle. Anladım." "Önce ben gideyim."

Jack öncülük etti ve Johnny Merrimon'un öncülük etmesi garip geldi. Kiliseye yarı yolda geldiklerinde şerif onları fark etti.

"Son anda yetiştiniz, avukat bey. İki dakika daha geç kalsaydınız, peşinizden gelirdim."

"Onu bulacağımı söyledim ve buldum." Jack, şerif ve arkasında toplanan adamlardan birkaç metre uzaklıkta durdu. "Sizin de üzerinize düşeni yapmanızı bekliyorum."

Şerif Jack'i geçip gitti. Gözleri Johnny'nin üzerindeydi ve Jack, hiç bu kadar düşmanlık gördüğünü merak etti. "Bu sabah bize epey koşturdun."

Johnny omuz silkti ve şerifin gözleri kısıldı. Üniformasındaki çamur kısmen kurumuştu. Elleri ve yüzü çamurla kaplıydı. Yanındaki Johnny ise taze bir papatya gibi görünüyordu. Neredeyse gülümsüyordu.

Kahretsin...

"Dün gece neden kaçtın?"

Johnny, "Sen pislik gibi davrandın" dedi.

"Elimde ölü bir milyarder vardı. Böyle bir şey bir adamı gergin yapabilir."

"Bundan daha fazlası gibi geldi."

"Sana yalan söylemeyeceğim evlat. Seni anlamıyorum ve seni sevmiş gibi davranmayacağım. Bu yeni bir şey değil ve sürpriz de değil. Ama sorularımı cevapladığın ve bunu saygılı bir şekilde yaptığın sürece, bu işi profesyonel, hızlı ve temiz bir şekilde halledeceğim." Şerif yana döndü ve kolunu kaldırdı. "Bizimle karakola gelirsen..."

"Hayır."

"Üzgünüm."

Şerif iki kez gözlerini kırptı, ağzı açık kaldı. Bu Johnny'yi hiç rahatsız etmedi. "Kimse karakol hakkında bir şey söylemedi. Burada konuşabiliriz."

"Eminim sen bunu tercih edersin, ama diğerleri adına konuşursam, biz klima ve temiz kıyafetler istiyoruz."

"Bataklıkta zor bir gün mü geçirdiniz?"

Şerifin gözleri daha da sertleşti, arkasında iki yardımcısı da aynı derecede acı, böcek ısırıklarıyla dolu ve öfkeli yüzlerle duruyordu. "Bunun için seni tutuklamalıyım."

Johnny işaret etti. "Sende bir sülük var."

Şerif boynuna dokundu, sülükü buldu ve kanlı bir şekilde çıkardı. "Orospu çocuğu."

Johnny'nin yüzünde bir gülümseme belirdi. Şerif onu tutukladı.

* * *

Karakolda, otoparkta kaos vardı, koridorlarda kaos vardı. Bir şerif yardımcısı her iki kolunu tutuyordu. İki şerif yardımcısı daha öne ve arkaya geçti. Johnny çoğunlukla onlarla mücadele etti. Ne olacağını biliyordu.

"Hiçbir şey söyleme, Johnny!" Bu, kalabalığın arasından bağırarak Jack'ti. "Şerif, bu kabul edilemez. Müvekkilim tutuklu mu?"

Şerif, hala öfkeli bir şekilde döndü. "Sıranız gelecek, avukat bey." Bir zil çaldı ve polis kalabalığı Johnny'yi bir kapıdan sıkıştırarak geçirdi. "Ama şimdi değil."

Metal bir kapı çınladı ve Johnny, hatırladığı bir salonda üniformalı adamlarla yalnız kaldı. Jack'in üzgün olduğunu biliyordu; ama şerif Jack'i hiç sorgulamamış, ona baskı yapmamış, yüzüne nefesini üflemiş, onu hapse atmamıştı. Jack bunun ne kadar kişisel bir his olduğunu bilemezdi. Johnny gibi bir adam için izole bir kutunun ne kadar cehennem gibi olabileceğini de anlayamazdı. Ancak şerif bunu görmüştü. Johnny'nin kafeslenmiş bir hayvan gibi volta attığını, yemek yiyemediğini, uyuyamadığını, tek başına çöküşünün döngüyü kırdığını biliyordu. Johnny, kolunda bir serumla ve bir hemşirenin göz kapağını açmasıyla uyanana kadar tam bir hafta izolasyon geçirdi.

Beni duyuyor musun?

Nerede olduğunu biliyor musun?

Şerif de oradaydı, gülümsemiyordu ama memnundu. Johnny'nin üzerine eğildiğinde, diş macunu ve saç toniği kokuyordu. "Bu hapishanede açlık grevi yapılmaz."

"Ben grev yapmıyordum."

"Bunu senin ağzından duymam lazım."

"Yiyeceğim," dedi Johnny; ve onları ikna edecek kadar yuttuğunda, onu koşamayacağı, yıldızları göremeyeceği, hiçbir şey *hissedemeyeceği* beton kutuya geri götürdüler.

"Üçüncü sorgu."

Şerif yardımcılara talimat verdi ve onu üçüncü görüşme odasına götürdüler, ancak Johnny bunu kolaylaştırmadı. Kelepçeleri masaya sabitlenmiş halde, yardımcılar geri çekilip şerife yer açtılar. Şerif, Johnny'nin sıyrıklarını ve yarılmış dudağını işaret etti. "Böyle olmak zorunda değildi."

"İkimiz de beni burada istediğini biliyoruz."

"Evet, peki. Bu ilçede kurbanımı öldürmeye bir kez bile olsa teşebbüs eden tek kişi sensin."

"Onu ben öldürmedim."

"Belki öldürdün, belki de öldürmedin. Yüzümdeki çamuru yıkadıktan sonra bunu konuşuruz."

Şerif kapıya doğru döndü ve Johnny tehlikeli bir gülümsemeyle gülümsedi. "Nadiren tek bir sülük olur, biliyorsun." Dişlerindeki kanı yaladı ve pembe renkteki kanı yere tükürdü. "Pantolonunu kontrol etmek isteyebilirsin."

* * *

Şerif tam da bunu yaptı. Soyunma odasında duş aldı ve kıyafetlerini değiştirdi.

Sülük yoktu.

Koridorda, yardımcılarının biri onu durdurdu. "Clyde Hunt ofisinde."

"Şu anda vaktim yok de."

"O bir şehir kaptanı. Onu başından savamazsın."

"Kahretsin."

"Bunun olacağını biliyordun."

"Daha fazla vaktim olacağını sanmıştım."

"Bunun için avukatı suçlayabilirsin."

"Tamam, evet. Ben hallederim."

Şerif Willard Cline kötü bir adam değildi, bunu herkese söylerdi. Rüşvet almaz, aşırı içki içmez, güçlülere kayırmazdı. Bir kanun adamının yapabileceği en temiz şekilde işini yapardı ve bu çabaları sayesinde kırk yıl boyunca aralıksız olarak yeniden seçildi. Yetmiş bir yaşında olmasına rağmen, Raven County halkı ona güveniyordu.

İyi bir kafası olduğunu düşünüyorlardı. O da öyle düşünüyordu; ama Merrimon çocuğu onu rahatsız ediyordu.

"Clyde." Şerif, iki elini de yukarı kaldırarak ofisine girdi. "Söylemene gerek yok. Kızgın olduğunu biliyorum."

"O tutuklandı mı?"

"Henüz hayır."

"O zaman serbest bırakılmasını istiyorum."

Şerif masasının etrafında dolaştı ve içinden iç geçirdi. Clyde iyi bir adamdı ve çoğu konuda haklıydı. "Otur, tamam mı? Kızgın olduğunu biliyorum. Anlıyorum. Lütfen." Şerif bir sandalyeyi işaret etti ve bekledi. Clyde tedirgindi, ama sonunda oturdu.

"Üvey oğlum neden gözaltında?"

"Durum biraz karmaşık."

"Kısaca anlatın."

"Geçmiş." Şerif omuzlarını silkti. "Araç ve fırsat." "Motif yok."

"Sadece onunla konuşmak istiyorum, Clyde. Sen de aynı şeyi isterdin." "Jack Cross, tutuklamanın şiddetli geçtiğini söyledi."

"Evet." Bir iç çekiş daha. "Öyle de."

Şerif Clyde'dan başka her şeye bakıyordu. Duş, sakinleşmesi için zaman tanımişti ve davranışlarından gurur duymuyordu. Batakılık, uykusuzluk ve o çocuk, o... lanet olası çocuk yüzündendi. "Beni rahatsız ediyor, Clyde. Tamam. Kabul ediyorum."

"Neden rahatsız ediyor?"

Willard, Johnny Merrimon'da dokunulmaz bir şeyin yaşadığını nasıl açıklayabilirdi? Hiçbir şey istemiyor, hiçbir şey almıyor, hiçbir şey vermiyordu. Çocukken bile, yetişkin bir erkekte doğal olmayan derin gözlü bir sertlik sergiliyordu.

Bu bir kin olabilir miydi?

"Beni rahatsız ediyor, Clyde. Açıklayamıyorum." "O benim karımın oğlu. On üç yaşından beri onu ben büyüttüm."

"Sadece onunla konuşmak istiyorum."

"O zaman konuş onunla, lanet olsun. Üç kişi üstüne çullanıp kelepçeleyerek götürme. Johnny aramamış olsaydı Boyd'un öldüğünü bile bilmeyecektin."

"Ve bu seni rahatsız etmiyor mu? O kadar vahşi doğada tesadüfen bir ceset bulması? Bahsettiğimiz yer, çalılık kadar yoğun bir kırsal bölge. Gerçekten

Oğlunun, daha önce vurduğu bir adamın cesedine tesadüfen rastladığını mı düşünüyorsun? Sen bir polissin, Tanrı aşkına. Sen daha iyi bilirsin."

"Oğlumu kanlar içinde getirdin. Tek bildiğim bu."

Şerif ellerini yüzüne sürdü. Otuz altı saattir uyanıktı ve bu sürenin çoğunu bataklıkta geçirmişti. Böyle olmamalıydı, ama Johnny'yi savaş boyası ve kartal tüyleriyle çılgın gözlü bir çocukken tanıyordu, bir cebinde çalıntı bir tabanca, diğerinde çalıntı bir kamyonetin anahtarları olan, kalbi kırık, berbat bir çocuktü. Gazeteler onu kahraman olarak nitelendiriyordu, ama o bir izinsiz giren, okulu asan ve hırsızdı; ve bu sadece çocukluğundaydı. Yetişkin olduğunda, sağlıklı ve iyi olan her şeyi bırakmıştı. Şimdi Boyd ölmüştü ve şerifin, Merrimon'un hapishanede sergilediği davranışları görmezden gelmesi imkansızdı, özellikle de burada. Hücrede tek başına neredeyse ölmüştü. İlk hafta, tecrit altında neredeyse katatonik hale gelmişti. Kimse tek başına bir odada o kadar kötü bir duruma düşmez, tabii zaten yıkılmış değilse.

"Onun serbest bırakılmasını istiyorum Willard. Bir arkadaş olarak rica ediyorum."

Şerif başını salladı ve masasının karşısındaki polise içtenlikle üzüldü. "Onu serbest bırakırsam ortadan kaybolur ve ben o bataklığa tekrar girmek istemiyorum."

"Sebepsiz yere onu tutuklayamazsın. Gerekirse yargıcı ararım. Lanet olası savcıyı ararım."

"Onu çoktan aradım, Clyde." Şerif geriye yaslandı ve bundan sonra söyleyeceği şeyden hiç hoşnut değildi. "Suçlama yetkisi istiyorum."

* * *

Bölge savcısı mahkemede ydi, bu yüzden işler hızlı ilerlemedi. *Üç saat.* Şeriften Clyde'a, oradan da Jack'e haber yayıldı. Üç saat içinde bölge savcısı gelecekti.

"Onu görmek istiyorum. Ben onun avukatıyım." Resepsiyondaki çavuş, Jack'in sesinden ya da Jack'in kurşun geçirmez cama vurduğu karttan etkilenmedi. "Avukat." Jack, karışıklık olmaması için yavaşça söyledi. "Avukat."

Clyde, Jack'in omzuna elini koydu. "İstedini elde etmek için ondan daha üst düzey birine gitmelisin."

"O zaman kim? Görevdeki tüm hakimler duruşmada ve bu kadar erken saatte bu işe karışmazlar. Savcı şerifin tarafını tutacaktır..."

"Belki, Jack. Ama o da sorumlu. Kimseyi tutuklayacak kadar delilleri olduğunu sanmıyorum."

Jack, masadaki çavuşa sırtını döndü. "Sen cinayet nedeninden bahsediyorsun." "Cinayet nedeni. Cinayet silahı. Bildiğim kadarıyla, kimse Boyd'un nasıl

Boyd'un nasıl öldüğünü, hatta ne zaman öldüğünü kimse bilmiyor."

"Öyleyse neden tutuklama? Neden şimdi?"

Hunt plastik bir sandalyeye oturdu. Arkasında yeşil boyalı beton bloktan bir duvar, lekeli beton zemin vardı. "Johnny'nin aptalca bir şey söylemesini umuyor."

"Ona konuşmamasını söyledim."

Clyde hüzünle gülümsedi. "Senin dediklerini sık sık yapar mı?"

Jack oturdu, büyük dedektifin haklı olduğunu biliyordu. Johnny kendi kurallarına göre oynardı. Her zaman öyleydi. "Bir şey yapamaz mısınız?"

"Ceset ilçe sınırları içinde bulundu. Ben şehirdenim."

"Savcıya arka kanallardan ulaşmak? Bağlantılar? İyilikler?"

Hunt başını salladı. "Tüm iyiliklerimi kullandım, ama Boyd milyarder olarak öldü. İnsanlar geri tepme endişesi yaşıyor."

"Johnny'nin annesi biliyor mu?"

"Kıyıdan eve dönüyor ve evet, biliyor." "Kahretsın."

"Evet." Hunt yüzünü ovuşturdu. "Durum bu kadar."

Ondan sonra dakikalar geçti ve ikisi de konuşmadı. Baskı arttı, Jack ayağa kalkıp odada dolaşmaya başladı, sonra tekrar oturdu.

"Bu işi kolaylaştırmıyorsun."

Ama Jack duramıyordu. Ön kapıdan kurşun geçirmez cama kadar gidip geldi, bir kez döndüğünde camın arkasında şerifi gördü. "Cross."

Şerif adını söyledi ve iç kapıyı işaret etti. Jack odayı geçti ve kapı vızıldayarak açılırken Hunt'a baktı.

"Jack..."

Hunt ayağa kalkmıştı, yüzünde umutsuzluk gibi bir ifade vardı. Jack kendinden emin görünmeye çalıştı, ama sesi zayıf çıkıyordu. "Onun konuşmasına izin vermeyeceğim."

Bundan sonra Jack kapıdan geçti ve şerifle yalnız kaldı. Konuşmaya başladı, ama şerif eliyle onu susturdu. "Sakin olun, avukat bey. Müvekkiliniz güvende ve zarar görmedi, kimse bir şey söylemedi."

Jack şerifi takip etti ve sessiz kalmanın kendi tercihiymiş gibi görünmeye çalıştı. Üçüncü koridorda şerif, çene hizasında metal bir penceresi olan metal bir kapının yanında durdu.

Jack camda tel gördü, telin arkasında arkadaşı vardı. "Onu görmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Bu bir iyilik değil, avukat bey. Bay Merrimon sonunda bir avukat istediğine karar verdi."

"Bunu size iki saat önce söylemedi mi?"

"Hayır." Şerif kapıyı açtı. "Söylemedi."

Jack odaya baktı ve her zaman hayal ettiği şeyi gördü. Metal mobilyalar. Daha fazla beton. Johnny'nin elleri masanın ortasındaki çelik bir halkaya kelepçelenmişti. İki yönlü cama bakıyordu, sırtı kapıya dönüktü. "Ne kadar vaktim var?"

"Bu savcıya bağlı." Şerif Jack'i içeri davet etti, genç avukatın hiç gerçek bir müvekkili olmadığını ve hapisane içini görmediğini biliyormuş gibi gülümsedi. "Kendini evinde hisset. Mikrofon kapalı."

Odanın içi beton, endüstriyel temizlik maddesi ve eski ter kokuyordu. Jack, kapı arkasından kapanana kadar bekledi, sonra masaya doğru yürüdü ve orada imzalanmamış bir Miranda feragatnamesi ve keçeli kalem gördü. Arkadaşı başını kaldırmadı, Jack oturdu ve Johnny'nin yüzünü görünce şok oldu. Yüzünde hiç renk kalmamıştı; gözlerinin altında koyu halkalar yayılmıştı. "Johnny?" Arkadaşı zorla bir gülümseme oluşturdu, ama bu gülümseme uzak ve acı dolu bir yerden geliyordu. Jack daha önce hiç bu kadar boş bir yüz görmemişti. "Tanrım, dostum. Sana ne yaptılar?"

"Hiçbir şey." Johnny kıpırdadı ve kelepçeler cıvatada gıcırdadı. "Geldiğin için teşekkürler."

Jack, Johnny'nin yüzünden gözlerini ayırdı. Yüzü o kadar çökmüştü ki, sıska görünüyordu. "İyi olduğuna emin misin?"

"İyileşmeden önce daha da kötüleşecek." "Bu ne demek?"

"Hiçbir şey, dostum. Sadece laf olsun diye." Johnny'nin gözleri duvarda yukarı doğru kaydı ve tavana yakın bir noktada durdu. "Güneş battı mı?"

"Ne?"

"Hissedemiyorum."

Jack panik gibi bir şey hissetti. Kendini yabancı hissediyordu ve arkadaşının davranışlarında hiçbir mantık yoktu. Bir şeyler yapmak isteyen Jack, Miranda feragatnamesini inceledi. Tüm boşluklar doldurulmuştu: Johnny'nin adı, tarih.

"Şerif arıyordu," dedi Johnny. "Bunu imzalamamı istedi." "Sana soru sordu mu? Bir şey söyledin mi?"

"Sadece seni görmek istediğimi söyledim." Johnny'nin gözleri aynı duvardaki aynı noktaya kaydı. Jack de oraya baktı ama hiçbir şey görmedi. "Orası batı." Johnny'nin göz kapakları düştü ve başını eğerek Jack'e baktı. "Ne kadar süredir burada olduğumu söylemiştin?"

Jack soruyu görmezden geldi. "Avukatlarla konuşuyorum," dedi. "Ünlü isimler. Ağır toplar. Clyde masrafları karşılıyor, bu yüzden maliyeti dert etme. Ben birini bulana kadar sessiz kal."

"Clyde'a parasını saklamasını söyle." "Johnny..."

"Yarın buradan çıkacağım."

Jack geriye yaslandı ve kaşlarını çattı. "Bundan emin olamazsın." "Güneş battı mı?"

"Neden bunu sorup duruyorsun?"

Johnny aynı duvardaki aynı noktaya baktı. "Aşağıda mı değil mi anlayamıyorum."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bonnie Busby, yedi yıldır Raven County bölge savcısıydı. Ondan önce, yirmi yıl boyunca savcı yardımcısı olarak çalışmıştı. Elli bir yaşında, zinde bir kadındı ve haftada yetmiş saat çalışıyor, çok az para ve takdir görüyordu. Yine de işini seviyordu ve bu duygu siyaset, güç ya da mücadelenin getirdiği zevkle ilgili değildi. Bonnie, sade ve basit bir şekilde, kanun ve düzen savcısıydı. Adalet ve devletin gücüne inanıyordu. Onun için tatmin, bu gücü Raven County'nin iyi insanları için dünyayı daha güvenli hale getirmek için verimli bir şekilde kullanmaktan geliyordu — burada vurgu "iyi" kelimesindeydi. Ona kalsaydı, her katil, tecavüzcü, alkollü araç kullanan sürücü, yozlaşmış politikacı, sahtekar polis, hırsız, haydut, röntgenci, izinsiz giren, kundakçı, yaya geçidini kullanmayan ve çöp atan kişi, yasaların izin verdiği en ağır cezaya çarptırılırdı. Ama bu gerçekçi değildi. Altı savcı yardımcısı, yedi hukuk asistanı ve bir bütçesi vardı.

Zaman da bir sorundu.

Yargıç, Yüksek Mahkeme'nin dışındaki koridorda şerifin telefonunu cevapladı. Kızın annesinin, arabada karşılık verdiği için cezalandırmak amacıyla dört yaşındaki çocuğunu ilçe yolunun kenarına bıraktığı çocuk tehlikeye atma suçlamasıyla ilgili kapanış konuşmalarına bir ara kalmıştı. Çocuk, işe giderken oradan geçen bir barmen durup polisi arayana kadar çıplak ayakla ağlayarak orada durmuştu. Çocuk ölebilir, kaybolabilirdi; ve Bonnie bu saçmalığı kabul edemezdi.

Kapanış konuşmaları bir saat sürdü. Jüri ise bunun yarısı kadar sürede kararını verdi.

"Şerifi ara." Bonnie dosyaları düzeltti ve jandarmaların anneyi götürmesini izledi. "Beş dakika sonra orada olacağımı söyle."

Mahkeme binasının dışında, kimse Bonnie'ye yaklaşıp ona iki kez bakmazdı. Sonra her şey gözler ve odaklanma ile ilgiliydi. 1,5 metre boyunda olmasına rağmen, ondan önce görev yapmış altı bölge savcısından daha kararlı hareket ediyordu.

İnsanlar onun önünden çekiliyordu. Onu tanıyanlar içten bir saygıyla başlarını sallıyorlardı.

Mahkeme binasından iki blok ötede, şerif departmanı ve ilçe hapishanesinin bulunduğu binanın güvenli girişine döndü. Anahtar kartıyla dış kapıdan geçti. Ardından, manyetometreden geçti ve kayıt defterini imzaladı. "Şerif nerede?"

Üniformalı bir şerif yardımcısı onu başka bir kapıdan geçirdi, sonra onu labirentin derinliklerine götürdü. Neler olacağını kabaca biliyordu. Clyde Hunt'ı da tanıyordu. O iyi şeriflerden biriydi.

Şerifin ofisine on adım kala, en sert ifadesini takındı ve bu sadece Clyde için değildi. Ölmüş bir milyarder vardı, ki bu yeterince kötüydü, ama Johnny Merrimon da vardı ve bu, onun hiç ihtiyacı olmayan bir karmaşaydı. Raven County'yi haritaya koymasının üzerinden on yıl geçmişti, ama onun yetki alanındaki insanlar için sanki dün gibi geliyordu: *savaşçı, küçük şef*. William Boyd ile olan talihsiz ama anlaşılabilir kavga dışında, Johnny dikkat çekmemeye çalışmıştı ve o da bunu saygıyla karşılıyordu. Ama hala, ülkenin dört bir yanından ilgi çeken karanlık bir şöhrete sahipti. Bonnie, kasabasının dergilerde, kitaplarda veya gazetelerde yer almasını, televizyonda tekrar gösterilmesini veya haberlerde incelenmesini istemiyordu. Bu tür ilgiyi nefret ediyordu. İşleri karmaşıktırılıyordu.

"Willard." Her odaya girdiği gibi şerifin ofisine girdi ve Willard iplerle oynatılan bir kukla gibi ayağa kalktı.

"Bonnie. Zaman ayırdığın için teşekkürler. Kaptan Lee'yi tanıyorsun, benim iki numaramdır."

Tom Lee ayağa kalktı. Şerif departmanında ağır suçlar bölümünü yönetiyordu, keskin zekalı, samimi bir gülümsemeye sahip ve elini uzatan bir adamdı. Bonnie elini sıktı, ama bunun dışında nezaket sözlerini görmezden geldi. Masasının karşısındaki sandalyeye oturdu. "Ofisimden Clyde Hunt'ın da burada olduğunu öğrendim. O da bize katılacak mı?"

Şerif oturdu, Yüzbaşı Lee de öyle. "Dedektif Hunt'ın burada olması uygun olmaz."

"Tamam. Haklısınız. Beni bilgilendirir misiniz?"

Şerif de öyle yaptı, hikayeyi doğrusal, basit ve net bir şekilde anlattı. "Binlerce dönümlük bataklıkta o cesede rastlaması imkansız."

"Arazi onun. Sanırım araziyi iyi tanıyor."

"Arazisini görseydiniz, bunun önemsiz olduğunu anlardınız. Bazı yerlerde, yirmi fitten fazla göremezsiniz."

"Peki ya olay yeri?"

"Ceset, bel hizasında çimlerin içindeydi. Yaklaşana kadar neredeyse görünmezdi." "Boyd izinsiz girmiş miydi?"

"Avlanıyordu," dedi şerif. "Tıpkı geçen seferki gibi."

Kahretsin. Bonnie son seferi hatırladı. Davayı o yürütmüştü. "Senin teorin bu mu? Johnny bir keresinde Boyd'u korkutmaya çalıştı..."

"Kampı kurşun yağmuruna tutarak duygularını açıkça ortaya koydu."

"Sonra Boyd tekrar ortaya çıktı ve bu yüzden öldürüldü. Makul bir teori. Peki ya tanık?"

"James Kirkpatrick. Hâlâ konuşmuyor."

"Söylentilere göre katatonik."

"Bu doğru bir ifade."

"Doktorlar?"

"Ne zaman çıkacağı ya da çıkıp çıkmayacağı belli değil. Psikolojik bir sorun olduğunu söylüyorlar."

"Nasıl yani?"

"Bir tür duygusal travma. Orada ne olduysa."

Bonnie yine kaşlarını çatı. Tanıklar altın değerindeydi, ama ancak iletişim kurabiliyorlarsa. Olayı her açıdan değerlendiren Bonnie, başını salladı. "Bu yeterli bir neden değil..."

"Hadi ama Bonnie..."

"Sence bir adamın izinsiz girmesinden dolayı onu öldürür mü?"

"Adam daha önce izinsiz girmişse," dedi şerif. "Johnny'yi dört ay hapis cezasına çarptırmışsa." Şerif eğilip parmaklarıyla saymaya başladı. "Motif zayıf olabilir, ama var. Bu birincisi. Ölüm Merrimon'un arazisinde gerçekleşti. Bu fırsat, yani ikincisi." Başka bir parmağını bükerek devam etti. "Merrimon'un imkânı var..."

"Sözünü keseyim. Ölüm nedeni belli mi?"

"Ceset adli tabipte. Yarın ön sonuçları alabiliriz."

"Yarın mı?" Şüphe sesine ağırlık veriyordu, ama bunu saklamak için bir neden görmüyordu. "Bu çok erken. Hepsi."

"Bonnie, dinle..."

"Ölüm nedenini belirlemeden Merrimon'u suçlamak istiyorsunuz. Dalga mı geçiyorsunuz? En ufak bir hata bile yaparsanız, ortalık karıştıracak."

"Son iki saatte kaç tane telefon aldığımızı biliyor musun? Gazeteciler. Yatırımcılar. Belediye başkanı." Şerif sandalyesine yaslandı, sinirliydi. "On dakika önce özel bir jet indi. Görünüşe göre fon yöneticileri, emlak avukatları ve şansını denemek isteyen akrabalarla dolu. İşte lanet olası sirk. Yarın daha da kötü olacak."

Bonnie, şerifi göz kapaklarını indirerek inceledi. Willard Cline'ı çok uzun zamandır tanıyordu. Akıllı bir adamdı ve iyi bir şerif. Şu anda bir şey saklıyordu. "Neyi kaçırıyorum?"

Şerif Tom Lee'ye baktı ve Lee omuz silkti. "Tamam, Bonnie." Şerif sesini sabit tuttu. "Merrimon'u bende bırakırsan konuşacağına inanıyorum."

"Açıkla."

"Hapis hayatına pek alışamıyor. Aslında, bu çok basitleştirilmiş bir ifade. Johnny Merrimon, hapis hayatına tanıdığım herkesten daha kötü uyum sağlıyor. Bu psikolojik ve fiziksel bir durum, yoksunluk gibi ama bin kat daha şiddetli. Anlamak için görmeniz gerekir, ama bu derin ve gerçek bir durum. Kırk sekiz saat sonra, cam parçası gibi kırılacak."

"Clyde Hunt'ın oğlundan bahsediyoruz."

"Üvey oğlu."

"Önemli değil. Clyde bizden biri."

"Kimse bunu unutmuyor, ama aynı zamanda ölü bir milyarderden bahsediyoruz. Normal kurallar geçerli değil." Bir an durakladı. "İnsanlar, Johnny Merrimon'un neden ilk seferinde cinayete teşebbüs suçlamasıyla yargılanmadığını soracaklar."

"Çünkü Boyd bu suçlamaları yöneltmemizi istemedi." Savcı öfkeyle koltuğunun kenarına doğru eğildi. "Tanıklık etmeyi reddetti. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"Evet, biliyorum. Ama Raven County halkı bilmiyor. Yarın bu saatlerde, insanlar William Boyd'un ölmesi gerekip gerekmediğini soracaklar. Bunu engelleyebilir miydin diye merak edecekler."

"Lanet olsun, Willard."

"Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Çocuk Boyd'un kampını vurduğunda, adil bir karar verdin. Kurban ifade vermek istemedi, duruşma istemedi. Boyd Monako'da bir plajda olsaydı, kimse senin kararını sorgulamazdı. Ama o plajda değil. Yüzünün yarısı yenmiş bir şekilde bir masanın üzerinde yatıyor."

Bonnie koltuğuna geri yaslandı. Şerif haklı olmamalıydı, ama haklıydı. Para baskı, ilgi ve beklenti getiriyordu. Bonnie onu parçaladı,

tekrar bir araya getirdi. Ne yaparsa yapsın, kötü görünecekti. "Gerçekten çocuğun yaptığını mı düşünüyorsun?"

"Eminim." "Yüzde yüz mü?"

Şerif parmaklarını birleştirerek kule şekli yaptı. "O cesedi tesadüfen bulmuş olamaz."

Bonnie saatine baktı. Saat beşi geçmişti. "Adli tabibi acele ettirebilir misin?"

"Trenton Moore davayı üstlendi. Muhtemelen acele ettiremeyeceğim tek adli tabip o."

"Zor bir durum, Willard."

"Çocuk çökecek."

Bonnie düşünürken parmaklarıyla masayı tıklattı. Siyaseti sevmiyordu, ama siyaset gerçektir. Johnny bir keresinde Boyd'a ateş etmişti ve şimdi Boyd ölmüştü. Bir itiraf her şeyi temizler, sirk başlamadan önce onu durdururdu. "Hâlâ yetmez."

"Kırk sekiz saat. O pes edecek."

Cevap vermeye başladı, ama biri kapıyı çaldı ve onu kesintiye uğrattı. "Git buradan," dedi şerif. Kapı tekrar çalındı.

"Üzgünüm, Willard." Bonnie ayağa kalktı. "Başka bir şeyin yoksa, onu serbest bırakmalısın."

"Ne kadar daha fazla?"

"Ölüm nedeni. Tutarlı bir tanık. Daha iyi bir neden. Bunlardan biri veya daha fazlası yardımcı olabilir."

"Bonnie, bekle."

Şerif ayağa kalktı, neredeyse yalvarırcasına. Kapı tekrar çalındığında, sinirleri bozuldu. "Ne var lan? Ne?"

Kapı aralandı. Bonnie, üniformalı, kırıksık tenli, soluk mavi gözlü, beyaz saçlı bir şerif yardımcısının yüzünü gördü.

"Üzgünüm, Şerif. Rahatsız etmek istemem ama..."

"Ne var?" diye sordu şerif.

"Sadece düşündüm de, bilirsin. Savcı burada ve her şey..."

"Ne var dostum? Çıkar ağzındaki baklayı."

"Şey, burada Luana Freemantle diye biri var." Şerif yardımcısı başparmağıyla koridoru işaret etti ve özür diler gibi baktı. "Johnny Merrimon'un milyarder William Boyd'u neden öldürdüğünü bildiğini söylüyor."

* * *

Birkaç dakika içinde her şey değişti. Tutumlar. Beden dili. Bir dalga gibi yayıldı ve Jack bunu ilk fark eden oldu. "Bir şeyler oluyor." İşaret etti ve Clyde de ayağa kalktı. Camın ötesinde, insanlar alçak sesle konuşuyor ve onlara bakıyorlardı. Kimse gülümsemedi. Kimse Jack'in gözlerine bakmıyordu. "Bir terslik var."

Bonnie Busby bu gerçeği omuzlarında ve yüz hatlarında taşıyordu. Bir savaş gemisi gibi camın ötesindeki boş alana doğru ilerledi, şerifle son bir konuşma yapmak için durdu, sonra metal kapının ötesindeki lobide yerini aldı. Jack, Clyde'a baktı ve onun endişesini gördü. Clyde, bölge savcısını tanıyordu. Yüzünü tanıyacaktı. "Ne? Ne oldu?"

"Bekle."

Jack bekledi, ama bu zordu. Savcı kapıdan içeri girdiğinde, Clyde'a ve sadece Clyde'a baktı. "Johnny'yi William Boyd'un cinayetiyle suçluyoruz."

"Ciddi olamazsınız."

"Şerif kaçma riski olduğunu düşünüyor. Suçlamak için yeterli delilimiz var. Üzgünüm."

Jack bu sözleri yüzüne atılmış bir tokat gibi algıladı ve Clyde de aynı şekilde hissetti. Ağzı açık kaldı; gözlerindeki ışık söndü. "Bonnie, lütfen..." "Sana nezaketen haber veriyorum, Clyde. Daha fazlasını söyleyemem."

"Raven County Havaalanına az önce inen uçakla bir ilgisi var mı, söyleyebilir misin?" Bonnie'nin ağzı sıkılaştı ve Clyde anlayışla başını salladı. "Evet, bunu biliyorum. Büyük para. Büyük baskı."

"Hakkımda yanılıyorsun."

"Siyaset çok kirli bir iştir. Bu konuda yanılıyor muyum?"

Savcı Clyde'dan gözlerini ayırdı ve Jack'i sanki ilk kez görüyormuş gibi baktı. "Sen kimsin?"

"Johnny'nin avukatı."

"Hmmm."

Kadın küçümseyiciydi. Jack bundan hoşlanmadı.

"Üzgünüm, Clyde. Onun senin için bir oğul gibi olduğunu biliyorum."

"Oğlum *gibi* değil. Oğlum. O böyle bir şey yapmaz." Ağzı yine büzüldü. Onun gölgesinde küçücük kalmıştı. "Anlamama yardım et."

Camı, boş odayı seyretti. "Ne zamandır tanışıyoruz?"

"Yirmi beş yıldır."

"Bunca zaman boyunca, benim yalan söylediğimi, hile yaptığımı veya kirli politikalar uyguladığımı gördün mü?" "Bunu söylememeliydim. Hayır."

"O zaman söyle bana, Dedektif. Johnny sahip olduğu araziye seviyor mu?" "Sevdiğini biliyorsun."

"Onu çok sevdiğini söyleyebilir misin?"

"Çoğu kişiden daha fazla," dedi Clyde.

"İşte sorun da burada." Gözlerine baktı ve bakışlarını ondan ayırmadı.

"William Boyd onu elinden almaya çalışıyordu."

* * *

Jack için bu mantıklıydı. Luana Freemantle fakirdi. Boyd, Luana kazanırsa araziye satın almak için temyiz masraflarını karşılıyordu. Bunu da otuz milyondan çok daha ucuza yapabiliirdi. Luana satmak için ne kadar isterdi? On milyon mu? Bir milyon mu? Johnny, altı bin dönümlük bataklık ve taşlık tepeleri için gerçek parayı reddetmek kadar aptal olan tek kişiydi. Bunların hepsi daha büyük bir soruyu akla getiriyordu.

Boyd neden bu araziye istiyordu? Hush'u bu kadar özel kılan neydi?

Bu düşünceler Jack'i odanın sert kenarlarından uzaklaştırdı. Hush'ta, su kenarındaydı ve soğuk bir şey hareket ediyordu.

"Jack, beni duydun mu?"

Jack gözlerini kırptı ve Clyde'a odaklandı. Savcı gitmişti. Yalnız kalmışlardı. "Üzgünüm. Yorgunum."

"Adli tabibi görmeye gidiyorum. Geliyor musun?" "Sence yardımcı olabilir mi?"

"Bilmiyorum, ama Johnny'nin annesi eve gelene kadar iki saatten az vaktim var. O zamana kadar bazı cevaplar almak istiyorum."

"Sen git. Ben Johnny'yi görmem lazım."

"Konuşmasına izin verme."

"Konuşmasına izin vermeyeceğim."

Clyde tereddüt etti, kocaman elleri yumruk oldu. O da Johnny'yi görmek istiyordu. Jack bunu hissetti. "Onu sevdiğimi söyle," dedi Clyde. "Her şeyi düzelterek söyle."

"Söylerim."

"Ve Jack."

"Evet."

"Sen iyi bir arkadaşsın."

Jack başını salladı, ama Clyde çoktan arkasını dönmüştü. Adli tıpçı yardımcı olabilir miydi? Belki. Peki ya Johnny'nin annesi? Zaten bir kızını kaybetmişti. Bir çocuk daha kaybedip hayatta kalabilir miydi?

"Çavuş." Jack cama vurdu. "Müvekkilimi görmek istiyorum."

* * *

Johnny'yi üçüncü sorgu odasından çıkardıklarında, o zaten karanlıkta kalmıştı. Koridorlar gri tüneller, asansör aşağı, siyah bir şafttı. Onu oraya götürdüler, en alt kata ve en derin odaya, karanlığın ötesindeki karanlığa.

"Onun nesi var?"

"Geçen sefer de böyleydi. Takma kafana."

Johnny gardiyanları duydu, ama gardiyanlar neredeyse gerçek değildi. Dünya beton ve ağırlıktan ibaretti, kapının ötesinde hayatın soluk izleri vardı. Başını eğdi, ama hapishane bile kayboluyordu. Gardiyanların nefes alıp verişini, kelepçelerinin tıkırtısını, kapının kapanışını duydu. Ayağa kalktı, ama dengesizdi. Elleri kör bir adamın elleri gibi uzanmıştı. Gözlerini kapattı, betonu, kayayı, hiçbir şeyi hissetmedi.

"Merhaba."

Sesi bile griydi.

Bunun olacağını biliyordum.

Ama Hush'un sıcak ışığında daha kolay görünüyordu. Orada hareket hissedebiliyordu, dünyanın dönüşünü. Canlı canlı gömülmenin ne demek olduğunu unutmuştu.

"Sadece yarına kadar," dedi; ve bu söz zihninde yankılandı.

Yarın...

Keder...

Johnny güldü, ama gülüşü kırıktı.

Saniyeler çoktan saatlere dönüşmüştü.

* * *

Jack, çavuşla otuz dakika boşa harcadı. Sesini yükseltti, olay çıkardı. Sonunda şerif olaya müdahil oldu. "Burada ne yapıyorsun, avukat?"

Metal kapıdan yavaşça geçti ve acı dolu bir ifade takındı. Hoşgörüsüz ya da kızgın değildi. Sadece bitkin görünüyordu. Jack umursamadı. "Benim huzurumda olmayan bir şekilde müvekkilimi sorgulayamazsınız."

"Kimse müvekkilinizi sorgulamıyor. O, güvenli bir yerde yatıyor."

Bu Jack'i şaşırttı. İyi polis-kötü polis, sigara, parlak ışıklar ve video kasetler hayal etmişti. Sorun şu ki, ceza hukuku hakkında çok az şey biliyordu. O bir sayılar adamıydı ve şerif de bunu anlıyordu. Yumuşak gözlerinde, sessiz sesinde bunu görebiliyordu.

"Neden eve gitmiyorsunuz, Bay Cross? Hepimiz için uzun bir gün oldu."

"Sanırım müvekkilimi görmeliyim."

"Onu koruyucu tecrit altına aldım." "Ne?

Neden?"

"Uyum sağlayamıyor. Bu da onu kendisi ve başkaları için tehlikeye sokuyor."

"Bu saçmalık."

"Ancak karar tamamen benim takdirime bağlı. Arkadaşınız benim tek tutuklum değil."

"Ama..."

"Bu işte yenisin. Tamam. Anlıyorum. Bu sinir bozucu, ama olur böyle şeyler." Şerif bilgece kaşlarını çattı ve elini Jack'in sırtına koyarak onu kapıya doğru yönlendirdi. "Yarın tekrar gel, tamam mı? O zaman onu görebileceğinden eminim."

Bu nezaket Jack'in öfkesini söndürdü. Sırtını dönmüş, sessizce kapanan bir kapıya nasıl öfkelenebilirdi ki? Sessizlikte, yalnız başına, arkadaşını hayal etti. Gerçekten kendisi için bir tehlike miydi? Jack bunu göremiyordu. Ama başkaları için bir tehlike olabilir miydi? Jack bu konuda endişeliydi. Hayat, kötü bir yokuşun yanlış tarafındaydı. Johnny'nin hayatı. Jack'in hayatı. Arkadaşı hakkında bilmediği şeyler vardı. Kötü şeyler, belki. Rahatsız edici şeyler.

Şerifin ofisinden ağır adımlarla çıkan Jack, kimsenin olmadığı bir kaldırıma çıktı. Gökyüzü karanlıktı, ama tamamen değil. Arabalar yavaşça geçiyordu. Caddeyi geçen Jack, arabasına oturdu ve cep telefonundaki mesajları kontrol etti. İkisi, davayı değerlendirecek ama ücretleri konuşmak isteyen avukatlardan gelmişti. Yarın tekrar arayacaklardı. Üç mesaj, hukuk bürosundaki bir asistandan gelmişti. Biri Leslie Green'dendi. Mesaj basitti, ses boğuktu.

Beni ara Jack. Mümkün olduğunca çabuk ara.

Jack onu aramadı. Hikayeyi, ayrıntıları öğrenmek isteyecekti. Bir an için karşılığında ne teklif edebileceğini hayal etti, ama o saniye, soluk ten ve hareketlerin anıları kadar kendini nefretle doldurdu.

Jack motoru çalıştırdı, trafiği geçip şehrin doğu tarafına doğru sürdü. Hiç adli tıp kurumuna veya morga gitmemişti, ama eski hastanenin bodrumunda olduğunu düşündü. Bu konuda haklıydı. Tabelalar onu otoparktan acil servise, sonra bir koridordan aşağıya ve bej renkli küçük bir kapıdan geçirdi. Jack, tamamen rahatsız edici bir yer için zararsız bir renk olduğunu düşündü. Kapının ötesindeki merdivenler onu binanın derinliklerine, alçak tavanlı ve fırçalanmış beton zeminli bir koridora götürdü. İlk koridorda ışık loştu, ikincisinde ise daha da loştu. Koridorun ortasında, bir cam pencere beton blokları keserek, ötesinde cesetlerin soğuk ve sessiz bir şekilde tutulduğu küçük metal kapılardan oluşan bir duvar ortaya çıkardı. Jack yürürken o sessizliği hissetti.

On sekiz küçük kapı.

Onları saydı.

Kaç ceset?

Bu yüzden ceza hukukundan uzak durmuştu, çünkü çok gerçek ve çok kalıcıydı: Ölüm ve hapis, bu tür şeylerin her zaman dayandığı umutsuzluğun temelleri.

Jack, buzdolapları geride kalıp ikinci sıra pencerelerden beyaz ışık sızarken hissettiği dehşetten utanarak, tek başına olmasına rağmen küçük bir titremeyi bastırdı. Ahşap bir kapının üzerinde bir tabela vardı ve Raven County adli tıp kurumunun ofisi olduğunu duyuruyordu. İçeri giren Jack, diğerleri gibi bir ofis buldu. Kapalı kapılar ve dosya dolapları, sekreterler ve asistanlar için alanlar vardı. Tek gerçek fark kokuydu. Jack, bunun mumyalama sıvısından mı yoksa açıkta kalan organlardan mı geldiğini bilmiyordu.

"Merhaba?"

İşıklar tüm odada parlak bir şekilde yanmasına rağmen kimse cevap vermedi. Masaları ve dağınık ofisi geçerek ilerleyen Jack, bir n odaya açılan açık bir kapı ve onun ötesinde masalar, kavanozlar ve odaklanmış ışıkların bulunduğu ikinci bir kapı keşfetti, ancak bunların hepsi Jack'in gözünde bulanıklaşmıştı.

Cesedi görmezden gelememişti.

Ceset metal bir masanın üzerinde yatıyordu, derisi morluklar veya kirden dolayı rengi değişmişti, karnı açılmıştı, bazı organlar dışarı çıkmış, bazıları ise hala içindeydi. Bir tartıda karaciğer, diğerinde ise kalbe benzeyen bir şey gördü. Ceset ve metal masanın ötesinde, oda daha fazla masa ve başka aletlerin olduğunu ima eden yeşilimsi bir karanlığa dönüşüyordu. Hunt, loşlukta oradaydı. Adli tıp uzmanı Trenton Moore da oradaydı. Tartışıyorlardı.

"Burada olamazsın, Clyde..."

"Oğlumdan bahsediyoruz. Bilmeye hakkım var..."

Jack için sesler neredeyse duyulmuyordu. Onun dünyası et ve deriden, açık göğüs kafesinin soluk grisiydi. Bakışlarını başka yere çevirmek istedi, ama yapamadı. Kafatasının üst kısmı çıkarılmıştı. Bir kol imkansız bir açıyla bükülmüştü. Kaburgalar parçalanmış görünüyordu.

Tanrım...

Çocukluğundan kalma, neredeyse unutulmuş bir alışkanlıkla haç işareti yaptı. O masada yaşamın gizemi yoktu, sadece kaslar, tendonlar ve mermer gibi yağlar vardı. Yüzün çoğu yoktu. Kokusu sıvı gibiydi.

Geriye doğru sendeleyerek, Jack duvar boyunca yolunu buldu ve manzarayı tamamen gizleyen bir masaya ulaştı. Ellerini soğuk metale koydu ve sadece ağzından nefes almaya çalıştı, parçalanmış kemikleri, etin çiğnenip koparıldığı ve yırtıldığı yerleri görmemeye çalıştı. On saniye geçti. Beş saniye daha.

Sakin ol, diye düşündü, ama olamadı. Eğimdeydi ve eğim onu aşağı çekiyordu. Şehir içi yolculukta bunu hissetti: ışıklar, aynalar ve gölgeli binaların bulanıklığı. Jack kalbindeki soğukluğu açıklayamadı, ama bunun şimdiye kadar tanıdığı en gerçek duygu olabileceğini düşündü.

Mahvolmuş beden.

Zor sorular.

Kendi binasına vardığında, apartman kapısı kilitlenene ve etrafındaki dünya sessizleşene kadar merdivenleri üçer üçer çıktı. Uzun saniyeler boyunca karanlıkta durdu, sonra şehir caddesine baktı. Arabalar hareket ediyordu, ama normaldi. Gece sadece geceydi. Tek bir lambayı yakıp, Jack hızlıca içtiği bir içki doldurdu. Kendine bir açıklama geleceğini, Trenton Moore'un sıkı çalışmasının haklı olduğunu ve Boyd'un ölümünün nedenlerinin sonunda bir şekilde mantıklı olacağını söyledi; ama Jack buna inanmıyordu.

Hush'ta korkunç bir şey hareket ediyordu.

Uzun süre bu düşünceden vazgeçmeye çalıştı, ama Johnny de haklı değildi. Yalan söylüyordu, sır saklıyordu. Jack bir bardak daha içmeyi düşündü, ama bunun yerine Leslie Green'i aradı ve ona gelmesini söyledi. O onu kullanacaktı, o da onu kullanacaktı, ama sorun değildi. Morgda gördüklerinden sonra Jack'in yumuşak, insani ve gerçek birine ihtiyacı vardı; sıcakkanlı birine ihtiyacı vardı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Hunt şafak sökmeden uyandı ve ilk hissettiği duygu rahatlamaydı. Yanındaki yatakta Johnny'nin annesi nihayet uykuya dalmıştı ve Hunt bunun için kelimelerle ifade edilemeyecek kadar minnettardı. Katherine ile geçirdiği gece zorlu geçmişti. Tek oğlu cinayet suçlamasıyla karşı karşıyaydı ve Clyde hiçbir garanti verememişti. Ağlaması acımasızdı, ardından gelen öfke ise mantıksızdı.

Katherine, Clyde'ın bu durumu düzeltmesini istiyordu. Clyde bunu yapamazdı.

Aşırı dikkatli hareketlerle Clyde yataktan kalktı ve karısı hala uyurken ayaklarının üzerinde durabildiğine sevindi. Karısının dinlenmeye ihtiyacı vardı ve onun da düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. O gün diğer günlerden daha önemli olacaktı. Mümkün olan en iyi avukatı bulmalıydı. Para bulmalı, adli tabip ve bölge savcısıyla tekrar görüşmeliydi. Johnny'yi de görmesi gerekiyordu, ama en çok da hayatta kalan James Kirkpatrick ile konuşmak istiyordu. Hızlı cevaplar bulunacaksa, Hunt onları orada bulacaktı. Belki Kirkpatrick bir şeyler biliyordu. Belki de katil oydu.

Odadan çıkıp koridorda giyinen Hunt, kahve yaptı ve bir fincanı ön verandaya götürdü. Orada sessiz sokağı, soluk çimlerin üzerindeki çiyleri izledi.

Kapının arkasında bir gazete bekliyordu. Clyde onu görmek istemiyordu.

Bir fincan kahve içtiği süre boyunca, gazetenin bulanık görüntüsüne baktı, orada öylece durmasından nefret etti. Plastikle sarılmış basit bir kağıt parçasıydı. Ama polisler konuşmuştu ve bu, Johnny'nin birinci sayfada olduğu anlamına geliyordu. Hunt bunu biliyordu.

Son yudumu içip içini çekti ve verandadan indi. Yürüyüş yolu beyaz çakıldan yapılmıştı, kapı da aynı renge boyanmıştı. Kapı sessizce açıldı ve Hunt gazeteyi almak için eğildi, mutfığa girene kadar katlamayı açmamayı bekledi. Manşet üç inç büyüklüğündeydi.

MİLYARDERİN ÖLÜMÜNDEN DOLAYI "KÜÇÜK ŞEF" TUTUKLANDI

Johnny'nin iki fotoğrafını yan yana yayınladılar. İlki on yıl öncesine aitti, Johnny'yi ülkenin bir ucundan diğer ucuna ünlü yapan o ikonik fotoğrafı. On üç yaşındaydı, yüzü çilek suyu ve külle lekeliydi, göğsü kan, tüyler ve çingiraklı yılan çingiraklarıyla kaplıydı. Yetişkin adamlar onu arabadan çıkarırken, yanında kurtardığı kız vardı.

Tiffany Shore.

Hunt hatırladı.

İkinci fotoğraf, Johnny'nin William Boyd'un kampını vurduktan sonra çekilmiş bir sabıka fotoğrafıydı. Fotoğrafta, aynı elmacık kemikleri, siyah saçları ve anlaşılmaz gözleri vardı. Gülümsemiyordu ve tehlikeli görünüyordu.

"Lanet olsun."

Hunt bu fotoğrafları nefret ediyordu çünkü Johnny'yi zarar görmüş ve yetenekli biri gibi gösteriyorlardı, özellikle de Boyd'a yapılan ilk saldırı göz önüne alındığında. İlk iki paragraf bu geçmişten ve rahatsız edici bir şekilde gerçeklerden kopuk görünen savcıdan bahsediyordu. İnsanlar, uyarı işaretlerinin gözden kaçırılıp kaçırılmadığını veya görmezden gelinip gelinmediğini ve Johnny daha ağır bir suçlamayla karşı karşıya kalmış olsaydı William Boyd'un hala hayatta olup olmayacağını merak ediyorlardı. Bu tür sorular kaçınılmazdı; bu, olayların doğası gereğiydi. Bunun ötesinde, muhabirin elinde pek bir şey yoktu. Ama elindekini iyi kullandı.

Johnny'nin arazisinde

bulunan ceset. Batakılıkta

yapılan insan avı.

Clyde makaleyi daha dikkatli bir şekilde tekrar okudu. Luana Freemantle'dan veya olası bir cinayet nedeninden bahsedilmiyordu. Bu, şüpheyi yer bırakıyordu ve her türlü şüphe iyiydi.

Hunt sessizce hareket ederek Katherine'i kontrol etti, sonra telefonları kapattı ve yatak odasındaki tüm perdeleri çekti. Odanın loş ve sessiz olmasını istiyordu, çünkü ne olacağını biliyordu. Muhabirler sokağa kamp kuracaklardı. Telefon durmadan çalacaktı. Bu sadece an meselesiydi.

Ön kapıyı kilitleyen Hunt, gazeteyi de yanına aldı.

İlk durağı hastaneydi ve çok yakındaydı. Ağaçlıklı caddelerden bir mil kadar ilerledikten sonra dört şeritli yolu geçip tıp bölgesine girdi, yüksek binaların gölgesinde mantar gibi çoğalan ofisleri, klinikleri ve eczaneleri geçip gitti. Otoparka park ettikten sonra Hunt, resepsiyondan bir kat yukarıdaki hastaneye giden bir köprüden geçti. Merdivenlerden aşağı indi, rozetini gösterdi ve kiraz ağacından yapılmış masanın arkasında oturan yuvarlak yüzlü kadına sorularını sordu.

"James Kirkpatrick," dedi. "Hangi doktor ve hangi oda?"

Anahtarlar tıkırdadı ve kadın, "Ah. Yedinci kat" dedi.

Clyde bu cevabı hiç beğenmedi ve kaşlarını çatı. "Yedinci mi? Emin misiniz?" "Psikiyatri, güvenlikli. Dr. Patel."

Hunt resepsiyoniste teşekkür etti, sonra asansöre doğru yürüdü.

Psikiyatri, güvenlikli...

Kirkpatrick intihar gözetimindeydi.

* * *

Hunt, Dr. Patel'i bulmak için asansörde otuz saniye ve kilitli bir kapının önünde beş dakika harcadı. "Özür dilerim, özür dilerim." Doktor arkadan geldi, bir elinde kahve, diğerinde bagel vardı. "Burada olduğunuzu söylediler. Sadece kafeterya." Kahvesini, bagelini ve anahtar kartını dengelemeye çalışarak sağ elini Hunt'a uzattı. "Vijay Patel. Tanıştığımıza memnun oldum."

Hunt uzattığı eli sıkı. "Daha önce tanışmıştık. Atlayan çocuk."

"Doğru, doğru. Elbette. Dört yıl önce. Genç. James Kirkpatrick için mi buradasınız?" Kapının yanındaki siyah kutuya kartını salladı. Kapı açıldığında, başını sola eğdi ve kapıyı ayağıyla tuttu. "Ofisimde konuşabiliriz. Konuşurken yemek yememin sakıncası var mı?"

Ofiste, Dr. Patel, dolup taşan masanın iş tarafına oturdu. Kahve ve simit için yer açtı; Hunt ise adamı ölçmeye çalıştı. Kırklı yaşların başında, açık kahverengi tenli ve şakaklarında hafif gri saçları vardı. Kalın gözlükleri ortalama bir burun üzerinde duruyordu. Alnı dardı, çenesi yumuşaktı. Genel olarak hoş bir izlenim bırakıyordu. Hafif bir şaşkınlık. Rahat bir gülümseme. Hunt'ın adam hakkında zaten bildikleriyle uyumlu görünüyordu. İlçe için çalışıyor ve ilçe maaşı alıyordu, ama diplomaları Davidson, Duke ve Harvard'dandı. Ya cömert biriydi ya da klasik bir başarısızdı. Hunt *cömert olduğunu* düşünüyordu.

"Dağınıklık için özür dilerim. Kızım yaz liginde hokey oynuyor.

Ben de yardımcı koçum."

Bu sözleri spontane olarak söyledi, ama Hunt'ın teorisini doğruladı. "James Kirkpatrick hakkında bilgiye ihtiyacım var. Bana söyleyebileceğiniz her şeyi."

Doktor arkasına yaslandı ve ayağını açık bir çekmeceye koydu. "Kirkpatrick'in ilçeyle ilgili bir mesele olduğunu sanıyordum."

Hunt değerlendirmesini değiştirdi. Cömert, evet. Aptal, hayır. "Gazeteyi okudunuz mu?" Patel masadan bir gazete aldı. Johnny'nin yüzü. Birinci sayfa.

"O zaman neden burada olduğumu biliyorsunuz."

"Şerif gelebileceğinizi söyledi. Aileniz için üzgünüm. Johnny'nin kız kardeşi öldüğünde burada değildim, ama sizin bu olaya karıştığınızı ve çocuğun annesiyle evlendiğinizi biliyorum. Bunun iyi bir şey olduğunu hep düşünmüşümdür. Harabelerden doğan umut. Yeni bir başlangıç."

"İyi bir şeydi. Hâlâ da öyle." Hunt durakladı, masanın karşısındaki adamın ruh halini ölçmeye çalışıyordu. "Şerif benimle konuşmamanı söyledi mi?"

"Senden uzak durmanın benim için en iyisi olacağını söyledi." "Ama yine de buradayız."

Patel gülümsedi. "Benim için aile her şeyden önce gelir, ister benim ailem olsun, ister başkasının. Kızım hapse atılsaydı, onu çıkarmak için her şeyi yapardım. Peki, Dedektif." Patel kahvesinden bir yudum aldı. "Size ne söyleyebilirim?"

"Teşekkürler Doktor. Bu tutumunuzu takdir ediyorum. Bay Kirkpatrick intihar gözetiminde mi?"

"Evet."

"Nedenini söyleyebilir misiniz?"

"Bay Kirkpatrick acil serviste intihar etmeye çalıştı." "Nasıl?"

"Neşterle," dedi Patel. "Bir memur onu zamanında durdurmayı başardı." "Sakinleştirici verildi mi?"

"Eğer sorunuz buysa, bilinci açık." "Onu görebilir miyim?"

"İsterseniz uzaktan görebilirsiniz. Onu heyecanlandırmak istemem."

Hunt, Patel'i ikinci bir güvenlik kapısına kadar takip etti, sonra temizlenmiş bir koridordan aşağı indi. Hunt'ın hayal ettiğinden daha sessizdi. Güvenlik koğuşunun bazen kaotik olabileceğini biliyordu. "Koridorda kalacağız." Patel kapalı bir kapının önünde durdu. Hunt, küçük bir pencereden bir yatak ve kelepçeleri gördü. "Anlaştık mı?"

Hunt başını salladı ve doktor kapıyı açtı. İçeride Kirkpatrick sırt üstü yatıyordu, ayak bilekleri ve bir bileği kelepçelenmiş, kırık kolu ise ağır bandajlarla sabitlenmişti. Gözleri açıktı ve ağzı hareket ediyordu. Birkaç saniye arayla seğiriyordu. "Konuşuyor mu?" diye sordu Hunt.

"Arkadaşının ölümü hakkında, hayır."

Hunt uzun saniyeler boyunca onu izledi. Kirkpatrick gözlerini kırpmadı. Gözleri kan çanağı gibiydi ve yaşlıydı. Çatlamış dudakları hareket etmeye devam ediyordu. "Uzun zamandır böyle mi?"

"Bütün gece."

"Ne diyor?"

"Bir tür özür, ve gördüğüm en çaresiz şeylerden biri, aynı kelimeleri tekrar tekrar söylüyor, şerif onu buraya getirdiğinden beri tek söylediği şey bu."

"Bataklıkla ilgili bir şey yok mu?" "Hayır."

Hunt, kapının düzlüğünü bozacak kadar eğildi. Kirkpatrick'in hareketleri spazmodik ve düzensizdi. Başı bir yandan diğer yana sallanıyordu. Yüzündeki çizikler merhemle parlıyordu. "Tam olarak ne diyor?"

"Gerçekten çok üzücü." Dr. Patel kollarını kavuşturdu ve kapı çerçevesine yaslandı. "Zavallı adam annesini öldürdüğünü düşünüyor."

* * *

Hunt on dakika daha kaldı, aynı soruları sordu ve aynı cevapları aldı.

Hayır, hasta bataklıktan bahsetmemişti.

Ve hayır, Dr. Patel yakın gelecekte iyileşip iyileşemeyeceğini bilmiyordu.

"Bir kristal vazo düşünün, Dedektif. Şimdi onun yüksekte düştüğünü hayal edin. Belki yeniden birleştirilebilir, belki de edilemez. Bunu sadece zaman ve çaba gösterebilir."

Hunt iki kez daha denedi, ama doktor Boyd'un ölümünden, Johnny'den veya Kirkpatrick'in zihninin parçalanmasının nedeninden habersizdi.

"Fiziksel olarak durumu kabul edilebilir. Geri kalanı..."

Patel avuçlarını gösterdi ve Hunt hayal kırıklığını yuttu. "Teşekkürler, Dr. Patel." Kartını uzattı. "Arka yüzünde cep numaram yazıyor. Herhangi bir değişiklik olursa beni arayın. Herhangi bir şey olursa."

Hunt yedinci kattan asansörle bodrum katına indi ve tanıdık koridorları takip ederek adli tıp doktorunun ofisine gitti. Kapı kilitliydi, arkasında karanlık bir alan vardı.

"Lanet olsun."

Hunt kapı kolunu salladı, sonra saate baktı. Saat yedi. Çok erken. Cep telefonunu çıkarıp Trenton Moore'u evinden aradı. Cevap yoktu. Cep telefonuna da cevap yoktu. "Trenton. Ben Clyde Hunt. Saat erken. Özür dilerim. Lütfen mümkün olduğunca çabuk beni ara."

Hunt içeriden bilgi almak istiyordu, ancak uzun yıllara dayanan tecrübesinden Trenton Moore'un hem tehditlere hem de yalvarışlara kötü tepki verdiğini biliyordu. O

vicdanına göre yardım etmek ya da etmemek. Clyde, bir erkekte bu özelliği ilk kez sevmemişti. Ağaçları sallamak, duvarları yıkmak istiyordu.

Bir sonraki aramasını Jack Cross'a yaptı ve Jack ikinci çalınıştta cevap verdi. Ses tonu uyanık ve hazırdu. "Jack, ben Clyde. Buluşabilir miyiz?"

"Tabii ki. Ne zaman, nerede?"

"Şerifin ofisi. Yirmi dakika sonra. Johnny ile konuşma zamanı geldi."

* * *

Jack telefonu yerine koydu ve paltosunu giydi. Zaten erken çıkmayı planlıyordu. Tek bir sorun vardı.

"Leslie?"

Jack, kısmen açık olan banyo kapısını çaldı. Kapıyı tamamen açarak, ellerini ceplerine soktu ve lavabonun yanında durdu. Leslie duştta idi. Camdan gülümsedi. "Girin."

Jack başını salladı. "Gitmem gerek."

"On dakika."

Jack cazip geldi. Dün gece geldiğinde, beklediği gibi hiçbir garip durum ya da karşılıklı bir şey olmadı. Kot pantolon ve bot giymişti; ve loş ışıktta yüzü, Jack'i gördüğü anda yumuşamıştı. Onu öpmesine neden olan şeyin sevgi olduğunu düşünmek istiyordu, ama içten içe gerçeği biliyordu. O, perişan ve sarsılmıştı, erkeklikten eser yoktu.

Kadının yüzünde gördüğü şey acıma duygusuydu. Şimdi bile bunun izlerini görüyordu.

"Dinle, Jack." Kendini bir havluya sardı. "Boyd öldü, bu yüzden ortakların artık sana ihtiyacı yok. Bu da senin konumunu biraz zayıflatıyor. Anlıyor musun?" Jack başını salladı ve kadın ona yaklaştı. "Hapishaneye mi gidiyorsun?"

"Dedektif Hunt ile buluşacağım."

Aşağı baktı, sonra mavi gözlerini gösterdi. "Beni sonra arar mısın?" Jack başını salladı. "Dün gece hakkında..."

"Bunu konuşmamıza gerek yok."

"Sadece sen... Bilmiyorum. Gerek yokken bile naziktin."

"Bu seni şaşırttı mı?"

"Evet."

"Kadınlar bunu yapabilir, biliyorsun. Bir erkeği şaşırtabilir."
Kravatını düzeltti, yakalarını düzeltti. Jack acıma bekledi, ama yoktu.
"Johnny'yi hiç sormadın."
"Zamanlama yanlıştı."
"O zaman neden geceyi benimle geçirdin?"
Ona yaslandı, yanağına öptü. "Kendine biraz güven."

* * *

Biraz kendine güven. Bu, günü daha az kasvetli hale getiren hoş bir düşünceydi. Leslie'ye hayatını emanet eder miydi? Hayır. Ama bu beklenmedik nezaket umut vericiydi. Belki gün sürprizlerle dolu olacaktı. Belki şerif de öyle olacaktı.

Arabayı kullanmayıp, Jack dört blok yürüyerek hapishaneye gitti. Sabah garip bir şekilde serindi, gökyüzü gri bulutlarla kaplıydı. Etrafındaki kaldırımlar boştu. Pencere camları, aynı alçak gökyüzü gibi, sessizliği yansıtıyordu. Hapishaneden bir blok ötede trafik yoğunlaşmaya başladı. Adliye binası da aynı bloktaydı. Şerifin departmanı ve bir düzine farklı hukuk firmasının ofisleri de öyle. Jack, polis arabaları, polisler ve evrak çantaları olan adamlar gördü. Hukuk alanında çok yeniydi, bu yüzden hiçbir şey tanıdık gelmiyordu, ama hareketlilik doğru geliyordu: adliye binası ve hapishane, her ikisine de hizmet eden erkek ve kadınların sabahın erken saatlerindeki telaşı.

Clyde Hunt kaldırımında, işaretsiz bir devriye arabasının yanında volta atıyordu. Jack yaklaştığında Hunt ona bir kahve uzattı ve kısa bir günaydın dedi. Jack'e yorgun göründü, tıraşlıydı ama solgun teni ve cam gibi gözleri uykusuz bir gece geçirdiğini gösteriyordu. "Haber var mı?" diye sordu Jack.

"Adli tabip için henüz çok erken ve tanık... yıkılmış durumda. Şerif departmanındaki üç farklı arkadaşımı aradım, ama sessiz kalmamız gerektiği söylendi. Kimse şerifin karşısına çıkmaz."

Jack kahvesinin kapağını açtı. "Kırılmış derken..."

Sözünü yarım bıraktı, ama Hunt anladı. "Kirkpatrick, Batı Virginia'nın kömür bölgesi kökenli, zengin bir adam, kendi çabalarıyla bu noktaya gelmiş. Madencilik acımasız bir hayat; o bölgede derin, lanet olası çukurlar var. O madenlerin çoğu, bir adamı otuz yaşına gelene kadar mahveder. Sıfırdan başlayıp zengin olmak." Hunt'ın gözleri parladı. "Belki milyonda bir kişi bunu başarabilir." Kahvesini dokunmadan arabaya koydu. "Orada bir şey oldu Jack. O bataklıkta bir şey oldu ve bu, güçlü bir adamın zihnini bozacak kadar kötüydü."

"Belki de zaten çökmüştü."

Hunt hapishaneye gözlerini kısarak baktı.

"Belki." "Belki de katil Kirkpatrick'tir."

"Bunu düşündüm. Şerif düşünmez." "Çünkü onun adamı var."

"Öyle bir şey, evet."

Jack, Hunt'ın bakışını takip etti. Hapishane, sertleştirilmiş kapıları ve pencereleri yarık olan altı katlı beton bir binaydı. Yanında, adliye binası bile küçük görünüyordu. "Ziyaret saatleri birine kadar."

"Ben polisim. Sen onun avukatımsın."

Jack, Hunt'ın orada olmasına sevindi ve başını salladı. "Tamam. Hadi gidelim."

Giriş salonunda Hunt silahını çelik bir kutuya kilitledi ve camın arkasındaki memura Johnny Merrimon'u görmek istediğini söyledi.

"Adınızı alabilir miyim?"

Hunt her iki ismi de verdi.

"Ziyaret nedeni." "Avukat-müvekkil görüşmesi."

Hunt özel bir dil kullanıyordu ve Jack'e bu bir dans gibi görünüyordu. Hunt gardiyanı tanıyordu; gardiyan da Hunt'ı tanıyordu. Yine de her ikisi de birbirlerine yabancıymış gibi davranıyordu. Vücut dilleri sert, sözleri kesik kesikti. Beklenmedik ve kötü bir şekilde sona erdi. "Üzgünüm efendim. Bu sabah ziyaretçi kabul edilmiyor."

"Ne? Neden?"

"Kapatma var. Şerifin emri."

Hunt, gardiyanın arkasını, sonra parmaklıklı kapıları ve sessiz koridorları süzdü. Ortam sessizdi, gardiyanlar rahattı. "Sana inanmıyorum."

"Dün gece bir kargaşa çıktı." "Ne tür bir kargaşa?"

"Üzgünüm efendim. Kimse içeri giremez. Kimse dışarı çıkamaz. Size söyleyebileceğim tek şey bu.

Beklemek isterseniz bekleyebilirsiniz."

Plastik sandalyelerin olduğu yeri işaret etti ve Hunt öfkелendi. "Ne kadar süre bekleyeceğim?"

"Şerif izin verene kadar."

Hunt öfkeli sözlerini yuttu, ama elleri titriyordu. Silahını alıp çıkışta durdu ve geriye baktı. "Bunun saçmalık olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Jack ne demek istediğini anlamadı. "Eğer bir tecrit varsa..."

"Kapatma falan yok. Şerif bizi dışarıda tutuyor. Bu eski bir numara."

"Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Zaman," dedi Hunt. "Johnny ile baş başa vakit geçirmek istiyor."

* * *

İki kat aşağıda zaman yoktu. Işıklar yanıp sönüyordu. Önemli değildi. Johnny duvara bakıyordu, ama neredeyse göremiyordu. Yere dokundu; hiçbir şey hissetmedi. Bu izolasyonun ağırlığı altında, endişesi daha da arttı, baş ağrıları, huzursuzluğu, göğsündeki gerginlik de öyle. Johnny kendini yukarı çekti, avuç içleri duvarlarda kayıyordu, kalp atışları düzensizdi. Yutkunmaya çalıştı. Nefes alamıyordu.

*Bunu daha önce de
yaptın. Yapabilirsin.*

Bu sözler kafasında yankılanıyordu. Bir köşeden diğerine doğru yolunu bulmaya çalıştı.

Oda, hayattan yoksun bir kutu, sevdiği şeyleri ondan çalan bir delikti.

*Hiçbir şey sonsuza
kadar sürmez.
Hiçbir şey kalıcı
değildir.*

Bunun bir yalan olduğunu düşündü, ama grinin içinde ayak sesleri duyuldu. Metal bir ses çıktı. "Konuşmaya hazır mısınız?"

Johnny bunun şerifin sesi olduğunu söyledi kendine. Ses gelip gitti. Uzak dalgalar gibi. Johnny başka bir köşeyi döndü; sert gözler, yaşlı bir adamın yüzü gördü.

"Hiçbir şey..." Öksürdü ve kusmuk tadı aldı. "Söyleyecek hiçbir şeyim yok."

"Benimle konuşana kadar bu odadan çıkmayacaksın." Johnny durduğu yerde sallandı. "Konuş, evlat. Seni duyamıyorum."

Johnny yüzü aradı ve gülmeye başladı.

Konuş, diye düşündü.

Zaten bağıırıyordu.

* * *

Şerif tekrar geldiğinde, Johnny hücrede 967 kez dolaşmıştı. Saymıştı. Altı adım, sonra dört. Altı ve dört.

Boşluk. Tabut.

Metal tekrar kazındığında, havanın hareket ettiğini hissetti ve bununla birlikte ter, ten ve kahve kokusu geldi. Johnny olduğu yerde sallandı. Hiçbir şey bu kadar güzel kokmamıştı ve o an için bu gerçektir — bildiği en gerçek şeydi

daha önce hiç bilmediği en gerçek şeydi — sonra metal tekrar sıyrıldı ve Johnny boşlukta yalnız kaldı. Dilini ısırdı ve kendini çimdikledi. Kasları ağrıyana kadar titredi, sonra gözlerini kapattı ve hücresinin şeklini adımladı.

Bin yüz kez. İki bin kez.

Bir noktada, farkında olmadan durdu. Uyandığında, hala ayaktaydı. Kaç kez saymıştı? Bilmiyordu ve bu da başka bir kayıptı.

Yine odada dolaşmaya başladı ve sessizlikte mırıldandı.

Bir...

* * *

Hunt ve Jack kaldırımında yürürken adli tabip aradı. "Clyde, ben Trenton Moore. Mesajını aldım."

"Trenton, şükürler olsun." Clyde, sivil polis arabasının yanında duran Jack'e başını salladı. "Bunun için teşekkür ederim."

"Henüz teşekkür etme. Bu senin davan değil. Ayrıntıları konuşamam."

Clyde'in eli telefonda sıkıştı. "O zaman neden arıyorsun?"

"Çünkü seni on beş yıldır tanıyorum. Çünkü sen istedin."

Hunt gözlerini kapattı ve burnunun köprüsünü sıktı. Trenton'un arkadaşı olduğunu ve aslında bu tür şeyler için kurallar olduğunu kendine söyledi. Önemli değildi. "Bundan daha fazlasına ihtiyacım var."

"Biliyorum." "O

zaman konuş

benimle."

Hatta bir sessizlik oldu. Trafik sesleri. Hafif bir müzik. "Saat ikide savcının ofisinde Bonnie ve şerifle buluşacağım. Katılman senin yararına olur."

"Bonnie buna asla izin vermez."

"O zaman bittiğinde orada ol."

"Saat ikide. Tanrım, Trenton. Bu yarım gün demek."

"Chapel Hill'de bir seminer veriyorum. En erken o zaman dönebilirim."

Hunt hapishaneye baktı, şerifi ve uzun saatleri, neredeyse oğlu sayılabilecek çocuğu düşündü. "Haber iyi mi, kötü mü?" Yine bir sessizlik oldu. "On beş yıl, Trenton. Sen kendin söyledin."

Telefonun diğer ucunda bir iç çekiş duyuldu. "Bu dışarı sızarsa, bu telefon görüşmesinin hiç gerçekleşmediğini inkar edeceğim."

"Tek ihtiyacım olan sonuç."

"Söz veriyor musun?"

"Evet, Trenton. Lütfen."

Son bir, korkunç sessizlik. "Oğlunun o adamı öldürdüğü mümkün değil."

* * *

Bağlantı kesildiğinde, Trenton Moore telefonu yanındaki koltuğa koydu ve bu telefon görüşmesi yüzünden kovulup kovulmayacağını ciddi ciddi düşündü. Şerif dar görüşlü bir adamdı, savcı ise kurallara çok önem veriyordu. Her ikisi de, aslında ciddi bir protokol ihlali olan bu olayın duyulması halinde büyük bir tepki gösterebilirdi. İletişim zinciri. Gözaltı zinciri. Bu kavramlar birbirinden çok da farklı değildi.

Öncelik davaydı: onun kutsallığı, bütünlüğü.

Ama Clyde Hunt bir arkadaştan daha fazlasıydı. O, ikonik bir kanun adamı, dürüst bir insan ve hayranlık duyulacak bir adamdı. Trenton, Raven County'ye ilk geldiğinde — zayıf, miyop, ihtisasını yeni bitirmiş bir adam — Hunt, onun peltek konuşmasını, kadınsı tavırlarını veya kendine özgü mizah anlayışını gülünç bulmayan birkaç kişiden biriydi. Diğer polisler kaba ve acımasız davranmışlardı, ama Clyde öyle değildi. On beş yıl sonra, arkadaş oldular. Ayda bir kez akşam yemeği yiyorlar, ara sıra sabahları kahve içiyorlardı.

Trenton radyonun sesini açtı, eyalet otoyoluna girdi ve kuzeye doğru ilerledi.

Clyde için çok şey feda
edebilirdi. Belki de az önce
feda etmişti.

Trenton'un Chapel Hill'e ulaşması ve UNC Tıp Merkezi'nin geniş arazisinde doğru binayı bulması bir saat daha sürdü. Ders, daha önce verdiği diğer dersler gibiydi, ama zihni başka yerlerdeydi; kendini tekrar ediyordu. Dönüş yolunda, hâlâ Boyd'un otopsisini ve bunun neden olduğu uykusuz geceyi düşünüyordu. Sürüş sırasında bulguları gözden geçirdi: kemikler ve organlar, saat on birden gece yarısına doğru ilerlerken hissettiği ürperti ve hareketsizce oturup bulgularını özetlemeye çalışması. Kaç kez otopsi, onun saygı duyduğu bilimi sorgulamasına neden olmuştu? Kaç kez batıl inançlardan kaynaklanan ürperti? Cevap, sadeliğiyle rahatsız ediciydi. *İki kez*. Rasyonel düşüncenin sınırlarını bu kadar sıklıkla sorgulamasına neden olmuştu. *On yılda iki kez*.

Her ikisi de Johnny Merrimon'la
ilgiliydi. Ve her ikisi de bataklıkla
ilgiliydi.

Saat dolmadan üç dakika önce şehre geri dönen Trenton, hastaneyi geçip doğrudan bölge savcısı ve ekibinin bulunduğu ofisler bloğuna gitti. Bu, Adliye Binası Ek Binası'nın arka girişini ve üçüncü kata çıkan güvenli asansörü kullanmak anlamına geliyordu. Koridorda, interkomu tuşlayıp kimliğini açıkladı ve dört sandalye ve bir kanepenin bulunduğu bekleme odasına alındı. Clyde sandalyelerden birine oturdu. Johnny'nin arkadaşı Jack onun yanına oturdu.

"Clyde."

Hunt bir kez başını salladı, ama hiçbir şey söylemedi ve bakışlarını sabit tuttu. Arkasında, bir tür sekreter camdan izliyordu. Trenton, Clyde'dan ipucu aldı ve başka bir şey söylemeden yanından geçti. Çantasını dar bir çıkıntıya koydu ve kurşun geçirmez bölmedeki deliklerden konuştu. "Trenton Moore. Bonnie'yi görmeye geldim."

"Sizi bekliyor." İkinci bir zil çaldı ve Trenton, Raven County bölge savcısının güvenli ofislerine açılan metal kapıdan içeri girdi. "Bu taraftan." Sekreter, Trenton'ı dosya dolaplarının ve küçük ofislerin önünden geçirdi. İnsanlar başlarını eğik tutarak çalışmaya devam ediyorlardı. Koridorun sonunda, çift kapıyı çaldı ve cevap beklemeden sağ tarafını açtı. "Trenton Moore."

Savcının ofisi, yıllardır bu görevi yürüten kadını yansıtıyordu. Ağır mobilyalar. Sade sanat eserleri. Masasının arkasında, Bonnie Busby koyu renklerin içinde neredeyse kayboluyordu. Siyah bir saat ve siyah bir takım elbise giymişti. Ruh hali de aynı renkteydi. "Clyde Hunt'ın neden o kapının arkasında beklediğini bana söyleyebilir misiniz?"

Trenton ofise girdi. "Sizi de görmek güzel. Şerif. Yüzbaşı Lee."

Şerif ve yardımcısına başını salladı. Kimse gülümsemedi. "Ona bu toplantıdan bahsettin mi, bahsetmedin mi?"

Trenton oturdu. "Toplantıdan haberi var mıydı?" "Toplantıya katılmak istedi."

"Oğlu. Bu anlaşılabilir bir durum." Savcı bakışlarıyla gözdağı vermeye çalıştı, ancak Kuzey Georgia'da geçen çocukluğu ve peltek konuşması Trenton'a belirli bir sakinlik kazandırmıştı. Rahatça gülümsedi, dar bacaklarını çaprazladı. "Bugün sadece sizinle görüşmeyeceğim. Belki başlayabiliriz."

"Peki, Trenton. Günün adamı sensin..."

Nazik bir hareket yaptı, ama kimse kanmadı, en azından adli tıp uzmanı. Çantasını açtı ve otopsi raporunun kopyalarını dağıttı. "Toksikoloji

tarama zaman alacak, biliyorsunuz, ama bulgularım bunun önemsiz olduğunu gösteriyor." Üçü de raporu gözden geçirdi. Şerif, Trenton'un resmi özetine ilk ulaşan oldu. "Siktir. Dalga mı geçiyorsun?" İki dakika daha gözden geçirdi daha inceledi, sonra raporu yere attı. "Bu saçmalık."

Trenton, bir dava aniden ters gittiğinde benzer tepkiler görmüştü. "Başka herhangi bir adli tıp uzmanı da aynı sonuca varacaktır."

Savcı dosyanın kopyasını kapattı. Gözleri kısıldı, ama sesi sakindi. "Bana anlatın."

Trenton da öyle yaptı. Her sayfayı, her bulguyu anlattı. Yarım saat sürdü ve teknik detaylara girdi. Anlatımı bittiğinde şerif bile solgunlaşmıştı. "Bu mantıklı değil."

Trenton omuz silkti. "Ceset yalan söylemez."

"Ve tek bir adamın bu tür bir hasara yol açamayacağından emin misin?"

"Şerif, bir düzine adamın bile bu hasarı çıplak elleriyle
"Açıklayın."

"William Boyd'un uzuvları, glenohumeral ve asetabulofemoral eklemlerde, kalçalarda ve omuzlarda iki taraflı olarak çıkık. Tendolar sadece gerilmemiş, yırtılmış. Bu, muazzam bir güç, olağanüstü bir güç gerektirir." Trenton, sözlerini vurgulamak için raporu kaldırdı. "Humerus ve femurda, yine iki taraflı olarak spiral kırıklar var. Bazı yerlerde kemikler çıplak parçalar halinde. Ölen kişinin yedi organı ezilmiş, bağları yırtılmış ve kafa içi kanaması var. Her iki gözü de göz çukurlarında ezilmiş ve buna, bildiğiniz gibi kafatasının derinliklerinde bulunan optik sinir de dahil. Bu tür yaralanmalar, çekme kuvveti, bükme kuvveti ve sıkıştırma kuvvetinin, belki de aynı anda uygulanmasını gerektirir. Rapor tartışılmaz. Johnny Merrimon bu hasarı vermiş olamaz. Hiçbir insan bunu yapamaz."

"O zaman ne?" Şerif, alaycı ve ağır bir ses tonuyla geriye yaslandı. "Bunu nasıl açıklıyorsunuz?"

"Üzgünüm, Şerif." Trenton bir kişiden diğerine baktı, sonra daha önce sadece bir kez yaşadığı türden bir aşkın hayranlıkla avuçlarını kaldırdı. "Kimsenin açıklayabileceğini sanmıyorum."

ON ALTI.

Johnny'nin işkencesi metal bir kapının sesiyle başladı ve aynı kapı sonunda ardına kadar açılrsa da, acı o kadar çabuk ve temiz bir şekilde sona ermedi. Pas ve dökülen boya gördü, ama kapı uzun, loş bir koridorun sonunda kalmıştı. Ses daha da uzağa yayıldı. Dudaklar hareket etti, ama sözler daha sonra geldi, tünelde yankılandı. "Ayağa kalk. Gidelim."

Gardiyanlar bel kelepçelerini ve kelepçeleri taktı, sonra kollarını tutup kaldırdı. Kapının ötesinde yukarı çıkan merdivenler vardı. Ayakları onları hissedemiyordu. "Ne kadar sürecek?"

"Ne?"

Ayağı takıldı, ama gardiyanlar onu tuttu. Cevabın *haftalar* olacağını düşünerek tekrar sordu. "Orada ne kadar kaldım?"

"Yirmi yedi saat."

Yirmi yedi...

Bu doğru değildi. Günler geçmişti. Birçok gün. Johnny yanaklarını hissetmeye çalıştı, ama gardiyanlar buna izin vermedi. "Dalga geçmeyi bırak. Ayaklarını hareket ettir." Johnny merdivenlerden tökezleyerek çıktı ve alt kattan bir kat daha yukarı çıkan asansöre bindi. İşlemler sırasında, kelepçeleri çıkardılar ve ona kıyafetlerini verdiler. "Giyin. Serbest bırakılıyorsunuz."

Johnny giysilerini ikinci bir deri gibi giydi. Giysiler çamur ve siyah su kokuyordu ve bu koku başlangıçtı. İki koridor sonra ışık vardı — gerçek ışık — ve egzoz ve sıcak asfalt kokan bir hava esintisi. Bu bir başlangıçtı, ama sadece o kadar. Johnny neye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Başka bir kapı. Mavi gökyüzü. Ev.

Şerif son koridorun sonunu kapattı. Tiksintiyle aşağıya baktı ve Johnny onun bakışları altında dikleşti. Yarı kör, yarı sağır — fark etmezdi. Bu bir hayvandı.

"Şerif."

Şerif sıska ve zayıftı, gözleri sert, gülümsemesi acıydı. "Bize bir dakika verin, olur mu?" Muhafızlara başını salladı ve onlar ortadan kayboldular. Johnny'yi eleştirel bir gözle inceledi, titremelerini, soğuk terini fark etti. "Seni anlamak istiyorum," dedi. "Bana bu konuda yardımcı olabilir misin?"

"Serbest bırakılacağımı sanıyordum."

"Öyle. Ama bazen bu anı, son birkaç saniyeyi yaşamak isterim."

"Beni tekrar tutukla ya da kenara çekil."

Şerif gözlerini kısarak, "Bana bir konuda yalan söylüyorsun," dedi. "Ne konuda?"

"Bilmiyorum."

Johnny, kare şeklinde bir camdan bekleme odasını ve onun ötesinde açık havayı gördü.

"Bana neyi söylemiyorsun?"

"Boyd'un ölümünü görmedim. Onu neyin öldürdüğünü bilmiyorum." "Cesedi nasıl buldun?"

"Sana söyledim..."

"Evet, evet. Bir silah sesi duydun ve yürüyüşe çıktın. İkimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyoruz."

"Şimdi gidiyorum."

"Bu işin bittiğini sanma." Şerif görünmeyen birine işaret etti ve çelik kapı açıldı. "Bu benim kartım." Gerçekten de bir kart uzattı. "Doğru olanı yapmak için yeterince cesaretin olursa beni ara."

Johnny kartı cebine koydu; kapının ötesindeki ışığa gözlerini kırptı. Cam pencereler gördü, yeşil bir ışık. Clyde ve Jack bekliyorlardı. "Hoşça kalın, Şerif."

"Kendini kandırma, Bay Merrimon. Ben hiçbir yere gitmiyorum."

Sonra yine her şey bulanıklaştı. Clyde kollarıyla onu sardı; Jack'in eli omzuna düştü. Sözler de söylendi, ama Johnny açlıktan ölüyordu. "Ev," dedi. "Eve gitmek istiyorum."

"Bu iyi," dedi Clyde. "Annen bekliyor. Çok endişeleniyor, çaresizce, bu yüzden..."

Konuşmaya devam etti, ama Johnny başını salladı. "Benim evim.

Hush." "Saçmalama..."

"Jack, lütfen. Beni götürür müsün?"

"Hadi ama evlat..." Ama Johnny, Jack'in arabasını gördü ve ona doğru sendeledi. "Lanet olsun evlat. Annen ne olacak?"

"Yarın," dedi Johnny. "O endişeli."

"O zaman akşam yemeğinde. Söz veriyorum. Jack. Kapı." Clyde, "Yapma Jack," dedi.

"Jack, kapı."

"Üzgünüm, Clyde." Jack kilitleri açtı. Johnny arabaya düştü. "Bazen böyle olur. Yarın onunla konuşurum."

"Katherine'e ne söyleyeceğim?"

"Üzgünüm." Jack, kaputu dolaşırken konuştu. "Gerçekten, Clyde. Çok üzgünüm."

Jack arabaya bindiğinde araba sallandı. Johnny elini cama koydu ve Clyde kayboldu. Araba hızlandı ve dünya bulanıklaştı. Şehir. Şehrin insanları. "O bundan daha iyisini hak ediyordu," dedi Jack.

"Sadece sür."

Johnny'nin alnı cama değdi. "Senin neyin var?" "Şimdi olmaz," dedi Johnny.

"Ciddi misin?"

"Yarın, Jack. Sen de."

Jack başka şeyler söyledi ama Johnny duymadı. Binalar geride kaldı ve o onların düşüşünü izledi. Hush'tan bir mil uzakta, soğukta bir ateş gibi ilk heyecanı hissetti. "Yavaşla," dedi.

"Henüz varmadık."

"Arabayı durdur."

Jack kenara çekip sessizliğe park etti. "Şimdi ne olacak?" Johnny kapıyı açtı.

"Çıkacak mısın?" diye sordu Jack. "Burada mı?"

Johnny kasabaya doğru baktı, sonra ters yöne. Yarım mil ileride yol kıvrılıyordu. Oradan sonra tekrar kıvrılıyor, sonra da toprak, çimen ve uzaktaki su kokan bir toprak yoldan ayrılıyordu. Johnny henüz kokuyu alamıyordu, ama alacaktı. "Buradan yürüyeceğim," dedi. "Beni getirdiğin için teşekkürler."

"Bu kadar mı?"

"Şimdilik."

"Peki, bu çok iyi."

"Yarın," dedi Johnny. "Beş saatte. Senin dairenize geleceğim." "Peki ya ailen?"

"Hemen sonra. O akşam yemeğini yiyeceğiz. Dördümüz birlikte." Jack arkadaşını istiyordu, Johnny ise yürüyüşü, hissetmek istiyordu, bu yüzden zor bir andı. "Anlaştık mı?"

Jack yavaşça başını salladı ve Johnny için bu bir sondu. Geri adım attı ve Jack boş kaldırımda dönene kadar bekledi. Jack gittikten sonra, Johnny virajlı yolu ve uzun, tatlı toprağı yürüdü. Çarpık bir kapıdan tırmandı, sonra bir diğerinden, ta ki evi ormanın içinden geçen bir çizgi, gerçekten görebildiği bir parıltı olana kadar. Belki bu bir hayal ya da hezeyan idi. Önemli değildi. Çizgiyi geçti ve o yerin içine dolduğunu hissetti. Bu bir ağırlık, bir sıcaklıktı; ve içindeki tüm o sıcaklıkla Johnny, sanki yetim bir çocuk ve Hush da yeniden dirilen annesiymiş gibi toprağa gömüldü.

* *

Jack kasabaya döndüğünde, ofisine gitti. Faturalandırılabilir saatleri çok azalmıştı ve Johnny'nin Boyd'un ölümüne karıştığı ve potansiyel gelirinin aniden kaybolması nedeniyle büyük olasılıkla kara listeye alınmıştı. Bazı ortaklar mantıklıydı; diğerleri ise ego, kin ve güçle yaşıyordu. Bu işin doğası böyleydi ve Jack bunu hukuk fakültesinin ikinci yılında anlamıştı. Yine de onun için önemliydi: diplomalar, kapıdaki isim levhası. Bu, sessiz, küçük ve sakat bir şekilde büyümekle ilgiliydi. Jack, Johnny'yi sevdiği için kariyerini de seviyordu, çünkü bunlar çocukluğunu atlatmasına değer tek şeylerdi.

"Susan." Asistanına seslendi; açık kapının ötesindeki bir ortağa başını salladı. Yüzünde bir gülümseme tuttu, ama hepsi rol yapmaktı. Bir hukuk asistanı omzuna dokundu ve o irkildi. Soğuk gözler köşedeki ofisten onu izliyordu. Kendi alanında güvende olan Jack, kapısını firmaya karşı kapattı ve neden bu kadar anlamsız, sık ve sahte hissettiğini anlamaya çalıştı.

Çünkü öyleydi.

Gülümsemeler. Kısa selamlar. Johnny William Boyd'u öldürmüş olsaydı, hepsi ortadan kalkardı. Ve insanlar da bunu bekliyordu. Jack işe giderken bunu görmüştü. Şaşkınlık, acıma ve hoşnutsuzluk. Jack'in şüpheleri, masasına döndüğünde Johnny'nin fotoğrafının ve özel jetinin bulunduğu günlük gazeteyi gördüğünde doğrulandı. Gazetenin manşetinde "MİLYARDERİN AİLESİ YEREL HAVAALANINA İNDİ, ÜNLÜ YEREL HALA GÖZALTINDA" yazıyordu. Gazetenin yanında

gazetenin yanında, Alyssa'nın ölümü ve Johnny'nin çocukluğu hakkında yazılmış, yıpranmış bir kitap vardı. Jack'in fotoğrafı da kitabın içinde bir yerdeydi. Güneşten yanmış yüzü. Sakat kolu.

İnsanlar bilmiyorlar...

Johnny'nin hala hapiste olduğunu, Jack'in en iyi arkadaşının bir katil olduğunu düşünüyorlardı. Şirket onu bu yüzden asla kovmazdı — bu politik olmayan bir hareket olurdu — ama Jack, ilişkisi nedeniyle suçlu bulunmuştu. Jack bir an donakaldı; sonra öfke geldi, içinden bir kömür parçası gibi.

"Bunu ofisime kim koydu?"

Kapının eşiğinde duruyordu ve insanlar ona bakıyordu. "Susan? Mark?"

Bir düzine kişi duyacak kadar yakındı, ama kimse onun bakışlarına karşılık vermedi.

"Bir sorun mu var?" Kıdemli bir ortak, yan ofisten çıktı ve saatine anlamlı bir şekilde baktı. "Bugün bize katıldığın için teşekkürler."

Jack kağıdı kaldırdı. "Bunu masama sen mi koydun?"

"Bu bir gazete, Bay Cross. Eminim binadaki çoğu masada bir tane vardır."

"O katil değil," dedi Jack. "Bu öğleden sonra serbest bıraktılar."

"Eminim umurumuzda değildir."

Arkasını dönüp gitti ve Jack'i sessiz bir öfke baloncuğunda bıraktı. Herkes hala başını eğmiş, kimse bakmıyordu. Ofisine geri dönen Jack, gazeteyi ve kitabı fırlattı. Öfkesi ona yabancı ve garip geliyordu. Çocukluğunda öfkeyi o kadar çok yaşamıştı ki, öfkelenmek yerine soğukkanlı olmayı, tepki vermeden önce düşünmeyi öğrenmişti. Hukukun ona çekici gelmesinin nedeni buydu, çünkü hukuki düşünce ve kontrol sağlıyordu.

Ama Jack'in kontrolü yoktu.

Duygular onu kapıdan pencereye, pencereden kapıya götürdü, sonra farkındalık soğuk bir sis gibi çöktü. Bu öfke değil, korkuydu.

Jack arkadaşını kaybetmekten korkuyordu.

Rastgele dosyaları seçen Jack, ofisten çıktı ve bir asistanın masasında durdu. "Öğleden sonra evde çalışacağım. Bana ihtiyaç duyan olursa oradan arayın."

"Evet, efendim." Genç kadın başını salladı ve Jack döndü. "Oh, efendim. Affedersiniz. Mesajlar."

Bir deste mesaj uzattı ve Jack tek kelime etmeden aldı. Alt kattaki lobiden kaldırıma çıktı ve apartmana doğru döndü. Hava sıcaktı, trafik akıyordu. Üç araba ileride, bir Escalade'de iki adam gördü

ama dikkat etmedi. Onlar onu izliyorlardı ama o umursamadı. Belki de kolunun sakatlığı, hızlı yürüyüşü yüzündendi. Sağa dönerek apartmanları ve yerel bankayı geçip iki blok sonra sola döndü, fırının yanındaki kapıdan içeri girip dar merdivenleri çıkarak üçüncü kattaki dairesine ulaştı. Ağır kapının arkasında eşyalarını bıraktı, yüzüne su serpti ve çekilmiş perdelerin yanındaki karanlıkta oturdu.

Gerçekten arkadaşımı mı kaybediyorum?

Johnny sırlarını severdi, bu doğrudu. Her zaman çoğu insandan daha sessizdi. Ama sırları da daha küçüktü. Ne hissettiği, ne istediği. Çocukken bile nadiren izin veya anlayış arardı. Jack'e göre bu özelliği Johnny'yi tehlikeli yapıyordu ve o da bunun bir parçası olmaktan hoşlanıyordu: ikisi dünyaya karşı. Ama şimdi sırlar daha karanlıktı.

Jack masaya oturdu ve ofisten getirdiği mesaj yığınına karıştırdı; diğer avukatların, mahkeme katibinin, Leslie'nin numaralarını gördü. Tanımadığı bir isim iki kez geçiyordu, yanında asistanın notu vardı: *Konu: Johnny Merrimon*. Jack bir an düşündü, sonra mesajları attı. Alyssa'nın bulunmasının onuncu yıldönümü yaklaşıyordu ve yıldönümleri delileri, gazetecileri, sapkın hayranları ortaya çıkarırdı. Onuncu yıl daha da büyük olacaktı. Kitabın yeni bir baskısı planlanıyordu. Belgesel bir düzine kez daha yayınlanacaktı.

Jack bunların hiçbirisiyle ilgilenmek istemiyordu.

Günü kurtarmaya kararlı olan Jack, ilk dosyayı açtı ve çalışmaya başladı; mali tablolar, kredi geçmişleri ve borç hizmetlerini özetledi. Müşteri, çok sayıda iştiraki ve dokuz farklı kurumda düzinelerce hesabı olan karmaşık bir kuruluştı. İş zaman aldı, ancak Jack sayıların akışında, tuşların tıkırtısında rahatlık buldu. Kaostan düzen çıkardı, notlar aldı, bir yol haritası çizdi. Ön düşünceleri, müşteri CEO'su için dört sayfalık bir özetle doldu; sonra bir sonraki dosyayı açtı.

Jack nihayet ayağa kalktığı anda, saatler geçmişti. Zaman çizelgesini kontrol edip hesapladı: 5,2 saat. Acıkmıştı.

Esneyerek buzdolabından bir bira çıkardı ve günün geri kalanını görmek için perdeleri açtı. Saat sekizi geçmişti. Alacakaranlık. Caddenin karşısındaki restorani izledi ve ışıklar sönüp gökyüzü Jack'in her zaman sevdiği türden bir mora büründüğünde yavaşça bir yudum aldı: gerçek gün için çok karanlık, gece için çok sıcak. Bir far yandı, sonra bir tane daha. Jack arabaların hareketini izledi, sonra caddenin karşısındaki kaldırımda Escalade'yi gördü. Bir an için

onun daha önce gördüğü araba olduğunu düşündü, ama bu pek mantıklı gelmedi. Neden önce şirketin önüne park edip sonra dört blok öteye park etsin ki? Jack birasını yudumlarırken içinde kimse oturuyor mu diye merak etti. Bir dakika izledi, ama mor ışığın özelliği de buydu. Çok geçmeden karardı.

* * *

Ertesi gün Cumartesi idi, ama Jack yine de ofise gitti: Sabah 6:00, normal bir gün. Sağ elinde bir evrak çantası, sol kolunun altında katlanmış sabah gazetesi vardı. Sabah gri ve serindi, adımları hafifti.

Ofiste kapının şifresini girip asansörle yukarı çıktı. Masasında başka bir mesaj notu vardı ve aynı numara, Johnny hakkında aynı mesaj yazıyordu. Arayan kişi Peter Drexel adında bir adamdı ve geri arama numarası New York'tandı. Bu isim Jack'e bir şey ifade etmiyordu, bu yüzden Jack internette arama yaptı ve New York'ta aynı isimde bir editör buldu. Jack için editörler, muhabirler ve TV yapımcıları kadar önemliydi, bu yüzden mesajı görmezden geldi, kapısını kapattı ve saat 2:30'a kadar aralıksız çalıştı.

Düzen, çaba, faturalandırılabilir saatler.

İşinden rahatlık duyuyordu, ama iki farklı durumda kendini ıslıkla yakaladı. Bu onu kindar mı yapıyordu? Emin değildi, ama son dosya kaldırıldığında, ayaklarını masanın üzerine attı ve birinci sayfanın haberini ikinci kez okudu.

MERRIMON SUÇLAMASIZ SERBEST BIRAKILDI

Bu, Johnny'nin karakterini öven bir haber değildi — muhabir, "*hâlâ kötü şöhretli toprak sahibi*" ve "*keşiş gibi gizlilik*" gibi nüanslı ifadeler kullanmıştı — ama bölge savcısı, politik olsa da kapsamlı bir özür dilemişti. Sonuç olarak: Johnny özgür bir adamdı ve bunu herkes biliyordu.

Işıkları kapatan Jack, boş masaları ve sessiz ofisleri inceledi. Birkaç kişi ofisteydi, ama o hiç umursamadı. Hâlâ ıslık çalarak, yan ofise girdi ve gazeteyi kıdemli ortağın masasına koydu. Neredeyse çıkacaktı, ama kenarlarını düzeltmek için geri döndü. Sonra lambayı yaktı.

Ondan sonra, gün onun oldu. Clyde'ı arayarak Johnny'nin şehre geleceğini teyit etti. "Saat beşte benim dairemde olacak. Saat altıda onu oraya götüreceğim."

"Sence gerçekten gelecek mi?"

"Bundan emin olacağım," dedi Jack. "Katherine'e şarap getireceğimi söyle."

Jack o sırada dışarıdaydı ve en sevdiği şarküteriden bir blok uzaktaydı. Geç bir öğle yemeği cazipti, ama akşam yemeği yakındı ve Leslie ile geçirdiği zaman, kemerindeki fazladan deliğin acı verici bir şekilde farkına varmasını sağlamıştı. Bunun yerine yürüyüş yapmaya karar verdi. Şarap dükkanı tepenin yukarısında ve altı blok doğuydu.

Jack saat dörtte eve geldi, yüzü hafifçe kızarmıştı. Duş aldıktan sonra, seersucker takım elbise ve pembe papyon giydi. Johnny rahat giyinirdi, ama Catherine Merrimon Jack'in kalbinde özel bir yere sahipti. Jack, intikam duygusu, kin ve yılan terbiyecisinin dini coşkusu yüzünden annesini kaybettiğinde, Katherine kendi kaybını bir kenara bırakıp bu boşluğu kusursuz bir şekilde doldurmuştu. Zor gecelerde Jack'in elini tutmuş, onu üniversiteye, hukuk fakültesine ve geleceğe dair umutlara ikna etmişti. Pembe, en sevdiği rengi.

Sonraki yarım saat boyunca Jack, daireyi, hediye çantasını ve şarabı sarmak için kullandığı kağıt mendili düzenlemekle meşgul oldu. Katherine kırmızıyı tercih ediyordu, ama o beyaz da almıştı. Saat 4:59'da buzlu çay döktü. Bir dakika sonra Johnny kapıyı çaldı. Jack kapıyı açtığında, şaşkınlıkla geri adım attı. "Johnny. Tanrım. Berbat görünüyorsun."

Jack ne beklediğini tam olarak bilmiyordu. Sararmış gözler. Koyu halkalar. Johnny'yi son gördüğünde, uzun bir hastalıktan çıkmış gibi kansız görünüyordu. Ama şimdi değil. Şu anda parlıyordu.

"Woodford Reserve. Senin için."

Johnny şişeyi kaldırdı ve içeri girdi. Jack, duygusuzca burbonu aldı. "Ne oluyor dostum?"

"Ne?"

Jack şişeyi yere bıraktı. "İki aylık bir gemi seyahatinden yeni inmiş gibi görünüyorsun."

"Sanırım banyo yaptım. Hapishaneden bir gün uzaklaştım." Şişeyi işaret etti. "Onu açacak mısın?"

"Evet, evet. Tabii."

Jack zaman kazanmak istediği için kabul etti. Mutfakta buzları karıştırdı, burbonu döktü. Geri döndüğünde Johnny ayağa kalkmıştı. "Çatıya ne dersin?"

"Biraz sıcak." "Hayır, gölge var."

Johnny önde, Jack arkada yürüdü. Komşu binanın gölgesinde, parapet duvarının kenarında bir yer buldular. Johnny, Jack'in bardağına dokundu ve kadeh kaldırdı. "Raven County adli tabibi."

O içti, ama Jack içmedi. Mutsuzdu. "Nasıl anladın?"

Johnny bir yudum aldı ve sırttı. "Şerife söyledığım gibi. Bir silah sesi duydum, cesedi buldum." Jack başını salladı, ama Johnny onu dinlemedi. "Üç mil öteden tek bir silah sesini takip etmenin zor olduğunu biliyorum..."

"Bu imkansız."

Johnny'nin gözleri bardağın kenarından parladı. "Eğer araziye tanıyorsan değil."

"Benim sorum o değildi." "O zaman ne?"

"Bataklıkta seni almaya geldiğimde, tutuklanacağın veya suçlanacağın konusunda endişeli değildin. Ertesi gün serbest kalacağını söyledin. Şerifin seni serbest bırakmak zorunda kalacağını nereden biliyordun?"

"Cesede baktım..."

"Ve ne oldu? Öylece anladın mı?" Jack'in sesi istediğinden daha fazla yükseldi. "Cesede bakarak, kimsenin seni cinayetle sorumlu tutamayacağını anladın mı?"

"Öyle bir şey, evet." "Nasıl anladın?"

"Öylece anladım. Çok *yanlış* bir şeydi. Kemikler. Yaralar. O adama benim yapabileceğimden çok daha fazla zarar verilmişti."

Jack arkadaşından gözlerini ayırdı. Sokağın karşısındaki çatıda uzanan sarı ışığı izledi. "Seni rahatsız etmiyor mu? Bütün o acılar?"

"Bu vahşi doğa. İnsanlar vahşi doğada ölür."

"Evet, ölürlər. Kaza, silahla vurulma veya hastalık yüzünden. William Boyd açlıktan ölmedi, Johnny. Hayvan saldırısı da değildi. Lanet olası bir çukura da düşmedi."

"Ne olduğunu gerçekten bilmiyoruz. Değil mi?"

"Otopsi raporunu gördün mü?"

"Sen gördün mü?"

Jack bardağını duvara koydu ve iki eliyle sıcak betona tutundu. Yanında Johnny rahatlamıştı. Bu sinir bozucuydu. "Orada bir terslik var. Sana söylüyorum dostum. İçimde kötü bir his var."

"Benim yok."

"Orayı çok seviyorsun."

"Bu çok saçma."

"O zaman bana bir çocukmuşum gibi açıkla. Cesedi nasıl bulduğunu anlat. Gerçekten. Neden bu kadar çok ihtiyacın olduğunu anlat. Nasıl *anladığını* anlat."

O an, Jack'in ruhunun bir daha asla uzamayacağını düşündüğü kadar uzadı. Esinti durgundu, akşam inanılmaz derecede yumuşaktı. Johnny konuştuğunda, sesi gözlerindeki ihtiyatlılığa göre çok sessizdi. "Sanırım gitme zamanı."

"Daha erken."

"O zaman erken gidelim." Johnny bileğini salladı ve buzları aşağıdaki sokağa attı.

"Ciddi misin? Öyle mi?"

Bir an için aralarındaki soğukluk devam etti; sonra Johnny kolunu Jack'in boynuna doladı ve onu kendine çekti. "Gerçekten çok sinir bozucu olabiliyorsun. Biliyorsun, değil mi?" Jack'in söyleyecek bir şeyi yoktu ve Johnny bunu anlamış gibi görünüyordu, bir kez başını salladı ve eski gülümsemesini gösterdi. "Seni hiç hayal kırıklığına uğrattım mı?" diye sordu.

"Hayır..."

"Sözünü tutmadın mı?"

"İkimiz de tutmadığını biliyoruz."

"O zaman hadi." Johnny onu son bir kez sıktı ve güldü. "Rahatla. Ne yaptığımı biliyorum."

Bir gün önce Jack, güçlü kol ve kahkaha, sıcak çatı ve geçmişteki tüm anıları ile tüm bunlardan büyük keyif alırdı. O da güler ve şöyle derdi: *Zamanımız var, bir içki daha içelim*. Bolca içki doldurur ve her yudumu tadını çıkarır, sonra şüphe duymadan akşam yemeğine giderlerdi, dünyayı kasıp kavuran genç adamlar gibi. Jack'in bildiği ve istediği şey buydu ve şu anda bile, ciğerlerindeki havadan başka hiçbir şeye değer vermiyordu. Hatırlayabildiği kadarıyla en iyi arkadaşlardı, kardeşlerden bile daha yakındılar. Bu düşünce, daireden geçip sokağa inerken ona güç verdi. Johnny sonsuza dek vardı ve *sonsuza dek* değişmezdi. İçindeki çocuk buna inanmak istiyordu, ama yetişkin olan adam daha iyi biliyordu. Kahkahalar sahte geliyordu; akşam da sahte olacaktı.

İkisi de caddenin karşısındaki Escalade'yi görmedi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Görünüşte, akşam yemeği keyifli geçiyordu. Hava serinlemişti ve ortanca, deniz salyangozu ve sarmaşık gülleriyle çevrili bahçede yemek yediler. Tanıdık, özel bir mekândı ve oradaki herkes birbirini seviyordu. Üvey baba, anne, arkadaş... Bu ayrımların pek bir önemi yoktu. Sadece Jack gerçekten sessizdi, bu yüzden Johnny fırsat buldukça onu izledi. Arkadaşının yüzünü kendi yüzünü tanıdığı gibi tanıyordu: güvensiz gülümsemesi, Johnny'nin annesine her baktığında gözlerindeki hayranlık. O kadar uzun süredir bir aileydiler ki, bakışlar bir dil gibiydi ve sessizlikler nadiren garipti. Jack'in sessizliği farklıydı çünkü tamamen Johnny'ye odaklanmıştı. Johnny konuşurken ağaçları inceliyordu ve konuşma Hush'a geldiğinde izin isteyerek odadan çıkıyordu. Tek gerçek hareketliliği, Katherine Johnny'nin hapishanedeki günlerini sorduğunda ortaya çıktı.

"Korkunç muydu?"

Johnny, Katherine'in elini sıktı. "Parkta yürüyüş gibi."

"Saçmalık." Jack bu kelimeyi peçetesine öksürerek söyledi, ama herkes duydu. "Anlamadım?" dedi Katherine.

"Hayır. Affedersiniz."

Jack ikinci kez masadan kalktı ve Johnny, beklenen bir sessizliğin ağırlığı altında omuz silkti. "Bana kızgın. Üzgünüm."

Katherine endişeyle Jack'in arkasından baktı. "Siz ikiniz kavga mı ediyorsunuz?" "Bu çok ağır bir kelime."

"Eh, buradasın." Koluna dokundu ve gün batımında bahçenin ışığında çok güzel görünüyordu. "Benim için önemli olan tek şey bu."

"Şeref o zaman." Johnny kadehini kaldırdı, ama ortam kasvetli bir hale gelmişti. William Boyd'dan ve Katherine'in *hastanede yatan zavallı adama* taktığı isimden bahsettiler. "Ailesine çok üzülüyorum," dedi Katherine. "Ölümüne endişeleniyor olmalılar."

Johnny, sonraki saniyeleri içselleştirdi: Clyde'in parmaklarının boynunun arkasını okşadığı anı, sanki sadece sıcaklığı onun kaybettiğı gülümsemeyi geri getirebilecekmiş gibi ona yaklaştığı anı. Bu, en saf haliyle aşktı ve Johnny bu gücün farkındaydı.

"Eve gitmeliyim."

"Geceyi burada geçirmeni umuyordum."

Johnny kalktı ve kızın yanağına bir öpücük kondurdu. Kızın aşkı vardı. Onun da. "Jack'e veda ettiğimi söyler misin?"

"Tabii ki."

"Yemek için teşekkürler."

Annesinin yanındaki iri adamı selamladı, sonra bahçe kapısından çıkıp yan sokağı takip ederek kamyonetini park ettiğı yere gitti. Bir an durup, ağaçların tepeleri ve çatıların üzerinde dönüp duran leke grisi bir martı sürüsünü izledi. Her şey çok tanıdıktı: sert kanat çırpışları, cıvıl cıvıl sesleri. Her an, gökyüzüne yükselen eski bacalardan birine sürü halinde düşeceklerdi ve Johnny hangisi olabileceğini merak etti. Hush'taki içi boş bir ağaç olsaydı, tam olarak nerede olduğunu bilirdi, ama şehirdeyken bilmiyordu. Bu yüzden bekledi ve izledi; ışık mükemmel olduğunda, sürü dönüp daldı ve bir anda ortadan kayboldu.

Soldaki üçüncü baca. Eski

Viktorya dönemi binası.

Motoru çalıştırdıktan sonra, Johnny iki camı da indirdi ve eve doğru yola çıktı. Yol ona tanıdıktı ve direksiyon, sanki kendi iradesi varmış gibi elinin altında dönüyordu. Tarihi bölge. Adliye binası. Rayların karşısına çıkan eski, tuğlalı sokak. Johnny ilk başta memnundu, ama Jack ve onun öfkesi hakkındaki düşünceler bu memnuniyeti yok etti. Soluk şehirde ya da ilk parlayan yıldızda sevinç yoktu.

Jack cevaplar istiyordu.

Johnny hiçbir şeyin değişmesini istemiyordu.

Bu, kendisinin soruları olmadığı anlamına mı geliyordu? Kesinlikle hayır. Johnny'nin soruları vardı. Yüzlerce. Cevapları bulmak için kurduğu hayatı riske atar mıydı? Bu, en basit soruydu ve cevabı daha da basitti.

Asla.

Asla olmazdı.

İnkâr ettiğini fark etti, ama umursamadı. Sahip olduğu her şey kusursuz, mükemmel ve saftı. Bu kelimelere tekrar tekrar döndü. *Saflık.*

Mükemmellik. Kusursuzluk. Hepsi aynı anlama geliyordu, ama dilinden üçlü olarak dökülüyordu.

Hayatı sihirliydi.

Sihir iyiydi.

Johnny, şehir arkasında kaybolurken direksiyona ritim tuttu. Jack fazla endişeliydi. Bu onun doğasıydı.

Hiçbir şeyin değişmesi gerekmiyordu.

Johnny bu düşüncüyü zihninde çevirdi ve öfke, ilçenin kuzey bölgelerine doğru ilerledikçe azaldı. Terk edilmiş bir çiftliği, otlarla kaplı bir yolu geçti.

Hush uzaktan görünüyordu. Bunu hissedebiliyordu.

Üç mil sonra, Johnny arkada uzakta farları gördü, araba müthiş bir hızla yaklaşırken küçük bir ışık patlaması gibi parladı. Johnny eliyle gözlerini gölgeledi.

"Ne oluyor?"

Arka tampondan on fit uzaktaydı. Uzun farlar. Krom bir parıltı. Büyük bir şey. Johnny hız göstergesine bir göz attı: 62 mil, eski kamyonun dayanabileceği en yüksek hızdı. Pencereden kolunu salladı, ama sürücü geçmeye niyetli değildi. Araç geriye düştü ve hızlandı, tampondan yirmi fit, sonra beş fit uzaklıkta.

Johnny hızı 68'e, sonra 70'e çıkardı. "Orospu çocuğu..."

Bir lastik yoldan kaydı ve direksiyon Johnny'nin ellerinde sıçradı. Bir sonraki dönüşü yarım mil ilerideydi, onu eve götürecek toprak yola çıkmadan önceki son asfalt yol. Johnny kamyoneti düz tuttu, gözlerini aşağıda tuttu. Aynadan uzaklaşarak dönüşü izledi ve kamyonetin hızından şikayet ettiğini hissetti. Arka taraf sola doğru titredi. Balatalardan duman yükseldi. Düz yolda gaza bastı, ama ışıklar onu takip etmeye devam etti. Beş fit. Daha az. Johnny'nin zihni soğuk, berrak bir öfkeyle doldu. Ayağı frene doğru hareket etti, ama çarpışma önce geldi, kamyoneti öne doğru savuran ve arka tarafını yerinden oynatan bir çarpışma. Johnny mücadele ederken lastikler çığlık attı, ama büyük araç ona tekrar çarptı ve bu kadarı yeterliydi. Kamyonet sağa sola yalpaladı ve sonra yan yattı ve yuvarlandı. Johnny'nin başı ön panele, arkasındaki cama çarptı. Ses bir çığ gibiydi. Parlak bir ışık gördü, sonra çakıl, çimen ve siyah ağaçlar. Kamyonet

durduğunda, o doğru pozisyondaydı, tavan ezilmiş, camlar paramparça olmuştu. Ani sessizlikte bir şey tıkırdadı. Tek bir far yanıp söndü ve söndü.

"Ah. Tanrım."

Johnny yüzüne dokundu ve parmakları kırmızıydı. Tekrar kontrol etti; kafa derisinde bir yara, yüzünün sağ tarafında bir kan izi buldu.

"Nerede...?"

Onu kazaya uğratan arabayı aradı, siyah, geniş ve hareketsiz bir SUV buldu. Araba yolda duruyordu, farları boş bir tarlanın üzerinde ikiz izler bırakıyordu. Johnny izledi, kafasını toparlamaya çalıştı. Başaramadı.

Neden?

Johnny kemeri çözüp açık kapıdan düşene kadar araba hareket etmedi. Bacağında, dengesinde bir sorun vardı. Lastiklerin ezilmiş camların üzerinde ses çıkardığını duydu ve kapıdan, direksiyondan kendini yukarı çekti. SUV iki lastiği yol kenarına düşürdü ve on metre ötede durdu. Johnny *kaza, özürler, içki içen aptallar olduğunu* düşündü. Kapılar açılıp ışıkların arkasında silüetler belirdiğinde bu yanılsama sona erdi. Bir an daha Johnny inandı. Sonra onun yönüne doğru adım attılar ve baltaların saplarını gördü. Sürücü baltayı bacağına doğru indirdi; diğer adam ise iki eliyle baltayı kavradı.

"Beyler."

Johnny normal davranmaya çalıştı, ama sesi zayıf çıktı. Gözlerindeki kanı sildi; bir tür silah aradı ama hiçbir şey bulamadı.

"Adın Johnny Merrimon."

Sürücü konuşuyordu. Vücudu ışıklardan birini engelliyordu ve Johnny, West Virginia plakalı bir Escalade gördü. Yolcu da ışığa doğru hareket etti. Johnny, yirmili yaşların sonunda, sıska ve ciddi genç adamlar olduğunu düşündü.

Johnny, kamyonetin buruşuk kaputuna topallayarak yaklaştı. "Belki de öyledir."

"Bu bir soru değildi. Adın Johnny Merrimon. Dün, William Boyd'u öldürmekten hapisteydin."

"Ne istiyorsunuz?"

Yaklaştılar. "Öncelikle," dedi sürücü, "tüm dikkatini istiyorum."

Johnny geriye doğru sallanan eli gördü. Gerisi bulanıktı. Görüşü netleştğinde, kafasında başka bir yara ile yerde yatıyordu. Yanına yuvarlandı, ama bir bot sallandı ve kaburgasını kırdı. Johnny kırıldığını hissetti. Parmaklarını toprağa yaydı; kalkmaya çalıştı.

"Henüz değil."

Önce ses geldi, sonra sopa. Bir darbe Johnny'nin bileğini parçaladı. Altı darbe daha böbreklerine, omuzlarına ve başının arkasına indi. Dünya bir kez daha karardı ve kendine geldiğinde, acı da onunla birlikte gelmişti. Acı çekiyordu. Baş. Dünya. Şoför onun yanında çömelmişti. "Dikkat meselesi konusunda anlaşılabildik mi?"

Johnny boğulurcasına toza kan tükürdü. Adamın kılları diken diken, burnu geniş ve gözleri birbirinden uzak duruyordu. Soluk kot pantolonunun altında çelik burunlu botlar, kolunda altın bir Rolex saat vardı. "Sen de kimsin?"

"Adım James Kirkpatrick Jr. Babamı hastaneye sen yatırdın. Ona ne yaptığını bilmek istiyorum."

"Baban." Johnny yine boğuldu. "Babanı tanımıyorum." "Buradaki kurallar çok basit. Bana yalan söylersen, canın yanar."

Arkadaşına başını salladı. Bir balta sapı ıslık çaldı ve Johnny'nin diz kapağı kavun gibi ikiye ayrıldı. Ondan sonra uzun süre çığlık attı; elinde değildi.

"Ona ne yaptın?" Şoför kararlıydı, ama sessizlik çöktüğünde sabırlıydı. "O tanıdığım en güçlü adamdı, şimdi yatağına sığıyor ve gölgelerden korkuyor. Ne yaptın?"

"Hiçbir şey." Johnny'nin yüzü toprağa gömülmüştü. "Hiçbir şey yapmadım." Kirkpatrick tekrar başını salladı ve arkadaşı işe koyuldu. Johnny'nin elini kırdı; bacaklarını ve sırtını o kadar sert ve o kadar çok kez dövdü ki Johnny yine bayıldı.

"Tanrım..." Uyanıp, kırık elini kavradı. "Babama ne yaptın?"

"Şerif..." "Ne?" Daha yakından.

"Şerif beni serbest bıraktı." Johnny, sözlerindeki küfürü duydu. Derin bir nefes aldı. "Ben hiçbir şey yapmadım. Beni serbest bıraktı."

"Yozlaşmış şerifleri bilmediğimi mi sanıyorsun? Kömür madenleri bizim. Bu, şeriflerin de bizim olduğu anlamına gelir." Johnny'nin saçlarını avuçladı. "Belki de babamın yetiştirdiği adamın ne tür bir adam olduğunu anlamıyorsun. Sendikaları dağıttım, madencileri kanlar içinde bıraktım, sırf bir şeyleri kanıtlamak için. West Virginia kömür madencilerinden bahsediyorum, sert adamlardan. Gazetecileri ve politikacıları tehdit ettim ve dokunulmadan uzaklaştım. Bir keresinde bir şantajcıyı öldürdüm ve kimse onun kaybolduğunu bile bilmiyor. Seni de öldüremeyeceğimi mi sanıyorsun? Şimdi, bir kez daha soracağım. Babama ne yaptın?"

Johnny nefretini gördü, nefesini hissetti. Bir çıkış yolu arıyordu, ama elinde sadece gerçek vardı. "Babanı tanımıyorum."

"Sakın söyleme."

Johnny'nin kafasını toprağa vurdu, ama Johnny kararını vermişti. "Onu tanımıyorum. Seni de tanımıyorum..."

"Öyle mi?"

Johnny kırmızı dişlerini gösterdi ve Kirkpatrick'in botlarına kan tükürdü. Sonra işler çirkinleşti. İki balta sapı. İki öfkeli adam. Johnny elinden geldiğince kıvrıldı, ama onu döverek bayılttılar, sonra kamyonunu çalılıklara yuvarladılar ve ölmek üzere yatan yerine geri döndüler.

"Öldü mü?"

Bir ayak Johnny'nin göğsüne baskı yaptı ve dişlerinin arasından kan fışkırdı. "Bilmiyorum. Belki."

"Onu sokaktan kaldıralım."

"Kamyonun yanına mı koyalım?"

"Hayır. Daha uzağa." Johnny'nin zihninde, onu hendekten sürüklerken çığlık attı. "Hadi. Onu oraya sürükleyin." Kayalar derisini yırttı ve orman siyah bir eldiven gibi kapandı. Onu uzun bir yol sürüklediler. "Burası iyi. Tam burada."

"Çok yakın değil mi?"

"Kamyonete mi? Belki. Şunu tut."

Johnny'nin vücudunun üzerine çürümüş kütükleri çektiler, sonra çalılar, kayalar ve gevşek toprak yığdılar. Bu zaman aldı.

"Yeterli mi?"

"Kimse bu orospu çocuğunu bulmadan çoktan gitmiş olacağız."

Başka sözler de söylendi, ama Johnny onları duymadı. Motorun sesini duydu; keskin ışıklar hissetti ve sonra hiçbir şey. Belki onun öldüğünü düşündüler. Belki de ölmek üzereydi. Dişlerinin arkasından nefes alışı zayıftı. Kan ve çürüme tadı vardı ağzında, ama yol yakındı ve Hush da öyle.

Johnny sıg mezardan sürünerek çıkmaya çalıştı. En küçük parmağı hareket etti.

* * *

Cree, Johnny Merrimon'un rüyalarından iki kez uyandı. Ateş, yüzler ve parlak metalin parıltılarını gördü. Üçüncü rüyada, diri diri gömülmüştü ve Johnny de onunla birlikte toprağın altındaydı. Şişlik gözlerini karartmıştı, ama kanlı ağzı hareket ediyordu.

Seni görüyorum.

Cree uykusunda inledi, rüyanın farkındaydı ama görünmez bir güç onu beyaz adamın kırık kemiklerine, derisinde hareket eden böceklerle doğru iterek o karanlık yerde tutuyordu. Çığlık atıp kaçmak istedi, ama çocukluğundan beri rüyaların gücünü ve daha derin gerçeklerden korkmayanlar için vizyon olduğunu biliyordu. Bu yüzden dar yatağında inlerken bile, parçalanmış bacakları ve kırık kolu, bastırıldığında mısır unu gibi hissettiren kafatasındaki yumuşak noktaları hissetti. Yüzündeki toprağı temizleyerek acı gerçeğı söyledi.

"Ölüyorsun," dedi; ve göz kapakları titredi. "Beni duyabiliyor musun?"

Karanlıkta ona daha da yaklaştı, vücudunun uzunluğunu, kalbi gibi sıcak merkezini hissetti. Kalbi de titriyordu ve onun ölümünü görmemek için gözlerini kapattı. Ama bir şekilde, onun eli onun elini buldu ve sıktı. Gözlerini açtığında onun kendisini izlediğini gördü. Ağzı hareket etti, ama ses başka birine aitti.

"Ona yardım et," dedi.

Ve Cree son bir kez daha sıçradı, donmuş, korkmuş ve ter içinde.

* * *

Yapılması gerekeni yapmak için cesaretini toplaması otuz dakika sürdü. Işıklar kapalıyken yataktan kalkıp giyindi. Saat 2:19'du. Koridorun karşısında annesi hafif çarşafların altında dönüp duruyordu. Daire sıcaktı, ama Cree kalın çoraplar, uzun botlar ve ağır kot pantolon giydi. Rüyadan ve bulabileceğı şeyden korkuyordu, ama onu harekete geçiren şey daha derin, daha eski ve neredeyse unutulmuş bir hayatın parçasıydı. Hatırladığı gerçekten büyükannesinin yüzü müydü? Yoksa büyük büyükannesinin mi? Karar verebilecekleri fotoğraf yoktu ve annesi, onu bataklığa gönderdiği için özür dilemekten başka bu konuyu konuşmak istemiyordu. Ama Cree, yaşlı kadınların ve durgun suların çocuğuydu. Çocukluğunun bir kısmı acı ve korkuyla doluydu, ama bir kısmı da sıcaklık, sevgi ve gizemle doluydu. Zaman eski yüzleri bulanıklaştırmıştı, evet, ama gözleri ve sesleri değil.

Dünyada böyle bir sihir var...

Bu sözler onu kaç kez bulmuştu, ya battaniyenin altında sıcak sıcak ya da çıplak ayakla siyah toprağın üzerinde otururken?

Dünyada böyle bir sihir var ve onu tutacak kadar güçlü kalpler.

Bu, en sevdiği anı ve en sevdiği ses, büyükannesinin sesiydi, tıpkı Johnny'nin rüyasındaki gibi.

Koyu renkli bir gömlek giyen Cree, kemerini bağladı ve annesinin odasının önünden tanıdık bir dikkatle geçti. Mutfakta bir çantayı elma, şişe su ve buzdolabından çıkardığı iki dilim pizzayla doldurdu. Son olarak bir el feneri aldı ve idrar kokan dış merdivene çıktı. Avluda, çatlamış beton, prezervatifler ve boş şişeler vardı. Şehirdeki yaşamdan nefret ediyordu. Kokular keskin, şiddet rastgele, gereksiz ve aralıksızdı. Işığı kapalı tuttu ve duvarların yakınında kaldı, kör köşelerde geniş dönüşler yaptı. Deneyimler ona, gecenin en uygun zamanının, yavaş ve en güvenli zamanının bu olduğunu öğretmişti; ancak arabalar geçtiğinde, müzik gürültüsü duyulduğunda veya başka insanlar çok yaklaştığında saklandı. Şehrin daha iyi bir bölgesini bulmak bir saatini aldı ve ışıkların, arabaların ve ara sıra polislerin olduğu o şehir merkezindeki caddede, başparmağını kaldırdı ve kuzeye doğru yürümeye başladı. Pontiac marka bir station wagon'da yaşlı bir adamla şanslıydı. Adam beyaz saçlı, yaşlıydı ve sıcaktan kaçmak için erken yola çıkmıştı. "Kuzeyde bir torunum var," dedi. "Seninle yaklaşık aynı yaşta." Torpido gözüne vurdu. "Klima dört yıl önce bozuldu, bu yüzden geceleri araba kullanıyorum. Böylesi daha güzel. Yıldızlar bana karımı hatırlatıyor."

Karısı on beş yıl önce ölmüştü. *Kanserden öldüğünü* söyledi. Adam nazik ve yumuşak konuşan biriydi ve şimdiye kadar bindiği arabalar kadar güvenliydi. *Kuzey*, Raleigh demekti, ama adam, bu gibi zamanlarda yalnız başına dolaşan genç bir kız için endişelendiği için yirmi mil doğuya gitti. Veda ettikleri kamyon durağı iyi aydınlatılmıştı ve Raven County'ye giden ana yolun üzerindeydi.

"Birkaç saat sonra güneş doğacak." O, koltuğun üzerinden eğilerek, kız kırmızı neon ışığın altında dururken yukarıya baktı. "Gideceğin yerde seni bekleyenler var mı?"

"Evet, efendim,"

diye yalan söyledi.

"Paranız var mı?"

"Ben idare ederim."

"Al şunu." On dolarlık banknotu uzattı ve kız kabul edene kadar gitmeyi reddetti. "Güneşi bekle, tamam mı?" Boş yolu izledi. "Yalnız gençler için tehlikeli bir dünya. Beni duyuyor musun? Herkes iyi bir hayatın sonuna gelmiş yaşlı adamlar değil."

"Evet, efendim."

"Güneşin doğmasını bekle."

Onu arabayla götürdüğü, tavsiyesi ve parası için teşekkür etti ve o gidene kadar bekledi, sonra gördüğü ilk kamyon şoförüne yaklaşıp hayatında yüzlerce kez sorduğu aynı soruyu sordu.

Doğuya mı gidiyorsunuz?

* * *

Çoğu zaman olduğu gibi, yolculuk kavşakta sona erdi ve ondan sonra yürüdü. El fenerini kullanacak kadar karanlıktı. Aksi takdirde, asfalt yoldan çıkıp ıslak çimlere girerdi. İki mil sonra daha küçük bir yola ulaştı ve ondan sonra başka bir yola doğru yürümeye devam etti. Çukurlu toprağa ulaştığında, doğuda gökyüzü soluklaşmış ve alçak yerler sisle dolmuştu. Sis, hendeklerin ve çukurların içinde, ağaçların arasından görünen siyah suyun üzerinde toplanmıştı. Cree, ışık ayaklarına düştüğünde ayaklarına baktı ve iki dakika sonra ilk kanı gördü. O kadar parlak ve ıslaktı ki, yağ olduğunu sandı; sonra sürüklenme izlerini gördü. Tozlu yolda açıkça görünüyordlardı — kazınmış toprak ve kan — ve Cree, bataklığa hiç bu kadar yaklaşmadığı halde, aniden üşüyüp korkarak durdu.

Ağaçlar sis ve karanlıktı.
Görünmeyen bir gece balıkçılı
seslendi.

Işığı açarak, daire şeklinde çevirdi, sonra sürüklenme izlerine tuttu ve nemli lekeler dokunacak kadar eğildi. Lekeler tazeydi, tozla kaplıydı ve yapışkandı. Işıkla izlerini takip etti, ama sis elli metre sonra onları yuttu. Bu durumda iki seçenek kalmıştı: ileri ya da geri. Cree bir saniye düşündü, ama geri dönmeyi seven bir kız değildi. Ayrıca, rüya da kanlıydı ve buraya gelmesinin sebebi de rüyaydı.

Yavaşça ilerleyerek, yol sahte şafağın kül rengi ışığıyla dolarken sürüklenme izlerini takip etti. Adımlarını sessiz tuttu, bu nemli ve ağır havada zor değildi, Cree'ye göre bir çığlık bile yutulabilirdi. Çocukluğunda benzer sabahlar yaşamıştı, ama bu sabah daha soğuk ve daha sessizdi, sanki güneş hiç doğmayacakmış gibi. Büyükannesinin onu sıkıca kucaklayıp "*Henüz ormana gitme*" dediği zamanları düşündü. Yaşlı kadınların bazen korktuğunu ve nehirden sis yükseldiğinde veya gökyüzü garip bir ışıkla dolduğunda içeride kalması için onu uyardıklarını unutmak kolaydı. Cree bu endişelerin haklı olduğunu hiç düşünmemişti. Bunların yaşlı kadınların korkuları olduğuna inanmıştı, ama artık öyle düşünmüyordu.

Sürüklenme izleri yüz metre, sonra daha da uzağa
uzanıyordu. Şafak, kesik kesik bir nefes gibiydi.

Kapıyı gördüğü anda Johnny'yi de gördü, ikisi de karanlıktaydı ve hareketsizdi. Johnny çukurların arasında yatıyordu ve uzaktan bile

bükülmüş kolunu, parçalanmış bacaklarını görebiliyordu. Yakından bakınca, kafası toprak ve kanla kaplıydı, o kadar bol ve yapışkandı ki, ölmüş olmalıydı.

Sonra hareket etti.

Sağlam kolunu uzattı ve vücudu onu takip etti. Bir sürüklenme. Bir tane daha. Sağ ayağı bir kökte takıldı ve bacağı hiçbir bacağın olmaması gereken şekilde büküldü. Bir hıçkırık duydu, ama o kendi hıçkırığıydı.

Ne kadar sürünmüştü?

Cree eşyalarını düşürdü, sonra toprak yolda sendeleyerek yürüdü ve onun yanına diz çöktü. Adam sürünmeye devam etti.

"Johnny." Onun adını ilk kez söylüyordu ve sesi boğazında takıldı. Ona bakmaya bile zorlanıyordu. "Bay Merrimon. Durun. Lütfen. Yardım getireceğim. Hareket etmeyi bırakın." O sesi duymaya dayanamıyordu: kemiklerin sürtünme sesi, ıslak nefes. Elini uzattı; kendini sürükledi. "Tanrım."

"Yardım et."

Ses dudaklarından çıktı, ama kelimeler zar zor anlaşılıyordu. Cree etrafına baktı; sis ve kapıdan başka bir şey görmedi. Hava gittikçe soğuyordu.

"Ne yapmalıyım? Arabam yok." Boğazından başka bir ses çıktı. "Ne? Anlamıyorum."

"Kapı..."

Sedir direğine gevşekçe tutturulmuş bükülmüş çeliği işaret etti. Onun ötesinde onun toprağı, onun çocukluğu vardı. "Ambulans çağırmalısın." Cep telefonunu çıkardı, ama sinyal yoktu. "Kahretsin." Ona bakmaya bile cesaret edemiyordu: kirle kaplı kesikler ve parçalanmış burun, yırtık pırtık pantolon ve kemik parçaları. Yine sürünmeye çalıştı. "Dur." Hâlâ hıçkırarak ağlıyordu. "Lütfen."

"Ev..."

Adam bir adım daha kaydı ve kapının ötesinde sis kıvrıldı. Sis yoğunlaşıp kalınlaştı, bir şekil aldı, bir adam gibi, ama değildi.

"Aman Tanrım."

Cree'nin telefonu cansız parmaklarından düştü. Sis, sisden daha fazlasıydı. Gri delikler, uzuvlar ve hareketli girdaplar gördü. Koşmak istedi ama nefes almakta zorlanıyordu. Johnny bir ayak, sonra iki ayak daha süründü.

"Johnny, lütfen..."

"Git buradan," dedi.

Sonra bir şey kapıyı açtı. Ve bir şey onu içeri çekti.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Jack nemli çarşaflardan çıkmaya çalışırken, bir daha iyi bir gece uykusu uyuyabilecek mi diye merak etti. Yatak çok sert ya da çok yumuşaktı. Sokaktan ışık giriyordu, ama kapalı perdeler odayı çok karanlık yapıyordu ve karanlıkta işler daha da kötüye gidiyordu: arkadaşı için endişelenmesi, Hush'tan korkması. Sessizce giyinen Jack, perdeleri çekti ve tanıdık manzaralardan rahatlık bulamadığı için çok utandı. Katherine'in önünde korkunç davranmıştı ve bu yeterince kötüydü. Yüzündeki gülümsemeyi korumalı ya da açıkça konuşma iradesini toplamalıydı, Johnny'nin gitmesini engellemeliydi. Jack'i işkence eden şey, arkadaşının Hush'a olan ihtiyacının anormal doğasını görmek istememesiydi. Yoksa bu açıklama çok mu basitti? Belki Johnny görmüştü. Belki de çok iyi görmüştü.

Arkadaşıma yardım etmek için ne yapabilirim?

Bu retorik bir soru değildi. Aynaya dönerek, Jack Windsor düğümünü, güzel takım elbisesini inceledi. Çok uğraşarak olduğu avukat, akademisyen, araştırmacı, gerçek arayıcısı gibi görünüyordu.

"Tamam o zaman."

Ceketinin düğmelerini ilikledi. "Böyle yapacağız."

Saat yediye kadar arabasına bindi ve altı dakika sonra yerel gazetenin ofisine vardı. O saatte gazete halka kapalıydı, ama haber editörü Jack'in lisedeki kardeşini tanıyordu. Aslında bir arkadaşı değildi, ama Jack böbrek istemiyordu ki. "Birkaç saat," dedi. "Girip çıkacağım."

Kadın onu arşivlere götürdü ve mikrofış makinesinin nasıl çalıştığını açıkladı. "Saklama dolapları burada. Sayılar en yeniden en eskiye doğru sıralanmış."

Jack sıralı dolapları inceledi. "En eskisi ne zamana ait?" "1891."

"Kahretsin," dedi Jack; ama bu tavrı uzun sürmedi. Araştırmanın bir ritmi vardı ve o bu konuda ustaydı. Manşetlerle başladı, ama ölüm ilanlarında altın madeni buldu. Ölümler yerlere, yerler ise daha büyük hikayelere götürdü. İlki, Hush'un derinliklerindeki bir derenin kıyısında ölü bulunan kayıp bir avcı hakkındaydı. Bu olay 1897'deydi. Üç yıl sonra, aynı bölgede bir madenci kayboldu. Bundan sonra Jack, ölen bir oduncunun ölüm ilanını ve kaybolan ve sonunda bulunan çocukların hikayelerini buldu. Bataklığın daha büyük bir iyilik için kurutulması gerektiğini savunan doksan yıllık bir görüş okudu, ardından bataklığın derinliklerinde yaşayan kayıp ruhları dinine döndürmeye çalışırken çıldırmış bir rahibin ölüm döşeğindeki itirafını buldu. Hikayeler küçük ama daha büyük bir tablonun parçalarıydı: av kazaları, intiharlar, ustabaşı - rahip gibi - deliye dönünce terk edilen bir yol yapım projesi.

Otoparkta Jack arabaya yaslanarak kendini hasta hissetti. Sorun gerçektir.

Başkaları da
ölmüştü. Birçok
kişi.

Camları indirip, 1931 kışında yayınlanan bir makaleyi tekrar okudu: KAYIP ÇOCUK ANNESİNE GERİ DÖNDÜ. Başlığın altında, açlıktan bitkin düşmüş bir kadın ve boş gözlü bir çocuğun arkasında yıkık bir evin resmi vardı. Jack o gözlere baktı ve Randolph Boyd'un bulunduğu ve annesine geri getirildiği gün neler hissettiğini hayal etmeye çalıştı.

O akşam evde Jack makaleleri tekrar okudu. Dört makale daha Hush'ta kaybolan çocukları ele alıyordu. Çoğu muhabir Boyd'u stoik olarak niteliyordu, biri ise onun ileride hayatında kendisine çok yararlı olacak türden bir cesarete sahip olduğunu söylüyordu. Arkadaşları yaşadıkları zorlu deneyim hakkında daha az çekingen davranıyorlardı ve o kadar aşırı hikayeler anlatıyorlardı ki, bir muhabir "Randolph Boyd, daha hayalperest arkadaşlarının tam tersi, Boyd'un ölümle burun buruna geldiği trajediden şöhret ve şan kazanmaya kararlı görünüyor" diye yazmıştı. Diğer haberler de Charlie ve Herbert'ı aynı şekilde küçümsüyordu, ancak Jack, iki çocuğun sözleri alıntılanırken dikkatle dinledi ve kırmızı kalemle "*kovalanmak*", "*korkmak*" ve "*kahkaha*" gibi kelimeleri daire içine aldı.

Son makale çocuklardan çok aramadan bahsediyordu. Makalede, ürkütücü ve vahşi görünen bataklığın fotoğrafları da yer alıyordu. En ilginç olanı, bataklığı arayan gönüllülerin isimlerinin de yer almasıydı; iki sütunlu liste o kadar küçük harflerle yazılmıştı ki okumak zordu. Yerel VFW (Yabancı Savaş Gazileri Derneği) üç gönüllü itfaiye teşkilatı ve on altı ulusal muhafız üyesi gibi tam kadro oradaydı. Diğer gönüllüler kiliseye göre listelenmişti.

bağlantısı veya okulu. Son yedi kişi ise *çeşitli olarak* etiketlenmişti. Jack bir saat boyunca isimleri beyaz sayfalar arama motoruna ve ardından Google'a girdi. Çoğu kişi ölmüş ve gitmiş olacaktı, ancak on dokuz lise öğrencisi aramaya katılmıştı. Jack bazılarının hayatta olabileceğini ve şansının yaver gidebileceğini düşündü.

Şanslı
olmadı. En
azından o
anda.

Yatağa girdiğinde saat sabahın ikisiydi ve tamamen uyanıktı. Uzun saatler boyunca tavana baktı, sonra Johnny'nin cep telefonuna bir mesaj bıraktı ve sonunda uyumaya çalıştı. Mesaj kısa ve basitti.

Beni ara, seni piç.

* * *

Uykusuz bir gece geçirmesine rağmen Jack işe erken gitti. Birkaç saat boyunca masadaki dosyaları karıştırdı, ama aklında daha karanlık şeyler vardı.

"Bana harika olduğumu söyle."

Jack başını kaldırıp kapıda duran Leslie'yi gördü. "Harikasın."

Oturup bacak bacak üstüne attı, çok güzel görünüyordu. "Reamer'la konuştum." Gülümsedi, gözleri parladı. "Tech-Stone iflas davasına bakacaksın. Onun çantasını taşıyacaksın, ama yine de..."

"Bir dakika. Ne?"

"Bana sonra teşekkür edersin."

Jack bu haberle başı döndü. Tech-Stone, eyaletin otuz yıldır gördüğü en büyük iflas davasıydı. Milyarlarca dolar. Üç bin çalışan. "Bunu nasıl başardın?"

"Kariyerine hızlı bir başlangıç mı? Hayatını mı değiştirdim? Ne diyebilirim ki? Beni karşı konulmaz bulan tek avukat sen değilsin."

"Leslie, Tanrım. Teşekkür ederim."

"Henüz teşekkür etme. Karşılığında bir şey istiyorum." "Ne?"

"Sonra söylerim." Ayağa kalktı. "Ekip saat üçte Reamer'ın ofisinde toplanacak. Dört avukat ve yedi asistan. Geç kalma."

Görkemli bir şekilde ayrıldı ve Jack, Randy Reamer'ı etkilemenin ne anlama geldiğini düşündü. Büyük bir şehirden gelen büyük bir firma, güneyde bir iflas davasını üstlendiğinde, her zaman Reamer ile ortaklık kurardı. Kurumsal suistimal, birleşmeler, kaldıraçlı satın almalar için de durum aynıydı. Bir avukatın ulaşabileceği en yakın ünlü kişiydi ve jüriler onu severdi. Bir keresinde

Raven County gibi küçük bir yerde yaşamayı neden tercih ettiği sorulduğunda, golf için ve büyük şehirlerde yaşayan yılanlarla tanıştığı için olduğunu söyledi. Buna rağmen, CEO'lar ona saygı duyuyordu. Diğer avukatlar, ekonomi muhabirleri ve onun hor gördüğünü iddia ettiği tüm büyük şehir oyuncuları da öyle. Ortakların sloganı, hukuk fakültesinin hukuku öğrettiği, Reamer'ın ise geri kalan her şeyi öğrettiğiydi.

Şanslıysan, diye hatırlattı Jack kendine.

Leslie Green gibi bir arkadaşın varsa.

Jack'in saat üçteki toplantıdan önce yapması gereken yüzlerce şey vardı. Reamer'ı etkilemek için Tech-Stone hakkında araştırma yapması gerekiyordu. Bu, şirketin tarihçesi, kamuoyundaki imajı ve mali durumu anlamına geliyordu. Jack'in hem zamanı hem de isteği vardı, ama bunun yerine Johnny'nin dosyasını açtı. Dün gece internette yaptığı aramada, o soğuk günde Randolph Boyd'u arayan kimseyi bulamamıştı, ama Bert Showalter adında bir öğrenciyle ilgili bir sonuç çıkmıştı. Jack'in bildiği kadarıyla, Raven County'de tek bir Showalter vardı. Bert değildi, ama Showalter adında kaç aile olabilirdi ki? Jack telefonu eline aldı ve numarayı çevirdi.

"Beş dakika," dedi kendi kendine. İki dakikadan az sürdü.

* * *

Tyson Showalter, yerel üniversiteden dört blok uzaklıkta gölgeli bir sokakta yaşıyordu. Siyaset bilimi profesörü olduğu için bu konum mantıklıydı. Jack'in araması onu dersler arasında evde buldu ve buluşmayı kabul etti. Jack verandaya adım attığında serin bir gölge verandayı kapladı. Pencereleler açıktı. Boyası beyaz ve yeniydi. Sineklik kapıyı çalan Jack, antikalar, bir av tüfeği ve arkada mutfakın izlerini gördü. Havada kızarmış tavuk, kahve ve sıcak tereyağı kokusu vardı. Jack ikinci kez kapıyı çaldı.

"Bir dakika. Geliyorum." Mutfaktan yaşlı bir adam çıktı. Önlüğü, gözlüğü ve çorapsız loaferları vardı. Elleri küçük bir havluyla meşguldü. "Üzgünüm, üzgünüm. Bulaşıkları önceden yıkamaya çalışıyordum. Siz Bay Cross olmalısınız."

"Jack, lütfen."

"Peki. Bana Ty deyin. Herkes öyle diyor." Ty ekranı iterek açtı ve el sıkıştı. "Mutfakta konuşabilir miyiz?"

"Tabii ki hayır."

Ty, Jack'i koridordan geçerek küçük, temiz bir mutfakta götürdü. Mutfakta bir tepside tavuk soğuyor, bir tencerede fasulye kaynıyordu. Arka bahçe

aynı derecede tertemiz camdan görünüyordu ve Jack, müstakil garajın açık kapısından eski bir Triumph'un burnunu gördü.

"Antikaları sever misin?"

"Kesinlikle. Her türden. Ne kadar eski olursa o kadar iyi." Ty, fırından bisküvileri çıkarmak için bir tutacak kullandı. "Telefonda biraz gizemliydin. Annem hakkında konuşmak mı istiyordun?"

"Hayır, üzgünüm. Bert Showalter hakkında konuşmak istiyordum. Belki akraba olursunuz diye düşündüm."

"Bert değil, hayır. Maalesef Bert diye biri yok." Ty rahat bir kahkaha attı. "Bertie benim annem. Gerçek adı Beatrice, ama yüz yıldır 'Bertie' olarak biliniyor."

"Bertie mi? Hayır." Jack başını eğdi. "Gazetede Bert yazıyordu." "Hangi gazete?"

Makale Jack'in ceketinin cebinde katlanmış haldeydi. Onu çıkardı ve uzattı. Ty makaleyi tanıdı ve kaşlarını çatı. "Oh," dedi. "O mu."

"Gördün mü?"

"Evet."

Jack doğru cevabı aradı, ama Ty'nin ruh hali değişmişti. Yetmiş yaşlarındaki cana yakın beyefendi ortadan kaybolmuştu.

"Konuşmamızın doğru olup olmadığından emin değilim."

"Bay Showalter. Sizi bir şekilde üzdüysem..."

Jack, yaşlı adam burnunun köprüsünü sıkıştırıp başını sallayınca sözünü yarım bıraktı. "Hayır. Özür dilerim. Bakın, kaba davranmak istemem, ama bu gençken öğrendiğimiz bir ders: Randolph Boyd'dan, 31 kışından veya o tanrının unuttuğu bataklıkta olanlardan bahsetmeyin."

"Affedersiniz, ama kafam karıştı."

Ty biraz çöktü ve yumuşak gülümsemesi geri geldi. "Kahve ister misiniz? Görünüşe göre terbiyemi yitirmişim." Jack onun kahve doldurmasını izledi, sonra teşekkür etmek için başını salladı. "Benimle gelin Bay Cross. Size bir şey göstereceğim, sonra açıklamaya çalışacağım." Ty, yaşlı bir kadının hastane yatağında yattığı küçük bir yatak odasına doğru yol gösterdi. Sağ koluna serum takılıydı. Boğazının ortasında trakeotomi tüpü vardı ve bir makine nefes almasına yardımcı oluyordu. "Bu benim annem Bertie. Her gün uzun bir öğle yemeği molası verip birkaç saat ona bakıyorum. Bu hem hemşireye mola veriyor, hem de masrafları azaltıyor. Benim için de iyi bir zaman. Eskiden çok neşeli biriydi. Çok yakındık."

Makine tısladı ve monitörler yeşil renkte yanıp söndü. Jack ne diyeceğini bilemedi. "Kaç yaşında?"

"Yüz bir." "O...?"

Jack eliyle bir işaret yaptı ve Ty anladı. "Konuşabilir mi? Hayır. Neredeyse üç yıldır gözlerini açmadı ve konuşmadı. Hadi. Dışarı çıkalım."

Ön verandaya geçtiler ve evdeki diğer her şey gibi eski demir sandalyelere oturdular. Çitlerin ötesinde, yol sessizdi. Trafik sesleri uzaktaydı. Jack, hala Ty'nin elinde olan makaleyi işaret etti. "Bunu konuşabilir miyiz?"

"Randolph Boyd, evet." Ty fotokopiyi açtı ve ona bakarak hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. "Aramaya sadece genç erkeklerin katılmasına izin veriyorlardı. Annem onlara erkek olduğunu söyledi. Saçlarını örtüp bol giysiler giyerek, kimse farkı anlamadı ya da yalanını ortaya çıkarmak için yeterince umursamadı."

"Neden yalan söylediler ki? Makalede o gün hava sıcaklığının sıfırın altında on derece olduğu yazıyor. Neden gittiler ki?"

"Anladığım kadarıyla Randolph Boyd sırık gibi bir gençti, ama tamamen çirkin de değildi."

"Annen Boyd ile bir ilişkisi mi vardı?"

"İlişkisi yoktu, hayır." Ty biraz güldü. "Annemin ona aşık olduğunu biliyorum, ama zamanla bunun şiddetli bir aşk olduğunu düşünmeye başladım. Bütün bunlarla neden ilgileniyorsun?"

"Bataklıkta ölü bulunan milyarderini duydun mu?"

"William ve Randolph Boyd'un akraba olduğunu mu ima ediyorsun?"

"Aslında, bunu bir gerçek olarak söylüyorum." Jack, Boyd'un av köşkünü ve

ve yerel gayrimenkullerdeki geniş mülklerini anlattı. "Bana 1931 kışını anlatabilir misin?"

"Çok uzun zaman

oldu..." "Lütfen."

Yaşlı adam sokağa baktı, ama görmüyor gibiydi. "Annem çılglık atarak uyanırdı. Yıllarca böyle devam etti. O kadar yüksek sesle ve uzun süre çılgılık atardı ki, komşuları rahatsız etmemek için pencereleri kapalı uyurduk. Tabii ki onlar da biliyordu. Çocukken bile, insanların sokakta ona nasıl baktığını, kiliseye giden kadınların ve öğretmenlerin koluna nazikçe dokunup "Nasıl-sın canım?" diye sorduklarını görebiliyordum. Kabuslar hepimizi yıpratıyordu. Çılgınlıklar. Uzun sessizlikler. Zamanla biraz daha iyi oldu

Zamanla ıgıllklar iniltiye dönüştü. Kabuslar daha seyrek görölmeye başladı. Ben büyüdüğümde, çoğu insan onun hala kabus gördüğünü anlayamıyordu. Onu en iyi tanıyan bizler ise bu yetenekten mahrum kalmıştık.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yüksek güçlere inanır mısınız?"

"Ben dostluğa inanırım."

"Babamı hiç tanımadım, Bay Cross. Büyürken neye güveneceğimi hiç bilemedim, bu yüzden sistemlere inandım: hükümet ve eğitim sistemlerine, insanlara olan saygı ve inançtan ilham alan sistemlere. Anlayışlı bir insan mısınız?"

"Öyle sanırım."

"Size bir şey gösterebilir miyim?"

Jack başını salladı ve Ty onu eve geri götürdü, merdivenlerden yukarı çıktı. "Burası otuz yıl boyunca annemin odasıydı. Artık ona ihtiyacı yok tabii ki, ama ben hiç değiştirmedim." Kapıyı açarak Jack'e girmesini işaret etti, sonra arkadan girdi. Oda evin ön köşesindeydi, ağaçların tepesini ve caddeyi görüyordu. Geniş ve havadar bir odaydı, yaşlı bir kadının odası gibi hissettiriyordu. Şöminenin üzerinde bir saat tik tak ediyordu. Sarı ışık huzmelerinde toz zerrecikleri asılı duruyordu. "Seni buraya getirme nedenimi anladığımı düşünüyorum."

Duvarlar çizimlerle kaplıydı. Her santimetrekaresi. Her bir parçası. "İzin verir misin?" Beklemeden, Jack en yakın duvara yaklaştı. Karakalem veya kurşun kalemle yapılmış eskizler, kış ormanı ve donmuş su, çıplak kayalar ve dolaşık sarmaşıkların ince işlenmiş manzaralarını gösteriyordu. "Bu...?"

"Hush Arbor," dedi Ty. "31 kışında."

Jack duvar boyunca ilerledi, çizimlerin inceliğine, ağaç kabuklarının ve kar yığınlarının, dalların ve boşluğun mükemmelliğine hayran kaldı. Jack, büyük geyiğin çizimlerine ulaştığında durdu. Kısmen parçalanmış geyik, karla kaplı siyah zeminde yatıyordu. Gözleri kapalıydı, boynuzları devasa ve pürüzsüzdü. Ölü hayvanın yanında, genç bir adam ısınmak için dizlerini kucaklamıştı, yüz hatları soğuğu, yalnızlığı ve korkuyu mükemmel bir şekilde yansıtıyordu.

"Etkileyici, değil mi?"

Jack arkasında yaşlı profesörü hissetti, ama bakışlarını ayıramadı. Bir düzine çizim aynı sahnenin farklı açılarını gösteriyordu. Çocuk donmuş ve zayıflamıştı, cildi ve elleri karları lekeleyen kanla

karları lekelemişti. Jack, ona bakarken korkunç bir dehşet hissetti. "Burası neresi?"

"Onu buldukları yer burası."

Çocuğun arkasında, çalılar ve karla kaplı bir kaya yüzeyinden donmuş bir şelale akıyordu. Tepede, bodur bir ağaç üç metre yükseklikte yükseliyor, sonra ikiye ayrılıp mükemmel bir V şekli oluşturuyordu.

"Bunları annen mi çizdi?"

"Sanırım ona biraz rahatlık veriyorlardı. Onun sergilemesine izin verdiğim tek resimler bunlardı."

"Başkaları da mı var?"

Tyson başını salladı ve yumuşak bir sesle konuştu. "O arama görevine yalan söyleyerek katıldığında henüz bir kızdı, aslında daha bir çocuktü. Bir keresinde bana, onu diğerlerinden uzaklaştıran bir şey olduğunu söylemişti. Sanki sırtında bir el varmış gibi, sola doğru sürüklendiğini söylemişti."

"Anlamıyorum."

"Tek bildiğim, grupla birlikteyken birdenbire tek başına kaldığı."

Jack, Randolph Boyd'un eskizlerini inceledi. Bunlar en hassas, en *kişisel* olanlardı. "Onu buldu, değil mi?"

"Evet."

Jack, sanki oradaymış gibi bir ürperti hissetti. "Diğer çizimleri görebilir miyim?" "Aslında, Bay Cross." Ty dolap kapısını açtı ve büyük kutuları ortaya çıkardı.

birbirinin üzerine istiflenmiş. "Onları *alırsanız* çok sevinirim."

* * *

Kutular Jack'in arabasını doldurdu. Bagajı. Arka koltuğu. Fırında park etti ve dar merdivenlerden yukarı taşıdı. Dört seferde taşıdı. Yemek masasının yanına koydu, bir kutuyu açtı, sonra diğerini, tozlu demetler halinde çizimleri çıkardı ve masanın üzerine yığıdı. En eskileri sararmış ve kırılıgandı. Diğerleri daha yeni görünüyordu. Birkaç tanesi gördükleri kadar ince işlenmişti, ama hepsi daha rahatsız ediciydi, kömür kalem darbeleri ağır, geniş ve *öfkeliydi*. Çoğu Hush Arbor'un manzaralarını içeriyordu, ancak kötü niyetli bir his uyandıran bir şekilde çizilmişti. Yoğun orman. Pürüzlü kayalar. Dalları yere uzanarak kötü şeyleri ima eden gölgeler oluşturuyordu; parmaklar kırık taşların üzerinde kıvrılmıştı; gözler arkadaki karanlıktan bakıyordu, ama gözlerin ipuçları, karanlıkta yarıklar vardı.

Jack'in en kötü anı, son kutunun dibine iple bağlanmış ve katlanmış bir yığın eskizlere ulaştığında geldi. Yatağın üzerine yayılmış olan

yığılmış kalıntılarla dolu bir mağara, pelvis kemikleri, kafatasları ve femur olduğunu düşündüğü uzun kemiklerin geniş bir alanı gösteriliyordu. Boşlukları doldurmuş ve taşların üzerine yayılmışlardı, kemik, çürümüş kumaş ve tutamlar halinde saçlardan oluşan bir dünya.

Rahatsız olan Jack, çizimleri yatakta bıraktı, bir içki hazırladı ve onu bir dikişte içti. Bertie Showalter'a ne olduysa, onu yıllarca rahatsız ettiği açıktı. Yüzlerce, belki binlerce çizim vardı. Jack onları tekrar gözden geçirdi ve daha karanlık, daha düzensiz olanları ayırdı. Reamer'ın ekibiyle olan toplantıyı kaçırdı, ama bunu düşünmedi. Gözlerin, düşen karın ve hareketin izlerinin olduğu çizimlere dalmıştı. Sonunda, ölü geyik ve arkasındaki donmuş şelaleye geri döndü. Jack'in bakışları kayanın yüzeyinde yukarı doğru kayd ve tepenin zirvesinde duran V şeklindeki ağaca takıldı. Parmağıyla ağaca dokundu ve sonunda, sorunlu kalbindeki soğuk yere yüzleşti.

Jack o ağacı
tanıyordu. Onu daha
önce görmüştü.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Cree, topallayarak şehre döndüğünde gece olmuştu. Yorgun ve korkmuştu; günün büyük bir kısmı geçmesine rağmen, kafasında aynı soru yankılanıyordu.

Az önce ne gördüm ben?

Tek bildiği, kapıdan kaçtığıydı: sis, hendekler ve ani düşüşler. Şimdi şehirdi ama oraya nasıl geldiğini tam olarak bilmiyordu. Binddiği arabalar bile bir şekilde gerçek dışı geliyordu. Sorular. Konuşmalar. Unutulmuş yüzler.

Evinden bir blok ötede, onu tolere eden şehre orta parmak gibi duran binasını gördü. Hayatının her günü onu nefret etmişti, ama bugün hariç. Şimdi duvarlarını, kapılarını ve betonunu istiyordu.

Pis avluyu geçerek, Cree cam kapılara yaslandı ve neredeyse asansöre düşecekti, asansör yirmi üçüncü kata çıkarken sık nefesler alıyordu. Telefonunu çıkararak, polisi aramayı tekrar düşündü. Johnny Merrimon'a karşı hiçbir şey hissetmiyordu, ama o ölmüştü ya da ölmek üzereydi.

"Lanet olsun."

Telefonu sekizinci kez cebine attı. Ne diyebilirdi ki? *Onu bulduğumda zaten yarı ölüydü, sonra korkunç bir şey onu ormana sürükledi.* Onu deli ya da uyuşturucu kullanıyor sanacaklardı, ya da belki onu kendisinin öldürdüğünü düşüneceklerdi. Bir yerlerde akıllı polisler olmalıydı. Onlardan biri davayı anlayacak ve yanlış bir sonuca varacaktı.

Uh-uh.

Olmaz.

Mutfakta, Cree'nin annesi elinde bir bardakla masada oturuyordu. Normalden daha sarhoştı, küçük, sert sandalyede minicik bir şey gibi duruyordu. "Ne oldu sana?" diye sordu.

"Düştüm. Önemli değil."

"Bir katırın arkasında sürüklenmiş gibi görünüyorsun."

Cree sırt çantasını yere bıraktı ve gün dalgalar gibi üstüne çöktü: kan ve kırık kemikler, uzun yolculuk ve onu buraya getiren rüya. Korkmuştu, tamamen dehşete kapılmıştı ve hayatında sahip olduğu tek şey buydu: çürümüş bir binada kiralık bir oda, kızının dünyasının parçalandığını anlayamayacak kadar düşüncesiz ya da sarhoş bir anne.

"Bana biraz buz getirir misin?" Annesi bir bardak kaldırdı ve erimiş buzları salladı. "Hadi, git." Annesi bardağı tekrar salladı ve Cree, ardından gelen sessizlikte gözlerini kırptı. Büyükannesini ve çocukluğunu gördü ve aniden ağlamaya başladı. Büyük büyükannesini de hayal etti: mahvolmuş gözleri ve yaralı elleri, gülümsemeyi ve başını sallamayı sevmesi, geceleri kendini nasıl hissettiği, yaprak kadar kuru ve büyük yatakta sıcak. "Beni neden oraya gönderdin? Daha dört yaşındaydım."

"Ağlıyor musun?"

"Nedenini söyle."

"Bu bir sır değil." Annesi bardağı indirdi ve bir sigara yaktı. "O yaşlı kadınlar seni istiyorlardı. Senin özel biri olacağını düşünüyorlardı."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Onlara sormalısın, değil mi?"

"O zaman senden bahsedelim." Cree oturdu, ama affedici değildi. "Neden kaçtın?"

"Ne?"

"On dokuz yaşındayken bataklıktan ayrıldın. Bunu hiç konuşmadık."

"Çünkü bu seni ilgilendirmez."

"Büyükanne korktuğunu söyledi."

"Öyle mi?" Cree'nin annesi kaşlarını çatı ve erimiş buzun üzerine votka döktü. "Bataklıkta yaşamaktan daha büyük, çamur, keneler ve hırssız erkeklerden daha iyi bir şey istediğim hiç aklına gelmedi mi?"

Annesi başka yere baktı ve Cree yüzünde eski inatçılığı gördü. Bu onu kızdırdı ve acılandırdı. "Biliyorsun, bunu senin için çok kolaylaştırıyorum: kötü adamlar, tembellik, bunlar." Cree şişeyi itti, bakışları acımasızdı. "Alışveriş yapıyorum. Temizlik yapıyorum. Şimdi karşılığında bir şey istiyorum."

"Ne?"

"Hayallerim var."

Sözler ani bir sessizliğin boşluğuna düştü. Annesinin omuzları içe doğru çöktü. Çenesi aşağı indi ve cevap geldiğinde çok sessizdi. "Ne tür hayaller?"

"Korkunç rüyalar," dedi Cree. "Asma ağacı, köleler ve öldürülen adamlar. Sanki oradaymışım gibi görüyorum."

"Hikayeler," dedi annesi. "Asma ağacını herkes bilir. Hepimiz hikayeleri duymuşuzdur."

"Çok gerçekçi," dedi Cree. "Nasıl göründüklerini, nasıl koktuklarını ve nasıl çılglık attıklarını biliyorum. Bıçağı tutuyorum. İsimlerini biliyorum."

"Hayır, bilmiyorsun."

"İkisi köle. Biri ustabaşı..."

"Hayır dedim, lanet olsun. Rüyalar sadece rüyadır."

Sesi kırıldı ve Cree annesinin yüzündeki yalanı, kaypaklığı ve korkuyu, susamış yutkunmasını gördü. Gözleri şişeye takılmıştı; Cree ondan önce davrandı. "Bataklıkta ne var?"

"Anneme sormalıydın, onu çok seviyordun." "Ben daha çocuktum."

"Yaşın önemi var mı sence, aptal kız? Benim için önemi var mıydı sence?"

"Neden gittin?"

"Sana bir kez söyledim..."

"Johnny Merrimon'u rüyamda görüyorum ve rüyalar gerçek oluyor."

Annesi koltuğunda geriye doğru sallandı, ağzı sanki tokat yemiş gibi açık kaldı. "Bunu söyleme. Sakın söyleme."

"Dün gece oldu."

"Bataklıktan bu kadar uzakta olamaz. Bu kadar uzakta olamaz." "Bekle. Ne?"

"Üzgünüm, hayır." Yaşlı kadın ayağa kalktı, sandalyeyi sola itti ve odadan sendeleyerek çıktı. Cree kapının çarpıldığını duydu ve kilidin de düştüğünü anladı. Hâlâ sersemlemiş bir halde, sandalyeyi düzeltti, sonra lavaboda suyu açtı, avuçlarındaki kiri yıkadı ve düşerken kurumuş kanı nazıkçe ovuşturdu. Cree annesini sarhoş, kızgın ve sıkılmış görmüştü, ama hiç böyle, panik ve korku içinde görmemişti.

Aynı koridordan ilerleyerek annesinin odasının kapısını çaldı ve kapının arkasından hışırtı sesi duydu.

"Git buradan."

Annesi de ağlıyordu: korkunç bir ses. "Rüyalardan korkuyorum," dedi Cree.

"Korkmalısın."

"Bu yüzden mi gittin?" Cevap yoktu. Sessizlik. "Hâlâ orada mısınız?"

Cree uzun bir iç çekiş duydu, ardından yine sessizlik oldu. "Çok az kişi bu rüyaları görür. Çoğu kişi görmez. Bataklık dışında hiç kimse bu rüyaları görmemiştir."

"Ama sen gördün mü?"

"Asma ağacı, evet. Büyükannen de gördü, büyük büyükannen de. Ailemizdeki kadınları buluyor. Bıçaklı kız. Ağacın altında olanlar. Bunu geride bırakmaya çalıştım. Anlamıyor musun? Başka rüyalar da var, daha kötü rüyalar. Sen bunu anlayamayacak kadar küçüksün."

"Senin kaçtığın yaştayım." "Tanrım..."

"Ne yapmam gerektiğini söyle."

"Yapamam."

"Üzgünüm." "Neden?"

"Bunu konuşmak durumu daha da kötüleştirir, sanki bir kapıyı açmak gibi. O zaman daha karanlık ve daha hızlı gelirler. Boğulmak gibi bir şey."

"Anlamıyorum."

"Tabii ki anlamıyorsun, aptal çocuk, aptal, ahmak kız." "Ne yapacağım? Anne..."

Cree'nin sesi kesildi ve yanağını kapıya dayadı. Yaşlı kadınlar Cree'ye onun özel olduğunu ve bir nedenden dolayı onlara geldiğini söylemişlerdi.

"Lütfen..." Kapıya parmaklarını koyarak tekrar söyledi. "Rüya görmek istemiyorum."

Cevap gelmedi ve o da cevap beklemiyordu. Annesi korkaktı, hep öyle olmuştu. Cree arkasını dönüp odasına geri döndü ve yatakta kendine sarıldı. Uykuya dalmaya başladığında, binanın çatısına tırmandı ve yıllar önce orada bulunduğu eski bir sandalyeye oturdu. Trafik sesleri duvarlardan yükseliyordu ve diğer kulelerde şehir ışıkları yanıyordu. Cree ayın doğuşunu izledi ve gece yarısı uykuya daldı.

Ya yine rüya görürse? Ya bir şeyler görürse?

Daha derinlere yerleşerek, bulutların ayın önünden geçmesini izledi. Yorgunluk onu bastırdı ve iki kez uykuya daldı. Rüzgâr yoktu. Dünya ağırdı. Cree saatlerce mücadele etti, sonra karanlık ayaklarının dibinde birikirken son bir kez gözlerini kırttı ve uykuya daldı.

Karanlıkta boğuluyordu.

Canlı canlı gömülmüştü.

* * *

Şok, elektrik akımı gibiydi. Nefes alamıyor, göremiyordu. Nemli toprak onu ezip geçiyordu.

O bir Cree'ydi.

Ve başka biri.

Bir çığlık dudaklarından döküldü, ama kirli parmaklar

içeri girmişti. Boğuluyordu...

Ölüyordu...

* * *

Cree uyandı ve o kadar yüksek sesle çığlık attı ki, kuşlar çatıdaki parapetten fırladı. Cree bunu neredeyse fark etmedi. Kuşlar siyahtı; her şey siyahtı.

Sandalyeden düştü, kismaya başladı; kir tadı aldı ama sadece safra vardı. "Tanrım."

Dizlerinin üzerine çökmüş halde, Cree çocukluğundan beri ilk kez Tanrı'yı düşündü.

Bu gerçektir.

Çok gerçektir.

Ayaklarını buldu, binaya girip odasına indi, kapıyı kilitledi ve bir daha asla uyumayacağına Tanrı'ya yemin etti. Güneş doğduğunda, ipin ucunda sallanıyordu. Odada kaldı, yemek yemedi, içmedi, yatağa yatma riskini almadı. Gün batımında annesi televizyonu açtı, Cree de açık havada yalnız kalmak için çatıya geri döndü.

Rüyadan bazı şeyler öğrenmişti.

Korkunç şeyler.

Sanki daha önce hiç görmemiş gibi yıldızların ortaya çıkışını izledi ve zaman zaman yüzüne dokunarak burnunun daha geniş, gözlerinin daha küçük olmasını bekledi. Ay yükseldiğinde aynı sandalyede oturuyordu ve ay battığında da hala oradaydı, battaniyeye sarılmış, sanki hayatı uyanık kalmasına bağlıymış gibi uykuyla mücadele ediyordu. Gece yarısını üç saat geçse, batıda bulutlar yükseldi ve Cree'nin başı, gök gürültüsü ve çatıdaki rüzgârın kayıp kelimelerden oluşan bir ninni yapmasıyla eğildi. Zamanla bir yağmur damlası düştü, ama Cree bunu hissetmedi.

Canlı canlı

gömülmüştü. Toprakta

çığlık atıyordu.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Bonnie Busby, şerifin ruh halini anlayacak kadar uzun süredir bölge savcısıydı ve masanın karşısından onu izlerken aklına hoş olmayan sözler geldi.

İnatçı.

Mantıksız.

Kör.

"Söylediklerinizi anlıyorum Şerif Cline, ama Trenton Moore, Johnny Merrimon'u olası katil olarak elledi. Travma çok aşırı, rastgele ve... açıklanamaz."

"Açıklanamayan mı?"

"Hadi ama. Sen de aynı toplantıdaydın. Onu duydun."

"O küçük adamın ne dediği umurumda değil. Merrimon'un bunu nasıl yaptığını anlayamıyor olması, çocuğun sorumlu olmadığı anlamına gelmez. O bataklıkta ne sakladığını kim bilir. Komplocular. Makineler..."

"Affedersiniz," diye araya girdi savcı, elini uzatarak. "Az önce 'araçlar' mı dediniz?"

"Mesele şu ki, Bonnie, kimseyi dışlamak için henüz erken. Olağanüstü bir ölüm söz konusu, bu yüzden olağanüstü önlemler alınmalı. Kulübesini buldum." Şerif masanın üzerine bir hava fotoğrafı serdi. "Burada ve burada çatı çizgisinin izleri görünüyor." İşaret etti. "Bu sıralar bahçeye benziyor." Kaşlarını çatarak gözlerine baktı. "Sen bakmıyorsun bile."

"Çünkü arama emri için makul bir neden gerekir ve sende yok." "Çocuk normal değil."

"Bu onu katil yapmaz."

Şerif çıktıyı rulo haline getirdi ve lastik bir bantla bağladı. Bu, iki gün içinde üçüncü ziyareti idi.

Aşağılama.

Bonnie onun gözlerinde bunu gördü. Onu zayıf, kolay ve basit biri olarak görüyordu. "Ben senin düşmanın değilim Willard."

"Sen Clyde Hunt'ın arkadaşısın ve bu durumda, bu aynı şey." "Dikkatli ol."

"Yoksa ne olur?"

"Bana makul bir neden göster, ben de bunu yargıca götüreyim. Bu kadar basit." Masasının karşısından, gözleri alev alev yanarak ona baktı. Onu daha önce de böyle görmüştü. Sık değil, ama olmuştu. "Başka bir şey var mı?"

"On yıl önce burada değildin. O çocuğun nasıl biri olduğunu görmedin. O korkunç bir yol izledi Bonnie ve bu onun içindeki bir şeyi kırdı. Bu da insanların zarar göreceği anlamına geliyor. Zaten görüyorlar. Şimdi orada kendini beğenmiş ve kibirli bir şekilde oturup, sanki ben kırk yıldır hapiste olan aptal bir köylüymüşüm gibi bana tepeden bakabilirsin, ama sen burada değildin. Hata yapıyorsun."

"Belki, ama bu benim kararım." "O tehlikeli, lanet olsun."

"Bu senin görüşün."

Şerif dikleşti ve aşağıya baktı.

"Olası neden," dedi. "Sen işini yap, ben de benimkini yapayım."

* * *

Şerif Cline, ormanın derinliklerinde iki adama güveniyordu. Onlar avcı ve tuzakçıydılar, hayvanlar yürür ya da uçarsa, öldürülmek için orada olduklarına inanan sert mizaçlı orman adamlarıydılar. Ve bunu yapmak için her yere giderlerdi. Özel mülkiyet. Park alanları. Umurlarında değildi ve kaybolmazlardı. Şerif Cline için önemli olan buydu.

Onlarla kasabanın kenarından iki mil uzaklıktaki boş bir arazide buluştu, her iki adam da kartuş kemeri, yılan botları ve diken geçirmez pantolonlarla donanmıştı. Arkalarında, uzakta tepeler uzanıyordu, ormanın yükseldiği son tepenin üzerinde bir biçerdöverin izleri görünüyordu. "Jimmy Ray. Waylon. Kısa sürede geldiğiniz için teşekkürler. Bahsettiğim şey bu." Şerif, hava fotoğrafını devriye arabasının kaputuna yaydı. "İlçenin kuzey ucu, buradaki bataklık, sonra bu tepelerin eteklerine kadar."

Jimmy Ray yaklaşarak, fotoğrafın köşesine geniş avucunu koyarak onu sabit tuttu. Beyaz saçlarının altında soluk mavi gözleri vardı. Waylon —kel ve şişman—de yanlarına sıkıştı. "Yardımcıların ne olacak?" diye sordu.

"Bu onaylanmamış bir şey." "Yasadışı mı?"

"Sadece etrafa bakmak istiyorum. En son üniformalı memurları içeri aldığımda, yarısı kayboldu, diğerleri ise sürekli şikayet edip durdu. Burası tam bir labirent."

"Ne kadar büyük?"

"Altı bin dönüm. Yarısı bataklık. Geri kalanı kuzeye doğru uzanan tepeler."

Jimmy Ray eğilip fotoğrafı inceledi, kırmızı mürekkeple çizilmiş daireler bahçeyi, sert ağaçların altında bir çatı çizgisi gibi görünen şeyi gösteriyordu. "Buranın Johnny Merrimon'un arazisi olduğunu mu söylüyorsun?"

"Onu tanıyor musun?"

"Adını duydum."

"Ne duydun?"

"Onun bir hayalet olduğunu. Bizden biri olduğunu."

Şerif Cline bu tepkiyi bekliyordu. Jimmy Ray Hill ve Waylon Carter gibi insanlar için Johnny Merrimon bir tür kahraman haline gelmişti. Bağımsızlığı ve cesareti, bir milyarderin kampını basıp cezasını çekmiş olması nedeniyle. "O özel biri değil," dedi şerif. "Onu uzun zamandır tanıyorum. Güven bana."

"Onun gerçekten bir katil olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ya William Boyd'u öldürdü ya da kimin öldürdüğünü biliyor."

Herkes bir süre bu konuyu düşündü; sonra Waylon haritayı işaret etti. "Bana ne kadar süre ihtiyacın olacak? Merrimon altı bin dönüm araziye sahip olabilir, ama o bataklık elli mil kare. Hepsini arayamayız."

"Uzun kalmayı düşünmüyorum. İki gün, belki üç. Önce kulübeye gideceğiz, orada değilse bir plan yapacağız. Var mısınız çocuklar?" Bir süre sürdü, ama Jimmy Ray başını salladı, bu da sürpriz değildi. "Ya sen, Waylon?"

"Bilmiyorum, Şerif." Waylon yanağını, başının üstünü kaşıdı. "Hemen girip çıkacağımızı düşünüyordum. Yarın Danielle'in doğum günü. Onu Myrtle Beach'e götüreceğimi söyledim. Bisiklet Haftası var."

"Dalga geçiyorsun."

"Danielle gibi bir kızım olduğu için şanslıyım." Şerif gözlerini devirdi, ama Jimmy Ray onaylayarak başını salladı. Danielle'in bir işi, kendi evi ve nazik bir mizacı vardı. "Gerçekten üzgünüm, Şerif. Başka bir zaman..."

"Tamam. Peki. Jimmy Ray, görünüşe göre sen ve ben kalıyoruz." Şerif topografik haritayı ve hava fotoğrafını topladı. "İhtiyacın olan

"Eşyalar kamyonette."

"Waylon, son şansın." İri adam avuçlarını gösterdi ve şerif devriye arabasına bindi. "Myrtle Beach." Kafasını salladı ve kaşlarını çattı. "Lanet olası Bisiklet Haftası."

* * *

Şerif, Jimmy Ray'i evine götürdü, orada ekipmanlarını aktardı ve arabasını bıraktı. Jimmy Ray'in kamyonetinde çok az konuştular, ama her zaman böyleydi. Av arkadaşlarıydılar. Eski dostlardı. Hush Arbor'da, kapıdan yarım mil geçtiler, kamyoneti park ettiler ve orijinal yerleşim yerine doğru yürüyüşe çıktılar. Jimmy Ray oraya hiç gitmemişti, bu yüzden çürümüş binaları, ağaç duvarını inceledi. "Burası eski bir yer."

"Evet, tabii ki."

Ama Jimmy Ray binaları düşünmüyordu. Ağaçlar uzundu ve bükülmüştü, dalları nadir gördüğü kalınlıktaydı. "Merrimon'un arazisinde miyiz?"

"Kenarında."

"Göster bana."

Harita üzerinde buluştular ve Willard ona bulundukları yeri gösterdi: bataklık, nehir, tepeler. "Kulübesi o tarafta. Islak bir yer."

Haritaya ve hava fotoğraflarına daha yakından baktılar. Kilisenin ötesinde, siyah su yavaş ama kararlı bir şekilde akıyordu ve Jimmy Ray, düşünmeden bunun derin ve kesin olduğunu, bulundukları yerin güneyindeki nehre akan ana su kütlelerinden biri olduğunu biliyordu. O nehirde avlanmıştı, ama hiç bu kadar kuzeye gelmemişti. "İyi bir konum." Kulübenin izlerinin görüldüğü bölgeyi işaret etti. "Mülkün merkezi, güney cepheli ve batıdan esen rüzgârlı. Arkasında iyi su ve tepeler var. Büyük ölçüde erişilemez."

"Bizi oraya götürebilir

misin?" "Elbette."

"O zaman hazırlan."

Şerif tüfeğini ve sırt çantasını omzuna astı, ama Jimmy Ray gözlerini çevrelerindeki ormana dikti. Bir şeyler ters gidiyordu ve bir an sonra kolunun arkasındaki tüyler diken diken oldu. "O yönden ses gelmiyor." En yakın ormanı işaret etti.

"Beni korkutma şimdi."

Jimmy Ray gözlerini gökyüzüne, ağaçların çizgisine dikti. Bir ağaçkakan kırmızı bir ışıqla havalandı, arkasındaki sessizlik hala bozulmamıştı.

"Hangi yöne?" diye sordu şerif.

Jimmy Ray hareketsiz ormana doğru başını salladı. "Doğu," dedi. "Sonra kuzey."

"Tamam o zaman. Sakin ve yavaş."

Tek sıra halinde yola çıktılar, Jimmy Ray önde. Bunun kadar sessiz birkaç av bilirdi, ama sadece yeni kar yağdığı şafak vakti. Böyle sabahlar, gün doğumunun vaadiyle birlikte hoş bir sessizlik getirirdi.

Bu hiç de öyle değildi.

Uzun yılların alışkanlığıyla dikkatli adımlarla yürüyen Jimmy Ray, onları kuru zeminde ilerletti, sonra su yayıldığında kuzeye yöneldi. Ondan sonra sessizlik de geride kaldı.

"Hissediyor musun?" diye sordu şerif.

Jimmy Ray ne hissettiğinden emin değildi, ama bunun, avlanan herhangi bir hayvanın köpeklerin ilk, uzak çığlıklarında hissedebileceği aynı yanlılık hissi olduğunu düşündü. Parmaklarıyla gözlerini, sonra da arkalarındaki izleri işaret etti.

Arkanı kolla.

Şerif solgun bir yüzle başını salladı. Yürümeye devam ettiler ve çamur ayakkabılarını çekiyordu. Jimmy Ray eğilip fısıldadı. "Çok doğuya gidiyoruz. Topoğrafik harita en azından bu kadar içeriye kadar kuru zemin gösteriyordu. Anlamıyorum."

"Belki harita eskidir."

"Bizi karşıya geçireceğim."

Tüfeğini yüksekte tutarak, onları yüz metre çamur ve sudan geçirdi. Jimmy Ray önce geçti, sonra şerifi dışarı çekti ve onu yanlı yöne götüren dar bir kumuldan geçirdi. "Tekrar geçmemiz gerekiyor."

İkinci geçiş, hiç geçiş olmaması açısından çok zordu. Su göğüslerine kadar yükseldi ve kuru toprak vaadi boşa çıktı. Kütükler, otlar ve kök kümeleri buldular. Uzakta kuşlar uçuyordu ve uzun saatler boyunca hiçbir şey değişmedi. Shin derinliğinde. Bel derinliğinde. Su dışında hiçbir şey yoktu.

"Anlamıyorum." Jimmy Ray sendeleyerek durdu. Güneş yanlı omuzdaydı; gölgeler mantıksızdı. "Burası olmamız gereken yer değil." Pusulayı salladı. "Daha önce de böyle miydi?"

"Hayır."

"Şimdiye kadar orada olmamız gerekirdi."

"Dinlenmem lazım." Şerif belinden eğildi. Rengi kötüydü. "Doksan dakikalık gün ışığımız var."

"Tanrım..."

"Bir şeyler bulacağım. Kamp kuracağız."

"Teşekkürler, Jimmy Ray. Teşekkürler."

"Çantamı tut. Gerekirse ona yaslan."

Şerif söyleneni yaptı ve Jimmy Ray, karanlık suda, azalan ışıktaki ilerlemeye devam etti. Su, kemerini, karnını geçmişti ve şerifin ağırlığının çoğunu taşıyordu. Bir kez tökezledi, kendini tuttu, sonra tekrar sendeledi ve birlikte suya düştüler. Jimmy Ray, saçlarından su damlayan şerifi yukarı çekti. İlerledi, ama ışık söndü ve ışık söndüğünde, sivrisinekler ciddi bir bulut gibi üzerlerine çöktü. Gözlerinden, kulaklarından ve dudaklarından beslendiler. Jimmy Ray kovucu sprey sıkı ve yüzüne çamur sürdü, ama bir faydası olmadı. Yakasının içine, kollarının içine girdiler. Bir saat sonra hava tamamen karardı ve Jimmy Ray durdu. Sivrisinekler, nefes sesi ve damlayan su dışında hiçbir ses yoktu.

Adamlar göğüslerine kadar
suya batmışlardı. Şerif
ağlıyordu.

* * *

O gece bataklıkta Jimmy Ray Hill'in yaşadığı en kötü geceydi, Vietnam'dan bile daha kötüydü. Sivrisinekler, sanki bir amaçları varmış gibi yoğun ve kararlı bir şekilde üşüşüyorlardı. Hava onlarla doluydu. Binlerce. Milyonlarca. Jimmy Ray'in saçlarına yapıştılar, kulaklarını ve burun deliklerini tıkadılar; ağzını açtığında ağzını doldurdular. Tek gerçek rahatlama, suya dalmaktı ve bu cennet gibiydi, tatlı bir mutluluktı. Ama onlar yüzeyden bir santim uzakta bekliyorlardı ve o su yüzüne çıktığında karanlıktan dönüp geliyorlardı. Jimmy Ray kiliseye giden bir adam değildi, ama gece yarısı bir şeyi kesin olarak biliyordu: Tanrı ondan nefret ediyordu.

"Willard? İyi misin?"

Şerif Jimmy Ray'in omzuna asıldı ve konuşalı saatler geçmişti. Suya dalmadı, denemedi bile. Jimmy Ray şerifin yüzüne ve boynuna daha fazla çamur sürdü.

"Sıkı tutun, tamam mı? Beş saat sonra gün doğacak."

Bunlar Jimmy Ray'in hayatındaki en uzun saatlerdi. Sonunda ilk ışık geldiğinde, neredeyse fark etmedi. Sivrisinekler bir bulut, bir sürüydü. Şişmiş gözleriyle gün ışığının yükselmesini izledi ve suya değdiğinde, sürü yağmurda kağıt mendil gibi dağıldı.

"Willard, bitti. Hala benimle misin?"

Şerifin başı gevşekçe sarkmış, çenesi göğsüne değmişti. Jimmy Ray onu ışığa doğru çevirdi.

"Tanrım." Çamurun altında, şerifin gözleri şişmiş ve kapanmıştı. Burnu grotesk bir hal almıştı, tüm yüzü iltihaplanmıştı, dili dışarı çıkmıştı. "Willard? Yürüyebilir misin?" Şerif inledi ve hareket etmeye çalıştı. İpleri kesilmiş bir kukla gibi yere düştü. Jimmy Ray onu ayağa kaldırdı, sonra kolunu tutup sülükleri hissetti. Her iki elinde, kollarının altında sülükler vardı. Onları kazıyarak çıkardı, sonra daha sıkı tuttu. "Hadi. Buradan gidiyoruz."

Şerifin ağırlığını üstüne alan Jimmy Ray, onu suda sürüklerken, "Yaşlı adam, aptal yaşlı adam" diye mırıldandı. Şerife ve kendine söylüyordu. Bu bataklıkta yapacak işleri yoktu, kimsenin yoktu, ve buradan ayrılmak çok kolay olmalıydı. Güneş doğudan doğmuştu. Bu, güneyi ve batıyı kolay bir hedef haline getiriyordu, ama altı saat sonra hiçbir şey değişmemişti: sığ su, derin su, yapışkan, siyah çamur. Saat ikide, Jimmy Ray aklını kaçırdığını düşündü. Ağaçlar daha önce gördüklerine benziyordu: tepesi kırık selvi; bir tarafı yarı ölü huş ağacı. Akşam karanlığında, Jimmy Ray'in gücü bile tükenmişti. Güneş önce bir omzunda, sonra diğer omzunda batıyordu. Şerifin tüm ağırlığını taşıyordu ve ışık yine sönüyordu. Şerifi yukarı çekerek, Jimmy Ray onu derin suda sürükledi ve zeminin eğimli olduğunu hissetti. Sağında tepesinden kırılmış bir selvi ağacı vardı. Yanında ise bir tarafı yarı ölü bir huş ağacı vardı. Jimmy Ray olduğu yerde durdu ve sonunda ruhunun kırıldığını hissetti.

Selvi ağacı.

Huş ağacı.

Daireler çizerek yürüyordu.

* * *

Gece çöktüğünde, sivrisinekler tekrar ortaya çıktı ve karanlıkta korkunç bir hal aldılar. Saldırı saatlerce sürdü ve bir noktada Jimmy Ray'in zihni çöktü. Hava buz gibi soğuktu; su da öyle. Deliryum daha da kötüleşti çünkü bulutların arasından mavi bir ışık gördü, gölge ve hareket hissetti, suda onlarla birlikte başka bir şeyin olduğunu hissetti. Jimmy Ray hareketsiz kaldı, çünkü hayatında hiçbir şey onu bu ani beklenti hissine hazırlamamıştı. Sessizlik çatırdadı; hava *elektrikli* gibiydi. Şerifi kendine

daha yakına çekti ve ışık sola doğru dönerek hareket etti. Jimmy Ray cildinde bir baskı hissetti ve zihninde bir dokunuş hissetti.

Şşşş...

Jimmy Ray nefes almayı kesti, sesi duyup duymadığını, hissedip hissetmediğini ya da zihninin gerçekten çıldırıp çıldırmadığını bilmiyordu. Ne hareket edebiliyordu ne de düşünebiliyordu. Sivrisinekler havalandı ve sadece korku gerçekte, göğsündeki çarpıntı. Bir şey yakındaydı. Şerifi çekiyordu ama Jimmy Ray onu tuttu.

Bu adam için ölecek misin?

Zihninde bu sözleri duydu, ya da belki de hezeyan görmüştü. Jimmy Ray'in kesin olarak bildiği tek şey, sürekli çekişme ve kaburgalarının arkasındaki çekişti. "O benim arkadaşım."

Arkadaşın benim ve benimkiler için tehlike arz ediyor.

Jimmy Ray parıltının ötesini görmeye çalıştı, ama gözleri şişmiş ve yarık gibi olmuştu. Soluk ışığın süzüldüğünü gördü ve onu orada hissetti, iradesini ve öfkelerini.

Orada olmamaları gerekiyordu.

İstenmiyorlardı.

Onu bırak ya da onunla birlikte öl.

Jimmy Ray neredeyse pes edecekti, ama etmedi. "Yapamam," dedi. "O benim arkadaşım."

Peki.

Bir şey şerifi onun elinden kopardı ve onu suya sürükledi. Jimmy Ray arkada sert bir sessizlik içinde sendeledi, sonra bir şey onu boynundan yakaladı ve onu da sürükledi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Johnny acı dolu bir gölde sürükleniyordu. Asit, ateş, karanlıkta şimşek gibiydi. Zaman yoktu, ama zaman sahip olduğu tek şeydi. Sadece acı ve zaman.

Günlerce.

Yıllar.

"Bana ne oluyor?"

Konuşma, dedi bir ses. *Ölüyorsun*.

Ya da rüya görüyorum, diye düşündü Johnny. Uzuvarları bükülmüş ve eğrilmişti. Sol gözü parçalanmış kemiklerle doluydu. Sağlam gözünü zorla açtı ve sis, mavi ışık ve şekilsiz bir şey gördü.

Bu acıtacak, diye duydu.

Sonra Johnny'nin dünyası acı, ateş ve çığlıklarla doldu.

Saatlerce sürdü.

Bir ömür boyu.

* * *

Kabus sona erdiğinde, Johnny sol gözüne dokundu ve sıcaklık hissetti. Dudakları çatlamıştı. Karanlıkta bir ateş yanıyordu. "Susadım," dedi. Ve bir şey ona su verdi.

Uyu, dedi ona. *Unut*.

* * *

Johnny bir sonraki uyanışında, oraya nasıl geldiğini hatırlamadan bir derenin yanında duruyordu, ancak dereyi iyi tanıyordu. Dere kuzey tepelerinden akıp diğer sularla birleşmek için yavaşlıyordu. Güneş ışığı doğudan sızıyordu. Sabah olmuştu. Evine dönmüştü. Yüzüne dokunan Johnny acı hissetmeyi bekliyordu. Parlayan ışıklar ve şiddet hatırlıyordu, ancak geri kalanı belirsizdi.

Bir kapı vardı, parmaklarının altında toprağın hissi vardı. Aşağıya baktığında, giysilerinde ve ayakkabılarında kurumuş kan gördü, ama yaralanma izi yoktu.

Hiçbir şey.

Hiçbir iz.

Kulübede saçlarından, parmaklarından ve tırnaklarının altındaki çatlaklardan kanı temizledi. Temiz şort giydi ve bunu yaparken, sisin içinde sedir direkleri, pas ve eski çeliklerin görüntüsü zihninde canlandı. Bir kaza olmuştu, siyah ağaçlar, kapı.

Başka bir şey daha var mıydı?

Gömleğini giyen Johnny, sadece kendisinin koşabileceği şekilde bataklığı koştu. Kulübeye ulaştığında, kapıdaki zinciri çıkardı, ancak kamyonet yoktu. Kamyoneti kapının yarım mil ötesinde, çalılıkların arasına sıkışmış halde buldu. Johnny önce kırık camları gördü, sonra hendekteki yırtığı fark etti. Çıplak metale dokundu ve kazayı hatırladı, ama bir rüyanın rüyası gibi, ışıklar, gürültü ve kırık camların hayaleti gibi. Yine uçurumun kenarında, yolu yukarıdan aşağıya doğru baktı, hatırlamaya çalıştı. Adamlar ve şiddet vardı. Görüntüyü zihninde tutmaya çalıştı, ama başaramadı.

Kulübeye geri döndüğünde, kutuları ve çekmeceleri açıp, tornavidalar, matkap uçları ve keskilerle dolu bir kahve kutusunda cep telefonunu bulana kadar aradı. Sinyal alabildiği bir tepeye götüren Johnny, telefonu açtı ve ana ekrandaki tarihe uzun uzun baktı.

Tarih 9 Eylül'dü. Beş gün kaybetmişti.

* * *

Johnny uzun süre o tepenin üzerinde oturdu. Sonunda bir kamyonet ayarladı, sonra şoförle buluşmak için yürüyerek gitti. Şoför kamyoneti bir kabloya bağladı ve ormandan çıkardı. "Bu görmek isteyeceğin bir şey değil." Eski bir şapkanın altında kambur duran genç adamın göğsünde DAVE yazan bir yama vardı. "Kamyonet ne, 62 model mi?"

"63 model."

"Onu deviren sen misin?"

"Biraz bulanık."

"Onu alıp kaldırıcıya koyabilirim ve şasi bükülmüş mü diye bakabilirim."

Bükülmüşse yapabileceğimiz pek bir şey yok."

"Çekme ücreti ne kadar?" "Yüz dolar mı?"

"Elli dolar nasıl?"

Aradaki farkı bölüştüler ve Johnny onunla birlikte iki bölmeli bir garaja gitti, orada trafikten çıkıp çakıllı bir alana girdiler. "İkinci kaldırıcı bozuk," dedi Dave. "Ama boşalır boşalmaz onu da kaldırabiliriz. İstersen bekleyebilirsin."

Eski bir Datsun zaten asansördeydi ve yakın zamanda bir yere gidecek gibi görünmüyordu. Dört lastiği de sökülmüştü. Egzoz manifoldu ve arka yataklar da öyle. "Acele yok," dedi Johnny. "Beni arayabilirsin. Muhtemelen cevap vermeyeceğim. Mesaj bırakabilirsin."

"Sen bilirsin."

Kamyonetten indiler ve on sekiz tekerlekli bir kamyon iki şeritli yolda gürültüyle geçti. Johnny cebinden bir deste banknot çıkardı ve yetmiş beş dolar saydı. "Sürmek için bir şeye ihtiyacım var."

Dave paslı bir kabriyoleyi işaret etti. "O eski hurdayı sana seksen dolara kiralarım."

"Ne kadar süreliğine?" "Bir hafta."

"Peki ya bu?" Johnny, lastikleri aşınmış ve koltuğundan köpük dolgusu çıkmış bir mopedi işaret etti.

"Çalışır mı bilemem."

"Çalışırsa, ayda elli dolar nasıl?"

"Bak ne diyeceğim." Dave aynı değerlendirici bakışla, bir kaşını kaldırdı. "Yüz dolar yap, o zaman senin olsun."

* * *

Hush'a geri dönen Johnny, bir ağacın altına oturdu ve kaybettiği günler yüzünden paniğe kapılmamaya çalıştı. Önce sıcağa, sonra kalbine, damarlarında akan kana odaklandı. Oradan, sırtına dayadığı ağaç kabuğuna yöneldi, kabuğu geçip öz odununa, sonra köklerden geçip derin ve serin olan, dünyanın zemini olan taşla ulaştı.

"Beş gün."

Elini büktü ve tendonlarının hareket ettiğini hissetti. Kamyonet sadece hasar görmemişti, tamamen mahvolmuştu. Bu gerçektir. Peki ya gelip geçen renkli çizgiler? Silah sesleri, kan ve şiddet, Johnny'nin Hush'ta yaşamın bedelini körü körüne ödeyemeyeceğini düşündüren imkansız görüntüler? Bir an için

Jack'i aramayı düşündü, ama Jack endişelenecekti ve Johnny bu tartışmaya hazır değildi.

Geriye ne kalmıştı?

Mopede geri binip Hush'tan ayrıldı ve kuzeye, Leon'un barına doğru yola çıktı. Orada barın arkasında iri yarı adamı buldu.

"Senin için biraz erken değil mi?" "İçki içmeyeceğim," dedi Johnny. "Yemek?"

"Ben de o yüzden gelmedim." İri barmen bu sözleri sakinlikle karşıladı, elleri bir bardaktan diğerine geçerek, eski bir bezle içini ve dışını sildi. Yolda gelirken Johnny, sorusunu nasıl soracağını uzun uzun düşünmüştü, ama sonunda bunu yapmanın akıllıca bir yolu olmadığını anladı. "Bana bir keresinde avlanarak büyüdüğünü söylemiştin."

"Doğru."

"Yürüyen ya da sürünen her şeyi takip edebildiğini söylemiştin. Bunun en iyi yaptığın şey olduğunu söylemiştin."

"Öyle."

"Neden bataklığa gitmiyorsun?" "Kim demiş gitmiyorum diye?"

"Sen."

Kafasını salladı. "Bunu söylediğimi hatırlamıyorum."

"Buraya ilk geldiğimde, o bataklığa girmek, senin yapmak istemediğin bir teslimiyet eylemi olduğunu söylemiştin. Beni, Tanrı'nın taşlara verdiği akıl bile olmayan aptal bir çocuk olarak nitelendirmiştin."

Leon o zaman gülümsedi. "Evet, tamam.

Hatırlıyorum." "Peki, neden korkuyorsun?"

"Bataklık hakkında mı konuşmak istiyorsun? Şimdi mi? Bunca yıl sonra mı?" "Evet, istiyorum."

Leon bardağı ve bezi bıraktı. Ellerini bara koydu ve öne eğildi. "Neden altı yıl önce söylediğim bir şeye birdenbire ilgi duymaya başladın?"

"Belki beni de bir şey korkutuyordur."

"Ne?"

"Emin değilim."

Leon kahveyi bir bardağa doldurup barın üzerinde kaydırdı. "Bunu iç," dedi.

"Neden?"

"Çünkü düşünmek için zamana ihtiyacım var."

Sonraki bir saat boyunca Leon bardakları parlatıp yeri süpürdü. Bir keresinde Johnny, süpürge'nin hareketsiz kaldığı ve büyük kafasının yana eğildiği bir anda onu izlerken yakaladı. Öğlen vakti öğle yemeği için gelen kalabalık geldi ve Leon Johnny'ye bir sandviç verdi. İki saat sonra Leon at nalı oyun alanına gitti ve yaşlı adamlardan birini geri getirip ona önlüğü uzattı ve onu barın arkasına koydu. "Burayı yakma. Sen. Gel."

Bir kağıt torba aldı, sonra Johnny'yi anahtarı çevirdiğinde mavi duman çıkaran eski bir kamyonete götürdü. Leon ellerini direksiyonda tuttu, motor rölantide çalışıyordu. "Bu dünyada elli yıldan fazla yaşadım," dedi. "Ve bu benim dünyadaki yerim: bu kamyonet ve bu insanlar, yirmi mil kare, belki daha az." Johnny'ye dönerek doğrudan yüzüne baktı. "Bugün seni o bataklıktan çıkaran neyse, bilmek istemiyorum — bir şey gördün mü, bir şey duydun mu, yoksa Tanrı'nın kendisi sana kahvaltı vermek için elini uzattı mı? Anladın mı?"

Johnny başını salladı.

"Bu seferlik sana yardım edeceğim," dedi Leon. "Ama bundan sonra bu konuyu bir daha asla konuşmayacağız. İstedğin zaman geri gelebilirsin. Kaburgalarımı yiyip viskimi içebilirsin. Hava durumu, kereste fabrikasındaki sorunlar ya da kesik kot pantolonları ve dar gömlekleri içindeki yuvarlak hatlı bayanlar hakkında konuşabiliriz. Seni nereye götüreceğimi kimseye söylersen, aramızdaki ilişki biter."

"Anlıyorum."

Leon, Johnny'nin yüzünü inceledi, sonra kamyoneti vitese taktı. "Bunu pişman et beni."

Toprak yolda sarsılarak ilerlediler ve Leon onları nehrin karşısına geçirdi, sonra ekili tarlaların kenarından sürdü. Telefon direkleri yolun kenarında uzanıyordu ve direkler doğuya doğru kıvrıldığında, o toprak yolda kuzeye doğru devam etti. Etraflarındaki dünya yeşil ve kahverengiydi ve Eylül'ün ısıltısı vardı. İki mil sonra Leon, arabayı ağaçların arasına çevirdi ve bir dereyi geçti, lastikler kayınca motoru hızlandırdı. Açıklıkta, lale ağaçları ve siyah meşe arasında eğilmiş bir kulübeye geldiğinde durdu. Kulübenin kül bloktan bir bacası ve lekeli metal bir çatısı vardı. Sol tarafta kırılgan derisi yüzülmüş tavşanlar asılıydı ve saksı bitkileri merdivenlere renk katıyordu.

"Burada bekleyin."

Leon avluyu geçti ve ayaklarının altında toz yükseldi. Veranda ağırlığını taşıdı ve kapı, o çalınmadan önce açıldı. Yaşlı bir kadın Johnny'ye bir bakış attı, sonra aralarındaki kapıyı kapattı. Dört dakika sonra, Leon

tek başına dışarı çıktı. Yaklaşırken konuştu. "Ziyaretçileri sevmez, ama seni görecek."

"Kim?"

Leon kamyonete oturdu. "Ona Verdine diyebilirsin. Çok yaşlı ve ziyaretçileri sevmez, yani ona kötü davranırsan başım belaya girer. Buna ihtiyacın olacak." Johnny'ye bir kağıt torba uzattı. "Şeker," dedi. "Küçük hediyeler. Onlara değer verir."

"Başka bir şey var mı?"

"Sol gözü zayıf, o yüzden sağ gözüne bak. Sesini yükseltme ve küstahlık yapma. Güzel yüzleri sever, o yüzden sorun olmaz."

Johnny kulübeye baktı. Kapı aralık duruyordu ve arkasında soluk renkli bir elbise giymiş minik bir figür duruyordu. "Bataklığı biliyor mu?" diye sordu Johnny.

"Senden daha iyi."

"Nasıl?"

"Hayatının yarısını orada geçirdi."

Johnny bir bağ hissetti. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Sanırım son bir şey daha var." Leon öne eğildi ve yaşlı kadını da izledi. "O benim büyükanmem sayılır."

Johnny daha fazlasını bekledi, ama bulamadan kamyonetten indi. Verandada, tavşanların üzerinde sinekler, kapının yanında bir tüfek gördü. Yaşlı kadın bekliyordu. "Yaklaş," dedi. "Seni görebileyim."

Johnny kapıdan içeri girdi ve kadın onu ışığın içeri sızdığı yerde karşıladı. Kadın çok küçüktü, elleri hafif ve sabitti, Johnny'nin yüzüne dokunup onu güneşe doğru çevirdi. "Leon, adının Johnny Merrimon olduğunu söyledi."

"Evet."

"Hmm. Öyle görünüyorsun." Loş iç mekana döndü ve soğuk şöminenin yanındaki sallanan sandalyeye oturdu. Kulübe tek odalıydı: sağda soba, köşede yatak. "Hadi, içeri gir," dedi. "Leon'a seninle konuşacağımı söyledim. Bütün günümü seninle geçireceğimi söylemedim."

Johnny şöminenin karşısındaki ikinci sandalyeye oturdu ve Verdine onun yerleşmesini izledi. "Leon senin torunun olduğunu söylüyor," dedi Johnny.

"Annesi ilçedeki en yuvarlak topuklu kadındı, yani belki öyledir, belki değildir. O benim için mi?"

Johnny şekeri uzattı ve yaşlı kadın parmağını torbaya sokup şekeri emdi. "Tamam." Torbayı kucağının kıvrımına sıkıştırdı. "Bana ne bilmek istediğini söyle."

"Merrimon'lara benzediğimi söyledin. Ne demek istedin?" "Ailenizdeki erkeklere benzediğini."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Kadın boğazından alaycı bir ses çıkardı. "Aileniz yıllarca benim ailemin sahibi oldu. Yoksa bu gerçeği unuttun mu?"

Utanç Johnny'nin yüzünü kızarttı. Bunu hiç düşünmemişti. Leon düşünmüş müydü?

"Sigara içer misin?" diye sordu kadın. "Hayır."

Kadının cebinden el yapımı bir sigara çıktı. Kibriti çaktı ve duman yükseldi. Tütün dumanı değildi. "Leon, Hush Arbor'un sahibi olduğunuzu söylüyor."

"Evet, hanımefendi."

"Binalar? Arazi?" "Hepsi, evet."

Daha fazla duman çekti, sonra dumanı bıraktı ve dilinden bir parça sap aldı. "Ayrıca bir şeyin seni korkuttuğunu söylüyor. Neydi o?"

"Emin değilim."

"Emin değil misin yoksa söylemek istemiyor musun?" Johnny cevap vermedi ve kadın onu izleyerek başını salladı. "Bunu iç," dedi.

"Sigara içmem."

"Ya içersin ya da gidersin."

Johnny, kadının elinde yanan şeyi izledi. "Nedir bu?"

"Esrar. Mantar. Tanrı'nın yeşil toprağından yetişmeyen hiçbir şey." Sigarayı uzattı ve bekledi. Bir ucu nemliydi, diğer ucu turuncu bir kömür gibiydi. Bir süre sonra Johnny sigarayı aldı ve içti. "Daha derine." Daha fazla duman çekti ve boğuldu. Kadın sigarayı geri aldı ve memnun kaldı. "Seni korkutan ne gördün?"

"Hiçbir şey. Günlerimi kaybettim. Hepsi bu. Beş günümü kaybettim." "Hiçbirini hatırlamıyor musun?"

"Titremeler," dedi. "Birkaç görüntü. Sanırım yaralanmıştım, sonra da yaralanmamıştım. Hiçbiri mantıklı gelmiyor."

"Rüya görür müsün?" Tereddüt etti ve kadın yüzüne duman üfledi.

"Bataklıkta? Rüya görür müsün?"

"Evet. Sanırım." "Ne hakkında? Yalan söyleme."

Johnny yutkundu. Kulübede hava sıcaktı, esinti yoktu. Duman başını döndürüyordu. "İnsanların asıldığını görüyorum," dedi.

"Ne insanlar?"

"Bir beyaz adam. İki köle."

"Başka?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Duman." Sigara tekrar ona uzattı, sonra o sigara içerken ona yaklaştı.

"Ağacın yanındasın. Adamlar çığlık atıyor."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Adamlar çığlık atıyor. Başka ne görüyorsun?"

"Elinde bıçak olan bir kız var. Erkekler parçalanmış."

Yaşlı kadın geri çekildi ve Johnny dumanla boğuldu. Nefes almaya çalıştı ama alamadı. "Ne duyduğunu söyle bana."

"Bu hoşuma

gitmiyor..." "Söyle

bana."

"Çığlıklar. Tanrım. Erkeklerin çığlıklarını duyuyorum." Verdine geri çekildi ve o anda Johnny rüyanın içindeydi. Ateşin ışığını, seğiren bacakları gördü. Sonra gözlerini kırptı ve görüntü kayboldu. Öksürmeye başladı; boğazını temizledi. "Rüyamı nereden biliyorsun?"

"Çünkü bataklık rüyaları nadiren rüyadır. Başka rüyalar da görüyor musun?" "Belki. Emin değilim."

"Al şunu." Ona ikinci bir sigara uzattı. "Bu gece iç, sonra gelip beni gör."

"Sana söyledim, sigara içmiyorum."

"O zaman onunla çay yap. Umurumda değil. Önemli olan, rüya görmene yardımcı olması." "Tek istediğim gerçek."

"Elbette istiyorsun, ama sana bir kez söyledim: kabus ya da vizyon, bataklık rüyaları nadiren rüyadır."

* * *

Johnny o gece kulübede geçirdi ve geç saatlere kadar uykuya dalmaya çalıştı. Yaşlı kadına ya da sigaranın içindekine güvenmiyordu, ama elinde kaynamış toprak gibi kokan ve tadı da aynı olan bir fincanla yatağa oturdu. O kadar çaresizdi ve kayıp günlerden o kadar korkuyordu ki. Çayın son damlası bittiğinde, uzandı ve onu karanlığa götürecek huzuru bulmaya çalıştı. Çoğu gece bu çok basitti: birkaç nefes, hafif bir eğim. Bu gece gergindi ve bunu

çok istiyordu. Bir o yana bir bu yana döndü, sonra yıldızların altında yürüdü ve yosunların ve eğrelti otlarının üzerine uzandı. Hava ılık ve durgundu ve gökyüzünü büyük bir ağırlık olarak hayal etti. Kendini yukarıdan görüyormuş gibi hayal etti. Dünya döndü ve o bir kalp atışı, başka bir nefes, yeşilin üzerinde bir leke oldu. Altındaki yosun onun şeklini aldı ve onu tuttu. Yıldızlar soldu ve Johnny aşağıya doğru sürüklendi. O bir adam ve bir çocuktuk, sonra doğumundan önceki anda bir düşünce parıltısıydı. Babasının gözlerini ve ötesindeki loşlukta büyükbabasının gözlerini gördü. O Johnny Merrimon'du — John'un adını almıştı — ve bu onu yaratan erkeklerin soyuydu. Johnny bir yüzden diğerine doğru battı.

Karanlıkta düşüyordu. Rüya
görüyordu.

* *

Gözlerini açtığı anda, korku onu ezdi. Sevgili karısı ölüyordu. Dokunduğu yerlerde cildi yanıyordu. Kimse böyle bir ateşi görmemişti: ne ailesi, ne köleler, ne de nehrin karşısındaki doktor, ona şu anda yapabileceği en iyi şeyin dua etmek olduğunu söylemişti.

Yaklaşarak yanağını kadının yanağına dayadı ve onu yakıp kavuran ateşi daha da hissetti. Kadın dokunulduğunda inledi, ama o yanağını kadının yanağına dayalı tuttu ve çocuklarını taşıyan şişmiş karnına elini koydu. "Daha fazla buz getirin," dedi.

"Buzluk boş."

Başını kaldırdı ve kölelerin de ağladığını gördü. Onlar da Marion'u onun kadar seviyorlardı. Herkes seviyordu. On dokuz yaşında, güzel ve nazikti.

"Havlular," dedi. "Islak havlular getirin."

İki kadın aceleyle ayrıldı ve John karısının elini tuttu. Kırk bin dönüm arazisi vardı ve onu geri kazanmak ve iyileştirmek için hepsini feda etmeye hazırdı. Çocukken birlikte oynarlardı ve o, karısını on üç yaşından beri seviyordu. O iki yaş büyüktü, ama o gün gölgede eline dokunan oydu. "Bir gün evleneceğiz" demişti ve John, karısının gözlerinin şakacı bir bakıştan samimi bir bakışa dönüştüğünü, onun bir kadın haline geldiğini ilk kez o anda fark ettiğini hatırladı. Karısı her zaman en akıllı, en güçlü olanıydı.

"John..."

Bu bir nefes, sefil bir sesiydi.

*"Buradayım Marion,
yanındayım." "Su..."*

Kızın başını yana eğdi ve dudaklarına bir bardak su götürdü. Kız bir yudum aldı ve boğuldu. John çatlamış dudaklarını sildi, yüzündeki saçları düzeltti. Kız bitkin ve solgundu. Sadece ateş ona renk veriyordu, sadece ateş. Elini sıkmak istedi, ama derisinin yırtılmasından, kemiklerinin kırılmasından korktu. Üç haftadır ateş ve hezeyan içindeydi. En son ne zaman konuşmuştu? Kaç tane korkunç gece geçmişti?

"Bebek..."

"Evet," dedi. "Güzel bir çocuğumuz olacak, göreceksin. İyileşeceksin. Çocuk iyi olacak."

Kadın, adamın elini karnına götürdü. "Al şunu..."

"Doktor geliyor..."

"Vakit yok."

"Marion..."

"Sadece bebek önemli." Gözlerini kırpı ve ölmek üzereydi. "Sadece çocuk..."

Alnını öptü ve ateşten yanıyordu. "John..."

"Buradayım."

"Eğer erkek olursa..." Dudakları kıpırdadı, ama sesi çıkmadı. "Şimdi yap," dedi. "Cesaretim varken."

"Yapamam."

"Evet."

"Aşkım..."

Gözleriyle yalvardı ve John'un elleri titredi, solgun ve boş. Onu bir kez daha öptü; sonra biri avucuna bir bıçak dayadı...

** * **

Johnny yıldız ışığında uyandı ve daha önce hiç hissetmediği bir duygu hissetti.

O iki adamdı.

İki hayat.

Bir saat sonra hala ağlıyordu.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Jimmy Ray Hill karanlıkta uyandı, nerede olduğunu ve ne kadar ağır yaralandığını bilmiyordu, ama durumunun kötü olduğunu düşünüyordu. Nem ve kan kokusu alıyordu. Ellerinden biri kırılmıştı. Hareket etmeye çalıştı, ama belden aşağısı hareket etmiyordu ve bacaklarına dokunduğunda hiçbir şey hissetmiyordu.

"Tanrım..."

Pürüzlü taşın üzerine uzandı ve sırtında olmaması gereken bir şey vardı.

"Ah... kahretsın."

Yüzüne dokunduğunda kan ve yırtık deri buldu. Gözlerinin açık olduğundan emin olmak için gözlerine dokundu. O kadar karanlıktı ki, sanki dünyanın dibindeydi.

"Willard?"

İsim boşlukta yankılanıp kayboldu. Tekrar söyledi, sonra kırık elini göğsüne bastırdı ve diğer eliyle kendini kontrol etti. Çizikler, çamur ve daha fazla kan buldu. Sırtı kırılmıştı.

"Ah, Tanrım."

Jimmy Ray hareket etti ve altında taşlar ve çubuklar hareket etti. Omurgasına elini uzattı, mısır unu gibi kemikleri hissetti. Karanlıkta, kırık ve yalnızdı.

"Sadece nefes al, ihtiyar."

Ama nefesi kısa ve hızlıydı.

"Willard!"

Şerif cevap vermedi. Bilinci kapalıydı, başka bir yerdeydi ya da ölmüştü. Jimmy Ray, Vietnam'da genç bir adamken sahip olduğu cesareti derinlerde aradı. İki kez vurulmuş, savaş alanında bırakılmıştı. Uzun geceyi, yüksek, soluk yıldızları, gözlerini kapatıp dua ederken duyduğu ayak seslerini hatırladı. Bu anı bir başlangıçtı. Nefes almaya odaklandı.

Yavaş ve derin.
Hâlâ hayattasın...
Derin ve yavaş.
Panik yapma...

Acı yüzünden zordu. Parçalanmış omurgasından yayılan acı, elinde zonkluyordu. Tüm bunlar olurken, bataklığı, ışığı ve sonrasında olanların bir kısmını hatırladı. Sürüklendi, sonra taşındı ve bırakıldı.

Düşürüldü...

Daha çok fırlatılmış gibiydi, sanki önce hiç ağırlığı yokmuş gibi, sonra yerden ayrılırken bin kilo ağırlığında gibi, ve taşlı yamaca çarptı, ardından dik bir düşüş geldi. Jimmy Ray düşüşü, altındaki kayaları, sırtını hatırladı.

Bir mağaradaydı.

Su damladığını
duydu. "Merhaba!

Kimse var mı?"

Kimse yoktu ve yaşamak istiyorsa bunu kendi başına yapması gerektiğini kabul etmesi uzun zaman aldı. Dikkatlice çalışarak, sağlam eliyle etrafını keşfetmeye başladı. Başının arkasında bir kaya parçası buldu; sırtını kıranın bu olduğunu düşündü. Diğer taşlar daha küçüktü, softbol topu ve greyfurt büyüklüğündeydi, ama pürüzlüydü. Parmakları birkaç eski çubuğa dokundu, sonra pürüzsüz bir taşa ve kendi kanı olabileceğini düşündüğü yapışkan parçalara geçti. Sırt çantasına, bir çeşit ışığa ihtiyacı vardı.

Onun yerine şerifi buldu.

"Willard, Tanrıya şükür." Önce şerifin botuna dokundu, sonra kendini yaklaştırdı, her ne kadar çok acı verse ve mahvolmuş omurgasını bükse de. Ama bunu düşünemiyordu. Hasar verilmişti; mahvolmuştu. Şu anda tek önemli olan arkadaşı, oradan çıkmak ve hayatta kalmaktı. Şerifin kemerini, göğsünü buldu. Nefes almıyordu. Soğuktu. Son bir hamle ile şerifin yüzüne ulaştı ve Jimmy Ray, burnunu, şişmiş dudaklarını buldu. Boğazında nabız olup olmadığını kontrol etti, ama çok geç olduğunu biliyordu.

Şerif ölmüştü.

Uzun zamandır ölmüştü. "Kimse
yok mu?"

Jimmy korkarak bağırdı ve bu teslimiyetin utancı, kırık omurgası kadar kötüydü. Vietnam'daki o korkunç geceden beri, hiç kimseye ihtiyacı olmamıştı. Yalnız yaşıyordu, yalnız çalışıyordu. Kazanamayacağı bir kavgaya

kazanamayacağı bir kavga, ehlileştiremeyeceği bir at ya da tamir edemeyeceği bir makine yoktu. şimdi ise, hiç olmadığı kadar kaybolmuş ve yalnız, toprağın altında titriyordu.

řerifi yuvarlayan Jimmy Ray, ceplerini kontrol ederek kibrit ve el feneri aradı. Arkasında bir řey hissetti, ama dűřtűđű yerde kaya yűkselmiřti. Daha derine ilerleyen Jimmy Ray, cesedin yanından geçerek kendini sűrűkledi ve onu ařađıya dođru eđimli dűz bir tař ve bir eđim buldu. Bir an için dengede kaldı, sonra kaydı ve yuvarlandı. Bařka bir tařa çarptı ve eski dalların hareket ettiđi bir tűr lű ađaç yıđınına dűřtű. Elini uzattı ve naylon bir řeye dokundu, bunun ya kendisinin ya da Willard'ın sırt çantası olduđunu anladı. Uzak bir savař alanında yaptıđı gibi dua eden Jimmy Ray, on yıl önce sođuk bir kış gűnűnde satın aldıđı ađır el fenerini çıkardı. Fenerin ıřıđında nemli bir tař, arkadařının izleri ve hiç görmeyi ummadıđı acı bir gerçek grdű. Dallar, dal deđildi.

O bir toplu mezardaydı.

Bir mezardaydı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Güneş doğduğunda, soluk ve sulu bir renkteydi ve Johnny, Verdine'e giderkenki yolculuğu pek hatırlamıyordu. Asfalt ve toprak, sonra otlar ve ağaçlar, kapalı bir sundurma ve eski kemik renginde pişmiş tahta kaplamalar vardı. Johnny, tozlu avluyu bir fırtına gibi geçip giderken, o eski tüfeğin yanında, yüzünde bir gülümsemeyle sundurmada duruyordu. Elinde değildi. Karanlık duygular serbest kalmıştı. "Bana ne yaptın sen?"

"Hiçbir şey."

"Bu lanet bir yalan ve sen de bunu biliyorsun. Her ne idiyse, rüya değildi."

"Gördüğün her şey seninle senin halkın arasındaydı. Bağlantılar her zaman vardı. Ben sadece pencereyi açtım."

"Ne bağlantıları?"

"Hush Arbor, tabii ki, senin ailen ve benim ailem, orada yaşayan ve ölenler. Zaman gerçekten en ince şeydir."

Johnny sakinleşmeye çalıştı. Sesinde ve sandalyenin ritminde bir istikrar vardı. "O sigarada ne vardı?"

"Sigara senin sorunun değil." "Dün 'vizyon' demiştin."

"Evet."

"O zaman dün gece." Yumruklarını sıktı ve sakinleşmeye çalıştı. "Rüya mıydı, uyuşturucu mu, yoksa başka bir şey mi?"

"Onu gördün, değil mi? John Merrimon'u."

"Hayır." Johnny hala tedirgin bir şekilde konuştu. "Ben oydu."

"Anlat bana."

"Ölen bir kadın gördüm. Hamileydi." "Marion Merrimon, senin büyük büyükannen." "Yani, bu gerçek."

"1853 yazında, şiddetli bir ateş."

Johnny en üst basamağa oturdu ve yüzünü ellerinin arasına aldı. İlk öpüşmelerini ve sırlarını, tenlerinin dokunuşunu ve fısıldadıkları sözleri biliyordu. Paylaştıkları aşk, Johnny'nin şimdiye kadar tanıdığı her şeyden daha büyüktü. Şimdi bile boğazı düğümleniyordu. Hiç böyle bir duygu hissetmemişti. "Oradaydım," dedi sonunda. "Elini tuttum. Bebeğin hareket ettiğini hissettim."

Çok fazla olduğu için sözünü kesti. Bu başka hayat. Bu duygular.

Verdine dumanı içine çekti ve bırakmadı. "Senin halkın ve benim halkım," dedi. "Görüntüler zaman zaman bizi bulur."

"Nasıl?"

"Bu gerçeği sonra
anlatacağım." "Anlamam
lazım."

"Senin ihtiyacın olan şey beni dinlemek ve dikkatli olmak. Hush Arbor, sırlarına saygı duymayanlar için tehlikeli bir yer. Yeterince rüya görürsen, ihtiyacın olan hemen hemen tüm gerçekleri bulursun. Çok fazla rüya görürsen, bu hayat solgunlaşır. Anladın mı? Bu hayat. Senin hayatın. Geçmişte kaybolma. Bunun olduğunu gördüm."

"Peki, dün geceki rüya?"

"Sadece başlangıç." Gülümsemeye çalıştı, ama Johnny onun yüzünde hüznün ve acı, yüz yıllık bilinmezlikler gördü.

"Sen de aynı rüyayı görüyor musun?"

Kafasını salladı. "Ben kendi halkımı görüyorum, sen de kendi halkını. Bu işlerin doğası böyle."

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu Johnny.

"Hiçbir şey," dedi kadın.

Ama bu bir yalandı ve Johnny bunu açıkça görebiliyordu. O, ondan bir şey istiyordu. Bunu en kötü şekilde istiyordu. "Sadece hayatımı geri istiyorum," dedi.

"Ama bazı kapılar kapatılması zor."

"Ne yapmalıyım?"

"Mümkün olan tek şeyi." Verdine bornozunun cebinden birkaç sigara daha çıkardı. "Kapıdan geç," dedi. "Ve bu sefer daha karanlık gerçekleri hayal et."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Luana Freemantle, şişenin dibini bildiği gibi zayıflığı da biliyordu. Zayıflık, onun eski, derin bir yerinde yaşıyordu ve doğduğu yer, bataklıkta geçirdiği çocukluğuydu. Asla annesinin istediği kız olmamıştı. Sıcaklığı ve çamuru, köleliğin mirasını ve Hush Arbor'daki yaşamın her yönünü etkileyen eski inançları nefret ediyordu. Kesme, asma ağacı ve garip bir dilde okunan garip duaları sevmiyordu. Ama en çok da korkuyordu. Geceleri, ormanı ve kendinden önce gelen tüm kadınların beklentilerini korkuyordu. En kötüsü de rüyalarıydı. On beşinci doğum gününden bir hafta sonra başlamışlardı: asma ağacının ve başka bir çocukluğun karanlık görüntüleri, diri diri gömüldüğü gün toprağın ağırlığı. Ve bu rüyalar yavaş yavaş başlamadı. On beş yaşına girdiğinde, bir dağ gibi üzerine çöktüler. Gözlerini bir kız olarak kapatır, bir köle olarak uyanırdı; ve korkunç şeyler bilirdi: acı çekmenin ve öldürmenin nasıl bir his olduğunu, ihanetin yakıcılığını.

Bu bizim hayatımız, dediler ona. Ve bizim yükümüz.

Yaşlı kadınlar onu teselli etmeye ve açıklamaya çalışmışlardı, ama Luana umursamamıştı. On beş yaşındaydı. Televizyon, klima ve bataklığın ötesindeki yolda bir kez gördüğü gibi yakışıklı, kibar erkekler istiyordu. En çok da, korkunç, ezici rüyalarından kaçmak istiyordu.

Şimdi kızı da aynı rüyaları görüyordu.

"Cree?"

Luana kapıyı çaldı, ama kızı cevap vermedi. Üç gündür kendini saklıyordu, ya çatıda ya da odasında. Çıkardığı tek ses, uyurkenki çığlıkları ya da uyandığında hıçkırıklarıydı.

"Tatlım?"

Kapının ötesinde perdeler sıkıca çekilmişti ve hiçbir lamba yanmıyordu. Cree köşede oturmuş, iki dizini

göğsüne çekilmiş, nefes alış ı çok hızlıydı. Luana yanına oturdu ve yüzüne dokundu, sıcaklığını ve terini hissetti. Cree'nin gözleri çoğunlukla beyazdı. Rüya onu ele geçirmişti.

"Ah, bebeğim. Seni asla geri göndermemeliydim."

Cree'nin boğazından bir ses çıktı, ama nefes alış ı hiç yavaşlamadı. Titredi ve inledi, Luana da onunla birlikte yaşadı. Aynı yumruk göğsündeydi, aynı körlük ve korku. Luana kızının elini tuttu ve gözleri kahverengiye döndüğünde irkildi, kız ç ığlık attı, mücadele etti ve topuklarıyla yere vurdu. Luana onu tutmaya çalıştı, ama kız daha da sert mücadele etti ve tırnaklarını geçirdi, bu yüzden Luana bir annenin yapabileceği tek şeyi yaptı. Kendi ç ılgın ç ığlığını attı. Çocuğunu tuttu ve yüzünü yakan gözyaşlarını sakladı.

* * *

Her şey bittiğinde ve ikisi de sessizleşt iğinde, Cree'nin baş ı annesinin kucağındaydı ve yüzünün bast ırdığı yerdeki sabahlık nemliydi. "Deliriyorum," dedi.

"Delirmiyorsun," diye fısıldadı

Luana. "Hiçbir fikrin yok."

"Ah, çocuğum..." Luana, suçluluk duygusu geri kalan sözlerini ç alarken kızının saçlarını okşadı. Kızını geri göndermişti çünkü yaşlı kadınlar onu istiyordu, bu doğruydu, ama Luana da bencil davranmıştı; içki, parlak ışıklar ve pürüzsüz tenli erkeklerin dünyasında gençti. "Onlara seni vermemeliydim."

"Bana ne oluyor?" "Sessiz ol şimdi. Nefes al."

Ama o kadar kolay değildi. Titriyor ve yanıyordu, Luana onun ne kadar çekildiğini biliyordu. Uyanık kalmak için verdiği uzun mücadelede dakikalar savaşlar, saatler ise savaşlardı. Uyku geldiğinde, nadiren tek başına gelirdi. Yaşlı kadınlar, güçlü olanların zamanla alışacağını söylüyorlardı, ama Luana gücün ne olduğunu nereden bilebilirdi ki? O bir kaçaktı, pes eden biriydi. "Sen sandığından daha güçlüsün," dedi, ama bunun doğru olduğundan şüphe duyuyordu. Kızı üç günde kilo vermişti. Gözleri çökmüşü. Kot pantolonu kalçalarında sarkıyordu.

"Neden buradas ın ki?" Cree annesinin kucağından kalkıp yatağ a doğru yürüdü. "Asla odama gelmezsin."

"Buraday ım çünkü sandığın kadar farklı değiliz."

"Tabii, haklıs ın."

"Neler olduğunu konuşmak ister misin?"

Cree güldü, ama bu daha çok bir hıçkırık gibiydi. "Seninle olmaz. Rol yapmayalım."

"Belki ben yardımcı
olabilirim..." "Olmaz."

"Cree..."

"Beni rahat bırak."

Yatağa çöktü ve Luana, kızının gözyaşlarının bıraktığı nemli yeri dokundu. "Hiç iyi bir anne olamadım..."

"Hiçbir tür anne."

Luana başını salladı, çünkü bu doğrudu. "Bir süre dışarı çıkacağım. Kalmamı istemediğinden emin misin? Bana anlatabilirsin, biliyorsun. Ben de senin yaşında *oldum* bir zamanlar."

"Bardaki arkadaşlarına selam
söyle." "Tatlım..."

"Gideceğini sanıyordum."

Luana sessizce başını salladı. Dışarıdaki koridorda kapıya bir kez dokundu, sonra odasına gidip giyindi. Eşofmanını ve yıpranmış terliklerini bir kenara koydu, saçlarını düzeltti ve sade ayakkabılarla uyumlu mütevazı bir elbise buldu. Elindeki parayı küçük bir çantaya koydu, şişeye bir kez baktı, ama onu almadan daireden çıktı. Bu zordu, ama en zor kısmı değildi. Yan daireye gidip kapıyı çaldı ve bekledi, komşusu kaşlarını çatmasına rağmen gülümsemeye çalıştı.

"Ne olmaya çalışıyorsun? Bir tür kilise hanımı mı?"

Luana elbisesini düzeltti, on yıldır komşusu olan kişinin onu bornoz, kısa etek veya eşofman dışında hiç görmemiş olması onu utandırdı. "Arabamı kullanmam lazım."

Komşusu sigara içerek kaşlarını çattı. "Sen bir alkoliksin."

"Senden daha fazla değil."

"Bu doğru olabilir, ama araba benim."

"Şimdi değil, Theresa. Her zamanki saçmalıkların değil."

Theresa bir kez güldü, aksi takdirde sarsılmaz bir kadın, gözleri hariç yumuşak ve renksizdi, gözleri parıldıyordu. O ve Luana bir apartman dairesinde ya da diğerinde birlikte içki içiyorlardı ve haftada bir kez tavuk kulübesinin yanındaki yerel barda buluşuyorlardı, ikisi yan yana sigara ve markasız içki içiyorlardı. Hücre arkadaşlarının arkadaş olduğu gibi arkadaşları.

"Bu önemli," dedi Luana. "Buna ihtiyacım var." "Nereye gideceksin?"

"Doğuya ve kuzeye. Birkaç saatlik mesafe." "Olmaz."

"Kızım için."

Theresa, mermer gözleri neredeyse kaybolana kadar gözlerini kısarak baktı. Araba otuz yaşındaydı ve sağ camın olması gereken yerde plastik bant vardı. Birkaç yüz dolar değerindeydi, ama Luana onun tek arkadaşıydı. "Boş ver," dedi. "Seni götüreceğim."

Charlotte'tan çıkış yolculuğu gürültülü ve tatsızdı. Plastik çarpıp çatırdıyordu ve paslanmış zemin panelindeki bir delikten egzoz sızıyordu. Theresa ilk bir saat boyunca sohbet etmeye çalıştı, ama Luana'nın hiç havası yoktu. "Buradan dön," dedi. "Bir sonraki otoyoldan doğuya git." Şehirden uzaklaştıkça trafik azaldı. Sekiz şeritli yol dört şeride, sonra iki şeride indi, çam ve kum tepelerinin arasından geçen dar bir asfalt yol, sonra Raven County'ye girdi.

"Burada ne halt ediyoruz?"

Theresa ikinci mentollü sigara paketini içiyordu. Sol tarafta bir şehir parıldıyordu, ama onu geçip küçük evlerin ve güneşin kavurduğu tarlaların olduğu açık alana geri dönüyorlardı.

"Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz," dedi Luana. "Ve benim hakkımda neredeyse her şeyi biliyorsun. Boşanmalarımı. Hapis cezam. Bu farklı. Bunun hakkında konuşamam."

"Neden?"

"Çünkü bana inanmazsın." "Evet, tabii."

Şüpheliydi, ama Luana özür dilemedi ya da açıklama yapmadı. Uzakta bir orman sırası yükseliyordu. Onun ötesinde tepeler vardı. "Bir kavşak var," dedi. "İki mil kadar ileride. Orada dur."

Beş dakika sonra Theresa, iki yolun dev bir X oluşturduğu yol kenarına çekti. Orman sol tarafa doğru uzanıyordu. Sağ tarafta ise boyanmamış bir evi çevreleyen bir mısır tarlası vardı. Luana dudağını ısırarak bir yolu yukarı, diğer yolu aşağıya doğru baktı. Her iki yol da aynı görünüyordu, ama emin değildi. "O taraf, sanırım." Sol tarafı işaret etti ve ormanı bir mil daha takip ettiler. "Evet. Oradan sola dönün." Yol çatallandı, sonra çakıl yola dönüştü. "İşte araba yolu." Araba yola saptı, eski araba alçak yerlerden geçerek sürtündü, sonra bir dere yolun ortasından geçtiği yerde durdu.

"Orayı geçemem," dedi Theresa.

Dere ötesinde, ağaçların altında eski bir kulübe duruyordu. "Sorun değil," dedi Luana. "Zaten hoş karşılanmayacaksın."

"Peki ya sen?"

"Emin değilim. Burada bekle."

"Bu iyi bir plan gibi görünüyor." Theresa torpido gözüne uzandı ve yirmi yıl önce artık unutulmuş bir adamın komodinin üzerinde bıraktığı küçük bir tabancayı çıkardı. "Geri dönersen ben burada olacağım."

"Şaka yapma."

Luana kapıyı açtı ve metal gıcırdadı. Dere sığıdı, ama ayakkabıları ıslandı ve sonraki yirmi metrede tozda izler bıraktı. Buraya geleli on altı yıl olmuştu. Yaşlı kadının hayatta olup olmadığını bile bilmiyordu.

"Bu kadar yeter."

Ses, verandanın altındaki gölgelerden geliyordu. Luana gözlerini kısarak kapının yanındaki sandalyede bir siluet gördü. "Verdine mi?" dedi.

"Kim soruyor?"

"Luana Freemantle."

"Sen Luana Freemantle olamazsın. Luana Freemantle'a on altı yıl önce, bir daha benim toprağıma ayak basarsa onu vuracağımı söylemiştim."

"O çok uzun zaman önceydi. Ben daha çocuktum."

"Bana deli yaşlı cadaloz, kendini beğenmiş, daha iyi insanlara tepeden bakan biri dedin."

"Sana kızımı getirdim, yaptığım buydu."

"Sadece annene karşı çıkmaya çok korktuğun için yaptım." "Yukarı çıkabilir miyim, çıkamaz mıyım?"

"Yine sarhoş musun?"

"Hayır."

"Bu bir tür sosyal ziyaret mi? Çünkü burası kaçakların kulübü değil."

"Kızım hayal kuruyor."

"Hush'ın dışında değil, hayal kurmuyor."

"Aksi halde burada olur muydum?"

Luana sıcağın ve sessizliğin içinde bekledi. Verdine ellili yaşlarında Hush'tan ayrılmıştı ve bu onu özel kılıyordu. Çoğu erken ayrılmış ya da doğdukları yerde ölmüştü. Bu da Verdine'i bir nevi elçi, ayrılan çocuklar ve geri dönenler için ilaç ve haberlerin aracısı yapmıştı. Luana, yaşlı kadının tüfeği omzunda değil, kucağında tutmasının nedeninin Cree'ye olan duyguları olduğunu düşündü.

"En iyisi yukarı gel," dedi.

Luana merdivenleri çıktı ve yavaş yavaş yapılan incelemeye katlandı. Elbise ve sade ayakkabılar giymiş olsa bile, hayal kırıklığının onu kapladığını hissetti. Kaçan ve annesinin kalbini kıran oydu, kalanların son büyük umudunu da beraberinde götüren nankör çocuktu.

"Onlar artık yok. Bunu biliyorsun." Yaşlı kadın etrafında dolaştı. "Sadece annen ve büyükannen değil. Herkes. Bir yaşam biçimi."

"Biliyorum. Toprağı geri almaya çalıştım."

"Para için, sanırım."

"Beni tanıyormuş gibi davranma..."

"Ve bana karşılık verme. Çocukluğundan beri içindeki açgözlülüğü görüyorum. Böğürtlenler yetmiyordu. Şeftali istiyordun. Şeftaliler sıkıcı olunca, sıra çikolataya ve tütüne geldi. Hâlâ o güzel ipek eşarbın var mı?"

Luana bu soru karşısında kızardı. Eşarbi, büyükannesinin bal peteği ve kurutulmuş balık sattığı yol kenarındaki tezgahtan bir turistten çalmıştı. "Cree rüya görüyor," dedi.

"Hush dışında kimse rüya görmez."

"Kızım görüyor."

Verdine'in sağlam gözünde sert bir parıltı belirdi. Çok az kişi rüya görürdü. Çoğu hiç görmezdi. Yaşlı kadınlar gibi inananlar için geçmişin rüyaları, işaretler ve yakarışlardı, rüya gören kişiyi Hush Arbor'a toprağın kendisine bağlı olduğu gibi bağlayan ham bir iletişimdi.

"Merrimon'un oğlu buradaydı."

"Ne?"

"Daha dün. John Merrimon'u, ölmek üzere olan karısını, ateşi rüyasında görüyor. Geri kalanını da rüyasında görmesi sadece an meselesi."

"Ona yardım mı ediyorsun?" diye sordu

Luana. "Merrimon erkekleri her zaman anahtar rol oynamıştır." "Cree bunun bir parçası değil. Olamaz da."

"Bir tür seçim olduğunu ima ediyorsun." "Buna izin vermeyeceğim."

"Görüntüler daha da kötüleşecek. Onu yıkacaklar. Kendini kaybedecek. Onu bu süreçten geçirebilecek kadar rehberlik yapabilir misin? Onu bana getir. Onu güvende tutacağım."

"Onu kullanacaksın."

"Biz bunu bekliyorduk."

"Kızımı olmaz."

"O zaman evine git." Verdine, derenin karşısındaki arabayı işaret etti. "Kırık kalpli kızının yanına git. Çaresiz kaldığında geri gel."

"Cevap almadan gitmiyorum."

"Leon." Verdine sesini yükseltti ve Leon, iri ve kararlı adımlarla verandaya çıktı. "Leon'umu hatırlıyorsun," dedi Verdine. "Leon, bu nankör, hiçbir şey bilmeyen küçük pislik az önce gitmek üzereydi. Ona yardım eder misin?"

"Evet, hanımefendi."

Leon, Luana'yı verandadan uzaklaştırmak için kollarını açtı. "Bekle," dedi Luana. "Özür dilerim."

"Kimse benim verendamda bana küçümseyici davranamaz. Git. Git. O açlıktan ölmek üzereyken, uykusunda çığlık atarken ya da kendi adını bilmez hale geldiğinde geri gel."

"Şu anda yarı aç. Uykusunda çığlık atıyor."

"O zaman daha saygılı davranmalıydın. Git. Çık git."

Leon onu en alt basamaktan tozlu yere itti. Luana dere kenarından bir kez geriye baktı, sonra arabaya bindi. "Onu evine kadar takip et," dedi Verdine. "Nerede yaşadığını öğren."

"Beni görürse?"

"Yaptığı ya da yapmadığı umurumda değil. Sadece kızı nerede tuttuğunu bul."

Verdine, küçük arabanın dönmesini izledi, ardından Leon'un kamyonetini takip etti. Her şey sessizleştğinde, eski sandalyeye oturdu ve sigarasını yaktı. Yüz yıllık hayatında, bu görüntüyü sadece bir kez görmüştü, ama bıçaklı kızı, her şeyi başlatan o büyük kadını asla unutamadı.

Yüz yetmiş yıl...

Verdine ciğerlerine duman çekti.

Onca zaman yerin altında...

Sonunda kız anahtardı — kız ve Johnny Merrimon. Keşke tekrar rüya görseydi.

Keşke görebilseydi.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Johnny geç saatlere kadar ayaktaydı ve göz kapakları zımpara kağıdı gibi hissediyordu. Gece yarısı gökyüzünün altında ateşin yanında oturmuş, sanki ince siyah ipler üzerindeymiş gibi kıvrılan ve yükselen közleri izliyordu.

Uyumaya korkuyordu.

Duygular çok derin ve gerçektir. Hayatında şimdiye kadar hiçbir şey onu buna hazırlamamıştı.

O, onun karısıydı.

Yine rüya görürse, onun ölümünü izleyecek miydi?

Verdine'in sigaraları, bir mıknaş gibi onun bakışlarını kendine çekti. Sigaralar, ateşin karşısındaki masanın üzerinde duruyordu. Korkusuna rağmen, Marion'u tekrar görmek, bebeğin hayatta olup olmadığını öğrenmek istiyordu...

"O benim karım değil."

Ama bu tamamen doğru değildi. O Johnny Merrimon'du ve John'du. İkisini birbirinden ayıramıyordu ve bu onu delirtiyordu. Sandalyeden kalkıp suya doğru yürüdü ve bataklığı seyretti. Yaşlı kadını ve gözlerindeki parıltıyı hayal etti.

Bu sefer daha karanlık gerçekleri hayal et...

Kadın onu manipüle ediyordu — bir şey istiyordu — ama o, bir alkolik böyle hissedebilir diye düşündü, içten içe sonunda yıkılacağını biliyordu. Gecesi böyle bir döngü içinde geçiyordu.

Karısını kucaklamak
istiyordu. Onun kendisine ait
olmadığını biliyordu. "Bu
benim hayatım değil!"

Johnny ateşin yanına sendeleyerek geri döndü ve ormanda bir şey hareket edene kadar uzun saatler oturdu. İlk başta bir parıltıydı, şafakla dolan ormanda ışığın bir oyunu. Ama Johnny'nin gözleri ona geri döndü. Sönmekte olan ateşi izledi ve boşluk kaybolduğunda, bu ona kayıp arkadaşları ve unutulmuş yerleri hatırlattı.

Johnny'ye öyle geldi, sanki sonunda bir rüya gelmiş ve o rüyanın ağırlığı altında kalmıştı. Ağaçlardaki sarmaşıklar ayrıldı ve korku, ne sıcak ne de soğuk bir şeyin ilk dokunuşu gibi yayıldı. Johnny'nin uzuvları ağırlaşmış, ciğerlerindeki hava sıvı kadar yoğunlaşmıştı. Gözlerini kırptı çünkü o boşlukta somut bir şey hareket ediyor gibiydi: omuz eğrisi, eğik bir baş.

Onu sevmek sorun değil...

Bu sözler Johnny'nin zihninde belirdi, ama onun sözleri değildi. Bunların hiçbirisi gerçek değildi. Kendine bunu söyledi, yüksek sesle söylemeye çalıştı, ama bunun yerine "*git buradan*", "*beni rahat bırak*" dedi.

Gitmedi.

Ateşin etrafında dönüyordu ve Johnny onun hıştısını, kuru ve boğuk nefesini duyuyordu.

Onu sevmeni istiyorum...

Johnny korkarak gözlerini kapattı. Yağmur suyu ve çürümüş deri kokusu aldı; üzüntü, ihtiyaç ve neredeyse unutulmuş bir umut hissetti. Koltuğa çöktü ve isteği dışında uykuya daldı. Sonunda gözlerini açtığında, görececek hiçbir şey yoktu. Ateş sönmüştü, gün en az iki saat önce bitmişti. Johnny cildindeki nemi, yerleşmiş sertliği hissetti. Ayağa kalkarak, hiç uyanık olup olmadığını ya da uzun bir gecenin yorgunluğunun onu uyutmuş olup olmadığını merak etti. Sigaraları alıp ormana bakarak, her zamanki gibi elini uzattı. Normal şeyleri, ilk, zayıf hareketleri hissetti.

Günün ilk ışıklarında onun için bir şey mi gelmişti?

Yoksa bir rüya ona sevmesini mi söylemişti?

YİRMİ ALTI

Sabahın erken saatlerinde Jack'in kapı zili çaldı. Saatin kaç olduğunu bilmiyordu. Altı mı? Altı buçuk mu? Kanepeden kalkıp şortunun üzerine pantolonunu giydi ve elini karışık saçlarına geçirdi. Uzun zamandır evden çıkmamıştı. Duvarlar çizimlerle kaplıydı ve yerler çizimlerle doluydu.

"Kim o?"

"Leslie."

Jack tereddüt etti. Leslie dört kez aramış, üç mesaj bırakmıştı. Kızgındı. Jack onu anlıyordu. "Biraz erken."

"Umurumda değil."

Jack iç çekerek daireye göz gezdirdi. Çizimler yeterince kötüydü. Bir de pizza kutuları, bira şişeleri ve soğuk Çin yemeği vardı. "Sonra konuşabilir miyiz?"

"Reamer'ın toplantısını kaçırdın. Günlerdir kimse seni görmedi." "Ne istiyorsun, Leslie?"

"Hâlâ bana

borçlusun." Jack yine

tereddüt etti.

"Beni içeri al, Jack. Ciddiyim."

Bir an için dağınıklığı temizlemeyi düşündü. Bunun yerine, düğmeye basıp onu içeri aldı. Kapıyı aralayınca, merdivenlerde yüksek topuklu ayakkabıların sesini duydu. Köşeyi döndü ve son dört basamağı inerken onun bakışlarını yakaladı.

"Berbat görünüyorsun."

Jack sakallarını kaşıdı. Üç gündür neredeyse hiç uyumamıştı. Gözlerini kapattığında, siyah beyaz parlamalar gibi çizimleri görüyordu. Onların kendisi üzerindeki etkisini açıklayamıyordu, ama bunun boşluk ve korku hissi, kayıplar ve ölümler hakkında bildiklerinden kaynaklandığını düşünüyordu.

"Neredeydin?" diye sordu.

"Kendimde değildim."

"Evet, tabii ya." Eşiği geçip dağınıklığı gördü. "Tanrım, Jack." Çizimlerin ve boş şişelerin üzerinden dikkatlice geçti. Her duvar, her yüzey kaplıydı. Bir eskiz aldı, sonra bıraktı. "Bunlar ne?"

"Bir tür proje."

"Burası kokuyor." Pencereyi açtı ve Jack'e tiksinti ve endişe karışımı bir bakış attı. "Hukuk firmasının ne olduğunu biliyorsun, değil mi? Tech-Stone büyük bir firma. Kendine saygısı olan hiçbir avukat senin yaptığın gibi bu firmadan ayrılmaz. Senin bu projen de neyin nesi?" Jack'in Hush Arbor hakkındaki araştırmasını buldu, ama o, ölümler ve kayıplar hakkında bir şey okumadan önce sayfaları elinden aldı.

"Leslie, dinle." Makaleleri masanın üzerine yüzüstü koydu ve onu kapıya doğru yönlendirdi. "Reamer ve Tech-Stone'u reddettiğim için üzgünüm. Her şey için üzgünüm, ama şimdi uygun bir zaman değil."

"Uygun bir zaman değil mi? Aklını mı kaçırdın? İnsanlar konuşuyor. Ortakların, Jack. Seni işe alanlar. Bu her neyse. Ne yapıyorsan..." Duvarları, buzdolabını, dolapları işaret etti. "...kovulacaksın."

"Umurumda değil."

"O zaman kesinlikle düşündüğüm adam değilsin. Şimdiye kadarki en genç ortağımız olacaktın. Sende bir şey *gördüm*."

"Bir şeyler değişti. Üzgünüm."

"Hâlâ bana borçlusun."

"Ah. İş."

"O yüz ifadesini yapma. Başından beri bunun sadece seks olduğunu söylemiştim." Ceketinin cebinden bir kart çıkardı. "Bu adamı aramanızı istiyorum. New York'ta bir editör. Johnny Merrimon ile konuşmak istiyor."

"Neden bunu yapayım?"

"Para var. Belki de çok para." "Johnny için mi?"

"Tabii ki."

"Neden umurunda ki?"

"Belki bir gün kitap yazmak isterim. Bir editörün ilgisini çekmek asla kötü bir şey değildir."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hey, benim hayatım seks, hukuk ve paradan ibaret değil."

"Peki, ne kadar?"

"Sanırım çok. Görünüşe göre büyük bir iş olacak. Renkli fotoğraflar. Özel ciltli baskı. Şimdiye kadar yayınladıkları en çok satan gerçek suç kitabı. Johnny'yi yazarla birlikte turneye göndermek istiyorlar. Talk şovlar. Her şey. Aylardır ona ulaşmaya çalışıyorlar. Ona sor."

"Asla kabul etmez." Jack kartı masanın üzerine bıraktı ve Leslie'yi kapıya doğru yönlendirdi.

"O sadece konuşmak
istiyor..." "Hoşça kal,
Leslie."

Jack onu merdiven boşluğuna götürdü ve arkasından kapıyı kapattı. Odanın ortasına geri dönerek, bir daire çizip çizimleri bir film gibi görebileceği bir yere durdu. Bir desen vardı, inanıyordu, kolayca anlaşılamayacak kadar dağınık bir kırılmalı ve kötülük hissi. Ama Bayan Showalter'ın çizimleri rastgele değildi. Bu bir bulmacaydı, soluk, gri bir arduvazın kırık parçaları.

Bir çizimi çıkarıp başka biriyle değiştirdi, sonra iki tane daha yer değiştirdi. Geri adım atıp bulmacayı yeni bir bakışla inceledi. Hush'ta bir şey hareket ediyordu. Çizimlerin bütününde bunu hissediyordu. Boş alanlarda ve siyah çizgilerde, kağıdın bazı yerlerinin parlaklaşacak kadar çok ve hızlı çalışılmış kömürle çizilmiş yerlerde alaycı bir şekilde ortaya çıkıyordu. Her ne ise, bu kadar çok insanın ölmesinin veya kaybolmasının sebebi ne olursa olsun, Johnny bunun ortasındaydı. Böylesine bir aldatma ve şiddet dokusunda, Jack'in yardımını istemeyen bir arkadaşına karşı sorumluluğu neydi? Bir arkadaş, diğerine gerçekten ne kadar borçluydu?

Her şeyi.

Jack bir sıra resmi indirdi; üç tane daha yer değiştirdi.

Johnny'ye her şeyi borçluydu.

* * *

Ertesi gün sabaha kadar, Jack bile tehlikeli bir şekilde sürüklendiğini kabul etmek zorunda kaldı. Kariyeri parçalanıyordu. Johnny telefona cevap vermiyordu.

Belki şöyle...

Duvarın tamamını boşalttı ve mağara ile dağınık kemiklerin çizimlerini duvara astı. Leslie saat dokuzda aradı, ama Jack'in tüm düşünceleri Johnny, Hush ve endişeleriyle doluydu. Öğlen bir bira içti, ama bu sorunu çözmedi.

Jack çizimlerin arkasına saklanıyordu.

Korkuyordu.

* * *

Öğleden sonra, Jack apartmandan ayrılma zamanının geldiğini anladı. Çatlaklar genişliyordu. Cevaplara ihtiyacı vardı.

Merdivenlerden aşağı inip kaldırıma çıktığında gözlerini kırıştırdı. İnsanlar fırın tezgahında sıraya girmişlerdi ve birkaçı camdan ona bakıyordu. Köşeyi dönüp arabasına bindi ve Hush'a doğru yola çıktı. İki blok ilerledikten sonra kaldırıma yanaşıp avuçlarını gözlerine bastırdı.

"Lanet olsun."

Buruşuk sayfayı açarak, donmuş şelale ve çatallı ağacın çizimini inceledi. Jack ne yapması gerektiğini biliyordu, ama bunun yerine alnını direksiyona dayadı.

*Hush, Johnny'nin eviydi.
Johnny onun yardımını
istemiyordu.*

Aynaya bakan Jack, kırmızı gözler ve morarmış gibi görünen bir cilt gördü. "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi, sonra tekrar denedi.

Şimdi yapmak zorunda değilsin...

Jack on saniye boyunca sert bir şekilde bakışlarını sabit tuttu, sonra başka yere baktı ve aynayı yukarı çevirdi. Çocukluğundan beri hiç olmadığı kadar kendinden nefret ederek ofisi aradı ve hala yardım etmeye istekli bir asistan buldu. "Masa çekmecesini," dedi. "Johnny Merrimon dosyası." Asistan Charlotte'ta Luana Freemantle'in adresini bulana kadar bekledi.

Yol 90 mil uzunluğundaydı.

The Hush, bekleyebilir diye karar verdi.

* * *

Charlotte, Kuzey Carolina, zenginleşmiş birçok eski şehir gibi bir yerdi. Kuleler taçın dişleri gibi yükseliyordu ve zenginlik gölgelerin içinden dışarıya taşıyordu. Kaliteli restoranlar. Modaya uygun mahalleler. Zaman ve ihmal, yoksulluğu sübvance edilen konutların yerleşik bölgelerine sürmüştü ve Luana Freemantle en kötülerinden birinde yaşıyordu. GPS, Jack'i çatlak bir kaldırım ve boş bir arsanın yanındaki soluk bir kuleye götürdü. Jack, kepenkleri kapalı bir kilise ile Big Chris adlı bir kefaletçi ofisi arasındaki caddeye park etti. İnsanlar dışarı çıkmıştı, ama aslında çıkmamışlardı. Arabalara yaslanmış, şişe ve sigara içiyorlardı. Caddayı geçtikten sonra Jack, bir avludan geçip

idrar ve kusmuk kokan bir asansöre bindi. Yirmi üçüncü katta, çok sayıda kilidi olan kalın bir kapının üzerinde doğru numarayı buldu. İki kez kapıyı çaldı ve bekledi. Koridorda çöp dağılmıştı ve üç tekerlekli bisikletli bir çocuk, eski bir profesyonel gibi çöplerin arasından manevra yapıyordu, gözleri sola kayarken köşeyi dönüp ortadan kayboldu. Sonunda kilitler döndü ve kapı zincirine takılarak açıldı. Tek bir göz boşluğu doldurdu — genç bir kadın.

"Kimsiniz?"

"Adım Jack Cross. Luana Freemantle'ı arıyorum." "Neden?"

"Ben avukatım..."

"Avukatlarla işimiz bitti."

Kadın sözünü kesti, ama Jack kapı kapanmadan onu yakaladı. "Lütfen. Ödeyebilirim."

"Ne için?"

"Bilgi için." "Ne kadar?"

"Yüz dolar?"

"Yürümeye devam edin bayım."

"Beş yüz."

Tek gözü kısıldı. "Ne tür bir bilgi?"

"Hush Arbor hakkında bilgi almak istiyorum. Raven County. Biliyor musun?" "Orada dört yıl yaşadım."

"Aman Tanrım. Bu harika. Bir araştırmam var..." "Beş yüz dolar demiştin."

"Oh. Evet." Jack cüzdanını çıkardı. Tereddüt ederek açtı. "Elli yedi dolarım var." Kapı tekrar kapanmaya başladı ve Jack paniğe kapıldı. "Lütfen," dedi. "Orada insanlar ölüyor mu bilmem lazım."

"Ne?"

"Şimdi değil. Şimdiki durumu biliyorum. Geçmiş, tarihi kastediyorum. Eski hikayeleri istiyorum."

"O hikayeler sana göre değil."

"Bin dolar," dedi. "Hikayeleriniz varsa, bin dolar öderim." "O kadar paran yok."

"Bulabilirim. Bekle." Jack, kartı aralıktan içeri itti. "Önünde ofis ve cep numarası, arkasında kişisel numara var. Lütfen kapıyı kapatma."

Kadın kartı şüpheyile inceledi. "Hush Arbor'u neden önemsiyorsun?"

Jack yalan söylemeyi düşündü, ama vazgeçti. "Johnny Merrimon benim arkadaşım. Endişeleniyorum."

"Endişelenmelisin."

"Bekle. Bu ne anlama geliyor?"

"Hiçbir şey." Yumuşak bir sesle söyledi. "Hiçbir şey demek."

"Bekle, bekle. Bir şey daha var." Buruşuk çizimi çıkardı ve havaya kaldırdı: donmuş şelale, çatallı ağaç. "Burayı tanıyor musun?"

Kız birdenbire hareketsiz kaldı. "Bunu nereden buldun?"

Jack çizimi çatlaktan uzattı ve kız onu aldı. "Hiç gördün mü?"

Kız çizimden Jack'in yüzüne baktı ve konuştuğunda sesinde yalan vardı.

"Hayır," dedi. "Bu yeri hiç görmedim."

"Emin misin?"

"Eminim," dedi ve kapıyı kapattı.

* * *

Ondan sonra Cree uzun süre ayakta durdu, avukat kapıyı çalarken bile çizime bakmaya devam etti, avukatın sesi kapının diğer tarafından zayıf bir şekilde geliyordu: *Affedersiniz... merhaba...*

Avukat sonunda gitti, ama Cree daha da uzun süre ayakta kaldı, çocukluğu, büyükannesini ve bir kış gününü hatırlayarak. Gökyüzü bulutlarla kaplıydı, ilk kar taneleri düşmeye başlamıştı. Cree dolaşmaya çıkmıştı, ama çıkmamalıydı. Beş yaşındaydı...

* * *

"Merhaba, çocuğum."

Cree yürümeyi bıraktı, eli bir sarmaşık dalına takılmıştı, ayaklarının dibinde yol sola dönüyordu. Soğuktan burnu akıyordu, ama büyük teyzesinin yaptığı eldivenlerin içinde parmakları sıcaktı. Hiç köyden tek başına ayrılmamıştı ve çocukların bildiği gibi, büyükannesinin soğuk ve dikkatli gülümsemesinin arkasında bir hoşnutsuzluk olduğunu biliyordu. "Bana kızgın mısın?" diye sordu.

"Biraz, evet." Büyükannesi ağacın etrafından dolaştı. "Ama sadece biraz. Ben de gençken dolaşırdım."

"Özür dilerim," dedi Cree.

"Kuralları çiğnediğin için mi üzgünsün, yoksa yakalandığın için mi?" "İkisi de, büyükanne."

"Küçük kızlar için olan kuralı söyle bana."

"Köy güvenli, ormanlar değil." "Ne zaman köyden ayrılabilirsin?"

"Sen söylediğinde."

Büyükanne diz çöktü, dizleri çatırdadı ve yaşlı bir insanın yüzünü yaptı. "Sen büyüdüğünde, durum farklı olacak."

"Ne kadar büyüdüğümde?"

"Güvende kalmak için yeterince bilgili olduğunda. Daha güçlü olduğunda."

Gülümsemesi, Cree'yi ilk başta buraya getiren gülümsemeyle aynıydı. Sabırlı ama eğlenceli, sıcak ama bir şekilde de değil.

"İlk dersini almak ister misin?" diye sordu ve Cree, aniden korkarak başını salladı. "Elimi tut." Köyden uzaklaştılar ve ağaçların arasından geçen bir hayvan yolunu takip ettiler. Büyükannesi sordu, "Burada mutlu musun?"

"Evet, hanımefendi."

"İyi niyetli bir yalan. O da olur. En çok neyi özlediğini söyle bana. Anneni mi?" Cree utanarak başını eğdi, oyuncaklarını, yatağını ve komşu küçük kızı özlediğini söylemeye cesaret edemedi. Büyükannesi bu çelişkiyi fark etti ve elini sıktı. "Hush Arbor'da en çok neyi seviyorsun?"

"Hayvanlar."

"Peki ya insanlar?" Cree omuzlarını kaldırdı. Çok az insan vardı ve hiç çocuk yoktu. Zamanını tek kulübede yaşlı kadınlarla geçiriyordu. "Sorun değil," dedi büyükannesi. "Onları tedirgin ediyorsun. Hepsi bu. Ben de onları tedirgin ediyorum."

"Neden?"

"Çünkü bizim bazı şeyleri bildiğimizi düşünüyorlar." "Biliyor muyuz?"

"Bazı şeyleri, evet. Ayrıca korkuyorlar."

"Neden?"

"Bazıları dış dünyadan korkar. Dış dünya çok büyük ve farklıdır. Onlar için tek bildikleri hayat budur. Bazıları bataklıkta yaşayanlardan korkar. Bazıları ise bataklığın altında gömülü olanlardan korkar."

"Altında ne var?" diye sordu Cree. "O da, büyüdüğünde öğreneceksin."

Cree kendisine söylenenleri düşündü. Yaşlı kadınlar dışında, köyde sadece on iki kişi yaşıyordu. Eskiden daha kalabalıktı. Boş evleri, eski ahırları görmüştü. Daha geçen hafta, genç bir adam buradan ayrılmıştı, buradan başka bir yere gideceğini söylemişti. Bağırışlar ve gözyaşları olmuştu ve

Cree de bundan korkmuştı. Ancak ertesi gün kimse genç adamdan bahsetmedi. İnsanlar bahçelerde çalıştı, bir domuz kestiler ve büyükannesi bir keresinde hüznle gülümsedi ve göz kırptı.

Yürürken kar daha şiddetli yağmaya başladı. Kar taneleri Cree'nin kirpiklerine takıldı ve burnunda eridi. "Sen de diğerleri gibi korkuyor musun?" diye sordu.

"Hayır," dedi büyükannesi. "Uzun zamandır korkmuyorum." "Köyün güvenliğini sağlayan sen misin?"

"Kısmen," dedi. "Annem de var. Bir gün bize yardım etmek ister misin?"

"Evet, hanımefendi."

Yol bir açıklıkta sona erdi ve büyükanne tekrar diz çökerek Cree'yi kendine yaklaştırdı ve açıklığın karşısını işaret etti. "O zaman bu senin ilk dersin. Oraya asla gitmeyeceksin. Buradan daha fazla yaklaşmayacaksın, büyüdüğünde bile. Anladın mı?"

Cree ciddiyetle başını salladı. "Oraya asla gitmeyeceğim." "Söz ver bana."

"Söz veriyorum."

"Aferin kızım." Kemikli kol onu sıkıca sıktı. "Yakında hava kararacak. Sıcak süt ister misin?" "Evet, anne."

"Tamam o zaman, sen ve ben, ateşin başında sıcak süt içelim. Hatta çikolata bile olabilir."

"Çikolatayı severim."

"Bütün küçük kızlar sever."

Büyükanne ayağa kalktı ve Cree'nin elini tekrar tuttu. Köye doğru döndü, ama Cree son bir kez daha açıklığa baktı. Çok güzeldi, diye düşündü.

*Gri taşların üzerindeki
şelale. Üstündeki komik
ağaç.*

* * *

Çizim her şeyi geri getirdi. Kışın orman açıklığının ıssızlığını o kadar mükemmel bir şekilde yakalamıştı ki. Gökyüzünün ağırlığı. Boş alanlar. Sebebi ne olursa olsun — yorgunluk ya da anılar — Cree, lekeleri ve sigara yanıklarıyla dolu alçak kanepede ağlamaya başladı. Büyükannesiyile geçirdiği o günden sonra, hayat bir şekilde daha zengin hale gelmişti. Aralarında bir bağ oluşmuştu

gölümsemeler, anlamlı bakışlar ve vaatlerden doğan bir bağ oluşmuştu. *Bu dünyada sırlar vardır, derdi, ve bizler onları saklamak için doğmuşuz.*

Cree'nin hayatı şimdi ne olmuştu?

Büyükannesi öldüğünde, en sonunda ne kadarını kaybetmişti?

Kucağındaki çizimi düzelten Cree, bacaklarının zayıflığını hissetti. Elleri de zayıftı. Ne iştahı ne de enerjisi vardı. Daha ne kadar uyanık kalabilirdi? Uyursa, onu hangi rüya bekliyordu?

Büyükannem...

Cree kanepede kıvrılıp çizimi göğsüne sıkıca bastırdı. Keşke büyükannesi hayatta olsaydı.

Keşke Cree uyuyabilseydi.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Johnny Hush'tan ayrıldığında yol kilometrelerce boştu ve eski moped saatte elli kilometre hızla gürültüyle ilerliyordu, lastikleri asfaltta kayıyordu, havada yanmış yağ ve sıcak metal kokusu vardı. John Merrimon'un rüyasından beri, kendi topraklarını terk etmek her zamankinden daha zordu, ama Johnny'nin bugünkü ihtiyacı daha büyüktü. Bir şeyi görmesi, toprağa diz çöküp ona dokunması gerekiyordu.

Gaz pedalını geri çekerek, uzun bir yolun tepelerden geçip ilçe yoluna ulaştığı yerde durdu. Bakımlı otlaklar ve özenle kesilmiş ağaçlar, uzaktaki bir tepede büyük bir ev gördü. Yol boyunca bir dere akıyordu, sonra yolun altındaki bir menfezden kayboluyordu. Johnny bu dereyi, orman yollarını ve tepeler arasındaki çukurları biliyordu.

Bu araziyi binlerce kez yürümüştü. Bu arazi ona aitti.

Bu tür duygular sürekli bekliyordu — başka bir adamın hayatının gölgeleri — ama bunların hiçbiri bu duyguyu daha az gerçek hale getirmiyordu. Johnny, John Merrimon'un tüm anılarına sahip değildi, ama rüyalarında gördüklerini sanki kendisi yaşamış gibi biliyordu: eylemler ve tepkiler, sevgiler ve nefretler, küçük düşünce parıltıları.

Burası onun eviydi.

Yol artık asfaltlanmıştı, ama aynı çizgileri takip ediyordu.

Malikâne tam orada duruyordu...

Johnny kulübeyi inceledi ve bu toprağın sonsuzluğunun önünde alçakgönüllü bir şekilde William Boyd'u kısa bir süre düşündü.

John Merrimon, ölmüş ve gitmişti. Şimdi de William Boyd.

Johnny araba yoluna girdi ve yavaşça kulübeye doğru ilerledi. Bir zamanlar burası ona aitti...

O ben değildim.

Ama açık tarlaları geçerken onları temizlediğini hatırladı. Kasaba güneydeydi ve atla gitmeyi, ne kadar süreceğini ve nehre dökülmeden önce son büyük dereyi geçmek için en iyi yerleri biliyordu. Kulübede motoru kapattı ve kendisine herhangi bir karı koca anısı kadar yakın olan manzaraya baktı. Ailesini ve kız kardeşini buraya gömmüştü. Uzaklarda, Hush'un yeşil lekesi olan tepeler görünüyordu.

Kulübe boş görünüyordu, ama yine de zili çaldı. Kendi arazisine izinsiz girenlerden ne kadar nefret etse de, Boyd ölmüş olsa bile başka bir şey yapamazdı. Kimse cevap vermediğinde, sıcağa geri döndü ve Johnny'nin hatıraları kadar eski ağaçların arasından geçen bir patikayı takip etti. Ağaçlar, sanki kutsal topraklarda kendilerini desteklemek istercesine, gri renkli, kıvrımlı dallarıyla alçaktan uzanıyordu.

Ve Johnny için öyleydi.

Mezarlık, ilk atası bu topraklarda öldüğü 1769 yılına dayanıyordu. William Merrimon, kralın verdiği arazi hibesi ile buraya taşınmadan önce İngiliz ve emekli bir subaydı. Orijinal belge Raven County Müzesi'nde camın altında sergileniyordu ve Johnny bu dili ezbere biliyordu.

Tanrı'nın lütfuyla Büyük Britanya ve İrlanda Birleşik Krallığı Kralı,
İnanç Savunucusu III. George. Bu belgeyi gören herkese selamlar...

Johnny, çocukluğundaki gururunu hatırlayarak gülümsemeye devam ederken demir kapıdan içeri girdi.

Özel lütuf, kesin bilgi ve basit bir fikirle, William Merrimon'a aşağıda tanımlanan ve sınırları belirtilen kırk bin dönüm araziye verdiğimiz ve bağışladığımız ve bu belge ile verdiğimiz ve bağışladığımızı biliniz ...

Mezarlık otlarla kaplıydı, ama Johnny gölgenin en yoğun olduğu uzak bir köşede aradığı taşı buldu. Marion'un yanındaki John Merrimon'un adını bulmak için taşın önünden hanımeli çiçeklerini çekip almak zorunda kaldı. Zaman harfleri aşındırmıştı, ama Johnny doğum tarihlerini ve bu rakamların altında her şeyi anlatan kelimeleri okuyabili.

Sonsuza Kadar Aşkla Bağlı Ruhlar

Johnny alnını taşa değdirdi. Hayatının çoğunu yalnız yaşamıştı. Kadınlarla birlikte olmuştu, ama hiç böyle duygular hissetmemişti. Marion'un gözlerindeki bakışı, nazik tavırlarını, dolgun dudaklarını biliyordu.

Bu, onun eski hayatıydı.

O, onun hayatıydı.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Cree koltuktan kalkamıyordu. Evini, gerçek evini özlüyordu ve bu duygular, Hush Arbor'daki anıları, büyük yatak ya da kışın sobanın yanında duran küçük tabureden daha büyüktü. Genç olmasına rağmen, bir ailesi, bir geleceği vardı. Yastıklara daha derin gömülen Cree, annesinin parfümünü, dökülen kahveyi ve yediği tüm yiyeceklerin kokusunu aldı. Her şey plastik kokuyordu: tabaklar ve yiyecekler, odanın diğer ucunda boş boş duran televizyon. Mutfakta bir saat tik tak ediyordu ve o bile plastikti.

Yanına dönerek Cree çizime baktı.

*Benim özel olduğumu
söylediler. Güçlü bir
bağ.*

Çizime bakarak, belki de büyükannesinin deli olduğunu düşündü. Annesi ona ne demişti?

*Çılgın yaşlı cadı.
Eski cadılardan doğan yaşlı bir cadı...*

Cree gözlerini kapattı, ama kapı çalındığında irkildi. *Avukat*, diye düşündü. "Git buradan." Biri kapıyı tekrar vurdu. "Lütfen git buradan."

"Kapıyı aç, çocuğum."

Ses kapının arkasından zayıf bir şekilde geliyordu, ama büyükannesininkine benziyordu. Hiç kimse bu kadar zayıf ama emin bir ses tonuyla konuşmamıştı. Hiç kimse ona "*çocuk*" dememişti.

"Kimsin sen?"

Gözetleme deliğinden görünen kadın küçük ve solgun görünüyordu, o kadar kısaydı ki Cree yüzünü pek göremiyordu, sadece alnı ve saçları, kırışıklıkları ve siyah gözleri görünüyordu.

"Bana Verdine diyebilirsin. Çoğu kişi öyle diyor."

"Ne istiyorsun?"

"Tabii ki seninle konuşmak için."

Cree kapıyı zincir uzunluğunda açtı. "Seni tanımıyorum."

"Sen çok küçükken bir kez karşılaşmıştık. Annen seni evime getirmişti. Seni Hush'a götürmüştüm."

Cree o günü hatırladığını sandı: annesinin bileğini sıkıca tutan eli, dumanla kaplı yaşlı bir kadın. O zaman da bağırışlar olmuştu, sonra annesinin arabası çakıl ve toprak saçmıştı. "Bir köpeğin vardı," dedi.

"Doğru, çocuğum. Redmond adını verdiğimiz bir Plott av köpeği. Annen gittikten sonra, başını kucağına koyarak verandada uyurdu. Bizimle birlikte Hush'a geldi. Onu tutmak istedin, ama ben izin vermedim. Çok kızdın."

Cree kapının kilidini açtı. Kadın çok yaşlıydı ve gülümsüyordu. Arkasında, kare çeneli ve saçlarında beyazlar olan iri bir adam duruyordu.

"Bu Leon, torunum. Bizi salonda bırakmayı mı planlıyorsun?"

Cree'nin kararını etkileyen alaycı gülümseme değil, yaşlı kadının giysilerindeki duman kokusuydu. O koku, şimdi bile tanıdıktı.

"Teşekkürler, evlat." Verdine ve Leon daireye girdi ve Cree kapıyı arkalarından kilitledi. "Annen evde mi?"

"Dışarıda."

"Kahveniz var mı?"

"Emin değilim."

"Uslu bir kız ol ve kontrol eder misin?" Onu mutfığa kadar takip ettiler ve Cree'ye bu gerçek dışı geldi. Verdine, büyükannesine benziyordu, küçük, zayıf ve keskin gözlüydü. Cree dolapları açıp kahve yaparken onlar masaya oturdular. "Annenin gençlik halini çok andırıyorsun, ama şunu söylemeliyim ki, pek iyi görünmüyorsun." Şeker kavanozu Cree'nin elinde tıkırdadı, ama kapağını açıp bir kaşık soktu. Döndüğünde, yaşlı kadın gülümsemesine rağmen üzgün görünüyordu. "Teşekkür ederim." Şekeri ve bir fincan aldı. "Sakıncası yoksa süt de alayım."

Cree buzdolabından bir karton çıkardı, ama kokladığında yüzünü buruşturdu. "Süt bozulmuş."

"O zaman sadece şeker olsun." Cree başını salladı, ama kahve demlenirken sırtını dönük tuttu. "Leon, lütfen diğer odaya geçer misin?" Leon söyleneni yaptı ve kahve demlendiğinde Cree bardağı doldurup masaya koydu. "Ee..." Yaşlı kadın şekeri karıştırırken kaşık tıkırdadı. "Hangi rüya?"

"Ne? Ben..."

"Asma ağacı mı, canlı canlı gömülmek mi? Bu ikisi en yaygın olanlarıdır." Cree gevşek bir şekilde oturdu. Başı dönüyordu. Üşüyordu. Yaşlı kadın kahvesinden bir yudum aldı ve başını salladı. "Ne zaman başladı?"

"Sanırım hastayım."

"Nefes al, çocuğum. Sadece konuşuyoruz."

Cree gözlerini kapattı ve konsantre oldu. "Bıçaklı kız," dedi. "Onu yıllardır görüyorum, ama sık değil. Diğeri..." Sözüünü kesti. "Dört gündür. Dört gecedir."

"Başka var mı?"

"Bazen," dedi Cree, Johnny Merrimon veya kapı hakkında konuşmaya hazır değildi. Zaten çok fazla şeyle uğraşıyordu. Kadın. Konuşma.

Kupaya daha fazla şeker koydu, kaşık tıkırdadı. Verdine bir yudum aldı, ama gözlerini Cree'nin yüzünden ayırmadı. "Annen gençken bu rüyaları görürdü, ama sen sorarsan muhtemelen inkar eder. Büyükannen ölene kadar bu rüyaları gördü. Büyük büyükannen de gördü. Ailenizdeki kadınları buluyorlar. Her zaman öyle olmuştur."

"Bu yüzden mi buradasın?"

"Buradayım çünkü Hush dışında kimse rüya görmemeli. Bir buçuk asırdır kimse görmedi. Sen hariç kimse."

Cree, siyah gözlü bakışların altında kıpır kıpırdı. Böylesine yaşlı bir kadın için çok fazla güç, çok fazla ateş vardı. "Büyükannemi ne kadar iyi tanıyordun?"

"Biz kuzendik. Birlikte büyüdük." "Peki Hush Arbor?"

"Senin gibi orada yaşadım, ama uzun zaman önce ayrıldım." "Neden?"

"Dışarıdan gelen bir adam. Aşık olduğumu sanmıştım." "Sen... şey... Sen de rüyaları görüyor musun?"

"Bir kez," dedi Verdine. "Uzun zaman önce."

"Neden buradasın?"

"Sana yardım etmek için."

"Ama nasıl...?"

"Bu rüyalarından bahsedelim. Hush Arbor'da geçirdiğin zamandan ne hatırlıyorsun?"

"Çoğunu, sanırım."

"Aina'nın hikâyesini hatırlıyor musun?"

Bu soru Cree'yi şaşırttı. "O bir çocuk hikayesi," dedi. "Büyükanne yatmadan önce bana anlatırdı."

"Şimdi bana anlat."

"Neden?"

"Yaşlı bir kadını memnun etmek için."

Hikayeyi anlatma isteği Cree'yi şimdiye kadar hiçbir şeyin etkilemediği kadar etkiledi. Bu, başlangıç ve sondu: büyükannesinin ona öğrettiği ilk şeylerden biri ve öldüğü gün anlattığı son hikayeydi. Cree o kadar küçüktü ki, yatağın yanında diz çökmüş, yüzü yaşlı kadıninkiyle aynı hizadaydı. Şimdi bile gözlerini kapatıp, yorgun gülümsemesini ve cildindeki çizgileri görebiliyordu. Çay, kurumuş yapraklar ve ölüm kokuyordu.

* * *

"Yaklaş, çocuğum."

Cree yatağa sıkıca yapıştı. Rüzgâr camlara çarparak inliyordu ve insanlar soğukta dışarıda toplanmıştı: tüm köy, kalan herkes. Büyükannesi ölüyordu ve köy de onunla birlikte ölecekti. İnsanlar bunu anlıyordu, bu yüzden camın ötesinde ağlama sesleri, kadınların çığlıkları ve kaybolmuş erkeklerin mırıldanmaları duyuluyordu. Onun ölümünden ve bunun daha geniş dünya için ne anlama geldiğinden korkuyorlardı. Büyükanne de Cree gibi onları hissettiği belliydi, ama gözleri sadece kıza odaklanmıştı.

"Bana Aina'nın hikâyesini anlat," diye fısıldadı; Cree ise korkarak küçük başını salladı. "Bu, senin sandığından daha önemli. Lütfen."

"İstemiyorum."

"Hadi ama, çocuğum. Son bir kez anlat bana."

Cree, birlikte geçirdikleri tüm geceleri ve hikayeyi dinlediği ya da kendi anlattığı zamanları düşünerek ağladı. Bu hikaye, tüy yastıklar, yün battaniyeler ve ateşin sıcaklığı kadar tanıdıktı. Büyükannesi, Cree'nin yanağındaki gözyaşlarına dokundu, sonra başını salladı ve gözlerini kapattı. "Bu ilk hikaye," dedi. "En önemlisi." Cree, buruşuk eli tuttu ve ne kadar soğuk olduğunu hissetti. "Devam et, çocuğum. Benim için son bir şey yap. Hikayeyi duymak ve senin onu hatırlayacağını bilmek istiyorum."

Cree büyükannesinden pencereye baktı ve camın ötesindeki yüzleri, karanlık gözleri gördü. Yaşlı kadınla yalnızdı, bu yüzden yatağa yaslandı ve Aina'nın hikayesini, öğrendiği gibi anlattı. "Hush Arbor bizim evimiz," dedi. "Ama halkımız Afrika'dan geliyor ve her zaman öyle olmuştur. Batı kıyısından, tepenin üstünden geliyoruz."

Diğerlerinden daha yüksek bir dağ. Yüzyıllar boyunca, dağda kadınlar hüküm sürdü ve en büyük hükümdarın adı Akachi idi, bu da "Tanrı'nın Eli" anlamına geliyordu. Gücünün zirvesindeyken, yirmi dokuz ülke dağdaki Akachi'ye boyun eğdi. On bin mızrak evini koruyordu ve kızının adı Aina idi, bu da "Zor Doğum" anlamına geliyordu, ki bu da adil bir isimdi, çünkü Akachi, Aina'yı dünyaya getirmek için üç gün boyunca doğum sancısı çekti. Çocuk nihayet doğduğunda, dağa büyük bir fırtına çöktü. Fırtına o kadar güçlüydü ki, Akachi'nin gücünün çoğu onunla birlikte yok oldu. Akachi, sonraki yıllarda hastalandı ve krallık parçalandı. Savaşlar arka arkaya geldi ve Aina, ölüm, kan ve yıkılmış bir anneyle tanımlanan bir dünyada büyüdü. On yaşına geldiğinde, Aina annesinin zayıflığını gizlemek için tahta oturdu. On beş yaşında, orduları komuta ediyordu ve yıllarca süren savaşlar onu acımasızlaştırmıştı. Büyük kraliçe öldüğünde, kızına doğuştan sahip olduğu gücü verdi; ancak bu güç ne kadar büyük olsa da, Aina onu iyi kullanmak için çok gençti ve gençliğinin körlüğüyle büyük bir ihanet yaşandı.

"Aina'ya ihanet eden adamın adı Daren'di, yani 'Gecenin Doğumu' anlamına geliyordu. Bu isim de çok uygun bir isimdi, çünkü o gece yüz adamla birlikte Aina'yı uyuduğu yerden kaçırmaya gelmişti. Güvenilir bir general olan Daren, Aina'yı uyurken ve zayıfken bulmayı umuyordu, ancak bir hizmetçi kız, mızraklar ve iplerle gelen adamları gördü ve Aina'yı zamanında uyandırarak sarayının bulunduğu mağaralardan kaçmasını sağladı. Yarım gece boyunca, bir zamanlar güvendiği bu adam tarafından takip edildi. Büyük güce yeni sahip olmasına ve onu kullanmakta zayıf olmasına rağmen, on üç adamı öldürdü, ancak sonunda yakalandı, bağlandı ve dağdan götürüldü, böylece gecenin çocuğu Daren kral olabilecekti.

"Onun ölümünün onu sevenlerin ayaklanmasına neden olacağını bilen Daren, gündüzleri Aina'yı sakladı ve karanlık çöktüğünde onu kıyıda, acımasız bir adamın yönettiği küçük bir krallığa götürdü. Orada soyulup satıldı ve bir gemiye bindirildi, böylece okyanusu geçip tekrar satılmak üzere kuzeye, adı gece kadar karanlık olan bir ilçeye götürülecekti..."

"Raven County." Yaşlı kadın Cree'yi keserek, sevgi dolu ama küçük bir gülümsemeyle, "Evimiz," dedi. "Burası."

Yaşlı kadın da ağlıyordu, bu yüzden Cree yatağa tırmandı ve yanağını zayıflamış kalbe dayadı. Dar göğsün içinde kalbin yavaşladığını duydu ve büyükannesinin eli başının üstündeydi.

"Üzgünüm," dedi yaşlı kadın. "Sana daha fazlasını öğretmek istedim. Seni güçlü yapmak istedim..."

* * *

Dairede Cree başını sallıyordu. "Bu hikayeyi anlatmak istemiyorum." "Ama hatırlıyorsun, değil mi?"

"Hatırlıyorum," dedi Cree ve yaşlı kadına yeni bir bakışla baktığında, sevdiği büyükannesinden ne kadar farklı olduğunu gördü. Bakışları çok yoğun, ağzı acı bir çizgi gibiydi. "Gerçekten neden buradasın?"

"Çünkü sen soyunun sonuncusun ve çünkü rüyalar, senin anlayamayacağın şekillerde önemli."

"O zaman anlat bana."

Yaşlı gözler kısıldı ve kadın başını salladı. "Büyükkannen senin özel olduğunu söylemişti..."

"Büyükkannemden bahsetmeyi bırak. Bana ne istediğini söyle."

Verdine tekrar başını salladı, ama ağzını açtığı anda diğer odada bir kargaşa çıktı. Bir kapı çarptı. Cree'nin annesi bağıırıyordu.

"Burada ne oluyor?"

Cree köşeyi döndüğünde, çantalar yere düşmüş ve içindeki yiyecekler yere dökülmüştü. "Evimde ne yapıyorsunuz? Çıkın dışarı!" Leon kollarını genişçe açmıştı

ama Luana Freemantle yılmadı. Yaşlı kadını görünce parmağını kaldırdı. "Kızımdan uzak durmanı söylemiştim."

"Sadece konuşuyoruz Luana."

"Seninle hiçbir şey 'sadece' değildir. Evimden çıkın! İkiniz de! Cree, odana git."

"Kızınla işim henüz bitmedi," dedi Verdine. "Birkaç dakika daha zamana ihtiyacım var."

"Hayır. Kesinlikle olmaz."

"Leon, Luana'yı bu odada tutar mısın? Cree, mutfığa geri dön..."

"Onunla hiçbir yere gitme, Cree!"

"Gel, çocuğum. Soruların var. Benim cevaplarım var."

Sesi yumuşaktı, gülümsemesi davetkârdı. Cree annesine baktı ve yüzünde panik ifadesini gördü. *Hayır demek için dudaklarını oynattı, ama Cree çoktan dönmüştü.*

"O benim kızım, lanet olsun! Onu alamazsın!"

Verdine elini kaldırarak reddetti ve Cree sanki çekiliyormuş gibi onun peşinden gitti. Yorgun ve hastaydı ve o an bulanıktı, sanki o da bir rüya gibiydi: dar kadın ve kaldırılmış el, ne kadar küçük ve eğri büğrüydü, sanki süzülüyormuş gibi yürüyordu. Cree'nin zihninin bir kısmı

yorgunluk, açlık, halüsinasyon; ama rüya gibi olması sorun değildi çünkü rüyadaki şeyi istiyordu. Mutfak kapısından geriye baktığında, annesini aynı garip sisin içinde gördü, ama elinde bir silah vardı ve bu da gerçek olamazdı. Ama silah duman ve ateş püskürdü. Bir mermi duvara saplandı ve her şey dondu.

"Bu bir uyarıydı."

Silah elinde küçük duruyordu, ama herkes ona bakıyordu. Verdine hareketsiz duruyordu. Leon, "Sadece bir .22'lik," dedi.

"22'lik magnum. Ve bilerek ıskaladım."

"Neden silahın var?" diye sordu Verdine.

"Çünkü ben aptal değilim. Şimdi, gitmeni ve bir daha geri gelmemeni istiyorum. Cree, odana git ve orada kal." Cree kıpırdamadı. Verdine de öyle. "Seni öldüreceğim," dedi Luana. "Seni şimdi öldüreceğim ve bunu iki kez düşünmeyeceğim. Yapmayacağımı sanma."

"Kızın seçmesine izin verilmeli, gerçeği öğrenip öğrenmemek. Bu onun doğuştan hakkı, tıpkı senin gibi."

"Sadece ben öyle dersem."

"Hâlâ zayıfsın, değil mi? Hâlâ kaçırıyorsun. Hâlâ korkuyorsun."

"Gittiğim için mutluyum."

"Gerçekten mi? Şimdi bile mi?"

Belki de apartmanı, sefaleti, amaçsızlığı kastetmişti. Cree bunu asla öğrenemedi, çünkü iri adam silaha uzandı ve annesi tetiği tekrar çekerek göğsüne bir delik açtı. Çok küçüktü ve çok az kan vardı. Luana tetiği çekti. "Dokuz blok doğuda bir hastane var."

Leon Verdine'e baktı. Kan daha hızlı akıyordu, yüzündeki acı belirtileri de öyle. Sendeledi, ama Verdine'in gözleri Luana'dan hiç ayrılmadı. "Sonunda biraz cesaret buldun, değil mi?"

"Defol."

"Bu senin, hepimizin üstünde bir şey."

"Kızımı alamazsın."

"Yüz yetmiş yıl. Sen de hissettin."

"Hayatımı mahvettiğini hissettim." Silahı Verdine'e doğrulttu, ama yaşlı kadın Cree'nin bileğini tutup şok edici bir güçle onu kendine çekti. Cree, giysilerindeki duman kokusunu, büyükannesininkine benzeyen, eski deri ve kurumuş yapraklar gibi kokan cildini kokladı. "Annen bir korkak," dedi.

"Canımı acıtırıyorsun."

"Tekrar rüya gördüğünde, ki göreceksin, Aina'yı rüyanda görmeni istiyorum." "Bırak onu, Verdine!"

Ama yaşlı kadın bırakmadı. "Uykuya dalarken onun adını düşün..."

"Verdine, lanet olsun!"

"Onun hikâyesini hatırla ve bunu da hatırla." O kadar yaklaştı ki, ince, kuru dudakları Cree'nin kulağının kabuğuna değdi. "O senin anlamanı istiyor, çocuğum. Bulunmak istiyor."

* *

Ondan sonra gittiler ve Cree için dünya artık anlamsızdı. O daireyi her zaman nefret etmişti. Şimdi havada kan, duman ve yanmış kibrit kokusu vardı. Annesi de farklıydı. "Bunu nasıl yapabildin?" diye sordu Cree.

"Seni bir kez bıraktım." Luana salonun kapısını kilitledi ve silahı masanın üzerine koydu. "Bir daha yapmayacağım."

"Büyükanmem hakkında konuşmak istedi."

"Ve rüyalar, Hush Arbor ve sadece onun sana yardım edebileceğini. Verdine, Verdine için iyi olmayan hiçbir şey yapmaz. Senin anlamadığın şeyler oluyor."

Cree kanepeye çöktü. Yorgun ve kafası karışık, şimdi de annesinin bu diğer yüzü vardı. "Polise gidecek mi?"

"Yabancı birine mi? Hayır."

"Peki ya silah sesleri?"

"Bu binada duyduğumuz ilk şey değil, sonuncusu da olmayacak."

"Bana Aina'yı hayal etmemi söyledi."

"Böyle bir şey yapmayacaksın." "Er
ya da geç uyumak zorunda
kalacağım."

"O zaman bu gerçekleşmeden önce taşınalım. Uzaklara. Gerekirse başka bir ülkeye."

"Ne parayla?"

Luana'nın yüzü beklenmedik bir şekilde yumuşadı ve dizlerinin üzerine çökerek Cree'nin ellerini kendi ellerine aldı. "Rüyaların, Verdine'in ya da senin doğuştan hakkınla ilgili sözlerinin seni baştan çıkarmasına izin verme. Hush Arbor bir kanser. Hayatları yiyor." Kızının ellerini sıktı. "Lütfen bana güven. O kadın senin arkadaşın değil."

"O, büyükanmemin arkadaşı mıydı?"

"Büyükannen Verdine'i hiç sevmedi. Onu kovdu, yalanları, açgözlülüğü ve kara kalbi yüzünden sürgüne gönderdi. Bunu unutma. Verdine Freemantle kötüdür. Duydun mu? Tamamen kötüdür. İstedigini elde etmek için her şeyi yapar. Her şeyi söyler, her yalanı söyler."

Cree arka cebinden buruşuk çizimi çıkardı ve bacağı üzerinde düzeltti. "Bu yeri tanıyor musun?" Çizimi annesine uzattı ve annesinin yüzünü izledi.

"Hayır, bilmiyorum."

"Büyükannem bana küçükken göstermişti. Sana da gösterirdi."

"Göstermedi."

"Şimdi kim yalan söylüyor?"

"Sadece seni korumak için," dedi Luana.

"Senin yalanların. Onun yalanları. Ne farkı var ki?" "Ben Verdine gibi değilim. Öyle olduğumu düşünme." "Bu yer hakkında bilgi istiyorum."

"Bu yer mi? Bu mu?" Luana öfkeyle çizimi yırttı ve parçalarını yere attı. "Hush Arbor bir kanser. Bir daha söylemeyeceğim." Düşen yiyecekleri topladıktan sonra doğruldu. "Bunları kaldıracağım, sonra sen ve ben bu şehirden ayrılmayı konuşacağız. Otobüs biletleri pahalı değil. Parayı buluruz."

"Bu benim çocukluğum..."

"Yemek yedin mi? Öğle yemeği hazırlayayım." "Buradan ayrılamam."

"Sandviç olur mu?"

"Gitmeyeceğim dedim."

Luana mutfak kapısında döndü ve gözleri dolmak üzereydi. "O zaman rüyalar, sevgilim, seni canlı canlı yiyecek."

"Bunu bilemezsin."

"Gördüm," dedi. "Yaşadım."

Luana döndü ve Cree mutfaktan gelen sesleri dinledi. Bir dolap açıldı ve Cree, annesinin votkayı sakladığı lavabonun altındaki dolap olduğunu biliyordu. Cree, titreyen elleri, uzun yudumları hayal etti. Belki annesi öğle yemeği hazırlardı. Belki de şişeyi boşaltıp unuturdu. Her halükarda, otobüs, cevaplar ve yeni bir başlangıç olmayacaktı. Neden olacağı acıyı bilerek, Cree yerden kağıt parçalarını topladı, kapının kilidini açtı ve sessizce koridora çıktı.

* * *

Beş saat sonra, Cree Raven County'ye, şehir merkezinin kalabalık sokaklarına geri dönmüştü. Yüzüne dokundu ve her şeyin ne kadar önemsiz olduğunu düşündü: şehir, kemikleri, rüya olmayan her şey. Avukatın çalıştığı binayı buldu ve pencerelerinden üç gündür aynı kıyafetleri giyen, çökmüş gözlü bir kız gördü.

İçeri girmekten utanarak, avukatın kartını ters çevirip ev adresini buldu. Bir düzine kişiyi durdurduktan sonra biri yardım etmeyi kabul etti. Ona sokağın adını söylediğinde, adam tepenin aşağısını işaret edip gitti ve Cree, güzel giysiler giymiş şık insanlarla dolu bir fırının yanındaki dar bir merdiven boşluğunun üstünde adresi buldu. Kapıda el yordamıyla aradıktan sonra, yukarı çıkarken iki kez kıvrılan loş bir merdiven boşluğuna adım attı. Dairenin kapısının önündeki sahanlıkta, Cree bunun akıllıca olup olmadığını son bir kez daha kendine sordu. Onu tanımıyordu. O da onu tanımıyordu. Ama çizim onundu. Belki ona daha fazla bilgi verebilirdi. Belki de ikisi de aynı şeyi istiyordu.

İki kez kapıyı çaldı ve bekledi. Kimse gelmeyince, yerde bir yer buldu ve eski sıvanın eski boya gibi koktuğu bir köşeye yaslandı. Leon'u ve çok az kan sızan küçük deliği hayal etti. Annesinin ne yaptığını, Johnny Merrimon'un hayatta olup olmadığını ve Verdine'in neden onun rüya görmesini bu kadar çok istediğini merak etti.

Köşeye yerleşen Cree, gözlerinin ağırlaştığını hissetti. Yorgun ve korkmuştu, bu yüzden kendini uçsuz bucaksız bir ovada bir ağaç tepesinde hayal etti. Ova siyah taşlarla kaplıydı ve tek ses rüzgârdı. Rüzgâr ağaç tepesini sallıyordu ve Cree de onunla birlikte sallanıyordu. Dokunulmazdı. Sonsuza kadar görebiliyordu.

Aina...

Bu hikayeyi kaç kez dinlemişti? "Aina'yı rüyamda görmek istiyorum."

Sözleri yumuşayana kadar tekrarladı ve onlara yeterince inanarak kendini bırakmaya başladı. Hayali ağacının dallarında güvendeydi. Rüzgâr esip dururken dallar onu kucakladı ve salladı. Onun siyah teni, gökyüzü ve sonsuza dek uzanan taşlık düzlükten öte bir dünya yoktu. Sonsuz sıcaklıkta bir dünya hayal etti, sonra Aina'nın adını son bir kez söyledi. Karanlıkta yankılandı ve Cree bu dünyadan gitti. O bir gezgin, bir hayalperest, bozuk bir denizde bir denizciydi.

* * *

Gözlerini açtığında, başka bir gemideydi, yarı ölü ve kirle kaplıydı. Yan yatıyordu, bedenler ona o kadar sıkı baskı yapıyordu ki hareket edemiyor, zar zor nefes alabiliyordu. Kusmaya başladı ve safra çenesinden aşağı akarak kan, bok ve diğer kusmuklarla birleşti. Etrafında insanlar ağlıyor ve dua ediyordu. On ikisi ölmüştü ve hala zincirliydi. Geceydi ve dalgalar başının yanındaki gövdeye çarpıyordu. O Cree'ydi, ama sadece biraz. Gerisi Aina'ydı ve her şeyi hissediyordu: yaraları ve açlığı, yaşlıları ve ölüleri, anlamak için çok küçük olan çocukları. Hepsi karanlıkta, korkmuş, kaybolmuş ve ağlıyorlardı.

Bu çok fazla ve çok gerçekçiydi, bu yüzden Cree gözlerini sıkıca kapattı ve nefesini tuttu. Gemi sallandı ve o, geminin titreşimini, suyun akışını hissetti. Diğer her şey korku, acı ve hatta ölümden daha büyük olduğu için buna odaklandı. Aina, tüm ruhları, zincirleri ve terk edilmiş umutları sanki kendiymiş gibi hissetti. Annesiz, yarı aç ve ilk kez kanayan çocuğu hissetti. Karısını kaybetmiş ve utanç duyan adamı, kırılmış kadınları ve tecavüze uğramış kızları tanıdı; açlığı ve sıcak havayı, kemiklerine kadar aşınmış ve kurtçukları uzak tutmak için yağla kaplanmış ayak bileklerini tanıdı. Cree de bunu hissetti ve dayanamadı. Gözlerini kapattı ve çığlık attı; ayrılmaya çalıştı ama başaramadı. O kızın bir parçasıydı ve onun içinde, bir yolcu, kapana kısılmıştı.

Uzun saatler boyunca, pek çok kişinin çaresizliği onu acıdan deliye çevirdi. Bu, taş kırmak gibi çok ağır bir yüküydü. Cree sürünerek uzaklaşmaya çalıştı, ama Aina'nın zihni de çılgınlıkla doluydu. Acı, yoksulluk ve intihar düşünceleri... O, bunları içen bir drenaj, yağmurda ıslanan bir çiçek gibiydi. Saklanacak hiçbir yeri yoktu ve bu Cree için de zordu. Hiç böyle bir farkındalık yaşamamıştı: onun gücü ve ağırlığı. Çaresizlik içinde, Aina'nın zihninin derinliklerine daldı, köşeleri ve sessiz girdapları aradı. Böyle bir yer yoktu, bu yüzden Cree hafızanın dinginliğini aradı, bir mağaranın karanlığını, ateş ışığını ve diğer geceleri bulana kadar daha derine ve aşağıya doğru ilerledi. Çok az şey gördü ve daha da az hissetti. Çıplak bir göğse yapışmış, korkmuş bir çocuktı; ama orada sevgi ve huzur vardı, nazik bir ses ve sabahın vaadi. Cree, rüyaların yoluyla bunun Aina'nın çocukluğu olduğunu biliyordu; yakında yürümeye başlayacak, mağarayı terk edecek ve dağda güçlenecekti. Cree tüm bunları hissetti ve gömülü kalmak, bir anıdan diğerine akmak ve insanların su, aile ve kayıp tanrılar için haykırdığı gemiye asla dönmek istedi.

Ama rüya derindi ve gemi sonsuzdu. Dalgaları yarararak ilerledi; çift dalga onu yükseğe kaldırdı, bir an durdurdu, sonra bir binayı dağdan aşağı atar gibi düşürdü. Cree bedenlerin ezilmesini, derinin, zincirlerin ve çamurun kaymasını hissetti. İnsanlar çığlık attılar ve o onların susuzluğunu ve kaybını, boynunda demir bir tasma varken boğulma korkusunu anladı. Gemi tekrar yükseldi ve düştü, ve o acı sallantıda kendini kaybetti. O bir kraliçeydi, korkmuş bir köleydi; o Aina'ydı, bütün olarak.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

"Aina"
1853

Ölüm bir Pazar günü geldi, ama insanların beklediği ölüm değildi. Aina'nın duyduğuna göre, efendinin karısı olmalıydı, karısı daha önce hiç görülmemiş bir ateşle yakılmıştı. Tabii ki, tüm dünya yanıyordu. Yanmış otlaklar. Ölü sığırlar. Aina sadece birkaç köle tanıyordu, ama onlar hasta çocuklar ve mahvolmuş mahsuller ve ayın kırmızı doğmasının ne anlama geldiği konusunda endişeleniyorlardı. Kasabada kavgalar, tartışmalar ve suçlamalar olduğu, ana caddede beyaz bir adamın kurşunla vurulduğu da konuşuluyordu. Her şeyi yapan sıcaktı ve her gün bir öncekinden daha kötüydü. Güneş kırmızı renkte doğuyor, ay da onu takip ediyordu. Nehir bile kan gibi görünüyordu. Efendinin karısını kıydan aşağı taşıyıp onu öldüren ateşi söndürmeye çalışırken Aina'nın aklından geçen buydu.

Bunun işe yaramayacağını biliyordu, o tür bir ateş ve beyaz kadının o kadar zayıf olmasıyla. Aina onların evden ayrılmasını izlemiş ve onlardan önce nehre girmişti, gece kadar siyah ve beline kadar uzanan bir nehir huş ağacının arkasında çıplak duran zayıf bir kız. Beyazların da köleler gibi öldüğünü görmek istiyordu ve saklandığı yerden bakıldığında, cevap evet gibi görünüyordu.

"Saçını ıslat! Kafasını tut! Geri kalanını da derinlere batır."

O, John Merrimon'du, ancak Aina onu hiç yakından görmemişti. Günlerini duvara zincirlenmiş ya da bir odaya kilitlenmiş olarak geçiriyordu. Güvenilemeyecek kadar vahşi, öngörülemez, şiddet eğilimli ve Afrikalıydı. Charles Towne limanından satın alınamaz üç hafta geçmişti, ama bir kez bile pes etmemişti. Yaklaştıklarında dudaklarını gerer, kavgaya eder, küfürler savurur ve diğer kölelerin gözlerini kaçırmamasına neden olan vahşiliğini hissederdi. Ondan korkuyorlardı, bunu itiraf etmeseler de öyleydi. Kadınlar, karanlıkta gözlerinin sarı parlamadığını söylerdi. Erkekler ise dişlerini nasıl gösterdiğini ve boğazından hayvan sesleri çıkardığını anlatırdı.

dişlerini gösterdiğini ve boğazının derinliklerinden hayvan sesleri çıkardığını söylüyorlardı. Tabii ki yine de ona geldiler: sarı saçlı ustabaşı, hizmetçi çocuk ve tarlalardan gelen, elleri sert köle. Geldiler çünkü o küçüktü ve vücudu güzeldi, ve çünkü kapı deri menteşelerinden açıldığında olanlardan hiç bahsetmedi. Orada zayıftı, bu yüzden onları henüz öldürmemişti. Ama yine de isimlerini biliyordu. İsimlerini, ne yediklerini ve nerede uyuduklarını biliyordu.

Daha derine yerleşen Aina, bir huş ağacından diğerine süzüldü. Onların konuştuğu kelimelerin bazılarını biliyordu, ama hepsini değil, ateş, ölüm ve doktor kelimelerini biliyordu. Ama hiçbir doktor John Merrimon'un karısını iyileştiremezdi. Bunu yapmak için güç gerekiyordu ve Aina'nın gücünden başka nehirde başka bir güç yoktu. Yine de meraklı bir şekilde, Efendi'yi ve kız kardeşini, tarladaki işçileri ve Isaac adında bir ev kölesini izledi. Isaac'ı en dikkatle izliyordu çünkü o, diğer tüm kölelerden daha akıllıydı. O, beyaz adamların bildikleri şeyleri biliyordu, kağıt üzerindeki işaretleri, silahları ve gökyüzünde taptıkları büyük adamı. Aina'nın suda bu kadar alçakta kalmasının sebebi oydu. Herkes ölen kadına dikkat ediyordu, ama Isaac değil. O, kıyıyı ve suyu izliyordu; gözleri birçok şeye değişiyordu, ama ona değmiyordu. O geceyi tanıyordu ve gece de onu bu yüzden seviyordu. Ağladığında onu sakladı, ihanet, zincirler ve ölüm, pislik ve kusmuk kokan gemiden önce tanıdığı aynı ayı seyretmek için en yüksek ağaçlara tırmanırken onu kucakladı. Ama Aina uzun süre köle kalmayacaktı. Bu yerde zayıftı, ama yine de annesinin çocuğuydu.

Onların sandığı kişi değildi. Bu köle değildi.

Dikkatini John Merrimon'a çevirerek, onun ağlamasını izledi ve başka insanları sahiplenmiş bir erkeğin bu kadar zayıf olmasını düşündü. Bu efendinin birçok şeyi vardı, ama kadını ölecekti. Aina ciğerlerin hırıltısını duydu; hiçbir nehrin ulaşamayacağı kadar derin bir sıcaklık hissetti. Beyaz kadının karnındaki şişkinliğe baktı ve bebek mümkünse yakında doğacağını, ama yaşamak için yeterince erken doğmayacağını biliyordu. Aina istese ikisini de kurtarabilirdi, ama siyah saçlı adam onun sahibiydi ve bu yüzden onun dünyasını ve içindeki her şeyi nefret ediyordu.

Ama nehirde onun sırrını öğrenmişti. Beyaz adam sonuçta insandı.

Bunu kullanabilirdi.

* * *

Üç saat sonra evin kölesi onu almaya geldi. Kapının ötesinde toprağın üzerinde adımlarını duydu ve onun kokusunu, nefesinin ritmini tanıdı. Tereddüt etti, sonra kapıyı açtı ve onun yattığı paletin üzerinde belirdi. Büyük kafasını, dev omuzlarını gördü. Ayak bileğini demir bir halkaya bağlayan zinciri salladı. "Nehirdeydin."

Adam, onun bildiği bir dilde konuştu, büyük dağın ötesindeki dar vadilerde yaşayan küçük kabilelerden birinin diliydi.

"Bundan emin misin?"

"Çoğu kişi kadar kör değilim."

"Bu zincir var," dedi kız. "Evet, ama ben senin ne olduğunu biliyorum."

"O zaman korkarak kaçmalı ya da hayatın için yalvarmalısın. Bu, senin ve senin Efendi dediğin adam için kötü sonuçlanacak."

"John diğerleri kadar kötü değildir." "O çocukları sahipleniyor."

"Ama sen çocuk değilsin."

Karanlıkta gülümsedi ve onun bunu görebildiğini biliyordu. "Efendin de senin kadar net görebiliyor mu?"

"O da çocuktan biraz büyük. Babası yeni öldü. Ustabaşının dediklerini yapıyor."

"Ustabaşı." O da bu kelimeyi tükürdü ve ev kölesinin nedenini anladığını düşündü. "Bunun için mi buradasın?" Bacaklarını açtı — zincirlerin tıkırdaması duyuldu. "Yoksa tehlikeyi anlayacak kadar akıllı mısınız?"

Son soruya başını salladı.

"Nedenini söyle," dedi kadın.

"Çünkü senin ne olduğunu biliyorum."

"Öyleyse söyle." Adam zorlukla yutkundu ve kadın yüzünü çevirerek annesinin kendi elleriyle yaptığı yaraları gösterdi. "Söyle," dedi ve adam söyledi: kadının dilinde, tek gerçek dilde bir kelime.

Bu kelime "rahibe", "peygamber", "karanlık kraliçe" anlamına geliyordu.

* * *

Birkaç dakika sonra, ev kölesi Aina'yı kırılğan çimlerin arasından geçerek büyük, beyaz eve götürdü. Charles Towne'un yollarında gördüğü evlere benziyordu ve onu okyanusu aşarak taşıyan gemiyi hatırlattı. Altı ay önce, insanların böyle şeyler inşa edebileceğini bilmiyordu. İnsanlar

savaşmak, avlanmak ve sevişmek için. Ama beyaz adamlar muhteşem şeyler inşa ettiler ve okyanusları aştılar. Nazik bir tanrıya tapıyorlardı, ama çocuklar kadar acımasızdılar. Bu çelişkiyi anlamak için geniş basamakları çıktı ve yüksek kapılardan geçti. İçerisi, memleketindeki büyük dağlardaki mağaralar kadar geniş bir alandı. Renkler ve kumaşlar, parıldayan metaller ve bir bebeğin cildi kadar koyu ve pürüzsüz ahşaplar gördü.

İçeri girerken başını dik tuttu, kadın olmayan, sadece yemek pişiren, temizlik yapan ve beyaz adamların pisliklerini taşıyan kadınların gölgeleri olan kadınları görmezden geldi. Aina'nın yüzüne bakmaya cesaret ettiler, sonra yanaklarında spiral şeklinde kesilmiş yara izlerinden gözlerini kaçırdılar. Onları görmezden gelen Aina, duvara asılı olan ve gördüğü tüm havuzlar kadar net bir şekilde yansımalarını gösteren kare şeklinde gümüş bir camı inceledi. Cam, başkalarının onu gördüğü gibi gösteriyordu: vahşi gözler ve yara izleri, paçavra giysiler giymiş kirli bir kız. Onu genç, cahil ve vahşi sanıyorlardı, ama durum öyle değildi ve Isaac da bunu biliyordu. Kimse onun gibi yara izleri taşımıyordu.

Kendi isteğiyle değil.

Yaşamak istiyorlarsa, tabii.

"Bu taraftan. Lütfen." O, kıvrımlı bir merdivenden yukarı çıktı ve Aina kendi hızında onu takip etti. Büyük bir kapının önünde durdu ve Aina, gözlerinde korkuyu gördü. "Lütfen," dedi. "Yalvarıyorum."

Kapı açıldığında, Aina geniş bir yatakta ölen kadını gördü ve yanında küçük, parlak bir bıçak tutan John Merrimon vardı. Isaac'e dehşetle baktı. "O ölüyor," dedi.

Isaac odaya girdi ve Aina onların tartışmasını izledi. Tartışma yavaş başladı, sonra sesler yükseldi. Kelimelerin çoğunu anlamıyordu, ama Isaac kara büyü dediğinde biraz gülümsemek için yeterliydi. Bu kelimeleri diğer kölelerin, tarlada çalışanların ve aşçıların, ustabaşının Aina'yı kıramayacağını ve onun gözlerinde de korku olduğunu söyleyen yaşlı kadınların ağzından duymuştu. Onun onu deli ettiğini, ona tecavüz edip boğazını sıktığını ve o bunu yaparken Aina'nın yüzüne güldüğünü söylüyorlardı.

Sıcaklığın onunla birlikte geldiğini söylediler.

Aina öldüğünde bu sıcaklık da geçecekti.

John Merrimon da farklı değildi. Ona dehşetle baktı; ama kalbinde umut büyüyordu. Karısına baktığında bunu gördü ve büyük köle konuştu.

Çocuk onu kurtarabilir...

Bunun bir bedeli olacak...

Kadın başını salladı, çünkü her zaman bir bedel vardı. İşler böyleydi, kadın ya da çocuk, beyaz adam ya da siyah.

Tartışma kızıştı ve kadın bunun tanrılar, kadınlar, doğru ve yanlış hakkında olduğunu düşündü. Aina sıkılana kadar izledi, sonra sessizce odayı geçti. Kimse onun hareket ettiğini fark etmedi ve bu onun yeteneğinin bir parçasıydı: kurnazlık ve aldatma, esneklik ve hız.

Gözlerini kırptılar ve o yatak başına gelmişti. "Ben düzeltirim."

Beyaz adam durdu ve ona baktı, çünkü gemiden inen hiçbir köle onun dilini bu kadar çabuk öğrenemezdi. Ama Aina herhangi bir erkekten daha akıllıydı. "Bebek önce ölecek," dedi. "Sonra kadın. Sen ödersin, ben düzeltirim."

"Onu düzeltemezsin. Kimse düzeltemez."

Ama Aina avuçlarında bir karıncalanma hissetti, ipliklerin bir araya geldiğini. Kadının cildine dokundu ve renk geri geldi. Bir an için gözleri açıldı.

"John..."

Beyaz kadın konuştu ve kocası bir çocuk gibi yıkıldı. Dizlerinin üzerine çöktü, bıçak yatağın yanında gürültüyle yere düştü.

"Sen öde, ben düzeltirim."

Aina dokunuşunu çekti ve kadının gözleri beyazladı. "Hayır!

Lütfen! Onu geri getir!"

Aina bıçağı almak için eğildi ve kimse onu durdurmadı. Beyaz adam ellerini birleştirip yalvardı.

"Lütfen, Tanrım..."

Ama tanrısı onu dinlemiyordu, Aina da öyle. Tarlaları ve ormanı gören yüksek pencerelere doğru yürüdü. Burası yeni bir yer, yeni bir dünyaydı.

"Sana ödeyeceğim," dedi adam. "Ödeyeceğim!"

Aina acele etmedi, çünkü ne isterse o adam ona verecekti. Para. Arazi. Hayatı. Konuştuğunda, Isaac'e kendi dilinde konuştu. "Özgürlük istiyorum," dedi. "Herkesin görebileceği şekilde kağıda onun imzasını istiyorum."

Isaac tercüme etti ve adam, "Evet! Tamam!" dedi.

"Arazi de."

"Ne olursa olsun. Lütfen."

Aina pencereden uzaklaştı, pişmanlık duymadan. Beyaz adamın yüzüne, kolunun kıvrımına dokundu; kalbindeki vahşiliği ona gösterdi, sonra gülümsedi ve son fiyatını söyledi.

*Uşak. Ustabası.
Sert elli köle.*

OTUZUNCU BÖLÜM

Jack yine içki içiyordu, tam olarak sarhoş değildi ama tamamen ayık da değildi. Loş bir restoranın arkasındaki loş bir barın ucunda oturuyordu. Dirseğinin yanındaki bira ılıktı. Barmen, altmışlı yaşlarında yumuşak huylu bir adam, bardağı işaret etti. "Bu sana uymuyor mu?"

"Anlamadım?" dedi Jack. "Ne?"

"Yirmi dakikadır orada duruyor. Başka bir şey ister misin diye soruyorum."

"Belki bir viski," dedi Jack.

"Ne tür?"

"Bourbon. Fark etmez."

Barmen içkiyi bara koydu ve Jack teşekkür ederek başını salladı, tadını almadan yudumladı. Telefon diğer elindeydi. Üst düzey ortaktan bir mesaj vardı. Jack mesajı beşinci kez dinledi.

Bay Cross, ben Michael Adkins. Yarın sabah saat sekizde ofisime gelmenizi istiyorum. Bu firmadaki geleceğiniz hakkında ciddi bir görüşme yapmamız gerekiyor.

Daha fazlası da vardı, ama Jack dinlemek istemedi. İlk iki satır her şeyi açıklıyordu.

O gelmeyecekti. Fatura

kesmeyecekti.

Bourbon'u bitirip ayağa kalktı ve cüzdanını aradı. "Borcum ne kadar?" Barmen ona bir rakam söyledi ve Jack paraları bara bıraktı. Restorandan geçerken biraz sendeledi, ama bunu da umursamadı.

Johnny ile konuşması gerekiyordu.

Dışarıda güneş batmış ve sıcak rüzgâr betonu yalıyordu. Jack, yönünü bulmak için sağa sola baktı. Daha önce bu restorana hiç gelmemişti

daha önce hiç gitmemiştii, ama apartmanından ve ofisinden çok uzak değildi. Charlotte'a yaptığı geziden sonra arabasını park etmiş ve şehir merkezinin bir ucundan diğer ucuna yürüyerek gitmişti. Restoranı bulup yarı ölü halde bar taburesine düşmeden önce ayakları kanamıştı. İlk bira çabuk bitmiş, ikincisi daha yavaş bitmişti. Viski, diye düşündü, bir hata olabilir.

"Saat sekiz." Yürümeye başladı. "Harika."

Dairesine on iki blok vardı, dokuz blok yukarı ve üç blok ileride. İnsanlar dışarı çıkmıştı, iyi restoranlar dolup taşıyordu. Yine yemek yemeyi düşündü, ama iştahı yoktu.

Şirketteki davranışını nasıl savunacaktı?

Umursuyor muydu ki?

Son soru çok acı vericiydi. Umursamalıydı. Tanrı biliyor ki, yeterince çalışmıştı.

Fırında, dar merdiven boşluğuna girdi ve kapısının önündeki sahanlıkta kızı görünce aniden durdu. Kız köşede çökmüş, titriyordu; gözleri kafatasının içinde o kadar geriye kaymıştı ki, tamamen beyaz görünüyordu. Jack, Charlotte'daki dairedaki kızı tanımak için bir an zaman aldı. Yüzünün yarısını, tek gözünü görmüştü.

Burada ne yapıyordu?

"Affedersiniz." Jack, onu en iyi nasıl uyandıracağını bilemeden yaklaştı. "Um, bayan." Kızı kolundan tutmak istedi, ama kızın ağzı açıldığında durakladı. "Merhaba," dedi Jack.

Kız çığlık atmaya başladı.

* * *

Cree nerede olduğunu ve neler olduğunu bilmiyordu. Dünya kanlı ve keskin, pürüzlü bir parçaydı. Elinde bıçağı hissedebiliyordu, sapı o kadar kaygan ve sıcaktı ki, sanki canlı bir şey gibi geliyordu. Karanlık bir gece ve loş bir koridor vardı.

Adamlar parçalanmış ve çığlık atıyorlardı. O da çığlık atıyordu.

"Benden uzak durun, uzak durun!"

Kendini köşeye sıkıştırdı. "Sorun yok..."

Cree ayağa kalktı. Koridor eğildi ve bir saniye boyunca derisinde ateşi hissetti, yüzlerce kölenin inlemelerinin basınç dalgasını hissetti.

Ayaklarını sallayarak, gözlerini yere dikmişlerdi. "Kimsin sen?" "Adım Jack Cross. Daha önce tanışmıştık. Burası benim yaşadığım yer."

Cree merdiven boşluğunu, sıvalı duvarları gördü. "Bir bıçak vardı..."

"Hayır," dedi. "Bıçak yoktu."

Cree iki kez gözlerini kırptı. Güvenip güvenmeyeceğine, kalıp kalmayacağına karar verebilirdi. Avukatla aynı şeyi istediklerini düşünüyordu, ama Aina olarak böyle bir şey hayal etmemişti. Asma ağacını görmüş ve bıçağı tutmuştu, ama bunun nedenini, tarihini ya da ham duyguları, erkeklerin çığlık atıp ölürlen duydukları korkunç sevinci hiç bilmiyordu. "Bir saniye, tamam mı?" Rüya kaybolmuyordu. Derinlerde bir yerde çırpınıyordu, Aina'nın gerçek olduğunu, bunun bir hikaye olmadığını bilmesini isteyen canlı bir şey. Cree kendini düzeltmeye, gözlerini açmaya ve her zaman olduğu gibi, sadece bir kız olmaya zorladı. Arka cebine elini soktu ve parçalanmış kağıt parçalarını çıkardı. "Çizimin mahvolduğu için üzgünüm."

"Bu yüzden mi buradasın?"

"Onu nereden buldun?"

"Belki de içeri girmelisin." Avukat uzun saniyeler boyunca yüzünü inceledi. "Bunu görmek isteyeceksin." İçeride, daire tamamen gölgeler ve boşluklarla doluydu. "Bir dakika. Üzgünüm." Anahtarı aradı ve durakladı. "Korkma."

Cree, ışık odayı doldururken gözlerini kırptı. Çizimler duvarlara, dolaplara ve kapılara asılıydı. Masaların ve kanepenin üzerine yayılmış, yerdeki yığınlardan dökülmüştü. Sanki yine beş yaşındaymış gibi, ormanı gördü. Büyükannesinin sesini duyabiliyordu. *Oraya asla gitmemelisin, demişti. Buradan daha yakına yaklaşma, büyüdüğünde bile...*

"Bunlar çok uzun zaman önce çizildi." O, odada dolaşmasını izledi ve bu çizimleri nasıl elde ettiğini anlattı. "Sanatçı bunları bir ömür boyu çizdi: bir yılda on tane, sonraki yılda yüz tane. Bir düzen var," dedi. "Bunu açıklayamıyorum. Kömürü kullanışında bir şey var. Bazı kısımların nasıl daha koyu ve parlak olduğunu gör. Günlerdir bunu inceliyorum ve neredeyse çözmek üzereyim. Dilimin ucunda bir kelime gibi."

Bir süre böyle devam etti, ama Cree onu dinlemiyordu. Resimler, Hush'ta geçirdiği her kışın anılarını canlandırdı: kısa, soğuk günler, büyük ateşlerin yandığı ve insanların bir kulübeden diğerine koşturduğu günler. O zamanlar gördüğü korkuyu anlamak için çok küçüktü, ama çizimler o keskin yalnızlık duygusunu yakalamıştı.

"Bu yeri gördüm." Şelale ve ağacın çizimine dokundu. "Tam olarak nerede olduğunu hatırlamıyorum, ama gördüm ve bu beni korkutuyor. İnsanlar o bataklıkta kayboldu. İnsanlar öldü ve ben cevaplar arıyorum. Umarım bana yardım edebilirsin."

"Eski hikayelerle mi?"

"Hikayelerle, evet. Ve bu şelaleyi bulmak istiyorum. Yarın onu aramaya gideceğim."

"İnsanlar öldü diyorsunuz. Yabancılar mı demek istiyorsunuz?" Dikkatlice başını salladı. "Baştan başlayın," dedi kadın. "Bana her şeyi anlatın."

Anlatması biraz zaman aldı ve Cree beklediğinden fazlasını öğrendi. Bir dere yatağında donmuş halde bulunan avcıyı ve çingiraklı yılan yuvasına rastlayıp yüzünde on dokuz olmak üzere otuz yedi ısırik alan arazi ölçümcüsünü öğrendi. Bataklıkta kaybolan çocuklardan, Cree'nin inanamayacağı kadar çok sayıda ölü veya kayıp insandan bahsetti. Ama ona makaleleri, eski yazıları gösterdi.

"Bu hikayeleri hiç duymadım," dedi. "Çok az kişi duymuştur."

"Peki ya arkadaşın?" "Acımasız olma."

"Dava hakkında mı?" Cree başka yere baktı çünkü *acı* kelimesi doğru kelime değildi, rüyalardan sonra değil. Gözlerini kapatıp 1853 yazında John Merrimon'u görebiliyordu: ölmek üzere olan karısının üzerinde duran yüzü, ateş ve gölgeyle sararmış aynı yüz. Rüveyı sanki yaşamış gibi biliyordu. Bu, ondan nefret ettiğı, elinde olmadan nefret ettiğı anlamına geliyordu. Bu nefretin ne kadarı Johnny'ye yansımıştı? Emin değildi, ama onu kapıda, kanı tozun içinde gördü. Korkuyordu ama üzülmüyordu. Aileleri arasında çok fazla tarih, çok fazla kölelik, kan ve ihanet vardı. "Bu bir hataydı. Gitsem iyi olacak."

"Gecenin ortasındayız." Cree pencereye ve ötesindeki şehre baktı. "Sadece bir yatak odası var," diye devam etti. "Ama istersen alabilirsin. Kapı kilitleniyor."

Aynı güvensizlik Cree'yi de rahatsız ediyordu, ama gidecek başka yeri yoktu. Annesinin yanına gidemezdi. Hush'a da gidemezdi. "Belki kanepe..."

"Orada kal." Çarşafı ve yastığı getirdi. "Daha önce üzerinde uyudum. Rahattır."

Cree teşekkür ederek başını salladı ve o gittikten sonra, sırtını dik tutarak kanepede tek başına oturdu. Duvardaki resimleri, koyu lekeleri,

boş alanların dikkatli kullanımı üzerinde durdu.

Odayı geçerek duvardan bir eskiz aldı, ışığa doğru eğip baktı ve sonra geri çekilerek mümkün olduğunca çok çizimi görebilmek için geri adım attı. Bir süre sonra başka bir eskiz aldı, sonra altı tane daha. Bazıları mükemmeldi, ama çoğu değildi. Cree yavaşça döndü ve içgüdüsel olarak bir *yanlışıklık* hissetti. O ilk saatte, iki duvarı tamamen boşalttı ve yeniden başladı. Sanatçının sakladığı şeyi bulmak neredeyse bütün gece sürdü. En karanlık eskizler ortada toplanmıştı. Köşeler birbirine değiyordu. Bazı yerlerde üst üste biniyorlardı. Otuz tanesi bir araya gelerek duvarın çoğunu kaplayan tek bir resim oluşturuyordu. Cree karanlığa, ışık parıltılarına bakarken üşüdü.

Çocukluğunun bataklığını gördü.

Siyah gözler gördü, izliyorlardı.

* * *

Şehirde ışıklar yanmaya başladığında, Cree hala uyanıktı. Çizimler, rüyalardan duyduğu korku yüzündendi. Pencereden dönerek, eskizlerin üzerinde oynayan pembe ışığı izledi. Otuz tanesi birleşerek büyük, siyah gözleri oluşturuyordu. Sekiz fit uzunluğunda ve beş fit yüksekliğinde olan kömür, parlak siyahtı, ancak bazı yerler hariç: göz bebeklerindeki beyaz parıltılar, gözlerin arasındaki kırıksıklık ve sonra yapraklar, dallar ve çırpılar gibi kaşlar.

Kanepede oturan Cree, ellerini kucagında birleştirdi. Çizimleri indirmek istiyordu ama nedenini bilmiyordu. Onlar sadece çizimlerdi. Ama tekrar volta atmaya başladığında, gözler onu takip etti ve onları indirmek o kadar çok istedi ki, canı acıdı. Avukat kapının arkasında kıpırdadığında, son bir kez daha düşündü. Bunu yapmak için zamanı vardı. Onları indir. Kaç. Ama kapı açıldığında, hala kanepede oturuyordu ve arkasında onu hissetti: ani duruş, derin nefes.

"Tanrım." Onun yanına oturdu. Ayakkabıları parlatılmıştı, takım elbise pantolonu parlak mavi kravatın altında kırıksılmıştı. "Nasıl...?"

"Bu aralar pek uyumuyorum." Bu bir cevap değildi, ama o bunu kabul etti. Uzun bir süre zorlu bir sessizlik içinde oturdular. "İşe mi gidiyorsun?"

"Ne?"

"Takım elbise."

Kadın işaret etti ve adam sersemlemiş gibi aşağı baktı. Eli yakasına gitti. "Bir dakika." Yatak odasına girdi ve kot pantolon ve botlarla geri döndü. Sersemlemiş hali gitmiş, yüzü solgun ama sert bir ifadeye bürünmüştü. "

Arkadaşımı bulmam lazım." Cree ayağa kalktı ve anahtarları aldı. "Onu hemen bulmam lazım."

* * *

Cree'nin daha önce gördüğü en güzel arabayla yola çıktılar. Metal parlıyordu. Yeni kokuyordu. Hush Arbor'a vardıklarında, Cree kapıyı açarken o arabada kaldı.

Aynı kapı...

Cree'nin büyük arabayı geçmesini izledi ve neredeyse onu orada bırakıp gidecekti. Artık her şey gerçektir. Johnny'yi ölü bulacaklardı. Belki onu öldüren şeyi bulacaklardı, ya da o onları bulacaktı.

"Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Kahretsin...

Cree arabaya geri bindi ve avukat onları ormanın derinliklerine, ardından her iki tarafı suyla çevrili bir köprüden geçirdi. Sadece bir kez, eski tabelanın önünde durdu. Tabelayı işaret ederek, "Onu ilk gördüğümde on üç yaşındaydım," dedi.

Tabela solmuş ahşaptan yapılmıştı, yarısı çürümüş ve hanımeli ile kaplıydı. Üzerinde "HUSH ARBOR" yazıyordu. 1853. Cree camını indirdi ve çamurun kokusunu içine çekti.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu avukat. "Beni tanımıyorsun. Arkadaşımdan nefret etmek için her türlü nedenin var."

"Neden buradasın?" Savunma pozisyonuna geçerek koltuğunda döndü. "Korkuyorsun. Bunu anlayabiliyorum. Bundan ne kazanacaksın?" "Sadece arkadaşımı."

Ondan sonra hiçbir şey söylemedi ve avukat onları tabelanın önünden geçerek karanlığa doğru sürdü.

Asma ağacı oradaydı. O

ağaçların hemen ötesinde.

"Önce kulübeye gidip Johnny'yi alalım. Sonra bize şelaleyi gösterebilirsiniz." Terk edilmiş köyde park ettiler ve arabadan indiler. O sola gitti, ama kadın eski kiliseye adım attı, sıcağı ve sessizliği hissetti.

"Bayan Freemantle?"

İçeride her şey yıllardır olduğu gibiydi: aplikler ve devrilmiş banklar, toz tabakaları. Avukat onun arkasındaki kapıda belirdi, ama kendisi de bir gölgeden fazlası değildi. Onu görmezden geldi ve yerine taş vaftiz kurnasına yöneldi. Küçük, oyulmuş bir kaide üzerindeydi.

Ancak bu bir vaftiz havuzu değildi.

Bunu nereden biliyorum?

Çocukken haftalık toplantılara katılması yasaklanmıştı, ama bir keresinde pencereye gitmişti. Bir taş bloğun üzerine çıkmış ve ne görmüştü? Parmaklarının pencere pervazında olduğunu, camda dalgalanmalar olduğunu hatırlıyordu. İçeride, duvardaki şamdanlarda mumlar yanıyordu ve büyükannesi vaftiz kurnasının yanında duruyordu. İnsanlar korkmuş ve eğilmişti.

Geceydi. Yağmur
yağıyordu. "Bayan
Freemantle?"

"Şşş."

Dört ya da beş yaşındaydı, sıırıslıklamdı ve büyükannesi solmuş cildini, ince, soluk izlerle dolu haritayı göstermek için kollarını kaldırırken yakalanmaktan korkuyordu. İnsanlar omuz omuza, gözlerini sıkıca kapatmış, banklarda sallanıyorlardı.

"Bir dakika yalnız kalabilir miyim?"

Avukat dışarı çıktı ve Cree, istemeden bir görüntü geldiğinde kapıyı kapattı. Parlak bıçağı ve vaftiz kurnasının önünde sıraya girmiş insanları gördü. Bir el, bir kol uzattılar...

Cree, lekeli ve koyu renkli kaseinin içini dokundu. Geceyi ve yağmuru hayal etti. Siyah taşın hareket ettiğini hissetti...

"Bayan Freemantle..."

Vaftiz kasesine bastırıldığında, taş kase kaidesinde sallandı. Kaideden kaldırıp yere koydu, batıl bir hayranlık gibi bir şey hissetti. Açık kaideye uzanarak, içinde bıçağı buldu. Çocukluğundan beri hiç değişmemişti: küçük kemik saplı, tavşan derisi kınlı. Çekip çıkardığında, buz kadar parlak bir kenar gördü. Avucunda, Hush'ta geçirdiği ilk gün, ağaca ilk kez çıktığı gün aldığı ince beyaz bir yara izi vardı. Kaç kişi bu bıçakla kesilmişti? Ne kadar kan dökülmüştü?

Dışarıda, keşfi hakkında hiçbir şey söylemedi. Geçmiş bir sırdı. Bıçak da öyle. "Kusura bakma," dedi.

"Önemli değil."

"Hazır mısınız?"

"Hazırım."

Eski kiliseye bir göz attı ve siyah lekelerle kaplı bir kasedeki kanı düşündü. "Bundan sonra ne yapacağımızı söyle."

* * *

Onu hiç gitmediği kadar bataklığın derinliklerine götürdü ve o, bataklığın büyüklüğü karşısında küçüldü. Bu yeri tanıdığını düşünerek kibirli davrandığını düşündü. Sadece avukatın görebildiği izleri takip ettiler ve manzara açılıp durgun suyun karşısındaki kulübeyi gösterdiğinde, Cree durdu ve bakakaldı. Çok güzeldi. Yalnızlık. Taşlı tepeler.

"Bu yeri on dört yaşındayken bulmuştuk." Avukat onu sağa doğru götürdü, adadan çimlere, oradan da kuru toprağa doğru yolunu buldu. "Seni getirdiğim için mutlu olmayacak, o yüzden konuşmayı bana bırak."

Ancak kulübe boştu.

"Lanet olsun." Jack kapıyı kapattı, sonra açıklığa ve vahşi doğaya bakarak Johnny'nin adını seslendi, sonra cep telefonunu denedi. "Her yerde olabilir."

Cree için bu bir rahatlamaydı. Bataklık, rüyadan sonra farklıydı, özellikle de eski kilisede bıçağı bulduktan sonra. Zihninin derinliklerinde garip şeyler hareket ediyordu. Tamamen kendisine ait olmayan anıların gölgelerini hissediyordu. Bıçağı sanki yüzlerce kez tutmuş gibi tanıyordu. Hiç tanışmadığı insanları görüyor, hatırlamaması gereken şeyleri hatırlıyordu; güç, asılan adamların kanı, yaban domuzunun derisinin nasıl yüzüleceği gibi şeyler. Eğilerek, nemli toprağı parmaklarının arasından akıttı.

"Bekleyebiliriz," dedi Jack.

"Ben yapamam."

Avukat avucunu sönmüş ateşin üzerine tuttu. "Hâlâ sıcak."

"Gitmemiz gerek."

"Gerçekten düşünüyorum ki..."

"Şelaleyi görmek istiyorsan, şimdi geri dönüyoruz."

Ondan sonra tartışmadı. Belki de sesinden ya da bakışlarından dolayıldı. Hareket etmesi gerekiyordu ve hemen şimdi. On dakika içinde ilk adaya geri döndüler ve Cree bir an durup geriye baktı, tanıdık bir acı hissetti. Tepelerin hareketini, sarı ışığı ve kırık taşları tanıyordu.

1853'te bu toprakları tanıyordu. Burada avlanmıştı, bu toprakların sahibi olmuştu, burada yaşamıştı.

Cree gözlerini kapattı ve zihninde bir ateş yanıyordu. Halatın gıcırdamasını duydu ve erkeklerin parçalarını hissetti. Çılgınlıkları ve korkmuş köleleri biliyordu.

Aynı küçük bıçağın üzerinde kırmızı bir parıltı vardı... "Bayan Freemantle."

Sevinç ve tatmin hissetti. Kollarını kaldırdı ve yüzlerce sessiz yüz onu bekliyordu. Siyah yüzler. Parlak, iri gözler. Gecenin karanlığında sallanıyorlardı ve John Merrimon da oradaydı. Toprakta kan birikmişti. Cesetler bükülmüştü...

"Bayan Freemantle, lütfen."

Cree gözlerini açtı ve güneş parlıyordu. Avukat, yüzü çok yakınında, ona bakıyordu.

"Bir dakikalığına kendinden geçtin." Eli kolundaydı. "Hiç iyi görünmüyorsun."

Cree elini itti ve bir an için avukat haklıydı. Ayaklarına baktı ve düşüncelerini sabit tuttu.

Benim adım Cree, Creola'nın kısaltması. Bu bir aile adı.

Benim adım Cree...

Arabada, avukat ona su verdi ve o gözlerini yere dikti. "İyi olduğundan emin misin?" diye sordu avukat.

İyi değildi. "Şelale o tarafta. Çok uzak değil."

Cree önden gitti ve bir süreliğine yerinden oynama hissi kayboldu. Av hayvanlarının izlerini takip ederek kuzeydeki tepelerden kopmuş gibi yükselen yalnız bir tepeye ulaştılar. Cree onu ilk gördüğü anı hatırladı. Yerde kar vardı, gökyüzü alçak ve donuktu. "İstediğin şey bu."

Taş yüz yirmi fit yüksekliğindeydi, şelale sessizlikte gürültülüydü. Avukat sırt çantasını çıkardı ve çizimlerden birini çıkardı. Karşılaştırma yapmak için onu havaya kaldırdı. Eşleşiyordu. "Şimdi ne olacak?"

"Büyük, siyah gözler görmüyorum." "Dalga geçme."

Ama Cree korktuğunda böyle olurdu. Küçümseyici, kaba ve saygısız olurdu. Aksi takdirde, her şey çok gerçek olurdu. Aksi takdirde, kaçardı. "Çocukken buradan uzak durmam söylenmişti. Burada olmak istediğinden emin misin?"

"Başka seçeneğim yok."

Cree cevap vermedi, ama avukatı buraya çağırmasının nedeni buydu. Yalnız kalmasın diye. Kaçmasın diye. Çayırda geçmeye başladılar ve avukat ölü geyikten ve bunun *tam olarak bu yerde, çizimlerdeki ve gazete haberindeki gibi, aynen aynı yerde* olduğunu anlatıyordu. Korkunca çok konuşurdu ve bu sorun değildi. İkisi de hissediyordu: havadaki gerginliği, beklentiği.

On dakika sonra mağarayı buldular.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Johnny, Jack'in geldiğini biliyordu — bir saattir onu hissediyordu — ama kız kabine gelene kadar onu fark etmemişti. Onu ikinci kez fark etmemişti.

Hayır, diye düşündü.

Bu, kesin olarak bildiği ikinci seferdi.

Johnny bunların hiçbirini sevmiyordu. Görünmez kız. John Merrimon'un rüyaları. Bir ay önce, hayat kışa hazırlanmak kadar basitti. Şimdi oyunlar kesilmemişti; bahçe kendi ağırlığı altında çökmüştü. Jack'in cep telefonuyla uğraşmasını izleyen Johnny'nin bir parçası, sanki zamanda bir adım atıyormuş gibi ağaçların arasından çıkmak istiyordu. Bir şişe içki açarlardı. Johnny kız için endişelenecek, ama ona da bir bardak içki dolduracaktı. Nazik davranacak, belki bu yerin geçmişi hakkında bir şeyler öğrenecekti.

Terbiyesini unutmamıştı. Denerse sohbet edebilirdi. Ama kızda bir şey Johnny'yi temkinli davranmaya itiyordu. Onu arazisinden uzaklaştırmak, gitmesini istiyordu.

Arkasını dönerek, Johnny tepelere doğru ilerledi ve sık sık uyuduğu ağacın yanında durdu. Dalların yükseklerinden Hush'a baktı ve Jack'in eski köye geri döndüğünü hissetti. İkisi arasında kilometrelerce bataklık ve engebeli arazi vardı, ama Jack onun en eski arkadaşıydı ve Johnny, Hush'ın herhangi bir yerinde onun varlığını hissedebilirdi. Kız gizli kalmaya devam etti, ama Johnny o anda daha büyük sorunlarla karşı karşıyaydı. Günlerce düşünmek ve uykusuz geceler geçirdikten sonra, iş bu noktaya gelmişti. Verdine, Johnny'yi geçmiş konusunda uyarmıştı. Çok ısrarcıydı ve Johnny, bunun tehlikelerini bilmek için yeterince deneyim yaşamıştı. O hayat, bu hayat kadar gerçek geliyordu ve orada karanlık olsa da, güzellik de vardı. Bir eş. Bir çocuk. Şimdi bile o çekiciliği hissediyordu ve tüm o bereketin içinde kendini kaybedip kaybedemeyeceğini merak ediyordu. Bu geçmişti, ailesinin geçmişti ve belki de cevaplar orada yatıyordu.

Hamakta uzanarak, yaprakların arasından Marion'un da gördüğü aynı gökyüzüne baktı. Çocuk yaşasın diye o mu öldü? John bebeği karnından mı çıkardı? Bu sorular, zamanın yıpratıldığı sorulardı, ama Johnny başka bir şey düşünemiyordu: Marion ve çocuk, kendisine ait olmayan bu hayat. Daha da derinlere uzanarak, cebinden Verdine'in sigaralarından birini çıkardı.

Uzun süre sigaraya baktı.

Sonra yaktı.

* * *

John Merrimon yorgunluk ve kederden delirmişti, ama asılmanın haberinin yayılacağından şüphe edecek kadar da değil.

Formeni asılacaktı. Beyaz bir adamdı. John umursamadı.

Marion'un yanına diz çökerek, ıslak saçlarını düzeltti. Gözleri açıktı, ama görmüyordu. "Doktor geldi mi?"

"Nehirden haber geldi. Geçitteymiş. Atı direniyormuş." Isaac yatak odasının kapısında durmuş, kocaman ellerini açmıştı.

"Tanrı aşkına, başka bir at gönderin! Gerekirse onu sürükleyin!"

Isaac odadan çıkıp bu konuyla ilgilendi. Geri döndüğünde başını salladı. "Hallettim. En hızlı atın."

"Peki avukat?" "Aşağıda. Hoşuna gitmedi."

John yavaşça başını salladı. Hangi erkek hoşlanır ki? "Ona akşam yemeği ve bir şişe verin."

Ben söylemeden gitmez."

"Çabuk hareket etmeliyiz," dedi Isaac.

İnsanlar bunu kabul etmezdi: beyaz bir adamın kölelerle birlikte asılması. "Şu anda neredeler?"

"Ustabaşı mahzende, bağlı ve ağzı tıkanmış durumda. Köleler dışarıda, nöbetçiler tarafından korunuyorlar."

"Ortam nasıl?"

"İnsanlar kasvetli. Korkuyorlar."

Bu kötü bir durumdu ve ikisi de bunun farkındaydı. Sanki bu, olayı daha az gerçek hale getirecekmiş gibi, tek bir isim bile söylenmemişti. Ustabaşı ve kölelerdi. "Kız ne durumda? Haritayı anlıyor mu?"

"Bataklığı ve kuzeydeki tepeleri istiyor, sahip olduğun en ulaşılmaz yerleri."

Altı bin dönümdü, ama John umursamadı. Karısının yüzüne dokundu ve başını kaldırdığında gözleri yanıyordu. "Bu cinayet, Isaac."

"Onunla tecavüz ettiklerini, ona zarar verdiklerini söylüyor." "Ona inanıyor musun?"

"Ne önemi var?"

** * **

Doktor geldiğinde, John onu merdivenlerde karşıladı. "Onu kurtarabilir misin, bilmem gerek." Doktoru yukarıya sürükledi ve yatağa itti. "Yaşayacak mı, ölecek mi, bilmem gerek."

"Sakin olun. Lütfen." "Lanet olsun, adam! Söyle!"

"Peki." Doktorun sesinde hoşnutsuzluk belirgindi, ama yine de kızın ateşini ve nabzını kontrol etti, sonra geceliğini açıp bebeğin kalp atışlarını dinledi. Ayağa kalktığı anda, yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu. "Bu kadar yüksek ateş çoğu insanı çoktan öldürürdü."

"Ama?"

"Ama yok. Nabızı zayıf, nefesi çok zayıf, neredeyse hiç yok."

"Bebek?"

"Hala hayatta, ama bunu bir mucize olarak görüyorum. Son ziyaretimden bu yana herhangi bir değişiklik oldu mu?"

John kızı düşündü, karısına nasıl dokunduğunu, karısının gözlerini açıp adını söylediğini.

"Hayır," yalan söyledi. "Hiçbir değişiklik yok."

"Bebegi hala alabilirim..." "Öyle deme!"

"Bay Merrimon. John..." Elini John'un omzuna koydu. Yakın değillerdi, ama on dokuz yıl önce John'u dünyaya getirmişti. John'un babası son nefesini verirken onun yanında durmuştu. "Daha büyük resmi görmenizi rica ediyorum."

"Eşim ölürse olmaz."

Doktor iç geçirdi ve başını salladı. "En azından bir muayene edebilir miyim?" "Ben iyiyim."

"Hayır, Bay Merrimon. İyi değilsiniz."

John bunun doğru olduğunu biliyordu. Altı gündür yemek yememişti. Uyumamış, banyo yapmamış ve karısının yanından ayrılmamıştı. "Umut etmek için herhangi bir neden var mı, herhangi bir neden

"

"Tanrı'ya inanan bir adam
mısınız?" "Eskiden
öyleydim."

"O zaman bir mucize için dua ederdim."

O gittikten sonra, kız sonunda geldi ve kurnazca davrandı. "İstediğim araziye biliyor musunuz?" Odanın içine on adım girince durdu ve John onun ne kadar zeki olduğunu aniden anladı. Tüm plantasyonu isteseydi, ilçe ayaklanacaktı. O karanlık yerleri, unutulmuş arazileri istiyordu. "İnsanlar da istiyorum. Ve inşaat için aletler."

İngilizce ve kendi dilini karıştırarak konuşuyordu. John, tercüme eden Isaac'e baktı.

"İnsanlar mı?" diye sordu John.

"Halkım, Afrikalılar." "Sadece
karımı iyileştir."

"Kölelerinizin ibadet ettiği bir yer var. Önce oraya gideceğiz." "Öyle
bir yer yok."

"O biliyor."

Isaac'ı işaret etti ve kendi dilinde konuştu. Isaac utanmış bir şekilde açıkladı. "Bazılarımız gizlice ibadet ediyor. O, senin ... ödemeni kabul edeceği tek yerin burası olduğunu söylüyor."

"Bu yeri biliyor musun?"

"Bataklıkta," dedi Isaac. "Biliyorum."

* * *

Kölelerin görmesini istediği için onlar da arkalarından takip ettiler. John, yol daraldıkça gürültü ve çınlama yapan arabadaki mahkumları, sürünerek ilerleyen sırayı geriye dönüp baktı. "Ne kadar var?" diye sordu.

Isaac onun yanında at sürüyordu. "Çok uzak değil." Bataklığa yaklaştıkça hava yoğunlaştı ve güneş battığında meşaleleri yaktılar. "Burası."

Ormanın içindeki bir açıklıktı, çamur ve durgun su kokan çukur bir yer. "Burada hiçbir şey yok," dedi John.

"Amaç da bu zaten."

John attan indi ve Isaac'ın gözlerine baktı. "Marion için," dedi.

"Karın için."

"Ona devam etmesini söyle."

Ama kız çoktan harekete geçmişti. Beyaz adamın kıyafetlerini kesti, sonra diğer ikisine de aynısını yaptı. Bıçak hareket ederken donakaldılar, ama kız henüz işini bitirmemişti. Bıçağı doğrulttu ve kendi dilinde konuştu.

"Isaac?" diye fısıldadı John.

"Onlara ne yapacağını söylüyor. Onlarla alay ediyor."

Bıçakla bir penise, sonra bir göz kapağına, beyaz adamın dudaklarına dokundu. "Bunu durduramazsın," dedi Isaac.

John istese bile, bunu yapamayacağını biliyordu. Toparlanmış köleler onun esiriydiler. Foreman'ı, kendileri gibi olan adamları izliyorlardı. Kimse onlara yardım etmek için kıpırdamadı; kimse cesaret edemedi. "Şimdi ne diyor?"

"Onların suçlarını sıralıyor."

John ustabaşına baktı, ama aklında karısı vardı. Kız doğruldu ve açıklıktan yükselen büyük bir ağacı işaret etti.

"Onları ayak bileklerinden asmak istiyor."

John ne olacağını biliyordu; bunu kızın yüzünden anlayabilirdi. "Yapın."

Adamlar asılırken çığlık attılar ve John o anda ruhunun kaybolduğunu anladı. Marion ölürse, hatta yaşasa bile, hayatta hiçbir mutluluk kalmayacaktı. Adamlar asıldığında, kız Isaac'e konuştu ama gözlerini John'dan ayırmadı.

"Anlaşma henüz bitmedi diyor." "Isaac, Tanrım..."

"Son bir şey daha olacak, ama şimdi kabul etmelisin."

"Anlaşma böyleydi. Bu!"

"Küçük bir şey, önemsiz bir şey diyor."

John parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Gece gökyüzüne baktı ve Isaac, zihninde çoktan oluşmuş ve mükemmel olan cümleyi söyledi. "Başka seçenek var mı?" dedi; ve John, ruhunda cevabı biliyordu.

"Seçenek yok," dedi. "Hiç seçeneğim yok."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Clyde Hunt camları açık araba sürmeyi severdi. O kokuyu, kesilmiş çimlerin ve sıcak asfaltın kokusunu severdi; seslerini de severdi. Çim biçme makinesinin çıkardığı ses, sıcak havada spor yapan gençlerin çıkardığı çatırtı ve ateş sesleri...

"İki-Allen-Bir. Merkez."

Clyde telsizi açtı. "İki-Allen-Bir. Devam et, Merkez." "Bir çağrı var, Dedektif. Jack Cross. Sesinden üzgün olduğu anlaşılıyor."

Hunt bir virajı döndü ve geçen yıl iki kez soyulan bir marketin tentesi altında tartışan genç kadınları gördü. "Ne kadar üzgünlerden bahsediyoruz?"

"İki-Allen-Bir, *çok üzgün* olduğunu söyleyebilirim."

"Tamam, Merkez. Onu cep telefonuma bağlayın."

* *

Bir dakika sonra, Clyde doğuya ve kuzeye doğru hızla ilerliyordu, ağır kruvazör virajlara girerken düzlüklerde yavaşlıyordu. Camlar kapalıydı. Aksi takdirde, hiçbir şey anlayamazdı. *Johnny'yi* ve belirsiz bir şeyi duymuştu, sonra, *o öldü dostum, sanırım öldü* ... "Sadece yavaşla evlat. Hemen oraya geliyorum. Yavaşla ve nefes al. Seni zar zor anlıyorum."

"Üzgünüm, üzgünüm. Koşuyordum. Cep telefonu hizmeti. Lanet olası bataklık..." Bağlantı kesildi. "Jack, sesin kesiliyor..."

"Buraya gelmelisin, Clyde..." Parazit. Beyaz gürültü. "... acele et dostum... kahretsin... lütfen acele et..."

"Şu anda neredesin?" "Yol kenarında..."

"Yol kenarında. Anlaşıldı. Ama tam olarak nerede?"

* * *

Clyde, Jack'i bir mil öteden gördü. İğneyi 90'dan 110'a çevirdi ve son mili hiç yokmuş gibi yuttu: yeşil bir çizgi, avucunun altında bir titreme. Elli metre kala frenlere bastı; son on metrede kayıyordu. Yol kenarında, Jack sıyrıklar içinde, solgun ve morarmıştı. "İyi misin evlat? Buraya gel."

"Önemli değil. İyiyim."

"Burada ne oluyor Jack? Johnny nerede?"

"Bilmiyorum."

Clyde, farkında olmadan tuttuğu nefesini bıraktı. "Birinin öldüğünü söyledin."

"Polislere ihtiyacımız var,"

dedi Jack. "Nefes al, evlat.

Ben buradayım."

"Anlamıyorsun." Jack belinden eğildi, nefes nefeseydi. "Çok sayıda polise ihtiyacımız var."

* * *

Clyde önce kendi gözleriyle görmek istedi. Kiliseye gitti, bir telsiz aldı ve ön panelden av tüfeğini çıkardı. "Bu senin araban," dedi. "Neden kaçıyordun?"

"Anahtarlarımı kaybettim."

Hunt bagajdan acil durum çantasını çıkardı ve arabayı kilitledi. "Bana mağarayı tekrar anlat."

Jack yürürken konuştu, ama pek mantıklı konuşmuyordu. Hâlâ gözleri çılgınca parlıyordu ve sarsılmıştı. Beyin sarsıntısı olasılığı yüksekti. "Sakin ol," dedi Clyde. "Ölenlerden başlayalım."

"Bilmiyorum dostum. Dinlemiyorsun."

"Sadece nefes al evlat..."

Çocuğun anlattıkları pek mantıklı değildi: bir adam ölmüş, diğeri ölmek üzereymiş. Şelale, geyik, gizli bir mağara ve eski ekipman yığınları hakkında bir şeyler. Hunt, açıklığın karşısındaki şelaleyi görünce durdu. "Mağara nerede?" Jack işaret etti ve Hunt mağaranın ağzına eğildi. "Sığ görünüyor."

"Yanılıyorsun." "Kız ne durumda?"

"Arkada, aşağıda. Bir düşüş var, sonra açılıyor. Cree orada... şey... bilirsin, adamlarla birlikte."

Clyde genç adamın yüzünü inceledi, sonra acil durum çantasını ve ipi kollarına tutuşturdu. "Bunları al," dedi. "Arkamda kal."

Hunt eğildi ve dar açıklıktan iri vücudunu geçirirken av tüfeği çıplak kayaya sürtündü. Üç metre ileride, loşlukta parlak bir şey ışıldadı. "Anahtarların." Onları aldı ve geri verdi. Derine indikçe nemli hava hareketlendi.

"Jack? Sen misin?"

Karanlıktan bir ses yükseldi. Genç bir kadındı. "Bayan Freemantle. Ben Dedektif Hunt. Jack Cross da benimle birlikte."

"Acele edin lütfen. Sanırım o ölüyor."

Hunt mağaranın derinliklerine doğru ilerledi. On beş metre ileride zemin çöktü ve genç kadını daha derinde ve aşağıda gördü. Yanında bir adam gibi görünüyordu, ama karanlıkta her şey belirsizdi. "Çantayı ver." Jack çantayı uzattı ve Hunt yarım düzine ışık çubuğu çıkardı.

Mühürleri kırdı ve onları düşürdü.

Kemik denizine düştüler.

* * *

Projektör ışıkları altında her şey farklı görünüyordu. Taş griydi, kemikler o kadar eskiydi ki neredeyse siyahlaşmışlardı. Hunt, beyaz koruyucu giysiler giymiş teknisyenlerin açıkta kalan kaya parçaları üzerinde çalışarak işaretler koyup fotoğraflar çektiklerini izledi.

Bu görüntüyle başa çıkmakta zorlandı.

Mağara düşündüğü kadar geniş değildi, ama daha derindi. Zemin kemikler, çürümüş kumaş parçaları, eski bir sırt çantası ve kırık bir kar ayakkabısı ile doluydu. Daha içeride, piriç bir fener ve paslanmış bir tüfek gördü. İnsan kalıntılarının sayısını tahmin etmesi gerekseydi, bunu yapamazdı. Kalıntılar alçak yerlerde toplanmıştı. Bazı kemikler kırılmış ve çiğnenmişti.

"Belki leş yiyiciler. Çakallar falan." Tom Lee, Hunt'ın yanına geldi. "Sence kaç yıllık?"

"Bazıları oldukça eski, ama hepsi değil." Hunt solmuş kumaş parçalarını işaret etti. "Gore-Tex'e benziyor. 1980'lerden olabilir. Ama tüfek en az yüz yıllık."

"Burada neler oluyor, Clyde?"

"Senin tahminlerin benimkiler kadar iyi. Hayatta kalanlardan bir şey var mı?" "Hayatta kalırsa şanslı sayılır. Kesinlikle konuşmayacak." "Ölen adam ne durumda?"

"Yirmi dört saat, belki. Belki kırk sekiz. Yüzünü gördün mü?"

Hunt görmüştü. Yüzü yıpranmış, ağzı dar, zayıf bir adam olan kaptana baktı. Hunt, onun eğri büğrü görünüşünün, sanki kıvrılmış gibi olduğunu düşündü. Ama bu bilinçaltının bir ürünü olabilirdi. Hunt ne olacağını biliyordu.

"Onunla konuşmam gerek, Clyde."

"Johnny'nin bununla hiçbir ilgisi yok."

"Bunu bilmiyoruz."

Hunt eski kemiklere ve eski ekipmanlara işaret etti. "Bunların bazıları yüz yıl öncesine ait."

"Bazıları, ama hepsi değil."

Hunt dışarıdaki dünyaya baktı. Gün sona eriyordu. İnsanlar açıklıkta hareket ediyordu. "Burada yardıma ihtiyacın olacak. Adli antropologlar. Patologlar. Adli diş hekimleri."

"Eyalet polisi. FBI. Evet, anladım."

"Hâlâ şeriften haber yok mu?"

"Ortaya çıkacaktır."

Hunt bir çakıl taşı aldı ve avucunda zıplatmaya başladı. "Beni buna yaklaştırmayacaksın, değil mi?"

"Şerif farklı bir şey söyleyebilir. O söyleyene kadar, cevap hayır."

Şerif, işin belirsiz kısmıydı. Hunt'ı sevmiyordu ama ona saygı duyuyordu. Yüzbaşı Lee bunu biliyordu. Öte yandan, şerif Johnny'den nefret ediyordu ve bu da sır değildi. "Hadi," dedi. "Biraz hava alalım."

Dışarıda, bir düzine dört tekerlekli araç gelişigüzel park edilmişti, çamurluklarda çamur, raflarında ağır çantalar vardı. İnsanlar henüz paniklemiyordu, ama bir hareketlilik vardı. Johnny çocukluğundan beri belirsiz bir faktördü, ama şimdi durum farklıydı, sert polisler için bile. William Boyd'un henüz kimsenin anlamadığı bir şekilde ölmesinden bu yana çok az zaman geçmişti ve söylentiler yayılıyordu. Şimdi bu mağara, çok sayıda eski kalıntı ve bir başka taze ceset vardı.

Bir araştırmacı açıklığın karşısından seslendi ve Lee, "Burada kal" dedi.

"Tamam, sorun değil."

Hunt onun gitmesini izledi, sonra bakışlarını alacakaranlıkta uzanan ceset torbasına kaydırды. Bir an düşündükten sonra, açıklığı geçip fermuarını açtı. Kimse onu durdurmadı. Kimse bir şey söylemedi. İki dizinin üzerine çökerek, vinili açtı ve içine baktı. Koku kötüydü, ama Hunt ölüm kokularına alışkındı. Yüz ise başka bir meseleydi ve Hunt

bir taraftan, sonra diğer taraftan incelemek için eğildi. Yüz hatları, dudaklar, dil, deformasyona varacak kadar iltihaplanmıştı. Yüzünün tamamı o kadar şişmiş ve koyu renkteydi ki, karaciğer gibi görünüyordu. Kimse daha önce böyle bir şey görmemişti. Kimse ne düşüneceğini bilmiyordu.

"Ne yapıyorsun Hunt?" Yüzbaşı Lee açıklıkta bağırdı ve insanlar yaptıkları işi bırakıp izlemeye başladı. "Kimse o cesede dokunabileceğini söylemedi! Uzaklaş!"

Hunt uzaklaşmadı. Birkaç saniyesi vardı. "Dedektif!"

Hunt, ölen adamın gömleğinin düğmelerini açtı ve her şeye rağmen neden tanıdık geldiğini anladı. "Ah, lanet olsun." Kirli cildi, yara izlerini inceledi. Yüzüne tekrar baktı, sonra yavaşça ayağa kalktı.

"Ne düşünüyorsun, Clyde?" Yüzbaşı Lee geldi. "Üvey oğlun şüpheli. O lanet cesede dokunamazsın. Hadi ama. Sen daha iyi bilirsin."

Çantayı kapatmak için eğildi, ama Clyde onu durdurdu. "2007'de şerifle birlikteydin, değil mi?"

"Ee?"

"O yılın Haziran ayında, dört kez bıçaklandı."

"Nehir kenarında bir metamfetamin bağımlısıydı, hatırlıyorum."

"Bunun için üzgünüm, Tom." Hunt, ölen adamın gömleğini geri çekerek sağ kalça kemiğinin 15 cm yukarısında bir dizi yara izini ortaya çıkardı.

"Bu demek olamaz... Belki de..."

"Hastanede onun yanında oturdum," dedi Hunt. "Onu ben tutukladım."

* * *

Lee'nin ilk beş dakika boyunca kendini tutması takdire şayandı. En üst düzey adamlarıyla bir araya geldi ve Hunt, Jack ve Creola Freemantle ile birlikte ağacın altındaki yerinden onları izledi.

"Neler oluyor?" diye sordu Jack.

"Sanırım işler çirkinleşecek." "Ne demek istiyorsun?"

Hunt cevap vermedi. Lee telsizle konuşuyordu, yüzü önce solgun, sonra kızgın bir kırmızıya döndü. Açıklıkta öfkeyle dolaşmaya başladı ve Hunt buna hazırlandı. "Waylon Carter adı sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Anlamalı mı?" diye sordu Hunt.

"Şerif ve Jimmy Ray Hill adında bir adamın buraya tek bir amaçla geldiğini söylüyor. Ne olduğunu tahmin etmek ister misin?" Hunt hiçbir şey söylemedi ve kaptanın gözleri ondan Jack'e kayd1. Keder açıkça belliydi. Öfke de öyle. "Arkadaşınız nerede, Bay Cross?"

"Ben... şey... ne?"

"Beni kandırmaya çalışma evlat. Johnny Merrimon nerede?"

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Johnny, unutulmuş bir denizde unutulmuş bir yaratık gibi rüyadan uyandı. Üstünde gökyüzü mor, altında gölgeler aynıydı. Uzaklarda polisi ve geçmişte asılan adamları hissetti. Johnny onların arasında sürükleniyordu ve o yerde huzur yoktu. Arkasında adamlar ölüyordu ve Jack dışarıda korku içindeydi. Johnny neredeyse ayağa kalkacaktı, ama seçim, sonunda, bir yanılısamaydı. Jack için, hatta kendisi için bile hiçbir şeyi kalmamıştı. Karanlığa geri battı, çünkü unutulmuş yaratıklar böyle yapardı.

Kendilerini teslim ettiler.

Kayboldular.

* *

John Merrimon dizlerinin üstüne çökmüş, ağzında kusmuk tadı vardı. Artık bakamıyordu, çığlıkları dayanamıyordu. Isaac onun yanına diz çöktü. "Kız izlemen gerektiğini söylüyor."

"Hayır..."

"Karisinin yaşaması için izlemen gerektiğini söylüyor."

John, Marion için bunu yaptı, ama kızı değil bıçağı izledi, kestiği şeylerden çok bıçağın hareketlerine odaklandı. Kızın gözlerinde bir amaç vardı. Kalabalığa gösteriş yapıyordu, gücünü gösteriyordu. John bunu ateşin ışığında gördü. Beyaz bir adam kanıyordu, siyahlar gibi. Kan aynı şekilde parlıyordu. Çığlıklar aynıydı.

"Tanrım, ruhuma merhamet et."

Bu, sadece Isaac'ın duyduğu bir fısıltıydı. "Tanrı bu yerde öldü."

Ve bu da onun amacıydı, tanrıları, beklentileri ve sistemleri yok etmek. Bu yeri kendine ait hale getiriyordu, bazı insanları da. John kalacak olanları gördü. Gözleri yanıyordu ve bıçak hareket ederken başlarını salladılar. Bu, John'un gördüğü en net topluluktu

: başını eğip korkarak bakanlar ve izleyenler.

Adamların ölmesi uzun zaman aldı ve iş bittiğinde, bıçağı ağaca sapladı ve giysileri olan paçavraları çıkardı. Çıplak bir şekilde, toplanan kölelerin önünde durdu ve onlar onun çıplaklığı karşısında eğildiler. John, bu kadar çok insanda hiç böyle bir sessizlik görmemişti. Anadiliyle konuştu, sesi yumuşaktı ama açıklığı dolduracak kadar yüksekti.

"Onu anlıyorlar mı?" diye sordu John.

"Bazıları," dedi Isaac.

"Ne diyor?"

"Artık burası onun toprağı olduğunu ve istekli ve güçlü olanların da burada yaşayabileceğini."

"Ona henüz bitmediğini söyle."

Isaac mesajı iletti. Kadın tekrar konuştu ve gülümsedi. "Ceketini ona verin diyor." Ceket, altın yaldızlı düğmeleri ve kadife yakası olan şişe yeşili bir cektetti. John ceketin önünü düzeltti, sonra kadına uzattı.

Kadın ceketini taç giyme töreninde giyilen bir elbise gibi giydi.

* * *

Geri dönüş yürüyüşü tören gibiydi ve evde kalabalık bekliyordu. Verandadan bakıldığında bir yüzler denizi görünüyordu ve John düşmanlığı hissetti. İnsanlar kanın tadını almışlardı. Daha fazlasını isteyenler de vardı.

"Şimdi karım."

Kız başını eğdi ve John öncülük etti. Kızın ceketinden gülümsemesini görmezden gelmeye çalıştı. Artık umursamıyordu, ne onun kanlı elleri, ne gördükleri, ne de sattığı parçaları. Ama kız acele etmiyordu. Yavaşça odayı dolaştı, sonra avucunu Isaac'ın göğsüne koydu ve kulağına fısıldadı: "Kağıt üzerindeki kelimelerin gücünü biliyor."

"Tamam," dedi John. "Avukatı getirin."

Avukat geldi ve inanamadı. "Tanrım, dostum. Sen bunu gerçekten yaptın. Bir kölenin beyaz bir adamı öldürmesine izin verdin."

"Başka seçeneğim yoktu."

"Bunun bedelini ödeyeceksin. Bunu biliyorsun."

"Eminim ödeyeceğim. Belgeleri hazırladın mı?"

"Keşke hazırlamasaydım."

"Ne kadar çabuk bitirirsek, o kadar çabuk gidebilirsin."

"Peki." Avukat çantasını açtı. "Yasal isimler vb. bilgilere ihtiyacım olacak. Hiçbir kadın bu kadar çok araziye sahip olmamıştır, hele ki bir köle hiç. Bunun yansımaları olacaktır..."

"Umurumda değil. Bitirmek ne kadar sürer?" "Çok uzun sürmez."

İsimleri ve ayrıntıları tartıştılar ve John onu bir uyarı ile çalışma odasına gönderdi. "Ben söylemeden ayrılırsan, seni bulur ve kendi ellerimle öldürürüm. Isaac, lütfen."

Isaac avukatın kolunu tuttu ve onu odadan çıkardı. Geri döndüğünde John yatağı işaret etti. "Onu iyileştir," dedi Aina'ya.

Kız kıpırdamadı.

"Onu iyileştir yoksa seni de öldürürüm. Herkesi öldürürüm."

Silah John'un kemerindeydi ve o çok ciddiye. Karısı ölürsa, o da onunla birlikte ölecekti. Bir bakıma, bu daha iyiydi.

Sonsuzluk.

Bu utançtan kaçış. "Yap şunu."

Kız omuz silkti ve parmağını ölen kadının yüzüne koydu. Bir an için hava uğuldadı, sonra Marion'un gözleri açıldı ve sanki saatlerdir uyanıkmiş gibi konuştu. "Bebek geliyor, John. Bebeği hissediyorum..."

John yatağa doğru sendeledi, ama kız elini kaldırdı ve Marion tekrar düştü — ruhu, önemli olan tek parçası.

"Onu geri getir!"

"Son bedel..."

Kız kırık İngilizceyle konuştu, ama John onu anladı. "Her şeyi."

Kız kendi dilinde hızlıca konuştu ve Isaac tereddütle cevap verdi. "Bir kız çocuğu istiyor."

"Bir kız çocuğu. Evet. Ne isterse." "Bunun için bir erkeğe ihtiyacı var."

"Ne..."

Ama niyeti belliydi. Isaac'ın bacaklarının arasına elini koydu ve tekrar konuştuğunda yine aynı memnun gülümsemeye konuştu.

"Ona kızlar vereceğimi ve onların güçlü ve güzel olacaklarını söylüyor."

"Isaac. Tanrım..."

"Senin beni ona şimdi vereceğini söylüyor, yoksa kadın ölecekmiş."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Jack'in Kaptan Lee'yi onu rahat bırakması için ikna etmesi on dakika sürdü ve bu da sadece Clyde'ın yardımını sayesinde oldu. "Geri çekilin, tamam mı! O hiçbir şey bilmiyor!" Hunt sonunda bağırıyordu, ama Lee buna inanmadı. Arkasında, diğerleri toplanmış, izliyor ve nefret ediyorlardı. Jack'in bildiğini, belki de bu işe karıştığını düşünüyorlardı. "Geri çekilin dedim. Ciddiyim. Bunu o bildirdi. Aksi takdirde burada olmazdık."

Bu Jack'e mantıklı geliyordu, ama öfke, kayıp ve ihanet duygusu mantığının önüne geçmişti.

"Çantadaki Willard Cline," dedi Lee. "Onunla ne kadar zamandır birlikte çalıştığımı biliyor musun? Benim için, hepimiz için ne kadar değerli olduğunu biliyor musun?"

"Hiçbir şey bilmiyorum," dedi Jack. "Bilseydim sana söylerdim."

"Saçmalık. Sen ve Merrimon çocuğu çok eskiden tanışıyorsunuz. Beni aptal mı sanıyorsun? Hatırlamadığımı mı sanıyorsun? Ve sen!" Hunt'a parmağını doğrulttu. "Bir an bile tarafsızmış gibi davranma."

"Kimse bir şey numara yapmıyor." Hunt avuçlarını gösterdi. "Ama sakinleşmen gerek. Bu şeriften daha büyük bir mesele. Bunu biliyorsun."

"Tek bildiğim, oğlunu istediğim."

"Nerede olduğunu bilmiyorum," dedi

Jack.

"Nerede yaşadığını biliyor musun?" Jack sorudan kaçındı. "Bana yardım et, Clyde, yoksa yemin ederim seni yakarım."

"Sen kendin söyledin. Burada yetkim yok. FBI. Eyalet polisi. Sen telefon etmelisin."

Henüz bunu yapmayacaktı, gün ışığı azalırken ve şerif ayaklarının dibinde bir çuvalın içinde yatarken. Jack, Clyde'ın başkalarının izleyeceğini hatırlatmasının akıllıca olduğunu düşündü.

Yüzbaşı Lee, Hunt'a sanki aralarında hala ince bir bağ varmış gibi eğildi. "Ya senin adamlarından biri olsaydı?" dedi. "Arkadaşın? Patronun?"

"İşimi yapardım," dedi Hunt. "Uzun vadeli düşünürdüm."

Aralarında bakışmalar devam etti, ama kimse kaptanın uzun vadeli düşüneneğine ikna olmamıştı. Belki bir gün sonra, diye düşündü Jack. Belki yarın. Lee arkasını döndüğünde, Hunt onu birkaç saniye izledi, sonra Cree ve Jack'i yanına çağırdı. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Az önce kulübesindeydik," dedi Jack. "Orada değildi."

"Onu bulup uyarmalısınız. Eyalet polisi gelene veya bu insanlar sakinleşene kadar onu uzak tutun."

"Ne? Şimdi mi? Karanlıkta mı?"

"Polisler öldüğünde neler olduğunu gördüm," dedi Hunt. "İntikam. Çete zihniyeti. Al." Dört tekerlekli aracın arkasındaki açık bir çantadan bir el feneri aldı. "Kulübeye git. Bu gece, karanlıkta onu bulamazlar. Johnny'yi bul. Onu Hush Arbor'dan çıkar. Telefonunun şarjı var mı?" Jack başını salladı. "Güzel. Yanında tut. Jack, bana bak. Tamamen karanlık basmadan önce yirmi dakikan var. Kulübenin yerini biliyorsun. Johnny bir ara eve dönmek zorunda. O geldiğinde orada olmalısın." Jack başını salladı, ama şüpheliydi. Hunt Cree'ye döndü. "Sen bu işin parçası değilsin. Seni eve götürmesi için birini arayabilirim."

"Jack'le kalacağım."

"Tamam, senin seçimin." Hunt kolunu Jack'in omuzlarına attı ve sıkıca sıktı. "Sadece burada dur," dedi. "Bağırışlar başladığında ağaçların arasına git."

"Bağırışlar mı?"

Jack uyuşmuş bir şekilde sordu, ama Hunt çoktan yürümeye başlamıştı. İlçe polislerinin etrafında bir tur attı, sonra cesedin yanına diz çöktü ve çantayı ikinci kez açtı.

Bundan sonra bağırışlar hızla başladı.

* * *

Kulübeye gittiler, ama Jack elli metre öteden Johnny'nin orada olmadığını anladı. İçeri girip on saniye bekledikten ve bir dakika boyunca Johnny'nin adını seslendikten sonra sessizlik daha da belirgin hale geldi. "Başka bir yerde olabilir mi?"

Jack, Johnny'nin sık sık uyuduğu ağacı biliyordu. Ağaç, kuzeydeki bir tepenin üzerindeydi ve gün ışığında yürümek zordu. "Korkuyor musun?" diye sordu.

"Bir sürü ceset bulduk. Polisler şimdi değilse de, daha sonra mutlaka bizi arayacaklar."

"Ama bunun dışında? Bilirsin..."

Sessizliği ve olağandışı sükuneti kastetmişti. Kız kendini kucakladı ve o ilk yılların dehşetini hissetti. "Çocukken burada günler özeldi, sanki sonsuza kadar sürecekmiş gibi, sadece güneş ışığı ve tüm bu ağaclar, insanlar ortak iyilik için birlikte çalışıyorlardı. Ekim yaparlardı. Balık tutarlardı. İnsanlar çalışırken mırıldanırlardı. İnsanlar gülüyordu. Gölgeler uzadığında bu değiştı. İnsanlar biraz daha hızlı hareket etmeye başladı. Ağacların altında dikkatli davranıyorlardı. Gün batımında eve giriyordum ve bir daha dışarı çıkmama izin verilmiyordu. İnsanların bundan bahsetme şekli, sanki somut ya da canlı bir şeymiş gibi, korkunç bir şey gibi geliyordu. Çok az kişi karanlığı göze alıyordu."

"Nedenini biliyor musun?"

Cree soruyu düşündü. Gerçek şu ki, geceleri sadece yaşlı kadınlar serbestçe dolaşıyordu ve onlar da sadece ikisi ya da belki üçü birlikte. "Tek bildiğim, güneş battığında insanların gerginleştıği. İşlerini bitirip kapıları sıkıca kilitliyorlardı."

"Tanrım."

"İçeri girecek miyiz?"

"Evet, tabii ki."

Jack içeride el yordamıyla aradı. Kibrit buldu, mumları yaktı. Cree arkasına geçip şömineyi, yatağı, rafta dizili kitapları inceledi. "Burası onun yaşadığı yer mi?"

"Sayılır." Jack bir dolabı açtı, sonra bir başkasını. "Ateş yakıp bir şeyler yiyelim. Sonra ne yapacağımıza karar veririz. Ben odun getireyim."

Jack dışarı çıktı, Cree ise Johnny'nin yatağının kenarına oturdu. Burası onun eviydi, bir Merrimon evi. Cree bıçağı çıkardı, ışığa doğru eğdi, sonra bıçağın kenarına dokundu ve başparmağının ucunda bir çizgi belirdeğini gördü. Bir damla kan çıktı ve göğsünde garip bir heyecan hissetti. Başını eğerek dışarıdaki sesleri dinledi. Avukat kollarında odunları istifliyordu. Rüzgâr ağacları sallıyordu ve bir gece kuşu keskin, elektriksel bir ses çıkardığında, onun döngüsel uçuşunu, kıvrımın ötesinde beyaz bir parıltı olan uzun kanatlarını hayal etti.

Bunu nereden biliyordu?

Çocukken bataklıktan ayrılmıştı ve kuşlara hiç ilgi duymuyordu. Ama gece kuşunun çıplak toprağa yumurtladığını, yazın üremek için geldiklerini ve kışın büyük sürüler halinde ayrıldıklarını biliyordu. Cree, Johnny'nin uyuduğu yere avuçlarını uzattı ve kafatasında bir baskı hissetti, sanki bir şey içeri girmeye çalışıyormuş gibi. Burayı yakmak, tamamen temizlemek, sadece toprağın hatırlamasını istiyordu.

Neden?

Başı ağrıyordu. Terliyordu. Avuçlarını şakaklarına bastırarak, Cree oturduğu yerde sallandı ve bir şeyin kırıldığını anladı.

O Aina'ydı.

O Cree'ydi.

"Dur," dedi, ama dışarıda açıklık yoktu, ormanın ötesinde şehir ışıkları yoktu. Yüzü daha geniş ve yaralıydı. Kalbi öfkeyle doluydu.

"Bayan

Freemantle..." *Çok*

fazla anı. Çok fazla

nefret.

"Git buradan," dedi.

"Bayan Freemantle?"

"Beni rahat bırakın. Lütfen."

Cree ayağa kalkmıştı ama nasıl kalktığını hatırlamıyordu. Jack kapının eşiğindeydi ve elindeki odun düşerken gürültü çıkardı.

"Otur. Hadi. Otur."

Cree itiraz etmedi. Bayılmak üzereydi. Başı çatlıyordu. "Bu sandalyeye otur. Hadi." Cree oturdu ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Sadece nefes al. İyisin." Eli sırtında sıcaktı, ama düşünceleri iyi değildi.

Johnny Merrimon'a zarar vermek
istiyordu. Onu çılgın attırmak
istiyordu.

* * *

Ayrıldıklarında gökyüzünde ay yoktu. Tek bir el feneriyle yürümek tehlikeliydi, bu yüzden Cree avukatın arkasında yakından takip etti. Avukat endişeli ve kaygılıydı.

"Adımlarına dikkat et. Dikkatli ol."

Yüksek bir yere çıkarken, içindeki çelişkilerle mücadele etti. Tek istediği, hayatında bir amaç, kilitli bir kapının güvenliğinin ötesinde bir çağrıydı. Ama artık bunların hepsi gitmişti. Ayaklarına bakarak, zihnindeki baskılarla mücadele etti. Sağ ayak, sol ayak. Gözlerini kırptı ve bir kan nehri gördü.

"Johnny'yi bulacağız," dedi avukat. "Johnny'yi bulacağız ve bu işi çözeceğiz."

Kendi korkularıyla mücadele ediyordu, ama Cree uzun yıllara dayanan tecrübesinden bu şeytanların o kadar kolay öldürülmediğini biliyordu. Karanlık köşeleri bulurlar ve

insanı zayıflatacak sözler seçerlerdi. Cree'nin zihnindeki şeytan da böyleydi. Aina'nın daha güçlü olduğunu, Aina'nın hayatta olduğunu söylüyordu.

"Orada iyi misin?"

"Evet," diye yalan söyledi Cree, ama kendine güvenmiyordu ve kendini tanıımıyordur. Doğru tepeyi bulduklarında, üzerlerine bir meşe ağacı yayılana kadar tırmandılar. Dalları devasa, gövdesi hayal edebileceğinden daha kalındı, asma ağacından bile daha kalındı. Ona dokunduğunda, tek bir düşünce geldi aklına.

Bu ağaç, Aina hayattayken yaşlıydı.

Gecenin karanlığında ortaya çıkan başka bir ipucu daha vardı. "Johnny!"

Avukatın ışığı dallara parladı ve yüksekte bir şey gördü. "O mu?"

"Bir hamak olmalı..."

Cree'ye göre, eğriliği ve uzunluğu doğru görünüyordu. Avukat tekrar seslendi, ama Cree'nin hamak gördüğünü sandığı yerde hiçbir şey hareket etmedi. "Ben giderim," dedi.

"Emin misin?"

Onu alt dallara çeken hevesini görmezden geldi. Ona zarar vermek istemiyordu, onu öldürmek istemiyordu.

"Lütfen dikkatli ol."

Cree daha küçük dallara tırmanırken, avukat çoktan aşağıda kalmış, ışığı yukarı doğru parlıyordu. Gövde çatallandığında, daha büyük olan dalı takip etti ve son çatallanma noktasında hamak ve içindeki adamı buldu. Karanlık, adamın yüzünün ayrıntılarını gizliyordu, ama yanaklarını, çenesinin eğimini tanıyordu. Adam uykusunda inliyordu, gözleri beyazlamıştı.

"Burada."

"O iyi mi?"

Cree cevap vermedi. Adam yüz fit yükseklikte çaresiz durumdaydı... "Bayan Freemantle?"

Avukat seslendi ve bu yardımcı oldu. "Hey." Onu uyandırmaya çalıştı, ama sesi planladığından daha yumuşak çıktı. "Johnny," dedi; ama isim yanlıştı. *John*, diye duydu ve bu ses kafasında bir rüzgar gibiydi. Bir an uzaklaştı ve geri döndüğünde, bıçak elindeydi ve adamın boğazına dayamıştı.

Yap şunu!

Bu bir ses değil, bir yankıydı. Bıçağı onun cildine değdirdi ve o kadar derin bir istek hissetti ki, bu bir ihtiyaçı. Onu at sırtında ve nehirde gördü. Gözleri açılsaydı, tam olarak ne renk olduğunu bilirdi — o kadar derin bir kahverengi ki, siyah gibiydi.

Bizim için yap...

Bıçağı eğdi ve bıçağın keskin kenarını, öldürücü kenarını gördü. O anda, yükselen ayın altında onun boğazını kesmeye hazırды. O kadar yakındı ki - aynı hevesle - sonra onun beyazlaşmış gözlerine baktı ve korkunç gerçeği anladı. Kafasındaki yankı hiç de rüya değildi.

Bu bir dokunuştı. Bu bir alımdı.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Helikopterler güneşin doğmasından yirmi dakika sonra Hush Arbor semalarına geldi. Hunt onları görmeden önce seslerini duydu, yaklaşırken bir uğultu, sonra da başlarının üzerinde gürültüyle geçip giderken bir tıkırtı ve takırtı. Arabasından inen Hunt, gözlerindeki uykuyu silerek helikopterlerin daireler çizip yanaşmalarını izledi. Biri şerifin departmanına aitti ve onun çok iyi bildiği belirgin işaretleri taşıyordu. Diğeri ise tanıdık gelmiyordu. Belki eyalet polisiydi. Belki ödünç alınmıştı.

Telefonuna gözlerini kısarak Jack'in numarasını aradı, sonra helikopterler eski köyün üzerinde son bir kez viraj yapıp ayrı yönlere doğru uçmaya başlamadan önce numarayı tuşladı. Biri kuzeye, diğeri kuzeybatıya doğru uçtu. Hunt, numara çevrilirken ve telefon sinyal bulmaya çalışırken nefesini tuttu.

"Lanet olsun."

Hunt telefonu cebine attı. Gece boyunca uyanık kalmış, Jack veya Johnny'ye ulaşmaya çalışmış, karısını sakinleştirmeye çalışmıştı. Karısı her şeyi bilmiyordu, ama kolluk kuvvetleri küçük bir topluluktan ve bataklıkta kötü bir şey olduğu yönündeki fısıltıları duymuştu. Hunt şöyle demişti: *Güven bana, hayatım, lütfen.* Ama bunun ne kadar süreceğini umabilirdi? Bir saat daha mı? Bundan şüpheliydi. Şerif öldüğü için. Johnny de işin içinde olduğu için. Bu, çocuğun şöhretinin sorunlu tarafıydı. İnsanlar onun adını biliyordu. Büyüleme devam ediyordu.

Hunt tekrar telefonu düşündü. En yakın güvenilir sinyal dört mil uzaktaydı, biri toprak yolda, son üçü eski asfalt yolda. On dakika uzaklıkta. Belki on iki.

"Neredesin, evlat?"

Sorular **a r a s ı n d a** bu oldukça çaresiz bir soruydu. Şerifin departmanı bir gecede dolup taşmıştı. Görevde olanlar, görevde olmayanlar. Hunt, hava kararmadan önce bir düzine emekli şerif yardımcısı saymıştı.

Eski kilisede bir ana komuta merkezi kurmuşlardı ve mağarada da varlıklarını sürdürüyorlardı. Bütün gece boyunca insanlar bu iki yer arasında gidip gelmişti. El fenerleri. Projektörler.

Meşaleler hariç her şey...

Açlığını görmezden gelen Hunt, bilgi toplamaya çalışarak açıklığı dolaştı, herhangi bir şey. Çoğu yeterince sakindi, ama kimsenin ona güvenmediği açıktı. Yirmi yıldır tanıdığı insanlar, bazıları daha da uzun süredir. Bir baş sallama alırdı ya da almazdı. Kimse sorularını yanıtlamıyordu. *Henüz bir şey buldunuz mu? Nereye bakıyorsunuz? Ölüm nedeni ne? Önemli olan tek şey, şerifin ölümünün basit gerçekleri ve Johnny'nin olası ilgisiydi.*

Onların bir geçmişi vardı.

Johnny'nin arazisinde ölmüştü.

Bunun ötesinde, mesele yıllara dayanıyordu. Willard Cline, kırk yıldır Raven County'nin şerifi olmuştu. İnsanlar onu tanıyor ve seviyordu. İnsanlar ona borçluydu. Normalde bu iyi bir şeydi. Ama bugün değil. Bugün, Hunt mağaraya giden patikaya adım attığında iki şerif yardımcısı onu durdurdu. "Uh-uh. Üzgünüm, Dedektif."

Hiç de üzgün görünmüyorlardı. Hunt, omuzlarındaki gerginliği, her iki adamın da ayaklarının ucunda durup onun geri çekilip çekilmeyeceğini izlemelerini ölçtü. "Eyalet polisi geliyor mu?" diye sordu.

"Sizinle konuşmamız ya da geçmenize izin vermemiz yasak. Emir bu." "Peki ya FBI? Bilim adamları?"

Hiçbir yabancı yok mu?" "Sadece siz."

Hunt dört saniye saydı, sonra geldiği yöne geri döndü. Arabada, bir kamyon dolusu kaba, şapkalı adamın açıklığa girip kilisenin yanında durduğunu gördü. Nemli çimlere döküldüler, yıpranmış görünümlü doğa adamları, yıllarca sert kullanımdan parlaklaşmış tüfekleri olan adamlar. Hunt, yıllar önce düzenlediği engelli gaziler için bir bağış toplama etkinliğinden birini tanıyordu. İri ve ağırdı, ama ayakları sağlamdı, kavgada iyiydi.

"Timmy Beach." Hunt, gruptan iri adamı seçti ve onu kilise merdivenlerinin yanındaki sakin bir yere götürdü. "Burada ne yapıyorsunuz çocuklar?"

"İz sürüyoruz."

"Şerifin adamları mı getirdi sizi?" "Kendi başlarına yapabilecekleri bir şey değil."

"Sen kanun adamlarının dostu değilsin. Hiçbirinizin dostu olmadığını iddia edebilirim."

"Bu bahsi kazanırsın. Bunu Jimmy Ray Hill için yapıyoruz."

"Jimmy Ray ne olacak?"

"O hayatta kalan kişi. Sana söylemediler mi?"

"Tanrım." Hunt arkasını döndü, durumu anlamaya çalışıyordu. Jimmy Ray'i tanıyordu. Çok iyi değil, ama yeterince iyi. "Dinle, Johnny bunu yapmadı..."

"Seni burada durdurayım, Clyde. Tamam. Şuradaki adamı görüyor musun, Winchester'lı iri olanı? O Jimmy Ray'in kardeşi. Yanındaki genç olan, saçları uzun, zayıf olan, Jimmy Ray'in kızına ikinci çocuğunu yaptı. Tabii, sana bunları anlatmamın tek nedeni, kardeşim hala senin topladığın paranın doktor masraflarını karşıladığını ve yeni protezleri satın aldığını söyleyip durması. Hayatını değiştirdiğini söylüyor. Aksi takdirde intihar edebilirdi. Bu konuşmayı borcunu ödediğin olarak kabul edebilirsin."

"Oraya silahlı giremezsin. Şerifin departmanı bile bunu biliyor."

"Bunu 'sorma, söyleme' türünde bir durum olarak değerlendiriyoruz."

Hunt elini saçlarının arasından geçirdi. Tehlikeyi çok net görüyordu. "Arkadaşın hayatta, Timmy. Gördüğüm tüm bu heves, öfke... Birisi zarar görmeden önce bunları biraz azaltmalısın."

"Jimmy Ray bir bacağını neredeyse tamamen, diğerini de yarısını kaybetti. Sırtı kırıldı."

"Oğlum bunu yapmadı."

"Senin yerinde olsaydım, aynı kanaate varabilirdim, ama hepimiz Jimmy Ray ve şerifin buraya senin oğlunu aramaya geldiğini biliyoruz. Niyetleri ve tek amaçları buydu. Tahminimce onu bulmuşlardır."

"Timmy..."

"Üzgünüm, Clyde. Öyle ya da böyle, bu işi sonuna kadar götürmeye niyetliyim."

Timmy bunun üzerine uzaklaştı. Diğer adamlara birkaç söz söyledi, sonra merdivenleri tırmanarak kiliseye girdi.

İşler ters gidiyordu. Hunt bunu hissediyordu.

Arabaya binip, büyük motoru çalıştırdı ve sinyal alabilmek için dört mil yol gitti. Orayı iki kez daha görmüştü, uzaktaki şehri gören kumlu bir yol kenarıydı. Önce Johnny ve Jack'i aradı, ama doğrudan sesli mesaja yönlendirildi. Hızlı ama net bir şekilde neler olduğunu açıkladı ve aynı temel mesajı bıraktı.

Eğer bataklıkta iseniz, oradan ayrılın.

Zaten dışarıdaysanız, uzak durun.

Bundan sonra Hunt, daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı. Gazetecileri aradı.

Birçoğunu aradı.

OTUZ ALTI.

Johnny, sanki duvardaki bir delikten çekiliyormuş gibi bir bilinçten diğerine geçiyordu. Aina ateşin ışığında sırtıyordu, sonra onun üzerindeydi, ama yara izleri yok olmuştu. Aynı koyu renk gözleri vardı ama dudakları farklıydı. Onun arkasındaki gökyüzü sabah gökyüzüydü.

"Neredeyim ben?"

Gözlerini kaçırdı ve aşağıdaki birine bağırdı. "Uyandı." Johnny kalkmaya çalıştı, ama hamakta kemerle bağlanmıştı. "Ne...?"

"Gece boyunca çoğunlukla çırpınıp durdun. Düşeceksin sandım."

"Kusacağım."

"Öyleyse kus. Bitir şunu." "Cree, değil mi?"

"Bana arkadaşmışız gibi konuşma."

Kız gözden kayboldu ve Johnny düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Bu onun hamakı, onun ağacıydı.

Bu, Aina'nın çoktan öldüğü anlamına geliyordu.

Marion da öyle...

Johnny'nin midesi yine bulandı ve neredeyse kusacaktı. Yüzüne, ağaca dokundu. "Jack! Orada mısın?"

"Buradayım!"

Tabii ki oradaydı.

Jack.

İyi eski Jack.

Johnny hareketsizce yatarken, rüyayı zihninde tekrar etti.

Isaac...

Hamakta kıvrılan Johnny, Isaac'ın beklenmedik acısını bedeniyle sardı. Isaac, John'u büyüttmüş ve onun yanında durmuştu. Johnny, onu yatak odasındaki şöminenin önündeki İran halısı üzerinde hayal etti.

Aina'nın onunla oynarkenki gözlerini, sonra da Isaac'ın anladığını fark ettiğinde yüzündeki ifadeyi gördü.

Isaac...

John suskun kalmıştı.

Sorun yok

... Öyle

değil ...

Eşin için, demişti Isaac. Çocuğunun annesi için ve senin için...

John Merrimon bu nezaket ve fedakarlık karşısında gözyaşlarına boğulmuştu... "Hey, dostum. Aşağı geliyor musun?"

Johnny, aşağıda bir tür sorun beklediğini biliyordu. Arkadaşında bunu hissedebiliyordu ve Hush'ta polisleri, hareketliliği ve öfkeyi hissediyordu. Hiç yaşamadığı hayatı tekrar düşünmek için bunu görmezden geldi. Verdine onu rüyaların tehlikeleri konusunda uyarmıştı. *Hayat solabilir, demişti. Bu hayat, senin hayatın.*

"Johnny, dostum, hadi. Buradan gitmek istiyorum."

"Tamam, Jack. Acele etme."

Onu tutan kemerleri çıkaran Johnny, Jack ve Cree'yi bulmak için aşağı indi, ikisi de kirli ve uykusuzdu. "Al. Teşekkürler." Kemerleri uzattı.

"İyi misin?" dedi Jack. "Kanamam var."

"Ne?"

O işaret etti ve Johnny boğazına dokundu, parmakları kanla lekелendi.

"Sadece bir çizik," dedi Cree.

Ama Johnny yalan olduğunu anladı. Boğazındaki çizgi düz ve jilet kadar inceydi. "Ne oluyor?"

"Sadece bir çizik dedim."

"Burada neler oluyor, Jack?"

"Tamam, dinle..."

Jack, davasının gerçeklerini ortaya koyan bir avukat gibi konuştu. Konuyu doğrusal ve net bir şekilde anlattı: mağara, polisler, cesetler. Johnny her şeyi bir sünger gibi emdi. Sevdiği bu yerde ölen onca insanın duygularını, düşüncelerini görmezden geldi. "Peki ya sen?" Cree'ye tam anlamıyla baktı. "Neden tüm bunları umursuyorsun?"

"Soruları olan tek kişi sen değilsin."

Johnny bunu *hikayenin yarısı* olarak kaydetti. Gözlerini tarafsız tuttu, ama nefretini ve güvensizliğini, o kadar kökleşmiş bir farkındalığı gizleyemedi ki, sanki

Hayvan gibi. Aina'ya benziyordu; Aina'nın kanını taşıyordu. Johnny'nin tüyleri diken diken oldu. "Neden ağaçtaydın?" diye sordu.

"Biri seni izlemeliydi."

Johnny boğazındaki çizgiye dokundu. "Bugün günlerden ne?" "Dalga geçiyorsun, değil mi?"

Johnny dalga geçmiyordu. İki gece, hatta üç gece hamakta kalmış olabilirdi. Bütün vücudu ağrıyordu. Açlık ve susuzluk onu mahvediyordu. "Bana bir dakika ver."

Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı, arkasını döndü. Polisler Hush'taydı ve Şerif Cline ölmüştü. Cree bir şeyler biliyor gibiydi, ya da en azından hissediyordu. "Mağarada canlı birini bulduklarını mı söylüyorsun?"

"Sanırım yoğun bakımda."

Johnny uzaktaki bataklığa baktı. Hayatını, evini geri istiyordu. Ama Jack vardı.

"Gitmeliyiz," dedi. "Hemen." "Nereye gideceğiz?" diye sordu Johnny.

"Seni bulamayacakları bir yere."

"Ben yanlış bir şey yapmadım. Burası benim evim."

"Bana güven, J-man, hem arkadaşın hem de avukatın olarak. İşler yoluna girene kadar oraya gitmek istemezsin."

Johnny tartışmamaya karar verdi. Yemeğe ihtiyacı vardı. Rüyaı, Cree'yi ve bunların anlamını düşünmesi gerekiyordu.

"Tamam," dedi. "Bir yer biliyorum."

* * *

Leon'un yeri sabahın bu saatinde boştu, ama Leon oradaydı. Johnny, yıkıntının ötesindeki tarlayı geçerken onu gördü. Geniş barın arkasındaki devasa ocakta eti çeviriyordu. Johnny, başının eğimini, geniş omuzlarını tanıdı. Leon dönmeden önce bile Johnny ne olacağını biliyordu.

Isaac'e benziyordu.

Geniş yüzü, derin gözleri, kararlılığı ve rahat gülümsemesi. Johnny, gülümsemenin yüzüne yayıldığını, sonra da aynı hızla kaybolduğunu gördü. Jack ve Cree'ye baktı, sonra tencerenin kapağını kapattı ve ellerini önlüğüne sildi. "Neler oluyor?"

"Günaydın, Leon."

"Johnny." Gözleri Jack'e kaydı, ama Cree'ye odaklandı. "Genç bayan."

"Göğsün nasıl?"

Cree bunu düz bir sesle söyledi ve Leon gülümsemedi. "Birbirinizi tanıyor musunuz?" diye sordu Johnny.

"Tanıştık," dedi ve sonra ortam garipleşti. Cree başka bir şey söylemedi ve Leon onun gözlerine bakmakta zorlandı.

"Kahvaltı ister misin?" "Evet, lütfen."

"İstedğin yere otur. Bir dakika sonra gelirim."

Johnny içeriye doğru yol gösterdi ve köprüyü gören bir masaya oturdular.

"Leon'u nereden tanıyorsun?"

"Bu yerin nasıl olduğunu bilirsin," dedi Cree. "İnsanlar geri döner. Her şey birbirine bağlıdır."

"Bu sorunun cevabı değil."

"Sana gerçekten bir cevap borçlu muyum? Hem de senin gibi birine?"

O anki öfke çok açıktı ve Johnny bunun anlamını anlamak için özel bir farkındalığa ihtiyaç duymadı.

Bütün bunlar senin ailenin malıydı... Hepimiz...

Daha önce sadece bir kez karşılaşmışlardı, ama aralarında yeni bir şey vardı. Johnny anladığını düşündü. "Verdine adı sana bir şey ifade ediyor mu?" Kadın başka yere baktı, çenesi seğirdi. Johnny eğildi. "Peki ya *Aina*?"

"Aina mı?" Diye sertçe sordu. "Bana Aina'yı mı soruyorsun? Sen mi?" "Evet."

Parmakları masadaki bıçağı buldu. "Sadece kahvaltını sipariş et, tamam mı? Beyaz yumurtanı ve beyaz tostunu sipariş et ve beni tanıyormuş gibi davranma."

Ama Johnny belki de tanıdığını düşündü.

"Clyde'ı arayacağım," dedi. "Jack, telefonunu kullanabilir miyim?"

"Sinyal yok."

"O zaman biraz hava alacağım."

Johnny ilk kapalı verandaya çıktı. Pencereden uzaklaştığında çömeldi ve bir dakika boyunca kendini bıraktı. Her şey bir anda çok fazlaydı: rüya ve uyanış, Hush'taki cesetler ve Cree'ye dair hissettiği o duygu.

O onu öldürmek istemişti. O da onu öldürmek istemişti.

O çizgi hala duvarın bir tarafından diğer tarafına uzanıyordu. Tanıma. Duygu. Aina ve John Merrimon.

"Tanrım..."

Avuç içleri yüzünde pürüzlüydü, ama gerçektir. Başka ne gerçektir? Başka ne deliceydi?

Arkasında, ekran kapısı gıcırdadı ve Isaac kahveyle dışarı çıktı. "Buna ihtiyacın var gibi görünüyor." Fincanı uzattı ve başparmağıyla kapıyı işaret etti. "Pastırma ve yumurta," dedi. "Sen ne istersin?"

"Biraz da krep ve mısır lapası ekle."

"Tanrım, dostum. Çok mu açsın?"

Johnny gülümsemedi. Yüzüne vuran ışıkla Leon, Isaac'e pek benzemiyordu. Aynı vücut yapısına sahipti, ama o kadar iri değildi. Gözleri daha açıktı.

"İyi misin dostum?"

Johnny başka yere baktı. Isaac. Leon. Kimi kandırıyordu? İkisi de aynı görünüyor. "Burada yiyeceğim, Leon. Teşekkürler."

"Arkadaşların?"

"Bana bir bahane uydurur musun?"

Leon içeri girdi ve biraz sonra kahvaltıyla çıktı. Johnny kahvaltayı en yakın masadaki bir sandalyeye götürdü ve tek başına yedi. Güneş doğuda parlak bir şekilde parlıyordu, ama hava hala serindi. Johnny yumurtaları, krepleri ve pastırmayı yerken hava değişti.

Güneş yükseldi.

Bir polis arabası köprüye girdi.

* * *

Leon kurabiye yaparken Johnny içeri girdi ve kapıyı sessizce kapattı. "Herkes yere yatın, sessiz olun."

Diğer ikisi şaşkın şaşkın bakarken Leon odaya girdi.

"Polisler," dedi Johnny.

Pencereye yaklaşan Leon, arabanın durmasını izledi. O da herkes gibi polislerden hoşlanmazdı, ama Johnny Merrimon'un bu konuda hiç umursamadığını görmüştü. "Şerif yardımcısı," dedi. "Grayson. Onunla daha önce tanışmıştım."

"Onu başımızdan sav," dedi

Johnny. "Neden?"

"Biz burada değiliz, tamam mı? Bizi hiç görmedin."

Leon, polisler söz konusu olduğunda hemen hemen herkes için yalan söyleyecek kadar kanun kaçağıydı. "Masayı temizleyin. Mutfığa girin."

Onlar onun dediğini yaptılar ve Leon bir elinde oklava, kolları yarıya kadar beyaz unla kaplı olarak dışarı çıktı. Yardımcı şerif ikinci çatı altında onunla buluştu. "Leon," dedi.

"Şerif Yardımcısı Grayson."

"Birini arıyorum. Onu görmüş olabileceğini düşündüm." "Hayır."

"Sana henüz bir isim vermedim."

"Önemli değil. Saat beş buçuktan beri buradayım. Gördüğüm ilk kişi sensin."

Grayson kaşlarını çatarak, yavaşça cevap verdi. "Orada yaşıyor. Johnny Merrimon. Onu duydun mu?"

"Hemen hemen herkes
duymuştur." "Buraya
gelir mi?" "Neden
umurunda?"

"Şerif Cline'ı onun öldürdüğünü düşünüyoruz."

"Onun kaybı için üzülmem mi gerekiyor?"

Leon üzülüyordu. Şerif Cline, onu bir keresinde yolun beş mil aşağısındaki eski bir ahırda çıplak yumruk dövüşü yaparken yakalamıştı. Kumar, saldırı, yasadışı içki. On dakika boyunca bu suçlamaları havada salladıktan sonra, göz kırparak ve başını sallayarak uzaklaştı. Meğer yemek yemeyi ve içmeyi seviyordu, çoğunlukla bedavaya. Yoksul kesimden olanları da seviyordu: çiftçiler, garsonlar... Ne kadar fakir olursa o kadar iyiydi.

"Biliyorsun, şerif sana karşı her zaman yumuşak bir kalbi vardı, Leon." Grayson son verandayı geçti ve pencerelere baktı. "Zaman zaman sınırı aştığını biliyordu ve görmezden gelmeyi tercih etti. Bu anısını saygıyla anmalısın. Bana yardım etmelisin."

"Senin şerifin verdiği kadar almadı."

"Belki. Belki de adil davranmıyorsun."

Leon bir direğe yaslandı ve kollarını kavuşturdu, büyük elinde oklava bir çocuk oyuncağı gibiydi. "Ona karşı zaafı vardı diyorsun. Peki. Belki de vardı. Ya da belki de kirli zeminler ve paslı çatı yüzünden, ve barda domuz ayağı turşusu bulundurduğum için göz yumdu. Belki de bedava yemek ve içmekten hoşlanıyordu, ve genç kadınları da seviyordu. Belki de beyazlığıyla gurur duyan bir beyaz adamdı. Belki de hiç arkadaş değildi."

"Öyle de olabilirdi," dedi yardımcısı. "Belki de o, karmaşık bir dünyada yaşayan basit bir adamdı, senin kaburgalarını ve viskini seviyordu ve kavgaların, kumarın, kaçak içkilerin ve vergisiz sigaralarıyla kimseye gerçek bir zarar vermediğini düşünüyordu. Belki bana bir veya iki kez bundan bahsetmişti. Belki bana, burada şehirde asla yapamadığı şekilde rahatlayabildiğini, sadelikte güzellik olduğunu ve asfalt yolların her zaman iyi şeyler olmadığını açıklamıştır. Belki de senin ve senin gibilerin bu dünyada haksızlığa uğradığını ve biraz şefkat hak ettiğini düşünüyordu. Şimdi..." Şerif yardımcısının elinde bir kart belirdi ve onu masanın üzerine koydu. "...ilçedeki tüm polisler birkaç mil uzaklıkta ve Johnny Merrimon ölene ya da kelepçelenene kadar hiçbirimiz buradan ayrılmayacağız, o yüzden hepimize bir iyilik yap. Onu görürsen, bizi ara."

Kartı bir kez vurdu, sonra toprak parkı geçip ilçe polis arabasına bindi. Köprüyü geçip uzaklaştığında, Leon Johnny ve arkadaşlarını mutfaktan çıkardı. "Şerifin öldüğü doğru mu?"

"Doğru," dedi Jack.

Leon gözlerini Johnny'den ayırmadı. "Onu sen mi öldürdün?" "Hayır."

"Neden kaçtın?" "Kim kaçtığımı söyledi?"

"Buradasın, değil mi? Polisler seni arıyor."

Johnny dirseklerine yaslandı, gülümsemedi ama neredeyse gülümsüyordu. "O bataklıkta beni bulabilecek tek bir polis bile yok. Bin polis birden olsa bile, bin yıl geçse bile. Sen bile beni bulamazsın."

"Bu gururun konuşması."

"Belki."

"Peki ya sen?" Cree'ye seslendi. "Kaç yaşındasın? On sekiz mi? Neden bu karmaşaya bulaştın?" O omuz

silkti ve Leon Jack'e baktı. "Johnny nereye giderse ben de oraya giderim."

Leon bakışını takip etti ve gözlerini Johnny'nin yüzünde gezdirdi. Leon'un sevdiği tek şehirli çocuk, tek beyaz yüzlü çocuk oydu. "Seni buradan çıkarmamı ister misin?" diye sordu.

"Nereye gideceğiz?"

"Büyükannevin evine," dedi Leon. "O seni tanıyor. Cree'yi de tanıyor. Ayrıca, hiçbir polis oraya gitmez." "Öyle mi?" diye sordu Jack.

"Tabii ki." Leon ayağa kalktı ve emindi. "Şerif bile Verdine'i rahatsız etmedi."

* * *

Johnny, üçü paslı ve kirle kaplı kamyonetin kasasına girerken gözlerini Cree'den ayırmadı. Leon onları kasaya yatırdı, sonra üzerlerini örtmek için bir branda çekti. "Yatık ve hareketsiz kalın," dedi. "Uzak değil, ama Grayson şerif yardımcısı arka yollarda tek polis olmayacak."

"Biraz abartılı gibi," dedi Jack.

"Ama yine de yalan söylemek için bir nedenim yok."

Mumyanın kenarlarını kül blok parçalarıyla sabitleyerek üzerlerine örttü. Mumyanın altındaki alan mavi ve loştu; benzin ve eski gres kokuyordu. Cree, kabin penceresinin altında yanına kıvrılmıştı. Johnny'nin yüzünü izliyor ve duygularını gizlemeye çalışıyordu. Başka bir adam için bu işe yarardı, ama farkındalık kırıntıları kalmıştı ve Johnny iki şeyi birden anladı: Cree'de öfke galip geliyordu ve Leon'un yalan söylemek için gerçekten bir nedeni vardı. Bu, düşüncelerini gölgeleyen, kimsenin izlemediğini sandığı anda aklından geçen bir düşünceydi. Ama Johnny sırtını dönüp gözlerini kapatsa da izleyebilirdi. Brandanın altından Leon'u apaçık görebiliyordu.

Kamyoneti köprüden geçirdi. Yalan söylemesinden memnun değildi.

"Verdine'i nereden tanıyorsun?" diye sordu Cree.

"O bazı şeyleri biliyor," dedi Johnny. "Onu ben aradım." "Ne gibi şeyler?"

"Ailenin hikayelerini."

"Bu seni ilgilendirmez."

"Ailemin hikayeleri de." Johnny, yüzündeki kızgınlığı izledi. Duygular renk olsaydı, onunki mor-siyah, kırmızı çizgilerle kaplı olurdu. "Bana Aina'dan bahset," dedi.

"Siktir git."

Kadın arkasını döndü, ama Johnny içindeki mücadeleyi gördü. Turuncu bir alev, diye düşündü.

Gecenin ortasında bir şenlik ateşi.

* * *

Leon yavaşça sürdü ve eski amortisörler gıcırdayıp çakıl taşları şasiye çarptıkça toz yükseldi. Verdine pek mantıklı olmayan şeyler yapıyordu. Yaşlı kadını hoş görüyordu çünkü dünyada kalan tek ailesi oydu ve çünkü kadın az çok zararsızdı. Bataklığı gözetle, demişti. Johnny Merrimon'u gözetle. Aslında Johnny Merrimon'la tanışmayı hiç beklemiyordu. O sadece bir isimdi, bir çocuktuktu.

Leon sağ omzunu çevirdi, küçük merminin girdiği yerde dikişlerin gerildiğini hissetti. Mermi göğüs kasını yırtmış, kaburgadan sekmişti. Hala neden o fare yuvası şehirdeki fare yuvası daireye gittiklerini bilmiyordu.

Altı yıl.

Bu, onların beklenmedik dostluğunun süresiydi. Johnny beyazdı. Üvey babası polisti. Bir de Leon'un beyaz topluma karşı sürekli güvensizliği vardı. Verdine onu öyle yetiştirmişti; ateşi körüklemişti.

Bakın onlara ne var.

Bakın bize ne var.

Buna doğrudan bakmak hiç hoş değildi, ama kadının kalbinde yüz yıllık bir hayatın bile dolduramadığı bir boşluk vardı. Küçük olmasına rağmen, her zaman açtı.

Onu bana getir, demişti.

Her fırsatta.

Leon dikiz aynasından brandaya bir göz attı. Geçen Noel Johnny ona kendi yaptığı bir çift geyik derisi eldiven hediye etmişti. Ondan önce bir tüfek kılıfı, ondan önce de bir yaban domuzu vardı, hem de sadece derisi yüzülmüş değil, sırtında tepelerden taşınmış bir yaban domuzu. Leon neredeyse elli yıldır derin ormanlarda avlanıyordu ve engebeli arazide iki yüz kilo eti taşımak ne kadar zor olduğunu biliyordu. Bu kan ve ter, ciddi bir emektir. Yaşlı bir kadın böyle bir adamdan ne istiyordu? Leon sürerken bu soruları kafasında çevirdi. Deli olduğuna karar verdi. Sadece deli bir yaşlı kadın.

Ama açlığı da düşündü.

Dönüş geldiğinde, kamyonetiyle dereyi geçip karşı kıyıya çıktı. Verdine verandada durmuş izliyordu.

Sanki onların geleceğini
biliyormuş gibi. Sanki
bekliyormuş gibi.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

İlk muhabir saat sekiz dokuzda geldi. Tom Lee bunu, suç mahalline kimsenin girmedikten emin olmak için yol kenarına bıraktığı çaylaktan öğrendi.

"Uh, Yüzbaşı Lee? Lütfen içeri girin."

Lee, zaten mutsuz bir şekilde mikrofonu açtı. "Ne var, McGreevy?"

"Efendim, burada bir muhabir var."

"Ne?"

"Evet, efendim. Ellie Pinkerton."

Lee, Ellie Pinkerton'ı zihninde canlandırdı. Otuzlu yaşların sonunda. Raven County seçmenleri tarafından orta derecede tanınan birisi. Hafif bir dış çıkıntısı ve ciddi haberler için fazla tiz bir sesi vardı. "Şu anda beni duyabiliyor mu, McGreevy?"

"Evet, ama..."

"Git buradan, evlat. Ben beklerim." Beklemek istemiyordu; bir şeye vurmak istiyordu. McGreevy geri geldiğinde, "Bir muhabir benim suç mahallimde ne arıyor?" dedi.

"Efendim, ben..."

"Nasıl öğrendi?"

"Bilmiyorum."

"Ne dedi? Dur, boş ver. Bana cep numaranı ver. Bunu açık kanalda konuşmayacağız." Çaylak numarasını verdi ve Lee onu aradı. "Suç mahallim hakkında ne biliyor?"

"Cesetler olduğunu duymuş. Bir mağara olduğunu söyledi..."

"Kahretsin."

"Bir kamera ekibi var efendim. Şu anda beni çekiyorlar."

"Tamam, dinle." Lee komuta merkezini inceledi. "Sana iki adam daha gönderiyorum. O muhabirleri eyalet yolunda tut. Kimse

içeri girmesin."

"Sadece bir muhabir var, efendim..."

"Kapa çeneni evlat. Bir tane varsa, daha fazlası da gelir." Telefonu kapatan Lee, onu cebine attı ve güvendiği iki üniformalı polisi buldu. "Benimle gelin." Onlar arkasına takıldılar ve Lee, Clyde Hunt'ın arabasının üstüne vurdu. Şehir polisi sıcağın içinde ayağa kalktı ve şerif yardımcısı hiç vakit kaybetmedi. "Kime söyledin?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bana saçmalama, Clyde. Kimi aradın?"

"Eyalet polisi. FBI."

"Burası benim yetki alanım. Benim ofisimden bir çağrı olmadan gelmezler."

"Doğru, ama şimdi bekliyorlar. Hazırlanıyorlar." "Lanet olsun. Başka kim var?"

"Muhabirler."

"Hangileri?"

"Hepsi."

Lee sonunda başını salladı, kendine kızgındı. Hunt'ı yakınında tutmalı, bunu öngörmeliydi. "Tamam, Clyde. Neden yaptığını anlıyorum. Mutlu değilim, ama anlıyorum. Sen..." İki şerif yardımcısını işaret etti. "...onu olay yerinden uzaklaştır, sonra McGreevy ile dışarıda kal ve diğerlerini uzak tut. Kimse giremez. Eyalet polisi bile. Önce beni aramadıkça."

Arkasını döndü, ama Hunt henüz bitirmemişti.

"İnsanlar izliyor, Tom. Adamlarını kontrol altında tut."

Hunt haklıydı ve Lee bunu biliyordu. Willard Cline gibi sert bir adam için, onu seven birçok insan vardı ve şimdi çok heyecanlıydılar. Ölüm şekli yüzündendi. Yüzü. O lanet olası mağara. Kilisenin merdivenlerini çıkarken, içerideki duvara asılı haritayı inceledi. On üç ekip bataklıkta yaya olarak görev yapıyordu. On dokuz devriye arabası Hush Arbor çevresindeki arka yollarda çalışıyordu. İki helikopter havadaydı.

"Henüz bir haber var mı?"

Bir kadın memur, köşeye kurdukları kamp masasından telsizle çalışıyordu. "Dışarıda çok fazla parazit var. Herkesle iletişim kurulamıyor."

"En uzun gecikme ne kadar?"

O bazı isimler ve zamanlar söyledi. İki takım için doksan dakika. Bir diğeri için ise birkaç saat geçmişti. Bu kötüydü. Takımlar

her saat başında kontrol etmeleri gerekiyordu. "İyi bir şey var mı?" diye sordu Lee. "Bekle."

Kulaklıklarına elini bastırdı, sonra mikrofonu tuşladı. "Chopper Two, lütfen tekrar edin." Bir duraklama. "Anlaşıldı. Beklemede kal." Kulaklıklarını çıkardı, sandalyesinde dönerek. "Sorunu tekrar sor."

"İyi bir şey var mı?" diye sordu Lee.

"Chopper Two evini buldu."

Lee mikrofonu aldı. "Hoparlörü aç." Düğmeyi çevirdi ve statik sesler duyulmaya başladı. "Chopper Two, konumu teyit edebilir misin?"

"Anlaşıldı, Merkez. Beklemede kal." Bir saniye geçti; sonra pilot koordinatları verdi. "Bir açıklık var. İniş yapıyoruz."

"Hareket belirtisi var

mı?" "Bir şey var..."

"Merrimon mu?" "O da

ne öyle?" "Chopper

Two..."

"Bekle, Merkez." Parazit. "Jamie, bunu görüyor musun?"

"Helikopter İki..."

"Bekle! Bekle! Tanrım. Tanrım..."

Lee bir çığlık duydu, sonra statik ses. "Ne oldu?" Mikrofonu uzattı. "Onları geri getir."

İki dakika boyunca denedi. "Hiçbir şey. Üzgünüm."

"Kahretsin." Lee dışarı çıktı ve kuzeye doğru baktı. "Hayır, hayır, hayır. Sen. Buraya gel." Bir yardımcısı yanına geldi. "Beni kaldır."

"Gerçekten mi?"

"Hemen, lanet olsun."

Başka bir şerif yardımcısı da geldi ve ikisi Lee'yi kilisenin çatısına tırmanacak kadar yükseğe kaldırdı. Çatı metal ve dikti, ama Lee zirveye tırmandı ve orada durup nefes nefese kaldı. Kuzeyde duman yükseliyordu.

Büyük bir duman bulutu.

Sert, siyah bir duman bulutu.

* * *

Enkazı bulmak kaçınılmaz bir sonuçtu. Koordinatları ve duman sütunu vardı. Olay yerine vardıklarında, herkes terli ve kirliydi, yüzleri switchgrass ve çalıların kanıyla lekelenmişti.

"Aman Tanrım." Enkaz, açıklığa dağılmıştı. Kabin bile yanıyordu. "Kaç kişi var?" diye sordu Lee.

"Sadece pilot ve gözcü." Telsiz operatörü Lee'nin yanındaydı. Israr etmişti. "Ravenwood kumanda kolundaydı..."

"Gözcü mü?"

"Jamie Kimmel."

"Kahretsin." Ravenwood altmış üç yaşında, deneyimli bir pilottu. Kimmel ise daha bir çocuktuk. "Tamam millet. Dağılın."

Ağaçların arasında açılan alana girdiler, yangının en şiddetli olduğu yerlerden uzak durdular. Helikopter tek bir ağacın üst dallarına çarpmış, sonra takla atarak yanından geçip çarpmanın etkisiyle parçalanmış ve kabine çarpmış gibi görünüyordu. Ağaç hala yanıyordu. Gövde yanmış ve içi boşalmıştı. İçeride alevler parıldıyordu.

Lee, otuz fit öteden pilotu gördü, hala kemerleri bağlı ve yanıyordu. Gözcü, elli fit ötede yerde yatıyordu, vücudunun yarısı kabarcıklarla kaplı ve yanmıştı.

"Jamie!"

Telsiz operatörü yaralı adamın yanına düştü ve Lee ancak o zaman onların bir süredir çıktıklarını hatırladı. "Sihhiyeciler!"

Sihhiyeciler emekli bir şerif yardımcısıydı ve neredeyse yetmiş yaşındaydı, ama Vietnam'da sihhiyeciler olarak görev yapmış ve hiç hızını kaybetmemişti. Sıkı ve hızlı çalışarak çocuğu elinden geldiğince stabilize etti ve bir morfin şırıngası hazırladı.

"Önce onunla konuşmam lazım."

"Çok acı çekiyor, Yüzbaşı."

"Anlıyorum."

"Tanrı aşkına," diye bağırdı kız arkadaşı. "Ona morfini verin! Diğer helikopteri buraya getirin!"

"Jensen." Lee yardımcılardan birine baktı, sonra telsiz operatörüne doğru başını eğdi. "Lütfen."

Jensen durumu yatıştırmak için elinden geleni yaptı, ama duygular ateş kadar sıcaktı. İkinci helikopter şehre dönüyordu — Lee'nin kararıydı. Kazanın nedenini öğrenene kadar, başka hayatları veya başka uçakları riske atamazdı. Sağlık görevlisine sordu, "Çocuk beni duyabiliyor mu?"

"Konuşmak istemeyecek."

Lee çocuğun üzerine eğildi. Bir gözü kabarcıklarla kaplıydı. "Beni duyabiliyor musun, evlat?" Başını salladı. Çocuğun yüzünde gözyaşları vardı. "Burada ne oldu?"

Kimmel konuşmaya çalıştı, ama sözcükler boğazında düğümlendi.
Yutkundu; tekrar denedi. "Ağaç yoktu," dedi.

"Ne?"

"Bir bulanıklık vardı. İniş yaparken..."

"Bulanıklık mı?"

"Hiç ağaç yoktu," dedi. "Hiç ağaç yoktu, sonra birdenbire ortaya çıktı."

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Johnny, Verdine'in verandasına geçen seferkinden daha dikkatli adımlarla çıktı. Arkalarında geçen yılları, kendi ailesini ve onun ailesini, asılan adamları ve Sessizliği hissetti.

"Ee," dedi. "Bu güzel bir resim." "Uzun kalmayacağız."

Yer açmak için kenara çekildi. Leon geride kaldı, ama Cree ve Jack Johnny'nin peşinden yukarı çıktılar. "Creola," dedi, sonra Jack'e bakıp onu gönderdi. "Annen geldiğini biliyor mu?"

"Onu bu işe karıştırmayalım," dedi Cree.

"Bu kadar genç biri için akıllıca bir seçim. Gelin, oturun." Onları verandadaki sandalyelere davet etti. "Leon, orada kütük gibi durma. Bir sandalyeye daha ihtiyacımız var." Oturdıkları zaman, korkuluğun üzerinde duran, anteni uzamış eski bir transistörlü radyoyu eline aldı. "Meşgulumüşsün, değil mi?" Gücü açtı ve yerel radyoda yaklaşan fırtınayla ilgili haberleri dinlediler. Ölen polisler ve toplu mezarlarla ilgili söylentiler dolaşıyordu. Muhabirler uzak tutuluyordu. Diğer söylentiler ise bataklıkta insan avı yapıldığı ve FBI'ın olaya müdahil olabileceği yönündeydi. "Bekle," dedi.

İki dakika sonra, muhabir Johnny'nin adını andı. "Neden gülümsüyorsun?" diye sordu Johnny.

"Çünkü bilgi güçtür ve sana gerekli bilgi eksik. Çünkü benim yardımına ihtiyacın var ve sonunda karşılığında bir şey isteme zamanı geldi."

"Kimsenin yardımına ihtiyacım yok."

Kadın radyoyu tekrar açtı. Otuz saniye içinde Johnny'nin adı iki kez daha geçti. *Olası cinayet suçlamalarıyla karşı karşıya olan yerel sakin*

Johnny Merrimon, bu yoğun aramanın konusu... Verdine düğmeyi tekrar çevirdi, sallandı ve sessizlikte bekledi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Johnny.

"Benimle yürüyüşe çıkmanı istiyorum." Bastonuna dayanarak ayağa kalktı ve Johnny bahçede onun yanında yürüdü. "Bana son rüyalarını anlat."

"Kim demiş rüya görüyorum diye?"

Hala yürürken sessizce güldü. "Yüz yıldır rüyaları ve rüya görenleri tanıyorum. Bana yalan söyleme evlat. John ve Aina'yı rüyanda gördün. Yüzünde ve Cree'ye bakışında bunu görüyorum. Rüya seni ne kadar uzağa götürdü? Asma ağacı? Bebek?"

"Bebek hayatta mı kaldı?"

diye sordu. "Büyük
büyükbaban."

Johnny'nin göğsünde beklenmedik ve güçlü bir duygu kabardı, bakışlarını başka yere çevirmek zorunda kaldı. "Bunları nereden biliyorsun?"

"Tüm halkım bu hikayeleri bilirdi. Kendileri rüya gördüler ya da görenlerle konuştular. Birkaç kişi birden fazla rüya gördü ve bu zavallı ruhların çoğu bataklıktan kaçtı ya da karanlıkta kendilerini kaybetti. Bu, halkım için en yaygın rüya, yakınlık ve nem, zengin, siyah toprak."

"Peki ya Cree?"

"Cree, türünün son temsilcisidir. Kendi rüyalarını görür."

"Aina'nın rüyalarını."

"O, anne ve kızı arasında doğrudan bir soyun devamıdır. Ne kadar benzer olduklarını görüyor musun?"

Cree tek başına korkulukta durmuş onları izliyordu. Aina'ya benziyordu, küçük ve ince belli. Aynı şekilde duruyor, aynı şekilde başını tutuyordu. "Benden nefret ediyor," dedi Johnny.

"Onu suçluyor musun?"

"Beni öldürmek istiyor."

"Seni mi, yoksa John Merrimon'u mu?"

Johnny gözlerini kapattı. "Mağara hakkında ne biliyorsun?"

"Kendi başına keşfetmen gereken gerçekler olduğunu biliyorum."

"Yani başka bir rüya demek istiyorsun." Gözlerini kaçırdı, dudaklarını büzdü. "Sadece hayatımı geri istiyorum, normal hayatımı."

"Hush'ta 'normal' diye bir şey yoktur. Sadece hikaye ve sihir vardır."

"Sihir diye bir şey yoktur."

"Benimle oyun oynama, evlat. Senin hayal bile edemeyeceğin gerçekleri, saçlarını beyazlatacak fedakarlık, aşk ve korku hikayelerini biliyorum. Büyük hayalperestlerin yanında yürüdüm ve geceleri ortaya çıkan şeyleri gördüm. Sihir falan yok! Lütfen. Her tarafın onun kokusuyla kaplı."

"Benden ne istiyorsun, Verdine?"

"Hayallerini. Yeterince açık olmadım mı?"

"Peki ya Cree? O senin ailen."

"Cree bu rüyayı göremez. Sadece sen görebilirsin. Sadece John Merrimon'un torunu."

* * *

Johnny, kuş tüyü yatak kadar yumuşak bir yerde asla uyuyamadığı için yere bir yastık koydular. Jack kendinden geçmişti. "Johnny-man. Burada ne halt ediyorsun? Cidden."

"Sadece göz kulak olur musun?"

"Neye?"

Johnny'nin bir cevabı yoktu. Hush'tan çok uzun süredir uzaktaydı, Verdine'in isteğinin ardındaki düşünceleri veya nedenleri bilmiyordu. Cree'nin sadece Aina'nın gözlerinden görebildiğini, John'un gözlerinden ise sadece rüya görebildiğini söylemişti. Mantıken, bu mantıklıydı.

Mantık...

Johnny bu düşünceyle dudaklarını büzdü.

"Neye gülüyorsun?" diye sordu Jack. "Sakın bir yere gitme."

"Hazır mısın, genç Merrimon?"

Johnny yaşlı kadına baktı. Onun arkasında Leon duvara yaslanmış, kaşlarını çatmıştı. Cree çok mutsuzdu, ama Verdine umursamıyordu, Johnny de öyle. Perdeleri kapatmışlardı. Kabin loş ve sessizdi. "Ne arıyorum?"

"Aina. Onun nereye gömüldüğünü bilmek istiyorum." "Bunu nasıl yapacağım?"

"Yüzünü hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Karanlıkta hayal et." Yaşlı kadın sigara içti; sigarayı aşağı uzattı. "Gözlerin açık ve kirin düştüğünü hayal et."

* * *

Verdine'in özel sigarası olmasına rağmen, Johnny kolayca ya da çabuk uykuya dalamadı. Gözler onun yüzündeydi ve Johnny, herhangi bir erkek gibi onları hissediyordu. "Bu işe yaramıyor."

"İşe yarayacak. Nefes al."

Johnny bir saat boyunca denedi, sonra etrafında bir perde olduğunu hayal etti, tavanın ötesine uzanan siyah bir kumaş.

Yastık yumuşaktı.

Zemin sert değildi.

Bir saat daha kabinde sessizlik vardı; sonra Johnny bir kez seğirdi ve çığlık atarak fırladı. Jack onu tutmaya çalıştı, ama başaramadı. Leon da ağırlığını koydu, ama Johnny direndi, tırmaladı ve kanattı. Boğuluyor ve yarı ezilmişti, bu yüzden ölmek üzere olan bir adam gibi direndi.

Kendinde değildi.

Öyleydi.

Bir şey yırtılana kadar çığlık attı ve karanlıkta kör oldu.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Luana Freemantle unutulmuş, kullanılmış ve anlamsız hissediyordu. Bu yeni bir his değildi. Kanepede oturup bir kanaldan diğerine geçiyordu. Her kanal bu konuyu konuşmuyordu, ama üçü konuşuyordu.

... Resmi polis kaynakları karakteristik olarak ağzı sıkıdır, ancak Raven County'nin kuzey ucundaki buradaki ateşli faaliyet düzeyini gözden kaçırmak imkansızdır...

Muhabirin arkasında, sirenleri çalarak bir ambulans hızla geçiyordu. Polis arabaları onu takip ediyordu. Uzakta, bir duman bulutu yükseliyordu.

... Spekülasyon yapmak tehlikeli olsa da, şerif departmanına yakın kaynaklar, çok sayıda cesedin çıkarıldığını belirtiyor. Bazı kalıntıların yaşı, olağanüstü bir önem taşıyor. Yetkililerden resmi bir açıklama gelmediğinden, bu iddiaların doğruluğu hakkında sadece spekülasyon yapabiliriz, ancak polisin yoğunluğu, gerçekten de büyük bir olayın yaşandığını gösteriyor. Son bir saat içinde, bu uçsuz bucaksız vahşi doğaya durmaksızın insan ve malzeme taşınan en az yirmi resmi araç saydım...

Luana, kızını düşünerek cihazı kapattı. Cree doğmadan önce, gelecek boş bir yolda uzakta parıldayan bir bozuk para gibiydi. Oraya gidip onu almak çok kolay olacağını düşünmüştü, ama bozuk para hiç yaklaşmadı. Erkeklerin onu oraya götürebileceğini düşünmüştü ve onlar yapamayınca, erkeklerin daha uygun olacağına karar vermişti. O yolun bir yerinde, Cree'yi bir anlık düşünce gibi bırakmıştı.

Belki bir çocuk eğlenceli olurdu.

Belki bu, erkeğini yanında tutardı.

Dört koca sonra Luana acı gerçeği anladı. O yolda bir kuruş bile yoktu ve hiç olmamıştı. Gözlerini kapatıp kızını düşündü. Artık sadece Cree parlıyordu ve o da evden kaçmış

, rüyalarının onu götürdüğü yere gitmişti. Hush'ta ya da Verdine'in yanındaydı. Belki de mağarada ölü bulunan cesetlerden biriydi. Luana, Verdine'in rüyalar, Aina ve *seçimlerden* bahsederek Cree'yi nasıl çaldığını düşündü. Seçim falan yoktu! Kaç kişi rüyalarından dolayı deliye dönmüştü? Kaç kişi intihar etmişti? O yaşlı cadalozun kendi planları vardı ve bu karanlık, lanet olası bir işti. İstedikini elde etmek için Cree'yi tehlikeye atar mıydı? Elbette atardı. Zaten onu kovmalarının sebebi de buydu, o bencillik, açgözlülük ve umursamazlık.

"Peki ya sen, Luana Freemantle? Sen daha az bencil miydin?"

Bu çirkin bir soruydu, ama Luana doğrudan yüzleşmeye çalıştı. O parlak on senti çok istiyordu. Körü körüne peşinden koştu ve yorulmak bilmeyen arayışında tek kızını Hush'ta yaşamaya geri gönderdi. Yaşlı kadınlar hayatta olsaydı, Cree hala orada olurdu. Luana bu suçluluğu kabul etti. Nefesini içine çekti, sonra kucağındaki tabancayı düşündü ve elinde tabancayla ayağa kalktı.

Çocuğunu kendinden önce düşünmenin
zamanı gelmişti. Sonunda anne olmanın
zamanı gelmişti.

KONUŞMA

Johnny tekmeleyip bağıarak ayağa kalktı. "Git buradan! Defol git!" Yumruk yemiş bir boksör gibi ayağa kalktı. "Lanet olsun. Tanrım... Lanet olsun..."

"Johnny..."

"Hayır," dedi. "Sadece uzak dur." Elleri sert bir tahta duvara ulaştı ve yüzünü tahtaya bastırdı. Tahtanın damarlarını ve burnunun kenarındaki ter damlalarını gördü. "Ne oldu böyle?"

"Bilmiyorum dostum. Sen söyle."

Jack burnundaki kanı sildi; mendille bastırdı. Leon'un yanağında bir yara, dudağında şişlik vardı. Cree'nin eli göğsündeydi ve sadece Verdine sakın görünüyordu. "Ne gördün? Çabuk söyle."

"Hiçbir şey..."

"Yalan

söyleme."

"Hiçbir şey görmedim," dedi Johnny. "Yerde yatıyordum..." "Hayır, yatmıyordun."

"Öyleydi. Tadını alabiliyorum."

"Hayır!" Yaşlı kadın bastonunu yer döşemesine o kadar sert vurdu ki, sanki bir silah atışı gibiydi. "O rüyayı görmüş olamazsın! O rüya, Aina'nın acısından, ıstırabından doğdu!" Verdine, Cree'ye baktı. "Bu konuda ne söyleyeceksin?"

"Ben..."

"Konuş, evlat!"

"Onun benim hissettiğimi, Aina'nın hissettiğini hissetmesini istedim. Onu zorluyordum. Acı çekmesini istedim."

"Neden?" diye sordu Johnny.

"Çünkü John Merrimon onu diri diri gömen kişiydi." "O ben değilim."

"Ama rüyalarımnda seni görüyorum. İkinizi de görüyorum."

Verdine başını salladı. "Bunların hiçbiri mümkün değil. Biz kendi halkımızı rüyalarımızda görürüz. O da kendi halkını görür."

"Boş ver tüm bunları," dedi

Johnny. "Johnny, bekle..."

Ama Johnny arkadaşını itip dışarı çıktı. Boğulma rüyaları yüzünden göğsü ağrıyordu. Leon ve Jack yüzünden vücudunun geri kalanı da ağrıyordu. Kimse yumuşak ya da nazik davranmamıştı. Johnny'nin vücudu morluklar ve kanlar içindeydi. Dereye diz çöküp yüzüne su sıçrattı. Hava boğazından aşağı indi, sonra geri çıktı. Ne kadar acı çekse de, gerçekte hiçbir şey değişmemişti.

Cevaplar istiyordu.

Bu, karanlığı tekrar göze alması gerektiği anlamına geliyordu.

* * *

Johnny bu sefer farklı davrandı. "Herkesin çıkmasını istiyorum."

Dere kenarında diz çökeli on dakika geçmişti, ama herkes aynı görünüyordu. Sanki kök salmış gibi aynı yerlerde duruyorlardı. "Johnny, hadi ama dostum."

"Sen de, Jack. Dışarı." Johnny Cree'ye döndü. "Eğer mezarda uyanırsam, bunun için seni sorumlu tutacağım."

"Güzel şeyler düşünmeye çalışacağım."

"Sadece çık dışarı." Onun gitmesini izledi, sonra Verdine'e döndü. "Neye bulaştığımı tam olarak bilsem çok yardımcı olur."

Yaşlı kadın bastonunun üzerinde dikleşti, ama nedense daha küçük görünüyordu. "Önceden bilmek, vizyonu etkileyebilir."

"Umurumda değil."

"Önemli olan tek şey Aina'nın mezarının yeri."

"Neden?"

"Sormak zorunda mısın? Gerçekten mi? Onun ne hissettiğini biliyorsun."

"*Hissettiğini* kastediyorsun. Geçmiş zaman." Boş boş baktı ve Johnny kaşlarını çatı. "Onu bulabileceğime neden bu kadar eminsin?"

"John Merrimon, Aina'yı iki kez vurdu ve onu bataklığa gömdü. Yanında başka kimse yoktu. Anılar sadece ona ait."

"Diyelim ki haklısın ve ben bu mezarı buldum. Bana ne faydası olacak?"

"Senin evin dediğin yerle ilgili kalan tüm sorularını cevaplayacağım. Hush Arbor'u, tüm sırlarını ve tarihini, önemli olan her yönüyle sadece sana ait hale getireceğim. Bunu benim için yaparsan, evlat, sana istediğin her şeyi vereceğim."

Kadın ısrarla ikna etmeye çalışıyordu, ama Johnny hala ona güvenmiyordu. "Ben kimseyi öldürmedim," dedi Cree'ye. "Belki John Merrimon öldürmüştür, ama ben değildim."

"Onu bul yeter."

"Sen de aynı şeyi mi istiyorsun?" diye sordu. "Onunla aynı şeyi mi?" "Evet."

"O zaman düşüncelerini kendine sakla," dedi. "Beni lanet bir mezara sokma."

* * *

Ondan sonra, uzun zaman aldı.

Kapının arkasından onların fısıltılarını duydu. Gözlerini kapattı ve toprağın tadını aldı.

Uyku geldiğinde, kızarıklık kadar yumuşak bir şekilde geldi. Orada değildi, sonra oradaydı. Sonra rüya geldi ve Isaac ile başladı.

* * *

Yüzü parlıyordu ve dışarıda gece olmuştu, camın ötesinde meşaleler vardı.

"Geldiler," dedi.

Kalabalık, büyük verandanın ötesindeki yoldan aşağı doğru ilerliyordu. Elli kişi. Belki daha fazla.

"Ön kapıda kaç kişi var?" "Dört."

John'un adamlarından bazıları, her şeye rağmen sadık kalmıştı. Silahlarını ellerinde, kapıyı koruyorlardı. "Peki ya arka kapı?" diye sordu.

"İki kişi daha."

"Yeterli olur."

"Bir beyaz adamı astım."

"Benim emrimle."

"Fark etmez," dedi Isaac. "Sırada beni asmak istiyorlar." "Evet, şey..."

John belinde taşıdığı ağır tabancanın mermilerini kontrol etti. John, Isaac ve avukat çalışma odasındaydılar. Aina başka bir pencerede durmuş kalabalığı izliyordu. Avukat masada oturuyordu. "Bitti," dedi.

"Köleler?" diye sordu

John. "Özgürleştirildiler."

"Peki ya topraklar?"

Avukat pencerenin yanındaki kıza bir göz attı. Kız onları görmezden geliyordu, ama yine de sesini alçaltarak konuştu. "Isaac'ın adına, istediğin gibi."

John kasayı açtı ve bir deste banknot çıkardı. "Arka kapıdan çıkmalısın," dedi. "En güvenli yol bu."

Avukat parayı aldı ve şapkasını taktı. "Bundan sağ çıkabileceğinden emin değilim. Çıkman gerektiğini de."

John, avukatın haklı olabileceğini düşündü. Umursamadı. "Arka kapı, Isaac. Onu dışarı çıkar." Isaac geri döndüğünde, John tapuyu eline tutuşturdu. "Altı bin dönüm, dostum. Senin ve ailen için. Fedakarlığın için."

"O bunu istemiyordu."

"Çok geç olana kadar farkı anlamayacak." "Neden bunu yapıyorsun?"

"Belki bu sana önümüzdeki günlerde biraz avantaj sağlar. Belki bu, bir şekilde bunu katlanılabilir hale getirir." John raftan bir tüfek aldı ve avukatın bıraktığı kağıt yığınının elini koydu. "Bunlar, her birimiz için birer tane olmak üzere, azat belgeleri. Eğer geri dönmezsem..."

"Geri döneceksin."

John başını salladı, ama dışarıdan bağırışlar duyuldu. Gürültünün üstüne sesini yükselterek konuştu. "Herkes onunla kalmak istemeyecek. Kalmak istemeyenler için kuzeye ulaşım ayarladım..." Bir taş pencereden içeri girip ateş aletlerine çarparak onları dağıttı. "Ne olursa olsun, içeride kalın."

"Bundan emin misin?"

"Hayatımı kurtardın." John gülümsedi. "Özgürlük. Toprak. Sevgim ve saygım. Bunu başka nasıl ödeyebilirim ki?"

John onu kızla birlikte bırakıp yatak odasının kapısında durdu.

Karısı gülümseyerek ona bakıyordu.

Çocuk annesinin göğsündeydi.

** * **

Johnny, uykusunda bile bu manzarayı görünce boğuldu.

Kız hayattaydı.

Çocuğa babasının adını vermişti: Spencer.

Rüya o anda neredeyse sona erecekti, ama bunun yerine hareketlendi. Tek elinde tüfeği ile kalabalığa bakıyordu. Yıldızlar yukarıda solmuştu, ama rüya

devam ediyordu.

Bataklıkta
bulunuyordu. Kalbi
kırılmıştı.

* * *

"O nerede, Isaac?"

"John, Tanrım. Burada ne yapıyorsun? Ne kadar zaman oldu?" "Son konuşmamızdan bu yana üç ay."

Çete olayının olduğu gecedan bu yana sekiz ay daha geçmişti, ama Isaac on iki yaş yaşlanmıştı. Boğazı sakalla kaplıydı ve sakalının çoğu beyazdı. John da zor günler geçirmişti. Botları yıpranmıştı, sakalı dağınık ve uzundu. Dar belinden pantolonunun kaymasını önlemek için kemerine yeni delikler açmıştı. Ne zamandır uyumamıştı? Bilmiyordu. Tek sahip olduğu şey öfke, hareket etme, bir şeyler yapma ve öldürme ihtiyacıydı.

"Onu nerede bulabilirim?" diye sordu.

"Sen oraya varmadan bir mil önce senin geldiğini bilecek."

John, karanlık ve yıldızsız geceye baktı. Suyun ötesinde ve ağaçların arasında, küçük kulübelerin bulunduğu yerde ışıklar parlıyordu. "O gerçekten bu kadar güçlü mü?" diye sordu.

"Yaşam. Ölüm. Düşünülemez olan." Isaac'ın büyük kafası hareket etti. "Gördüğüm şeyleri açıklayabilecek cennette bir tanrı yok."

John hayal kırıklığını ve korkusunu yuttu. "Kaç kişi kaldı?"

"Yedi çocuk doğdu. On dokuz yetişkin kaldı." "Bana yardım edecekler mi?"

"Ondan korkuyorlar," dedi Isaac. "Ondan korkuyorlar, onu seviyorlar ve ona tapıyorlar." "O zaman son bir ricada bulunmalıyım."

"Söyle."

"Eğer o ölecekse, senin yardımına ihtiyacım var."

Isaac, John'un sözlerinin ağırlığı altında eğildi. "Hayatın o kadar kötü mü ki, onu riske atarsın?"

"Evimiz yandı, hayvanlarımız ya kesildi ya da çalındı. İnsanlar acımasız davrandı. Korku içinde yaşıyoruz."

"Peki ya oğlun?"

"Güçleniyor." "Peki

Marion...?"

"Son konuşmamızdan beri değişmedi."

"Çok üzüldüm."

John başka yere baktı. Karısı hakkında daha fazla konuşamıyordu, onun haline gelmiş halini düşünemiyordu. "Aina ölmeli dostum."

"Ya da senin yerine o ölürse. Oğluna ne olacak?" "Ona bakacak bir kadın buldum."

"John, lütfen..."

"Aina ya da ben, Isaac. Bu gece ikimizden biri ölecek."

* *

Bir an için Johnny rüyanın üstüne çıktı. Marion'un ne sorunu olduğunu bilmiyordu, sadece artık sefalet içinde yaşadıklarını ve oğlunun sabah ışığında oynamayı sevdiğini biliyordu: dar bir yatakta, bir eliyle annesinin parmağını tutan pembe yanaklı bir çocuk.

Bu görüntü neden bu kadar hüznlüydü?

Rüya hızla ilerliyordu, artık sadece parçalar halinde: gürültücü çocuk, yanında duran annesi. Johnny yine o duyguyu hissetti — üzüntü — sonra rüya onu aşağı çekerken anladı.

Elini yatakta cansız bir şekilde tutuyordu.

Cansız, sıcak ve hissizdi.

* * *

John, Isaac'ın tarif ettiği yeri bulana kadar gece sabaha dönuştü: su kenarından uzakta bir selvi ağacı, köklerinin arasında bir adamı saklayacak kadar büyük bir boşluk olan unutulmuş bir dev. "Sessiz bir yer," demişti Isaac. "Çocuk yapmak için uygun bir yer. Şafak vakti en sevdiği zamandır ve başka hiçbir şey düşünmez. Benim varlığım onun dikkatini dağıtır."

İlk ışıklar belirdiğinde John köklerin arasında kıvrılmıştı. Dar bir açıklığın ötesinde sis, yosun ve ağaçlar görünüyordu. Başparmağını yalayarak nişangahın üzerindeki kiri temizledi. Isaac'ın korktuğu gibi, Aina onun kalbini anlayacak mıydı? Hissedecek miydi? John, daha önce gizlice Isaac ile iki kez görüşmüştü, bu yüzden Aina hakkında biraz bilgi sahibi idi. Kalanlara karşı nazikti, ama ölçüsüz idi; ve öfkeye kapıldığında korkutucu olurdu. Sadakat ve sevgi talep ediyordu ve Isaac'tan dünyadaki tüm çocukları istiyordu. İlk kızları iki aylıktı. İkincisini istiyordu.

"Gece ile gündüz arasındaki zamanın kutsal olduğunu, bu yüzden geldiğimizde ışığın gri olacağını söylüyor. Güneş ağaçların üstünden doğarsa, ben başarısız olmuşum demektir ve

sen gitmelisin. Bu bataklık ona ait, John. Senin asla anlayamayacağın şekillerde ona ait."

John'un şüphe etmek için hiçbir nedeni yoktu. O hayat veren ve alan biriydi...

Kadının ne aldığını düşünmekten kaçındı, bunun yerine namlu kontrolü ve tetik disiplini hakkında düşündü.

Bırak gelsin, diye düşündü.

Tanrım, eğer beni seviyorsan...

Ve Tanrı, görünüşe göre, onu seviyordu. John ağaçlarda bir hareket gördü ve Aina'nın anılarına uymayan kız gibi bir kahkaha duydu. Isaac'ın elini tutmuş, başı dik ve kalçaları sallanarak yürüyordu. Bir kez durup onu kendine çekip dudaklarından öptü. Uzun ve umut dolu bir öpücüktü. John yanağını dipçiğe dayadı ve namluyu nişan aldı. Onun da tutması gereken sözleri vardı.

Spencer için, diye düşündü.

Marion için.

Aina yosunların üzerine adım attı ve John tetiği tamamen çektiğinde Isaac onun yanına yarım adım yaklaşmıştı. Aina bunu duydu ya da hissetti, küçük başını hızla çevirdi, çenesi gerildi ve gözleri John'un saklandığı yere doğru kaydı. Konuşmak için ağzını açtı ama John tereddüt etmeden tetiği çekti. Aina aynı anda kaçtı, John'un istediği kalp atışını kaçırmamasına neden olacak kadar hızlı hareket etti. Kurşun, onun yerine koluna isabet etti ve kolunu parçaladı. Bu, onu yana doğru döndürdü ve yosunların üzerine düşürdü. Yosunlar o kadar yumuşaktı ki, John, selvi ağacından koşarak onun üzerine geldiğinde ayaklarını hissetmedi ve tabancasını çekip ona doğrulttu. Kolunun parçalanmasına rağmen, sırt üstü yuvarlandı ve siyah gözleri parladı.

"Tanrı aşkına, John. Yap şunu!"

Isaac çaresizce korkuyordu. John bunu hissetti, ama kendi sevinci daha güçlüydü. Kadın yalan söylemişti.

Hırsızlık yapmıştı.

"John!"

O kadar çok şey almıştı ki...

"Ya şimdi yap ya da kendin öl!"

Isaac haklıydı. Burada sevinç yoktu, sadece adalet, ihtiyaç ve nefret vardı. Isaac tekrar ağzını açtı, ama John bunu duymak istemiyordu. Ruhu için haç işareti yaptı, sonra onu göğsünden vurdu.

KONU 41

Luana izin almadan arabayı aldı. Komşusu sarhoş olup bayılmıştı ve araları zaten kötüydü. Luana'yı torpido gözünden tabancayı çalmakla suçlamıştı. Luana bunu inkar etmişti, ama ikisi de gerçeği biliyordu. Arkadaşlıklarının sonu, çalınan tabanca, ödünç alınan para ya da kavga ettikleri diğer küçük şeyler yüzünden değildi. Luana artık barlara gitmiyordu. Kısa etekler, file çoraplar ya da kırmızı ruj sürmüyordu. Bunları bırakmıştı. Bitti.

"Bir gün bile dayanamazsın," demişti komşusu, ve Luana onun haklı olabileceğinden korkuyordu. Elleri titreyerek anahtarları karıştırdı. Kendini sakinleştirmeye çalıştı. Arka koltuk, dairedeki değerli her şeyin bulunduğu kutular ve çantalarla doluydu: giysiler, tencereler, bir ekmek kızartma makinesi ve Cree'nin yedek ayakkabıları. Başka ne olduğunu tam olarak bilmiyordu. Paketleme, ter, gözyaşları ve yakalanma korkusuyla bulanık bir anıydı; ama kimse onu durdurmadı. Birkaç çocuk ona tembelce baktı. Yaşlı bir kadın üçüncü kattaki pencereden izliyordu.

Luana kendi pencerelerine bir kez baktı, sonra şehirden çıkıp kuzeye ve doğuya giden arka yollara girdi. Yol onu içki dükkanları ve açık barların bulunduğu küçük kasabalardan geçirdi, ama o sürmeye devam etti. Raven County sınırını geçtikten sonra, çocukluk korkularının ürpertisini hissetti. Verdine, çocukları korkutmak için anlatılan bir hikayeydi. O, alan, güvenilmeyen, kovulan kişiydi.

Söyleneni yap, çocuk, yoksa o da senin için gelecek...

Artık Cree vardı.

Kasabanın kenarından dolaşarak Luana, Hush Arbor'a doğru yöneldi ve iki mil sonra farkı hissetti. Daha önce hiç araba geçmeyen yerlerden arabalar geçiyordu. Polis arabaları. Haber kamyonetleri. Yol barikatı, eyalet yolundaki son dönüşten yirmi metre sonra kurulmuştu. Bir düzine araç geçmek veya

geri çevrilmeyi bekliyordu. Luana kenara çekip rozetleri, vinyl kemerleri ve sert kenarlı silahlarıyla tüm resmi görevlileri inceledi. Radyoda, eyalet polisinin nihayet geldiği ve FBI'ın Raleigh'deki saha ofisinden yola çıktığı söyleniyordu. Bir süre tanıdığı bir polisi izledi. O, Johnny Merrimon'un babasıydı; onu mahkemede görmüştü. Ağaçların kenarında durmuş, üniformalı yaşlı bir adamla konuşuyordu. Luana gözlerini kapattı, tüm bu enerjiyi ve hareketi sindirmeye çalıştı. Hush Arbor hiç motor gürültüsü, radyo ve şehirden gelen kalabalıklarla dolu bir yer olmamıştı ve bu yanlışlık hissinin onu bu kadar rahatsız etmesi onu şaşırttı. Bataklığı sevmiyor muydu? Oradan ayrılmamış mıydı? Mutfak dolabını karıştırırken küçük, keskin bir bıçak buldu ve bıçağın keskinliğini cildinde denedi.

Kızının hatırı için Verdine'e meydan okumayı planladı.

Önce bir teklifte bulunması gerekecekti.

* * *

Clyde Hunt onlarca yıldır polislik yapıyordu ve her yerde bağlantıları vardı. Medyada. Eyalet polisinde. Özellikle de şerifin departmanında. Evet, Tom Lee onu dışlamıştı, ama kaptan her yerde aynı anda bulunamazdı. Kesinlikle yol kenarında değildi.

"Konuş benimle, Clint."

Hunt, yaşlı bir yardımcısını gölgeye yönlendirdi. Hunt henüz tecrübesizken birlikte davalarda çalışmışlardı. Aynı kiliseye gidiyorlardı, birkaç ortak arkadaşları vardı.

"Eğer sorduğun buysa, henüz kimse onu bulamadı."

"Ve?"

Yardımcısı rahatsız görünüyordu. Botları çamurluydu. Uzun süredir ayakta idi, bataklığa girip çıkıyordu. "Helikopterden haberin var mı?"

"Düşmüş, duydum."

"Johnny'nin kulübesine çarptı..."

"Tanrım."

"İnsanlar korkuyor, Clyde. Gerçekten

korkuyorlar." "Neden?"

"Helikopterin düşüş şekli. Başka şeyler."

"Daha açık olman lazım." Clint kaşlarını çattı ve bu, gözlerinin ve ağzının çevresinde derin çizgiler oluşturdu. Clyde, şok içinde, kendisinin de korktuğunu fark etti. "Clint?"

"O helikopter düşmemeliydi." "Kazalar olur."

"Charlie Ravenwood kırk yıldır pilotluk yapıyor. Çöl Kalkanı. Çöl Fırtınası. İki kez madalya aldı. Bunu biliyordun, değil mi?"

Evet, biliyordum.

"Bir ağaca çarptı."

Clyde bunu hayal etmeye çalıştı. "Anlamıyorum."

"60 fit yükseklikte çarptı ve kabine doğru savruldu. Gökyüzünde tek bir bulut yoktu. Sis yoktu, rüzgâr yoktu. Başka şeyler de vardı. İletişim kesintiye uğradı. Telsizler bir çalışıyor bir çalışmıyordu. Adamlar saplanıp kayboluyorlardı."

"Operasyonel aksaklıklar..."

"Hayır, Clyde! Dinlemiyorsun!"

Hunt şimdi dinliyordu. Otuz yıldır, Clint'in tutuklama veya şiddet içeren bir olay dışında sesini yükselttiğini hiç görmemişti. "Tamam, o zaman. Anlat bana."

"İnsanlar kayboldu dediğimde, bunu kelimenin tam anlamıyla söylüyorum. İki farklı arama ekibinden iki adam. Ortadan kayboldular, yok oldular."

"Bu mümkün değil."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum, Clyde. Oradaydılar, sonra yok oldular. İnsanlar sarsıldı. Korkuyorlar. Ama en kötüsü bu değil."

"Ne?"

"Hâlâ dışarıda ekiplerimiz var. Hâlâ kayıp insanlar var."

* * *

Colson Hightower, bataklıkta ya da Raven County dışındaki dünyada neler olup bittiği hakkında çok az şey biliyordu. Annesini gururlandırmak için şerif yardımcısı olmuştu ve üniformanın onu bir şekilde daha yakışıklı göstereceğini düşünmüştü. Her iki konuda da haklı çıkmıştı. Annesi, onun iradesizliğini, başarısızlıklarını, vasat bir öğrenci olarak geçirdiği yılları unutmuştu. Kahverengi polyester üniformasının ona yakıştığını ve şık durduğunu düşünüyordu; Jenny Clayburn da öyle düşünüyordu. Sonuçta onunla evlenmişti ve on iki yıldır mutlu bir şekilde birlikteydiler. Bir köpekleri ve Jenny'nin domates, salatalık ve havuç yetiştirmekten hoşlandığı bahçeli küçük bir evleri vardı. Colson, Jenny'nin bu işi yapmasını izlemekten büyük zevk alıyordu: elleri toprağın içinde, kesik kot pantolon ve onun eski gömleklerinden birini giymiş, yumuşak, yuvarlak vücudu. Onu gölgeye oturtur, bir bira getirir ve şöyle derdi

Rahatla, keyfine bak, dünyayı güvenli hale getirmek için zor bir gün geçirdin. Bunu söylerken her zaman gülümserdi; gülümser ve sıcak toprak ve büyüyen bitkilerin kokusunu yayar, dudakları yanağında yumuşaktı.

Colson, yorgun adamların sırasındaki son adam olarak bataklıkta yürürken Jenny'nin bahçesini düşündü. İşin bu kısmı pek eğlenceli değildi. Arabada gezmeyi, evrak işlerini yapmayı ve haftada bir kez silahını temizlemeyi severdi, onu hiç ateşlememiş olsa da. Okullarda çocuklara güvenlik sunumları yapmayı, cuma geceleri futbol maçlarında çalışmayı ve tribünler boşaldıktan ve herkes okuldan güvenli bir şekilde ayrıldıktan sonra diğer yardımcısıyla bir bira içmeyi severdi. İşin temiz, güvenli, öngörülebilir kısımlarını severdi ve üstleri ona kızdığında veya hırs eksikliğinden dolayı hayal kırıklığına uğradığında umursamazdı. Üniforması ve Jenny'si vardı, bu da ona yetiyordu.

Bataklık onu yıkmaya çalışırken o bu düşüncelere sarıldı. Çamur ve sıcaklık, telsiz iletişiminin kesilmesi ve onları yönlendiren yaşlı adam savaşta savaşmış, askerleri eğitmiş ve ormanda yanılmaz olması gerekirken, kimsenin nerede olduklarını bilmemesi vardı.

Ama değildi.

Yolunu kaybetti ve onları kuru zeminden o kadar çok uzaklaştırdı ki, çamura saplanıp hareket edemeyen bir arkadaşlarını iki kez halatla çekmek zorunda kaldılar.

Colson yürürken karısını düşündü. Çalışarın arasında takılıp çamura düştü; ıslak bir şekilde ayağa kalktığına, hala Jenny'yi düşünüyordu. Boynu güneşten kızarmıştı, ama bahçenin ve sevdiği losyonun kokusunu taşıyordu.

Leylak...

Koku buydu. Leylak, ezilmiş sapsar ve yumuşak, sıcak toprak.

"Jenny."

Onun adını söyledi ve bunu yüksek sesle söylemek hiç de garip gelmedi. Sığ sudan geçiyorlardı ve sıçrayan su sesleri ve küfürler arasında kimse onu duymadı. Colson adımlarını yavaşlattı ve Jenny'nin şarkı söylediğini duyduğunda, sesi o kadar net ve tatlıydı ki, tamamen durdu. Bu, bahçede söylediği bir şarkıydı ve Colson uzun bir dakika boyunca başını eğik tutarak, uzaktaki bir kilise çanının son, zayıf çan sesleri gibi havada asılı kalan notaları yakalamaya çalıştı. Diğer adamlar uzaklaşıyordu, ama o endişelenmiyordu

endişelenmiyordu. Havada yumuşaklık dolaşıyordu, tam olarak göremediği bir sis gibi. Colson gülümsedi çünkü karısının varlığı da giderek artıyordu.

*Sen tatlı adam... Colson
onu göremiyordu. Bana
gel...*

Sözler kafasının içindeydi ve bataklık, dönen ve kaybolan bir sis gibiydi. Yeşil çimlerin üzerinde duruyordu ve Jenny onun altında sırtüstü yatıyordu, yuvarlak kolları yukarıda, yüzünde bilge bir gülümsemeyle.

Zavallı adam...

Onu kendine çekti ve başını göğsüne koydu. Ağlıyordu ve nedenini bilmiyordu. Her şey çok büyüktü. Dünya, beklentileri...

Sadece nefes al, tatlım. Sadece nefes al...

Çimler garip, şekilsiz ve ıslaktı, ama o onun Jenny'siydi ve sevdiği şeylerin kokusunu taşıyordu: evi ve bahçesi, bahçe ve anıları, tenindeki leylak kokusu. Onu sıkıca tuttu ve Colson hiç bu kadar tam ve mutlu hissetmemişti. Kollarında, şimdiye kadar istediği her şeyin vücut bulmuş hali vardı, bu yüzden Colson derin bir nefes aldı ve karısının bu kadar ıslak olmasını ya da kokusunun su kadar yoğun olmasını garip bulmadı. Parmaklarını Jenny'nin yumuşak zenginliğine gömdü. Onu ciğerlerine çekti ve bir erkeğin olabileceği kadar mutluydu, sıcak ve tatmin olmuş, sevdiği şeylere boğulmuştu.

* * *

Luana arabayı döndürdü ve bir mil ötede park etti. Gitmeye hazır olduğunda, kaçak bir çocuk gibi ormana girdi, sonunda evine dönmüştü. Yollar onu karşılayan yollar gibiydi. Ağaçlar odalar oluşturuyordu ve o, uzun ve yalnız geçen yıllardan onları hatırlıyordu. Çocukluğunda çok az şeye sahipti ve orman onun hayatı olmuştu: uzun yürüyüşler ve sessiz koridorlar, yanında yürüyen sarı ışık. Rüyalar başladığında, sadece orman onun gözyaşlarına zaman ayırabiliyordu. Annesi, aydınlanma veya anlayış umuduyla her küçük ayrıntıyı öğrenmek istiyordu. Büyükannesi daha da kötüydü ve bu, seksen yıllık rüyaların getirdiği lanetti. Bir son bulma ihtiyacı onu tüketiyordu. Luana'nın kaçması ya da şimdi bile nefretin onunla birlikte yürümesi şaşırtıcı mıydı? Kendini terk eden, çarpık bir inanca ihanet eden biri olarak görüyordu, ama yine de aynı patikaları takip etti ve bataklığın uzaklarında insanları duydu. Onlardan uzak durmak zor değildi. Mezarlık eski kilisenin güneyinde,

ağaçların arasından yarım mil uzaklıkta — ve dizlerini bükerek topuklarından parmak uçlarına doğru yürüdü. Taş duvara tırmandı ve bir mezar taşının yanında diz çökerek halkının bahçesine baktı. Açıklıkta sessizlik hakimdi ve sadece karatavuklar hareket ediyordu. Asılı ağacın yüksek dallarına dizilmişlerdi ve Luana'nın yaklaşmasını izliyorlardı. Gövdede, zaman kaybetmedi.

"Bu Aina için."

Bıçağı kullanarak avucunu açtı.

"Bana cesaretini, hayatta kalma isteğini ver."

Luana'nın cesaretini ve iradesini sunması gerekiyordu, ama halkı yok olmuştu ve dünya değişmişti. Bu, onun seçimlerini yanlış mı yapıyordu? Luana, soğuk bir dünyada evsiz kaldığını ve döngüyü tamamlamak için geri döndüğünü biliyordu. Eli ağaçtaydı, kanı da öyle.

Islak bir şekilde parladı, sonra matlaştı.

Ağacın onu içtiğini izledi.

KONUŞMA

Johnny başka bir adamın hayatının sayfalarında uyandı. Zihninde onların izlerini hissetti: bir görüntü, bir kelime, bir eşin hatırası. Onu sayfalarda gördü, çocuğu kucağına alıp yataktan kaldırırkenki halini, sanki *"Biz buyuz, hayatımız bu"* der gibi. Johnny bu anıyı en çok sakladı çünkü diğer sayfalar çok karanlıktı. Bebeğin doğumundan on gün sonra, Marion ne hareket etti ne de konuştu. John'un yüzünü tanımıyordu; oğullarını tanımıyordu. Kaç aydır tavandaki aynı noktaya bakıyordu? Bir ömür boyu gibi görünüyordu. Sonsuza kadar.

Johnny o mutlu yerde kalmaya çalıştı, ama bataklığa yaptığı diğer gezileri, yalvardığı, süründüğü ve sonunda tehdit ettiği anları hatırladı. Aina her seferinde onu geri çevirmiş, konuşmayı bile reddetmişti.

Isaac, *"Belki bir dahaki sefere"* demişti.

Belki gelecek ay.

Johnny, Isaac'ın Aina'dan korktuğunu anlıyordu. Marion ne yemek yiyor ne de uyuyordu. Zar zor nefes alıyordu, ama yok olmuyordu. Önemli olan tek şey dışında her açıdan mükemmeldi.

Karımın ruhuna ne yaptın?

Bu, tüm sayfaların en karanlık sayfasıydı, çığlıkların yankısıydı. Hayattaydı ama ölmüştü. Ölmüş ama hayattaydı.

Johnny dirsekleri ve dizleri üzerinde yuvarlandı, henüz kendine gelmemişti, henüz şimdiki zamanda değildi. Aina'nın gözlerini gördü, hayatı yosunlu toprağa dökülürken. Onun öfkesini ve korkusunu, ölüme olan yakınlığını hissetti.

Isaac'e *bir kürek getir*, dedi. *Sonra kızının yanına git.*

Isaac gitti ve geri döndü. Ondan sonra Johnny, kızının vücudunun ağırlığını, gömüldüğü yeri öğrendi.

"Tanrım..."

Yere oturdu. Kulübe loştu ve ruhu hasta gibiydi.

"Marion kim?"

Johnny morarmış gözleriyle dışarıya baktı. Jack dar masanın üzerindeki sandalyede oturuyordu. İçeride başka kimse yoktu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Johnny.

"Uykunda sesleniyordun."

"Diğerleri?"

"Onların içeri girmesine izin vermedim."

Johnny kendini kaldırdı ve ikinci sandalyeye oturdu. "Ne kadar uyudum?"

"Bilmiyorum."

Johnny yüzüne dokundu. Kemikler onundu, John'un değil.

"Neler oluyor Johnny? Bunlar da ne? Neden buradayız? Gerçekten mi?"

"Söylersem bana inanmazsın."

"Dene bakalım."

"Yapamam."

"Az önce bağıırıyordun dedim. Bu yalandı. Sen cinayet işlendiğini haykırıyordun."

"Jack..."

"İçeri girmeye ilk kez çalıştığım da Leon beni durdurdu. Yaşlı kadın, yaptığın şeyin kendi seyrini izlemesi gerektiğini, seni uyandırırısam hiçbir şeyin anlamı kalmayacağını söyledi. Polisi arayacağım diye tehdit ettim. Kabul etmesinin tek nedeni buydu."

Johnny sandalyeye yaslandı. Perdenin kenarını kaldırınc a Verdine, Cree ve Leon'u gördü. Sadece Verdine mutlu görünüyordu.

"Seni uyandırırısam beni öldüreceğini söyledi. Ona inandım, Johnny. Bence o tehlikeli biri."

"Benden bir şey istiyor. Hepsi bu. Onu izliyorum." "Gözlerine baktın mı? İzlemek yetmez."

"Onu getir yeter, tamam mı?"

"Ne olduğunu bana anlatmadan olmaz."

"Anlatamam."

"O zaman ben eve gitmek istiyorum."

Johnny anladı. Jack mantık ve kurallara bağlı biriydi, Johnny'nin artık güvenmediği bir sisteme bağlı eğitimli bir adamdı. Johnny gerçeği paylaşırsa, Jack bunu kabul edebilir miydi? Hiç şansı yoktu. Johnny'nin güzellik gördüğü yerde Jack risk görürdü

güzellik, ihtişam ve büyüklük yerine tehlike görürdü. Geçmişin sorunlu ve kasvetli olması önemli değildi. Onlar onun halkı, onun başlangıcıydı. "İstiyorsan git, Jack. Anlıyorum."

"Lanet olsun, Johnny. Yapma bunu." "Ne?"

"Her zaman yaptığın o sakın kabullenme şeyi. Bir kez olsun ihtiyaç duyabilir misin? Bir kez olsun, bizim aynı olduğumuzu kabul edemez misin?"

Jack'in yüzündeki acı o kadar belliydi ki, Johnny hiç düşünmesine gerek kalmadı. "Tabii ki aynınız," dedi. "Kardeşler gibi."

"Gerçekten yardımımı istiyor musun?"

"Sen benim en iyi arkadaşımsın Jack. Başka kim var ki?" "O zaman ikimiz mi?"

"Eski günlerdeki gibi."

"Tamam o zaman." Jack ayağa kalktı, somurtkan ama memnun bir ifadeyle. "Bu kadar zor mu oldu?"

* *

Verdine içeri girdiğinde, yana doğru yavaşça hareket etti ve Johnny'ye, ölü bir şeyin kokusunu arayan bir dip balığı gibi göründü. O, Johnny'nin bildiklerini istiyordu. Dışlerini ona geçirmek, onu tüketmek istiyordu. Bu enerji yüzünü aydınlattı, böylece karanlık gözleri parladı. "Ee, evlat? Hepimiz çığlıklarını duyduk."

"Nerede olduğunu biliyorum."

Yaşlı kadın bastonunun üzerinde hareket etti. Başka hiçbir şey hareket etmedi, ama bu değişiklik gözden kaçması zordu. "Söyle bana."

"Neden onu bu kadar çok bulmak istiyorsun?" "Anlaşmamız bu değildi."

"Basit bir soru."

"Leon." Yaşlı kadın kenara çekildi ve Leon dar kapıdan içeri girdi. "Anlaşmayı bozan durumlarla nasıl başa çıkacağını sana nasıl öğrettim?"

"Bu işe karışmak istemiyorum," dedi Leon. "Johnny benim arkadaşım."

"Arkadaşlıkların ya da tercihlerin umurumda değil. Sana söylediğim gibi yap." Tereddüt etti. "Beni anlıyormuş gibi davranma evlat ve daha iyi bildiğini sanma. Ne istediğimi söyledim. Şimdi yap."

Leon, Johnny'nin bakışlarını karşıladı. "Bunun için üzgünüm." Gömleğini kaldırarak kemerinin arkasına sıkıştırılmış bir tabancayı gösterdi. Tabancanın boyutu büyüktü ve bazı yerleri gümüş rengi aşınmıştı.

"Bu hala çalışıyor mu?" diye sordu Johnny.

"Yirmi yıl önce iki kez ateş ettim. Hala iyi çalıştığını düşünüyorum."

"Ya ona söylemezsem? Beni vuracak mısın?"

"Bu kadar karmaşık olması gerekmez, Johnny. Sen onun sorularını cevapla. O da seninkileri cevaplasın. Herkes istediğini alır. Hepimiz evimize gideriz."

"Tamam." Johnny Jack'e baktı, sonra omuz silkti çünkü onu Aina'nın mezarına götüreceğini başından beri biliyordu. Ancak Verdine'i daha iyi anlamak istiyordu ve şimdi bunu başarmıştı.

Jack *tehlikeli olduğunu*
söylemişti. Jack haklıydı.

* * *

Aynı kamyonun aynı brandasının altında yolculuk yaptılar ve Cree için önemli olan tek şey nefes almaktı: nefes alıp vermek, sakinliği aramak. Johnny ile John arasındaki farkı biliyordu, ama ikisi birbirine çok benziyordu. Johnny'nin yüzüne baktığında, ihanet ve acı gördü, kir yağarken siyah gözleri. Bunun yerine Verdine'e odaklandı. Cree sadece yedi yaşındayken bir kez köye gelmişti. Bağırışlar ve öfke vardı. Cree kapıdan izlemişti — öfkeyi ve hareketliliği anlamak için çok küçüktü ama yaşlı kadınlar o gece bunu konuşmuşlardı.

Onun arzuları saf değil. Bu, ocakta duran büyükannesiydi.

Şehvetli mi? Büyük büyükannem sordu.

Sadece şehvetli

değil, hayır.

Ahlaksız mı?

Evet, doğru kelime bu. Büyükannenin elleri hareket etti ve tavada yağ patladı. *Bu kadın utanmaz, şehvetli ve ahlaksız.*

Cree bu kelimeleri anlamak için çok küçüktü, ama o çizgili, yaşlı yüzlerdeki hoşnutsuzluğu asla unutmadı.

Ahlaksız...

Cree bu kelimeyi bir kez araştırmıştı. Birçok anlamı vardı.

Ahlaksız.

Kötü

niyetli.

Dizginlenmemiş.

* * *

Luana, asılı ağacın yanındaki toprağa diz çöktü, çocukken onu dehşete düşüren aynı dini korkuyla alçakgönüllü bir tavır sergiledi. Dokunduğu yerdeki ağaç kabuğu kurumuştu.

O, yukarıdaki dalların yayılmasını, dalların birbirine dolanmasını ve derin, serin gölgesini hissetti. Ağaç o kadar hasarlı ve devasa idi ki, hala hayatta olduğuna inanamıyordu. O çocukken ağaç çok yaşlıydı ve erkekler en alt dalından asıldığında çoğu ağaçtan daha yaşlıydı. Sonunda çöküyordu, ama hala çocukluğunun ağacıydı; hala bulutları tutuyordu.

Luana avucunu bir bez parçasıyla sardı, çocukluğunu, küçük bıçağı ve gerçekleşeceğini söyledikleri rüyaları düşündü. Küçük yaşlardan itibaren ona şöyle derlerdi: *Biz, soyumuzun kadınları, Aina'yı diğerlerinden farklı hissediyoruz. Rüyalar bizim yükümüz ve armağanımızdır.*

Yoksulluk, sefalet ve nankör bağıllık dolu bir hayat bir armağan ise, o zaman evet, yaşlı kadınlar gerçekten kutsanmıştı. Ama hiç mutlu olmuşlar mıydı? Elbette birbirlerine ve bazen erkeklere sahiptiler. Luana, ocak başında paylaşılan gülümsemeleri, nazik bakışları ve milyonlarca sohbeti hatırlıyordu. Ağaç olmasaydı, onların iyi huylu deliler, sadece deli yaşlı kadınlar, bataklıkta unutulmuş kadınlar olduklarını iddia ederdi.

Ama ağacı görmezden gelmek zordu. Ağacı ve rüyaları.

Ağacı geride bırakarak Luana annesinin mezarını aradı. Mezar, doğu duvarının yakınındaki güneşli bir yerdeydi ve üzerine oyulmuş yazıt basitti. "KARANLIK TOPRAĞIN ÇOCUĞU" yazıyordu ve bu basit kelimelerin ne kadar çok akor çaldığını çok az kişi anlayabilirdi. Afrika ve Aina'dan, uzun mücadelelerden ve Hush Arbor'un çamurlarından bahsediyorlardı. Luana için bu çok fazlaydı: zamanın akışı, aile ve sonlar.

"Üzgünüm," dedi. "Veda etmek için orada olamadığım için üzgünüm."

Taşa dokundu, sonra çimlere uzandı ve uzun süre öylece yattı. Güneş battı ve gece çöktü, ama Luana umursamadı. O, daha önce ölen anneler ve kızlarla birlikte bahçedeydi. Artık sıra sona ermişti. Sadece o ve Cree kalmıştı ve onlar da gidiyorlardı.

"Neredesin, küçük kızım?"

Sonunda ayağa kalktı, duvara tırmandı ve ormana geri döndü. Kovulan Verdine'i düşündü. Cree de orada, güvenilmez olan, alanın yanında olacaktı. Luana mezarlığı geride bırakıp daha karanlık patikalara yöneldi. Beş dakika yürüdükten sonra, ağaçların arasında uzakta onu gördü.

Hafif bir hareket. Bir ışık parlaması.

* * *

Hunt, güneş battığında yol kenarındaydı ve temel bir değişiklik olduğunda hala oradaydı. Bataklıktan bir araç çıktı, ardından bir tane daha, sonra da çamurla kaplı, düzensiz bir sıra halinde yedi tane daha. İçindeki adamlar ekşi ifadeler takınmışlardı ve sorularını haykıran ve kameralarıyla peşlerinden gelen gazetecilerin yanından geçerken ne sağa ne sola bakıyorlardı. Hunt, onlar geçerken zihninde bir envanter çıkardı. Ormancılar, gönüllüler, emekli polisler. Sürücülerden birini tanıdığında, kamyonu durdurmak için elini kaldırdı.

"Brinson. Hey."

Kamyon kenara doğru sallandı ve durdu. Sönük ışıkta sürücü somurtkan görünüyordu. Hepsi öyle görünüyordu.

"Dedektif."

Brinson, on yıl önce Fort Benning'den terfi etmiş emekli bir talim çavuşuydu. Yetmişli yaşlarının başında olan Brinson, Hunt'ın tanıdığı en sert adamlardan biriydi. Kamyonette iki genç ve temiz giyimli adam daha vardı. Hunt onları tanımadı.

"Ne oluyor?" diye sordu Hunt. "Neden çekiyorsunuz?" "Eğer sorduğun buysa, henüz kimse oğlunu görmedi."

"Öyle değil, ama bilgi için teşekkür ederim." Brinson gözlerini önünden ayırmadı. Hava şartlarından yıpranmış yüzünün altında, solgun görünüyordu. Hunt, ruhunun derinliklerine kadar solgun olduğuna yemin edebilirdi. "Neler olduğunu bana anlatmak ister misin?"

"Bir adamımı kaybettim."

"Ne demek istiyorsun?"

Brinson sonunda gözlerini gösterdi. "Yani öldü demek istiyorum." "Kim? Nasıl?"

"Colson Hightower adında bir şerif yardımcısı. Genç bir adam. Evli. Onu tanıyor musun?"

Hunt, otuzlu yaşlarının başında, biraz kilolu ve biraz tembel bir yardımcısı hayal etti. "Evet, tanışmıştım."

"O benim grubumun bir parçasıydı ve gruptan ayrılmıştı. Onu aramaya gittiğimde, 45 santimlik suda yüzüstü yatarken buldum."

"Boğulmuş mu?"

"Kaptan Lee, yardım aldığını düşünüyor." "Johnny değil..."

"Polisler öyle diyor ama ben Hightower'ın cesedini yakından gördüm. Onu dışarı çıkardım ve annesinin kollarındaki bir bebek kadar yumuşak ve huzurlu görünüyordu

Tanrıya yemin ederim Clyde, üzerinde tek bir iz bile yoktu. Zavallı adam neredeyse gülümsüyordu."

Hunt bu görüntüyü kafasındaki filmde birleştirdi. Kaç kişi öldü? Kaç kişi yaralandı? "Neden herkes gidiyor?"

"Gerekli olmayan tüm personeli dışarı çıkardılar. Eyalet polisi de olaya dahil oldu ve yarın ilk iş olarak taktiksel bir operasyon düzenlemeyi planlıyorlar. Daha fazla helikopter. Daha fazla adam. Üç polis öldü. Gördün."

"Evet, görüyorum."

"Dinle, Clyde. Sen her zaman dürüst bir adamsın ve bunu takdir ediyorum, ama oradaki tüm o adamlar, tüm o avcılar ve sert adamlar..." Yolun ilerisindeki kamyonları işaret etti. "...hiçbiri gitmekten üzülmeydi. İyi bir av, adil bir mücadele... bunu seviyorlar. Ben de seviyorum. Ama geri kalanı... Yetişkin adamların ortadan kaybolması, rüzgarsız günlerde helikopterlerin düşmesi. Burada olanlar doğru değil ve oradaki adamlar..." Yine işaret etti. "...çoğu bunu anlayacak kadar akıllı."

"Hadi ama Brinson..."

"18 inç, Clyde. Bunun nasıl olabileceğini sen söyle bana."

* * *

Kamyonete geri döndüler ve Johnny, brandanın altında, ışığın turuncuya, sonra kırmızıya dönüşmesini izledi. Güneş batıyordu. "İşte bu." Yatağın kenarına üç kez vurdu ve kamyonet yavaşladı. Dizlerinin üzerine çökerek, Johnny Cree'nin üzerine eğildi ve kafasını kabinin arkasındaki açık pencereden içeri soktu. "Solda bir patika başlangıcı var. Kamyoneti oraya çekip gözden uzak tutabilirsin. Evet, tam orada." Hendek çok derin değildi, bu yüzden Leon kesik yerden geçip ağaçların arasına girdi. Dallar metali sıyırdı, ama o derinlere doğru ilerledi. Kimsenin hayali yoktu. Zaten üç polis arabasını geçtiler. "Burası olur."

Johnny brandayı çıkardı ve kamyonetten atladı. Hush'taydı ve o kadar hızlı açılıyordu ki başı dönüyordu. Yatağı boyunca yolunu bulmaya çalışarak yeşillığe doğru ilerledi, zihni ani farkındalık selini yakalamaya çalışırken biraz tökezledi.

Hayat, diye düşündü.

O kadar çok hayat vardı ki boğuluyordu.

"Johnny, iyi misin?"

"Evet, dostum. Her şey yolunda. Hadi." Kamyonete vardıklarında, Johnny ön kollarını Verdine'in açık penceresinin pervazına dayadı. "Hazır mısın?"

"Buranın o yer olduğunu mu söylüyorsun?"

"Buradan itibaren yürüyeceğiz."

"Yol yok mu?"

"Polisler olmadan olmaz."

"Bunu *biliyor* musun yoksa sadece tahmin mi ediyorsun?"

Johnny, kadının göz çevresindeki çizgileri inceledi ve Hush'taki hayatı hakkında tam olarak ne bildiğini merak etti. Soru çok samimi gelmişti. Kadın onu çok yakından izliyordu. "Hadi."

Kapıyı açtı ve kadın kamyonetten indi. "Leon." Yatağı işaret etti ve Leon bir kazma ve kürek çıkardı.

Jack, "Ciddi misin?" dedi.

"Fener de." Verdine arka koltuğa doğru başını salladı ve Leon fener için uzandı. "Tamam o zaman, genç Merrimon. Yürümeye başla."

"Yetişebilir misin?" diye sordu

Johnny. "Deneyin."

Johnny, polisleri kuzeybatıda tutarak uzun yolu seçti. Verdine geride kaldığında hızını yavaşlattı. Ona güvenmiyordu, ama onun ölmesini de istemiyordu. "Onu taşımak zorunda kalabilirsin."

"Onu izliyorum," dedi Leon.

"Şu tabancaya gelince..." "Bu

konuyu kapatalım, tamam mı?"

Leon sesini düz tuttu, ama Johnny onun kimseyi incitmek istemediğini biliyordu. Bununla birlikte, Verdine Leon'un tanıdığı tek ailesi idi. Johnny bunu da düşünmek zorundaydı. "O deli mi?" diye sordu.

"Bizi ölü bir kadının mezarına götüren sensin." Leon düşmüş bir gövdenin üzerinden geçti. "Sen söyle."

Johnny bundan sonra içine kapandı. Verdine'i okumaya çalıştı, ama çok fazla odaklandığında farkındalığının azaldığını fark etti. Leon'u ve Jack'i mükemmel bir şekilde hissediyordu. Ama Verdine'e konsantre olmak için gözlerini kapattığında, o bir hayalet gibiydi. Cree on kat daha kötüydü. Hush'ta ortadan kayboldu ve onu ilk kez kilisede görünmez halde nasıl tanıdığını hatırladı. Şimdi de algılanamazdı. Adımlarını duydu ve onu gördü. Uzanıp ona dokunabilirdi. Aksi takdirde, o orada değildi. Johnny, onun bıraktığı boşluğu inceledi, sonra Verdine'e baktı. Verdine gülümseyerek onu izliyordu. "Görüyorsun, değil mi?"

"Neyi?"

"Evet." Verdine başını salladı ve yürümeye devam etti. "Görüyorsun."

Ondan sonra hava hızla karardı. Yaşlı kadın ilk kez tökezlediğinde Leon fenerini yaktı.

"Sadece biraz gece körlüğü." "Ne kadar kaldı?" diye sordu Leon.

"Şimdilik bu kadar yeter." Johnny durdu, diğerleri de durdu. "Mezarlık hemen orada, ağaçların arasından üç yüz metre ileride."

"Yaklaştık mı o zaman?"

Johnny aceleye gelmeyeceğini göstermek için yere oturdu. Onu mezara götürecekti, ama onun da yetişmesi gereken bir son vardı. "Önce konuşalım."

"Vakit yok!"

"Benim dünyadaki tüm zamanım var."

Johnny, kadının yüzündeki çelişkiyi izledi. Aina'nın mezarından ne istiyorsa, çok uzun zamandır bunu arzuluyordu. Öfke. İhtiyaç. Sabırsızlık. Hepsini bastırdı. "Peki." Kendini topladı ve çömeldi. Yanında, Leon'un elindeki fener tısladı. Kimse oturmadı. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Her şeyi."

"Johnny, bundan hoşlanmıyorum..."

Jack'in endişesi belliydi. Johnny elini kaldırarak onu susturdu. Verdine acıkmıştı. O da acıkmıştı. "Konuş."

Verdine daha da çöktü ve hareketsiz kaldı. "Bu toprağı seviyorsun," dedi. "Evet."

"Nedenini biliyor musun?" "Neden biri..."

"Sus, evlat. Beni aptal mı sanıyorsun? Her yerinden güç kokusu geliyor. Güçle dolusun. Beni açgözlü mü sanıyorsun? İçine bak, evlat. Sen de açlık kokuyorsun. Seni ilk gördüğümde kokunu aldım. Sahip olduklarını korumak için öldürürsün."

"Ben... Ben değilim..."

"Ona baktığında ne görüyorsun?" Jack'i parmağıyla işaret etti. "Her şeyi görüyorsun. İnkâr etme. Peki ya ona ne dersin?" Bu sefer Cree'ydi. O, onun bakışlarından kaçtı, ama o uzun saniyeler boyunca ona baktı. "Hiçbir şey görmüyorsun. Gördüğün şey bu. Hiçbir şey görmüyorsun çünkü çok sevdiğin güç ona ait, tıpkı annesine ait olduğu gibi, tıpkı Aina'ya ait olduğu gibi."

"Anlamıyorum."

"Beni mezarına götür, sana göstereyim."

"Hayır."

"Beni şimdi götür, yoksa sana başka bir şey söylemem." "Henüz değil."

"O zaman seni kendim öldürürüm, seni aptal, bencil çocuk." Ayağa kalktı ve öfkesi gerçektir, o kadar gergindi ki titriyordu. "Siz Merrimonlar," diye tükürdü. "Siz hırsızlar ve katiller. Sizi lanet olası, lanet olası adamlar."

"Otur," dedi Johnny.

"Hayır."

"Onun nereye gömüldüğünü bilmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Evet." Dişlerini gösterdi ve tısladı. "Evet, evet, lanet olsun."

"O zaman otur." Johnny yere işaret etti. "Lütfen."

* *

Bataklıkta doğan herkes gibi Luana da ormanda, hatta geceleri bile rahatça hareket edebiliyordu. Ayakları yumuşak yerleri buluyordu. Çok az ses çıkarıyordu. İlk başta, ışık görünmez bir el tarafından taşınır gibi süzülüyordu. Bir hayalet ışığıydı, bir çocuğun yumruğu büyüklüğünde bir yıldız. Çocukluğunda derin ormanlardaki ışıklarla ilgili hikayeler duymuştu ve yalnız başına dolaşmanın çocukça bir dikkatsizlikten daha fazlası olduğunu erken yaşta öğrenmişti. Bu, dayak ve aç gecelere yol açardı. Her çocuğa aynı şey öğretilirdi.

Ama bunlar çocuk masallarıydı ve o artık büyümüştü.

Üstelik...

Bu, daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyen, çok güzel bir şeydi.

Öyleyse neden bu kadar tanıdık bir çekim hissetti? Akşamın sıcaklığı, bir annenin dokunuşu gibiydi. Her güzel yemeğin ardından anlatılan tüm güzel hikayeler gibiydi. Luana bunu, kendi gizli umutlarını bildiği gibi biliyordu.

Işık onun içindi.

Işık...

Işık kayboldu. Bir anda söndü ve Luana, hiç tanımadığı bu şey için acı çekti.

Bütünlük.

Sağlıklı

olmak.

Luana'nın bacakları titriyordu. Uzaklardan sesler duydu ve daha da derinde başka bir ışık gördü. Bir an için umutlandı, ama o sıradan insanlar tarafından çevrelenmiş sıradan bir ışıktı. Belki de polisti. Umursamadı. Diğer ışık her şeydi. O, gücü, hayatı, ruhuydu. Başka ne önemli olabilirdi ki? Başka ne olabilirdi ki? Bir parçası bu düşüncelerin deliliğini fark etse de, geri kalanı da umursamıyordu. O, gecenin içinde bir kabuktu

yorgun, kaybolmuş, yüzünde gözyaşları olan bir kadındı. O anda gerçekten ağlayacaktı, ama başka bir yerde ışığı gördü. Işık titriyor, dans ediyor, uzakta ve sönüyordu. Luana boğuk bir çığlık atarak ışığı kovaladı. Dikkatli değildi. Gizli davranmıyordu. Ormanda koşarken tökezledi, düştü ve tekrar koşmaya başladı. İçinden gelen küçük bir ses, "*Dur, bu delilik*" dedi. Ama Luana umursamadı. Annesini ve daha iyi günleri hissetti, umudu o kadar büyüktü ki, bir daha asla yemek yiyemeyebilirdi.

"Bekle! Lütfen!"

Luana küçük bir tepeye koştu ve diğer taraftan aşağı indi. Suyun içinden geçerek ışığın beklediğini gördü. Işık, puslu bir boşlukta yüzüyordu ve tahmin ettiğinden daha küçüktü. Etrafındaki boşluk, gecenin bir oyunuydu. Değişiyordu, akıyordu. Luana kararsızlıkla ellerini ovuşturdu, sonra ona dokunmak için uzandı. Bir an hiçbir şey olmadı, sonra boşluk çöktü ve altında saklı olanı gösterdi.

Korkunçtu.

Berbattı.

Luana ışıktan onun sert, siyah gözlerine baktı ve sonunda çocukların neden korkutulduğunu anladı. Gördüğü şey bir sapkınlık, bir yozlaşmaydı; ama diğerleri gibi hareket ediyordu. Ona uzandı ve ona dokundu, Luana yalnızlık, umutsuzluk, yüz yıl daha sürecek korku hissetti. Zihnini her türlü acıyla doldurdu, sonra Verdine'in ne istediğini ve neden istediğini gösterdi; zihnini açgözlülük ve nefrete açtı, karanlık onu doldururken onu tuttu ve zihnini parçaladı. Bu Luana için çok fazlaydı, içinde bir fırtına kopmuştu. Bağırarak için boğazını açtı, ama çığlık yetmedi.

Yağmurda çıplaktı.

Boğuluyordu.

KONU 43

Eski kilisede ılık bir anda her yerde duyuluyor gibiydi: polislerin üzerinde, etraflarında. Bazıları bunun insan sesi olduğunu düşündü, diğlerleri ise buna inanmadı. Çok tiz ve korkunçtu, çok fazla acı doluydu.

"Tanrım, Yüce Tanrım."

Kaptan Lee ağzını kapattı ve sessizce duayı bitirdi. "Ne yapacağız?"

Ses arkasında geliyordu, ama Lee dönmedi. ılık uzayıp gitti, sonra aniden kesildi. Tam bir dakika boyunca kimse kıpırdamadı ve tek kelime etmedi.

"Kaptan?"

Etrafına bakan Kaptan Lee, beklediğı ifadeleri gördü. Bazıları kararlı ve hazırды, ama çoğı solgundu. Bütün gün fısıltıları duymuştu: bataklık hayaletliydi; Johnny Merrimon bir hayaletti. "O ılığın nereden geldiğini kesin olarak söyleyebilecek var mı? Yönü? Mesafesi? Kimse yok mu?" Kimse konuşmadı. Kimse kıpırdamadı. Kaptan, korkmuş yüzlerin ötesindeki geceye baktı.

Hiçbir ses yoktu, hiçbir şey.

Ağaçların arasında sis yükseliyordu.

* * *

ılık ormanı yırttığında ilk hareket eden Johnny oldu. Hiç düşünmedi bile. Jack seslendi, ama Johnny yüz metre, sonra bir mil uzaktaydı. Kadını ağaçların arasında bir su birikintisinin yanında buldu. ılıklar iniltiye dönüşmüştü, ama karanlıkta onu bulmak için yeterliydi ve bu iyi bir şeydi.

Johnny kadını hissedemiyordu.

Koştuğı süre boyunca, kadının Hush'ta çıkardığı seslerden başka bir şey bilmiyordu. Cree'nin annesini bulmak, o yüzden, pek de sürpriz olmadı.

neden orada olduğunu ya da bunu nasıl başardığını bilmiyordu, ama sadece Cree bu kadar boş biriydi; sadece Cree bu kadar *önemsiz*di.

"Bayan Freemantle?"

Omzuna dokundu, ama ağzı açık kalmıştı, acı çeken bir hayvan gibi sıcak, hızlı inlemeler çıkarıyordu. Johnny, Luana Freemantle'ı sevmiyordu, ama onu bu halde bırakamazdı. "Kızınız yakınlarda. Sizi götürebilirim." Kolunu tuttu, ama vücudu kaskatı kesilmişti. "Beni duyabiliyor musunuz?"

Johnny, gözlerinin parlaklığını kaybettiğini görece kadar yakından izliyordu. Nefes nefese kalması durdu; konuşmaya çalıştı. "R... r..."

"Bayan Freemantle?"

"Koş," dedi; ama çok geçti. Johnny arkasında bir toplanma hissetti, havanın hareketini ve ani soğuğu. Döndü, ama siyah gözler onu bir yumruk gibi tuttu. Zihninde bir ses, *Hatırla*, dedi; ve Johnny de öyle yaptı.

Bir rüyanın parçalarını
gördü. Başka bir hayatın
kayıp sayfalarını.

* * *

John, Isaac'ın kürekle geri dönmesini bekledi ve o sırada kızın ölümünü izledi. Kızı kolu sarkmış, loş sabah ışığında siyah görünen kanı pompalıyordu. İkinci kurşun göğsünün ortasından sağ tarafına saplanmış ve omuz kemiğinden dışarı çıkmıştı. Geyiklerin benzer yaralar alıp bu kadar uzun süre yaşadığını görmüştü. Normal bir durum değildi, ama olmuştu.

"Böyle olmak zorunda değildi."

Kızın yanına diz çöktü ve onun anladığını biliyordu. Siyah gözleri kırpmadan bakıyordu, dudakları gerilmişti. John, bunun acı ve farkındalık olduğunu düşündü. Kız ölmek üzere olduğunu biliyordu, ama Tanrım...

O gözlerdeki öfke.

"Bir anlaşmamız vardı," dedi John. "Sen karımı kurtarırsan, ben de istediğini veririm."

"Karın yaşıyor..."

Konuşurken dudaklarından kan akıyordu. Kan içinde boğuluyordu. Dişleri kırmızıydı.

"Ona verdiğin şey hayat değildi. Nefes alıyor. Ölmüyor. Bu hayat değil."

"Suç senin..."

*"Söz verdiğin şey bu değildi!" John'un sesi kırıldı ve kendinden nefret etti.
"Benimle görüşmeliydin! Bunu düzeltmeliydin!"*

Ama kızın gözleri kapalıydı. Ciğerleri hırıltılı soluyordu.

Isaac geri döndüğünde, John dizlerini kollarının arasına almış, tabancası sallanarak yerde oturuyordu. Büyük adama baktı ve "O öldü" dedi.

"Sanmıyorum."

"O öldü ya da ölmek üzere, fark etmez."

"Bedava bir tavsiye ister misin?" Isaac, kürek bıçağını John'un ayaklarının dibindeki toprağa sapladı. "Onu kimse bulamayacak kadar derine göm. Ben bile bilmek istemiyorum."

"Neden olmasın?"

"Çünkü senin görmediğin şeyler gördüm. Çünkü bu insanlar onu tanrı gibi tapıyorlar." Isaac arkasını döndü, ama tekrar döndü. "Bundan sonra, seninle işimiz bitti. Yollarımızın tekrar kesişmesine gerek yok." John başını salladı. Hiçbiri önemli değildi. "Köyün tamamı kuzeydeki tarlalarda mısır ekıyor. Öğleye kadar orada olacağız. Onu göm ve git buradan."

Isaac gitti ve rüya bulanıklaştı. John, kadının kanının, teninin ve saçının kokusunu biliyordu. Kazarken, toprağı kaldırırken ve kaldırırken kürek sesini biliyordu. Kızın öldüğünü her düşündüğünde, göğüs yarısından kan fişkırıyordu. John onu yeterince hızlı gömemişti, ama derin ve bulunamayacak bir yere gömmesi gerekiyordu. Bazıları Aina'dan korkarken, onu sevenler de vardı. Isaac, ona tapınıldığını söylemişti ve John, ceset bulunursa bu tür bir ilgiyi istemiyordu. Karısıyla yalnız kalmak, boş gözlerine bakıp yas tutmak istiyordu. Belki orada kendini kaybederdi. Belki nefret kaybolurdu.

Çukur yeterince derin olduğunda, John onu aşağıya sürükledi ve gömleğinin dokumasının altında bir ışık parıltısı gördü. Kumaşı çekerek, ışığın kaynağının onun cildine bastırıldığını fark etti. Deri bir kayıştan sarkıyordu ve ince çizgilerle kesilmiş bir taşla benziyordu. Çatlaklardan ışık parlıyordu ve kanı sildiğinde, neredeyse mor olacak kadar derin ve zengin bir mavi buldu. Ona dokundu ve gücü hissetti. Güç, derisinden geçip elinin kemiklerine, kalbine ulaştı. John bir çukurdaydı ama gökyüzünün eksenini, suların, özsuğunun ve kanın akışını biliyordu. Rüzgarda tohumların sürüklendiğini biliyordu, patlamak üzere olan yaşamın baskısını hissediyordu. Dünyanın hareketlerini hissediyordu ve bunları gece yıldızları tanıdığı gibi tanıyordu. Güç.

Hareket. Açıklanamayan gerçek. Kafasındaki diğer tüm düşünceler yanlış geliyordu. Öldürmek. Çalmak. Ölülerden çalmak. Kız mezarda hareket ederken toprağın kazındığını duydu. "Benim," dedi kız. "Halkım için." Gözleri buluştu ve kızın onun niyetini gördüğünü anladı. "Bu karını kurtarmayacak."

Ama John çoktan cehenneme giden yolda ilerliyordu. Kızın boynundaki taşı kopardı. Kızı diri diri gömdü.

KONU 44

Görüntü kaybolduğunda Johnny dizlerinin üzerine çöktü. Elleriyle dokunduğu toprak aynıydı. Ağzındaki tat da aynıydı.

"O ben değildim..."

Ama kalbinde ve derisinin altında öyle olduğunu hissediyordu. Johnny başını sıktı ve eskiden olduğu adam ile şu anki Johnny arasında bir çizgi çekmeye çalıştı.

Ben katil

değilim.

Değilim.

Geri kalanını hatırlaması bir dakika sürdü. Siyah gözleri hayal etti ve onları tanıdı. Onları rüyalarında, aynalarda ve aynaların rüyalarında görmüştü.

"John!"

Gecenin karanlığında seslendi, sesi titriyordu. "John Merrimon, sen misin?"

Ormanı ve gökyüzünü gördü, sonra ormanın derinliklerinde bir hareket, bir kez yükselip kaybolan bir ışık parlaması gördü.

Bunun bir cevap olduğunu düşündü. Evet demek olduğunu düşündü.

* * *

Luana Freemantle'ı ailesine geri götürmek zaman aldı. Tepki veriyordu, ama çok az.

"Kütüğün üzerinden geçebilir misin? Hayır, hayır. Böyle."

Johnny onu taşıyabilirdi, ama her denediğinde, Luana inliyor ya da donuyordu; ve Johnny buna dayanamıyordu. Luana'nın yüzünde Aina'yı gördü; kirin cildine yerleşirken çığlıklarını duydu. Fenerin yanına yaklaştığında, "Benim, içeri giriyorum" diye seslendi.

Işığa doğru ilerledi ve Cree annesinin yanına koştu. "Anne. Ne oldu? Burada ne yapıyorsun?" Luana

gözlerini kırptı; yürümeyi bıraktı.

"O bir şey gördü," dedi Johnny. "Onu korkutan büyük bir şey." Verdine onun yüzünü inceliyordu. "Sen de bir şey gördün, değil mi?"

Ama Johnny rüyalarından, bilmecelerden ve yarı gerçeklerden bıkmıştı. Verdine'in konuşacak kadar kırılmasını istiyordu ve bunu nasıl yapacağını bildiğini düşünüyordu. "Hadi," dedi. "Sana mezarı göstereceğim."

* * *

Düzensiz bir sıra halinde ilerliyorlardı, Johnny önde, Leon yaşlı kadına ve annesi Cree'ye yardım ediyordu. Sıra yavaş ama kararlı bir şekilde ilerliyordu; Leon bile mezarlığa gittiklerini anlamıştı.

"Polisler ne olacak?" diye sordu.

"O tarafa yarım mil uzaklıkta. Önemli değil. Başka seçeneğimiz yok."

Ve risk de yoktu, öyle görünüyordu. Ağaçların arasından çıkarak, dağıldılar ve hayranlık dolu bir sessizlik içinde bakakaldılar. Mezarlık oldukça sadeydi, ama duvarlarının ve mezar taşlarının ötesinde, dünya sona eriyordu.

Jack, "Aman Tanrım" dedi.

Yoğun, düz ve bembeyaz bir sis duvarı yükseldi, ağaçların bile üzerinde yükselen bir kütle. Verdine ilk adım atan oldu. "Görünüşe göre bir şey polisin müdahale etmesini istemiyor."

Johnny mezarlığa doğru başını salladı. "İstediğin şey orada."

"Olamaz."

"John Merrimon'un gerçeğini istiyordun. Onu orada bulacaksın."

"Tamam o zaman. Leon."

Bastonunu taş duvara sapladı ve Leon onu kaldırdı, diğerleri de onu takip etti. Asma ağacının önünde Johnny durdu. Üç taş, asılanların kalıntılarını işaret ediyordu. Aina onları aylarca sallandırmış ve sonunda Isaac onları gömmüştü. Johnny ilkinin işaret etti. "Bu ustabaşının mezarı."

"Evet."

"Senin aradığın şey onun altında."

"Seksen yıl önceki mezarları kontrol ettik."

"Yeterince derine inmediniz." Yaşlı kadın onu şüpheyle süzdü. "John Merrimon'la oradaydım. Onun toprağa gömüldüğünü gördüm."

"O sadece 'toprağın altına girmedi'," dedi Cree.

"Ben öyle demek istemedim..."

"Atan onu vurdu." "Evet,
ama..."

"Onu diri diri gömdü!"

"Yeter!"

"Ben yaşadım! Hissettim!"

"Yeter dedim!" Verdine bastonuyla kızın bacaklarının arkasını vurdu. "Bu senin anlayabileceğin bir şey değil, çocuk."

Cree acı bir çığlık attı.

Yanında, Luana'nın gözleri parladı.

"Göster bana, evlat." Baston tekrar sallandı. "Leon, sen de. Kaz."

Johnny kazmayı aldı ve Leon onun yanına oturdu. "Bu konuda yanılıyor olma ihtimalin var mı dostum?"

"Orada gömülü."

"Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun? Çünkü ben gerçekten anlamıyorum."

"Sana tek söyleyebileceğim, büyükannen tehlikeli bir kadın. Anlamıyor musun?"

Leon omzunun üzerinden arkasına baktı. Kadın bastonun üzerinde kambur duruyordu, omuzları buruşuk boynuna doğru çekilmişti. "Hadi çocuklar. Öpüşün ve bu işi bitirin ya da kazmaya başlayın." Bir kez alkışladı ve kimse bu coşkuyu yanlış anlayamazdı. O coşkuyla doluydu. Ateşliydi. "Hadi, lanet olsun. Hiçbirimiz gençleşmiyoruz."

"Yapsak iyi olur," dedi Leon.

"Derinlerde işler çirkinleşecek."

"Ben hallederim."

Johnny bir an bekledi, sonra bir kez başını salladı ve kazmayı salladı. Birkaç dakika içinde ritmi yakaladılar. Johnny toprağı kırdı, Leon da kürekle çıkardı: kaldır ve indir, temiz gece havasında siyah toprak.

* *

Luana zihnindeki morluktan izliyordu. O yumuşak yerde sıkışıp kalmıştı, ama daha önce hiç olmadığı kadar farkındaydı. Ormanda neyin dolaştığını ve neyden korktuğunu biliyordu. Verdine'in ne istediğini ve bunu elde etmek için ne yapacağını biliyordu. Yaşlı kadın mezarı kazacaktı. Luana'yı öldürecekti. Cree'yi öldürecekti. Luana bunu engellemeye çalıştı, ama hareket edemedi. Cebindeki silahı hayal etti ve tüm gücünü kullanarak konuşmaya çalıştı. Sevdigi kızına seslenmek istedi.

*Silahlı al, demek istedi.
O kaltağı öldür.*

* * *

Johnny, ustabaşının ne kadar derine gömüldüğünü tam olarak biliyordu. Bu, kazmanın ne zaman sorun olacağını bildiği anlamına geliyordu. "Bana küreği ver." Leon, Johnny'nin dediğini yaptı. "Şimdi dışarı çıkmak isteyebilirsin."

"Emin misin?"

"Bana güven."

Johnny ona yardım etti ve Leon delikten çıkarken Johnny'yi tek başına deliğin dibinde bıraktı. Kazmayı attı ve Verdine'e bir an baktı. Onu anlayamıyordu ama yaşlı kadının ne istediğini biliyordu. *Hayat! Taş!* Her hareketinde ve bakışında bu yazıyordu. Mezarın üzerine eğilmiş, gözleri ışıkla dolu kara delikler gibiydi. "Bundan emin misin?" diye sordu.

"Sen emin misin?"

Dudakları, Johnny'nin bir daha asla görmek istemediği türden bir meydan okumayla kıvrıldı. Kazıya geri döndü ve ustabaşının kalıntılarına ulaştığında, diğer herkes gibi aynı tiksintiyi hissetti. Tabut, toprağın üzerinde bir leke gibiydi, kemikler aynı kaygan toprakta karışmıştı. Johnny dişler, kemikler ve saç parçaları gördü.

"Ha. Sana söylemiştim. Ben gençken o tabutu kontrol etmiştik." "Açtınız mı?"

"Geriye kalanları, evet."

"Altına baktın mı?" Kadın sert ve keskin bir nefes aldı ve Johnny dikleşti. "Ne olduğunu bilmek istiyorum." Boynuna doğru bir hareket yaptı. "Taş."

"Gördün mü?"

"Rüyamda," dedi — yarı doğruydı. Ormanda da gördüğünden oldukça emindi. "Bana her şeyi anlatana kadar bir santim bile kazmayacağım."

"Leon..."

Kadın deliği işaret etti, ama Johnny küreği balta gibi kaldırdı. "Onu duydun, Leon. Anlaşma anlaşmadır. Sorularımı cevaplayacağını söyledin."

"Leon, onu benim deliğimden çıkar."

"Taş," dedi Johnny. "Nedir o?"

"Leon!" Yaşlı kadın bağırdı, ama Leon ellerini kaldırdı ve geri çekildi. Verdine, sanki bakışlarıyla onu öldürebilecekmiş gibi ona bakıyordu. "O bir taş değil," dedi sonunda.

"Yalan söylüyorsun."

"O içi boş, eski ve bir taştan daha fazlası."

"Devam et."

Dudakları gerildi, ama Leon kıpırdamadı; Johnny de öyle. "Eski dilde buna *fengi* denir. Annem ona ruh taşı derdi."

"Ne işe yarar?"

"Adından da anlaşıldığı gibi, aptal çocuk. Ruh tutar." "Kimin ruhunu?"

"Bizim ilk atalarımızın."

"Ailenizin ilk üyesi mi?"

"İlk kadın. *Massassi*. Binlerce yıldır ailemdeki kadınlarda, anneden kıza, kesintisiz bir zincir halinde nesilden nesile aktarılıyor."

"Aina ile mi geldi?"

"Onu tanıyormuş gibi adını anma." İmkansız görünüyordu, ama Johnny bunu hayal etti.

Anneden kıza.

Binlerce nesil boyunca...

"Taş burada değil," dedi. "Onu bulamazsın."

Bu gerçeğin onu yıkacağını düşündü, ama yanılmıştı. Onun gülümsemesinin kıvrımlarında, kötü niyetli parıltısında bunu gördü. "Onu çıkarın," dedi kadın. "Onu çıkarın, biz de sizin dayanılmaz cehaletinizi görmezden gelelim."

Johnny Jack'e baktı, sonra deliğe döndü ve yavaşça, dikkatlice kazmaya başladı. Verdine, ustabaşının kemiklerini ve dişlerini çıkarırken onun üzerinde dikilip durdu, sonra altındaki toprağa odaklandı. On santim daha kazdıktan sonra, küreği bir kenara attı ve elleriyle kazmaya başladı. Toprak cildini kapladı ve rüyasını hatırladı: toprağın tadı ve baskısı, canlı canlı gömülmenin nasıl bir his olduğunu.

"Ee, evlat?"

Ama Johnny bedenlen ve ruhen karanlık bir yerdeydi. Dizlerine toprak sürterek daha derine indi ve bir şeye dokundu.

"Tanrım." Geriye doğru sallandı. "Nedir bu?"

"Sıcak."

"O bu! Çıkar onu!"

Ama Johnny hareket edemiyordu. Bir eklem, kırık bir tırnak parçası gördü.

Verdine, "Leon," dedi.

Ama Johnny elini kaldırdı. "Hayır, yapma. Onu ezebilirsin."

"Hayatta mı?"

Johnny, dizlerinin üzerine çökmüş, karnını tutan Cree'ye baktı. O da onun gibi hissediyordu: boğulma, panik, dehşet. Bir saniye daha gözlerine baktı.

Toprakta bir parmak kıpırdadı.

* * *

Cree için bu çok fazlaydı. Kaç kez boğazında kir, bu adamın yüzü, bu adam ve bu uçurum gibi delikle yaşamıştı? Parmak tekrar kıpırdadı ve Cree, Aina'nın hayatta olduğunu anladı.

O kadar uzun yıllar...

Döndü ve çimlere kustı. Öfke. Samimiyet. Kaygan, kırmızı toprak. "Bu gerçek. Bu nasıl gerçek olabilir?"

Fısıltıydı, ama kimse izlemiyordu. Kimse umursamadı. Dizlerinin üzerine çökmüş olan Cree, bir kez daha bakmaya cesaret etti.

Tırnak kırılmıştı. Bütün
tırnaklar kırılmıştı.

* * *

Johnny için cesedin nerede bittiği ve toprağın nerede başladığı belli değildi.

Ceset...

O öyle düşünüyordu, ceset bir korkuluk gibiydi. Giysiler çürümüş, saçlar keçeleşmiş, karışmış, kökleri çamur ve kırmızı kil ile kaplanmıştı. Johnny, bir çömlekçi gibi toprağı işledi, parmak uçlarını kullanarak dirsek, omuz kemiği ve kulak kıvrımlarından toprağı temizledi. Kadın yan yatıyordu ve Johnny, cildi kolayca yırtılabileceği için dokunuşlarını yumuşak tuttu. Kadın inanılmaz derecede zayıflamıştı, o kadar ki, *deri ve kemik* kalmış demek bile fazla olurdu.

"Hadi, çabuk! Onu çıkarın!"

Ama Johnny yavaş ve nazik davranmaya devam etti. Bir bacağı buldu ve onun altında bükülmüş olan ikinci bacağına kadar takip etti. Sırtını takip ederek, omurgasındaki incileri hissetti. Alt kolu ortaya çıktığında, elinin asılı ağacın kökünü kavradığını gördü.

"Ne tutuyor?"

Johnny soruyu görmezden geldi. Dikkatle çalışarak bir parmağını, sonra diğerini çıkardı. Son parmak da serbest kaldığında, anlamadan önce değişikliği hissetti.

Kadının gözlerinden biri açıktı.

Johnny çamurun içine düşerek, vahşi, karanlık göz bebeğine ve sararmış beyaz kısmına bakakaldı. Kadının kör olup olmadığını, bilinci yerinde olup olmadığını bilmiyordu. Yüzünün yarısı hala çamurun içindeydi; sol tarafının çoğu da öyle. Yukarıda Jack, "Tanrım, Yüce Tanrım" dedi. Ama Johnny onu görmezden geldi. Kan çanağına dönmüş ve kanayan göz, onun yüzüne bakıyordu. Johnny gömleğini çıkarıp kadının ağzının etrafındaki çamuru temizledi, sonra kadının vücudunun geri kalanını çamurdan çıkardı ve elinden geldiğince onu örttü. "Leon, onu buradan çıkaralım."

Büyük adam mezarın kenarına diz çöktü ve Johnny onu yukarı uzattı.

Hiç ağırlığı yoktu.

Bir çuval dal parçası.

* * *

Luana, zihninin derinliklerinden bunu izledi: sefil figür, Johnny topraktan çıkmaya çalışıyordu. Aina'yı yere koydular ve Luana siyah dili, dişlerinin kalıntılarını gördü. Hush'un kadınları neredeyse iki yüzyıldır Aina'yı arıyorlardı ve Luana onları saçma bir inanca kapılmış yaşlı aptallar olarak görmüştü.

Ama artık öyle düşünmüyordu.

Şimdi parmaklar hareket ediyordu. Sarı göz yuvarlandı. Luana'ya kilitlendi ve o kadar güçlü bir nefret ve delilik dalgası hissetti ki, onu alt üst etti. Erkeklerden ve hayattan, onu sonsuza kadar kir içinde terk eden dünyadan nefret ediyordu. Bu nefret dalgalar halinde ondan yayıldı, Luana'nın zihnine bir çivi gibi çakıldı. Böyle bir nefret kendini tüketmeden nasıl var olabilirdi? Aina nasıl hayatta olabilirdi? Luana cevabı büyükannesinin sesinde duydu. *Çünkü yıllarca taşı taşıdı: boynunda, elinde ve sadece bir kadının saklayabileceği bir yerde.* Luana bunu bir anda anladı. Taşı, ağacı, etrafındaki topraktaki tüm yaşamı emmişti. Dünyayı kurutmuştu, peki ne için? Nefret için mi? Delilik için mi? Ne kadar korkunç bir güç, bu kadar uzun süre böyle bir yaşam sürmesine izin vermişti? Yoksa başından beri ölmek mi istemişti? Bu sonu arzulamış, ama başaramamış mıydı?

Yaratığın gözü Cree'ye döndü ve Luana, Cree'nin de bunu hissettiğini biliyordu. Dizlerinin ve ellerinin üzerindeydi ama sanki aynı sivri uç kafatasını parçalamış gibi titriyor ve inliyordu. "Hayır," diye mırıldandı. "Hayır." Luana,

Aina'nın zihninden geriye kalanların, ondan gelenler için tehlikeli bir şey olduğunu biliyordu. Luana. Cree. İkisi de sersemlemiş durumdaydı. Luana içinden çığlık atıyordu, ama daha derin bir gerçeği de biliyordu: Verdine, Aina'nın ölmesini istiyordu.

Bu yüzden gelmişlerdi.

Bu yüzden onu
mezarından
çıkarmışlardı.

Luana, sanki kırık bir pencereden izliyordu. Verdine yay gibi gergindi, ama kimse fark etmemişti. Leon'a yaslanmıştı, ama eli onun kemerindeydi, sonra da silahındaydı. Aina'yı kurtarmak istemiyordu, onun acılarını dindirmek ya da yıllardır pek çok kadının üstlendiği görevi yerine getirmek istemiyordu. Yaşlı kadın taşı istiyordu ve onu bulmanın tek bir yolu vardı. Kadınların soyu sona ermeliydi. Bu, Aina'nın ölmesi gerektiği anlamına geliyordu, sonra da Luana ve Cree. O zaman Verdine tek kalan kişi olacaktı, önemli olan tek ağacın son dalı. Taş ona gelecekti. Zaman, hayat ve güç de öyle.

Ama sadece diğerleri öldükten sonra.

Cree...

Şimdi yerde yatıyordu, sanki nefreti uzak tutmak istercesine ellerini şakaklarına koymuştu. Luana kızına uzandı ve tek parmağı seğirdi. "Kaçın," dedi, ama kimse onu duymadı ve silah hareket etti. Aina'nın yüzüne doğrultuldu, sonra patladı ve sıçradı, Aina gömüldüğü gibi öldü, hızlı, acımasız ve çaresizce. Kafası parçalandı; koyu renkli kan birikintisi oluştu.

Massassi ...

Bağlantı anında ve eziciydi.

*İlk kadın. İlk
anne.*

Luana bir çiçek gibi açıldı. O, kesintisiz zincirin bir sonraki halkasıydı ve gecenin karanlığında Massassi'nin ruhunu hissetti. Bağlantı anında ve çok güçlüydü ve bunun ardından, önceden gitmiş olanların zincirini, kadınların büyük uyanışını gördü. Luana hepsi birden, binlerce hayat idi.

"Ben Massassi'yim..."

Ve o an için öyleydi. O, Massassi ve büyükannesi ve mutsuz bir çocuk için sadece isimlerden ibaret olan kadınlardı. Luana, Afrika'da yıldızların altında durmanın, hiç tanışmadığı erkeklerle birlikte olmanın, yabancı denizlerde yıkanmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu. Ne kadar çok hayat, bilgi ve zaman! Luana, bir kadının olabileceğini hayal ettiğinden çok daha fazlasıydı. O, iri ve

küçüktü; özverili ve sakın, onun hiç olamadığı türden bir anne. Kızının elini tutarak, tüm o yaşamlardan yükseldi ve tek önemli kelimeyi söyledi.

"Koş," dedi.

Sonra Verdine onu göğsünden vurdu.

Luana dizlerinin üzerine çöktü, ama gözlerini çocuğundan ayırmadı.

Koş, diye düşündü ve kızı koşarken gülümsedi. Cree iyi bir koşucuydu ve her zaman öyleydi: kaldırımlarda, avlularda, şehirde, sahip olmaması gereken hayatta. Erkekleri ve uyuşturucuları, o ana kadar annesini tanımlayan zayıflığı geride bırakabilirdi.

Verdine onun adını bağırlıyor, o r mana ateş ediyordu... *Creola!*

Creola, lanet olsun!

Ama Cree annesini dinlemişti.

Koşuyordu.

Sprint yapıyordu.

Uzak duvarda, sisin içine kayboldu ve Luana sonunda yukarıdaki yıldızlara döndü. Onları pek çok gözle ve pek çok gecede izlemişti.

Massassi...

Gecenin karanlığında taşı hissetti ve Cree'nin de hissedeceğini bildiği için gülümsedi. Henüz değil, ama yakında, diye düşündü. Verdine geri dönüyordu ve Luana onun soğuk ve acı sesiyle mırıldandığı sözleri duydu.

Seni kaltak, seni lanet kaltak...

O kadar çok öfke, nefret ve istek vardı ki, ama Luana için değil. Kanla ıslanmış çimlerin üzerinde hafıftı. Hayatının sona erdiğini hissetti, ama karanlıkta çok hızlı, ayaklarının ucunda çok hafif olan kızını da hissetti. Luana kızının korkusunu biliyordu, ama sorun değildi. Kadınların soyunda güç vardı ve bu güç Cree'nin olacaktı.

Yakında,

çocuğum...

Sadece koş...

Kızına son bir kez dokundu; sonra Verdine çimlerin üzerinde yanına diz çöktü. Ter, toprak ve ıslak pamuk kokuyordu. Açlık sesini titretmişti. "Nerede?" diye sordu. "Hangi yöne?"

Luana vücudu soğurken gülümsedi. "Cree benden sonra gelecek," dedi. "Massassi'yi bulacak."

"Cree ölecek ve taş benim olacak." "Ben önce ölürsem olmaz."

"Henüz ölemezsin. Buna izin vermeyeceğim." "O zaman beni vurmamalıydın." "Benim de senin kadar hakkım var!"

"Eğer bu doğru olsaydı, *kuzen*, taşı bulmak için bizim ölmemize gerek kalmazdı." "Beni Massassi'ye götür!" Verdine Luana'ya bir kez, sonra iki kez tokat attı. "Beni

beni oraya götürün, lanet olsun! Beni Massassi'ye götürün!"

Sonra onu salladı, kırık bedenini kaldırdı ve yere çarptı. Her çocuk gibi öfke nöbeti geçiriyordu. Luana bu düşünceye güldü ve içinde bir şey patladı. Boğazında kaygan bir yanma hissetti. Verdine silahı Luana'nın yüzüne doğrulttu, ama Luana'nın yapabileceği hiçbir şey yoktu. Cree, soyunun sonucusuydu. Massassi onun içindi. "Çok geç kaldın," dedi Luana; ve sonra, kendisi de bir çocuk gibi gülümseyerek öldü.

* *

Cree, olay gerçekleştiği anda uzun, siyah bir ağacın altında kıvrılmıştı. Annesinin ölümünü bir şahinin çılgılığı gibi hissetti ve açılımının doğası da böyleydi: geniş, yüksek bir yerde ani bir farkındalık, yaşamların, anıların ve düşüncelerin birleşmesi. Dünyayı sanki büyük bir yükseklikten görüyormuş gibi gördü; toprağın ve gökyüzünün, tepelerin ve akarsuların, zamanın ve insanların yayılmasının ve Sessizliğin hareketini hissetti. Annesinin pişmanlıklarını, sevgilerini ve sonunda şiddetli, gururlu sevincini biliyordu. Aina'nın deliliğini ve Massassi'nin sevgisini biliyordu; savaşın karanlığını, barışın ve ailenin harikalarını, imparatorluğun istikrarını biliyordu. Cree kendisi ve diğerleriydi, binlerce hayatı ören iplikti. Bir anda çok fazlaydı, bu yüzden gecenin uzaklarında bulunan Massassi'ye odaklandı. Onun sıcaklığını ve hazır olduğunu hissetti.

Çocuk...

O, kelimeydi. Kelime, oydu.

Bana gel...

Cree bunu istiyordu, ama başı dönüyordu. Ellerinin altındaki toprağa dokundu, sonra da gökyüzüne. Yukarıdaki o yeri buldu ve bilincini oraya gönderdi, düşünerek: *sessizlik, perspektif, mesafe*. O yüksek yerlerde sessizlik vardı ve o yavaşça kendini açtı, geçmişin ve şimdiki zamanın, dünyanın büyük bir kısmının parıltılarını gördü. Binlerce hayat ve anılar onundu. Bilgi ve güç de öyle. Bir şahin çılgılık attı ve Cree de oradaydı.

O *daha* fazlasıydı.

O, *dönüşüyordu*.

Cree kendini şahine adadı ve onun amacının saflığını hissetti. şahin ikinci kez bağırdı ve bu sesler Cree için annesinin sözleriydi. Bu sözler "kabullenme", "anlama" ve "sevgi" anlamına geliyordu.

"Hayatım için teşekkür ederim"
anlamına geliyordu. "Hoşça kal"
anlamına geliyordu.

KONU 45

Johnny için her şey koşmakla ilgiliydi. İlk adımı, hatta ikinci adımı bile hatırlamıyordu, ama geri kalan her şey koşmaktı. Karanlık ve rüzgâr, Jack'in Johnny'nin kolunu sürüklerkenki ağırlığı vardı. "Ne oluyor Johnny? Ne oluyor?" Arkalarında silah sesleri yankılanıyordu ve Jack öndeydi. Duvara takılıp tökezledi ve Johnny'yi de kendisiyle birlikte çekti. "Neden yaptı bunu dostum? Neden onu öldürdü?"

Johnny ona bir cevap veremedi. Yaşlı yaratık ölmüştü. Cree'nin annesi de öyle. Sise girdiler ve arkalarında bir başka silah sesi daha *duyuldu*. Cree de koşuyordu. "Sadece ilerlemeye devam et," dedi Johnny; ve beş uzun dakika boyunca kural buydu. Ayaklarına dikkat et. Düşünme. Sis bittiğı yerde durdular. Berrak gece havasına çıktılar ve Jack hala kaybolmuş ve acı çekiyordu. "Ne oluyor dostum? Ne oluyor?"

Johnny dizlerinin üzerine çöktü, kusmaya hazırđı. Ellerindeki çamur kaygan ve ıslaktı.

*Yüz yetmiş üç yıl. Sonra temiz
hava...*

Sonra...

Johnny gözlerinden teri sildi, o da kaygan ve ıslaktı. Yaşlı yaratığın derisi gibi.

Onun kafatasının içi gibi.

"Johnny?"

"Şimdi olmaz,

Jack." "J-man."

Tanrım...

Johnny gözlerini açtığında sis duvarının çöktüğünü gördü. Yukarıdan aşağıya doğru düşerek ağaçların arasına yayıldı.

"Ne oluyor, Johnny? Ne yapacağız?"

Johnny cevap veremedi. Leon'un arkalarında ölmüş olabileceğini düşündü, ama emin değildi. Luana ölmüştü, bunu hissediyordu, ama Leon ve Verdine belirsizdi. Onlara dair farkındalığı titriyor ve kayboluyordu. Bir dakika bekledi, sonra Cree'ye uzandı, ama onu bulamadı. "Polisler harekete geçti," dedi ve onların korkularını, kırmızı bir nabız gibi hissetti. "Yakınlar."

"İyi. Hadi oraya gidelim."

Ama Johnny tüm bu korkudan endişeliydi.

"Hadi ama J-man. Polisler. Silahlar. Şu anda bunlar iyi şeyler." Jack gözleriyle yalvarıyordu. "Ne bekliyoruz?"

Johnny ilham bekliyordu, ama bu cevap Jack için yeterli olmayacaktı. Arkadaşına baktı ve Jack'in kabullenemediği ya da atlatamadığı türden bir korku gördü. Dünyası sarsılmıştı, temel inançları sarsılmıştı. "Haklısın," dedi Johnny. "Bu mantıklı bir seçim."

"Mantık. Evet. Lütfen, Tanrım."

"Hadi o zaman." Kolunu Jack'in omuzlarına attı ve onu kiliseye doğru götürdü. Ağaçların geriye eğilerek onlara yer açtığı bir yol buldu. Uzakta, projektörler yanıyordu. Biri ateş yakmıştı. "Gördün mü? Her şey yolunda. Düz bir yol. Görüyor musun?"

"Onlara ne diyeceğiz?"

"Bilmiyorum. Avukat sensin." "Avukat, evet."

"İçeri girmeden önce seslen. Tamam mı? Anladın mı?"

"Bekle. Ne?"

Jack'in omurgasındaki kaslar titriyordu, ama ateşin parıltısı Johnny'ye ilham vermişti. Arkadaşını doğru yöne itti, sonra patikadan çıktı ve kayboldu. Jack kızacak ve korkacaktı, ama John Merrimon dışarıda bir yerlerdeydi ve Johnny onu arayacağı yeri bildiğini düşünüyordu. Tepelerden oluşan bir dizinin üçüncü tepesinde olacaktı.

Dumanla işaretlenmiş olacaktı.

Ateşle işaretlenmiş olacaktı.

* * *

Leon, büyükannesi ölü kadının yanından kalkarken hareketsizce durdu. Büyükannesi küçük ve yaşlıydı, ama elinde silah vardı ve Leon'u da öldürebilecekmiş gibi görünüyordu. "O çocukları bırak," dedi.

"Onları durdurmam mı gerekiyordu?"

"Tanık kalmasın." Sözler basit ama korkunçtu. Ölü kuzeninin yüzünün yanına yere tükürdü. "Ne bekliyorsun evlat? Onları çukura at."

"Ne?"

"Polislerin cesetleri bulmasını mı istiyorsun?" Silahı yarım mil uzaklıktaki eski kiliseye doğru salladı. "Çabuk ol."

Leon mutsuzdu, ama uzun süredir alıştığı bir şeydi. Annesi doğum sırasında, babası ise o henüz on yedi yaşındayken ölmüştü. Verdine her zaman yanındaydı, tek ailesi oydu. Aina dedikleri yaşlı kadının yanına eğildi ve cesedini çukura geri koydu.

"O da."

Luana Freemantle'ın cesedi üzerinde tereddüt etti. Onu tanıyordu.

Onun evine gitmişti. "Bu yanlış." "Bununla

başla çık, evlat. Önümüzde uzun bir gece

var." "Ne demek istiyorsun?"

"Daha hızlı çalışman gerektiğini kastediyorum."

Dikkatlice hareket ederek Luana'nın cesedini de çukura koydu. Nazikti ve üzgündü.

"Doldur şunu. Gidelim."

O da bunu yaptı, ama kadının sabırsızlığının ağırlığını

hissetti. "Hadi, hadi. Daha hızlı, lanet olsun."

Ter giysilerini ıslatmış, cildindeki kiri çamura dönüştürmüştü. Küreği izledi. Silahı düşündü.

"Bu kadar yeter. Şimdi kızı bulalım." "Cree?"

"Uzaklaşmış olamaz." "Bunu

bilemezsin."

"Annesi yeni öldü. Bundan sonra olacaklar zaman alır."

Leon bunu da anlamıyordu. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. "Ona zarar verecek misin?"

"Bunu bana bırak."

"Johnny'ye de zarar verecek misin?"

"Onu bana bırak."

Leon geceye, yüksek gökyüzüne baktı. "Onu nasıl bulmamı bekliyorsun?"

"Bana yalan söyleme, evlat. Sekiz yaşından beri iz sürüyorsun."

İz sürme konusunda haklıydı. Babası bu beceriye sahipti ve ona da öğretmişti. Derin ormanlar. Taşlı zemin.

"Cree o tarafa koştu. İzleri görüyor musun?" Yaşlı kadın işaret etti ve Leon başını salladı. "Aferin oğlum," dedi. "Şimdi beni o orospu küçük hırsızın yanına götür de, hakkımı alayım."

* * *

Kızın izlerini takip etmek, karanlıkta ve sadece fener ışığıyla bile oldukça kolaydı. Orman çöpleriyle kaplı nemli toprakta hızla koşmuştu. Kıvrıldığı ağacı bulmak çok zaman almadı. Leon, kızın kalçasının olduğu yere iki parmağını koydu, dirseği ve omzunun yaptığı çukurları hissetti. "Uzun bir süre burada yatmış. Korkmuş, sanırım. Saklanıyormuş."

"Ne zaman ayrıldı?"

Leon parmakları arasında toprağı ovuşturdu ve büyükannesinin gözlerinde yanan iğne batması gibi acıyı gördü. Aynı açlığı gördü, ama daha da kötüydü. Bastonuna yaslanarak, ayak parmaklarının ucunda yükseldi. "Birkaç dakika önce, belki."

"Onu bul."

"Sen de onu öldürebilesin diye mi?" "Önyargılı olma, evlat."

Ama Leon tahmin etti. Dikleşti ve feneri kaldırdı. İzler kuzeye, tepelere doğru uzanıyordu. Batıya döndü. "Hadi," dedi. "Seni gitmen gereken yere götüreceğim."

Yaşlı kadın, uzaktan ışıklar görünene kadar farkı anlayamayacak kadar gece körüydü. Işıklar hayalet gibi parlak duruyordu ve altında hareketler, insanlar, makineler ve ateş ışığı izleri görünüyordu. "Orası kilise."

"Evet."

"Cree bu kadar yaklaşmazdı." "Sadece yürümeye devam et."

Leon yaşlı kadının yanında kaldı. Kadın durduğunda kolunu tutup sıkıca tuttu.

"Bırak beni," dedi kadın.

"O kadınları sen öldürdün."

"Bu gerekliydi."

"Johnny ve Cree'yi öldürmeyi planlıyorsun."

Ayaklarını yere vurarak acı bir kahkaha attı. "Avukatı da unutma." "Bu gece olan hiçbir şeyi unutmayacağım, asla."

Verdine, onun ne kadar ciddi olduğunu anladı. "Çek ellerini üzerimden, evlat."

Ama Leon onu daha sıkı tuttu. Onu kiliseye doğru çekti ve ağaçların ötesinden bağırışlar duyuldu. Polisler ışıklarını görmüştü. Geliyorlardı.

"Bırak beni."

"Yakında bitecek."

Revolveri kaldırdı ve namluyu onun kaburgalarına dayadı. "Beni vurmayacaksın."

"Bu cehaletin konuşması. Sen her zaman aptal, cahil bir çocuk oldun."

"Öyleyse vur beni. Cesaretin varsa."

Durdu ve aşağıya baktı. Kız, karanlıkta, onun yüzüne korkusuzca baktı ve tetiği çekti. Hiçbir şey olmadı. Tekrar çekti ve Leon silahı elinden aldı. "Sana daha önce söylemiştim. Bu silahı yirmi yıl önce iki kez ateşledim."

"Ölmüş olman gerekirdi, lanet olsun."

"Mesele şu ki," dedi. "Sadece altı mermi vardı."

* * *

Johnny, uyku ağacının tepesinden ateşi gördü. Duman kokusu aldı ve üçüncü tepenin uzakta ışığını gördü. Diğer seferler gibi değildi, küçük ya da zar zor görülebilen bir şey değildi. Bu bir şenlik ateşi, bir davetti, bu yüzden Johnny ağaçtan indi ve daha önce yaptığı gibi vadileri ve zirveleri aştı. Üçüncü tepenin eteğinde, kayalık alanı geçip çakıl yığına tırmandı. Yolun üçte ikisinde büyük bir ateş yanıyordu ve Johnny, geçen sefer kayalıkların onu neredeyse öldürdüğünü bildiği için sonunda yavaşladı. Ancak bu sefer, ayakları ve tepe ona yardımcı oldu. Hiçbir patika kaymadı veya solmadı; ateş yerinde kaldı. Johnny, ateşin ötesinde tavanı aşağı doğru eğimli bir mağaraya açılan bir çıkıntı bulana kadar tırmandı. Alevlerin etrafında dolaşan Johnny, mağaranın derinliklerinde daha zayıf bir ışık gördü. Bir şey hareket etti ve bir gölge titredi. "John Merrimon?" Kimse cevap vermedi, ama sarı ışık parladı ve Johnny ne hissedeceğini bilemedi. Korkuyu biliyordu. John Merrimon'u tanıyordu. "Aşağı iniyorum."

Önünde bir viraj vardı ve Johnny farkına varmadan neredeyse parıltının üzerine gelmişti. Mağaranın viraj yaptığı yerde bir boşluk vardı, daha önce gördüğü bir boşluk. "John Merrimon?"

Bir iç çekiş havayı hareketlendirdi ve ardından gelen ses o kadar yorgun ve zayıftı ki, neredeyse yok olmuştu. "Beni görüyor musun?"

"Bir parıltı görüyorum."

"Bu, öğrendiğim bir numara, başkasının zihnini aldatmak." Parıltı kırıldı ve Johnny bir dizi görüntü gördü: yaşlı bir adam, bir çocuk, sonra korkunç, kırık ve bükülmüş bir şey. Birbiri ardına akıp gittiler ve kaybolduklarında geriye sadece parıltı kaldı. "İnsanlar sonsuz derecede tahmin edilebilir. Işığın oyunu. Eski bir aşk. Daha eski bir korku. Nadiren kendimi zorlamam gerek, ki her şeyi göz önünde bulundurursak bu iyi bir şey sanırım."

"Her şeyi mi?"

"Zaman, yorgunluk ve yaş."

Johnny boşluğu görmek için yaklaştı. "Bu kadar yeter."

Johnny düşünmeden tekrar adım attı ve görünmez bir güç onu yakaladı. Onu yerden kaldırdı, boş havada asılı bıraktı. Hareket edemiyordu, zar zor nefes alabiliyordu.

"Benim evim," diye duydu. "Benim kurallarım." "Senin evin, evet."

"Anladığından emin misin?"

"Lütfen..."

Kavrama gevşedi ve Johnny düşerek boğazını ovuşturdu. "Ama adı John, değil mi?"

"O isim artık benim için bir anlam ifade etmiyor." "Ama ben seni tanıyorum."

"Benim kim olduğumu biliyorsun. Arada fark var."

Parıltı tekrar kırıldı ve Johnny çarpık figürü gördü. Her açıdan yaşlıydı. Bacakları eğri ve inceydi, kolları bükülmüştü. Yüzünün derisi benekli ve griydi, ama sadece yaşlılıktan dolayı değil. Daha derin ve bozuk bir şey vardı: kafatasının şekli, derisinin altındaki şişkin yerler. Johnny, pek çok rüyasında tanıdığı adamdan hiçbir iz görmedi.

"Gerçekten o kadar kötü mü?" Yaşlı adam kayboldu ve Johnny'nin tanıdığı John Merrimon ortaya çıktı: Johnny'den biraz daha uzun, biraz daha geniş omuzlu. Gülümsemeye çalıştı, ama başaramadı. "Hangi görüntüyü tercih edersin?"

"Hiç mide bulandırıcı bulmadım."

"Hayır, değilsin." Yaşlı adamın görüntüsü geri döndü. "Hiçbir şey istemedin, gereğinden fazlasını almadın. Bir süredir bu yönünü takdir ediyorum: kendine olan güvenini, buraya olan sevgini. Bu yüzden seni burada kabul ettim. Yaralarını iyileştirdim ve Hush'u senin evin yaptım. Sana bir şeyler verdim."

"Farkındalık..." "Ve rüyalar." "Neden?"

"Bu toprağı şu anda sevdiğin gibi sever miydin? Öngörü yeteneğın olmasaydı, bunların hiçbirini kabul eder miydin?"

Mağarayı, varlığını, şekil bozukluğunu kastetmişti. Ama Johnny için işler tersine dönmüştü. Çamurda yatan Aina'yı, John'un boynundaki taşı koparıp onu diri diri gömerkenki şiddetli öfkesini düşündü. "Bunca zamandır burada mıydın?"

Gözleri kısıldı ve sesi tehlikeli bir şekilde alçaldı. "Bana ne soruyorsun?"

"Ben... Ben sadece..." "O senin değil."

"Ne? Kim?"

Yaşlı adam omzunu çevirip yana doğru baktı, bakışlarında öfke vardı. Mağarada hava hareketlendi ve Johnny, fırtına gibi bir güç hissetti. Kollarındaki tüyler diken diken oldu. Kokusu elektrik gibiydi.

"Sadece bir soru," dedi Johnny. "Sadece anlamaya çalışıyorum, tamam mı, sadece anlamaya çalışıyorum."

Korkuyu gizlemek imkansızdı. Yaşlı, siyah gözlerde delilik belirdi; dudakları geri çekildi ve Johnny, ezilmiş, bükülmüş ve kırılmış William Boyd'u düşündü. Yaşlı adamın bu olurken gülümsediğini hayal etti. Aynı kahverengi dişleri, dans eden gözleri gördü.

"Marion hala benim karım," dedi

John. "Tamam..."

"Birkaç rüya bununla kıyaslanabilir mi sence?" Yaklaştı. "Sence bunun bir anlamı var mı?"

"Sakin ol, tamam mı?"

Ama yaşlı adam sakinleşmedi. Gözlerindeki vahşilik arttı ve John Merrimon hala oradaysa, Johnny onu göremedi. Kıskançlık ve kin gördü, yüz yıllık delilik.

"O henüz senin değil," dedi John.

"Ne?"

"Ona dokunursan, seni öldürürüm."

Johnny hiçbir şeye dokunmayacaktı. Ayaklarının altındaki bayat hava ve taştan başka hiçbir şey gerçek gibi görünmüyordu. Yaşlı adam bir hayalet, bir gölge hakkında bağırıp çağırıyordu. Şimdi Johnny'yi toprağın altına, Tanrı bilir neyin içine götürüyordu. Tavan alçaldıkça ve ışık karardıkça Johnny eğildi. Bükülmüş bacaklarını, eğri sırtını ve kalçalarının sallanışını izledi.

Son virajda, yaşlı adam durdu ve karanlık gözlerini tekrar Johnny'ye çevirdi. Yağlı saçları yüzüne düşmüştü ve deliliği hâlâ kaynıyordu. "Ben deli değilim," dedi.

"Sana

inanıyorum."

"Hayır,

inanmıyorsun."

O daya girdikleri anda her şeyi anladılar. İkinci bir ateş yanıyordu ve Johnny onun ışığında Marion'u gördü...

Marion'u gördü.

Kürk ve deri yatak üzerinde yatıyordu ve hiç değişmemişti: şekli, yüz hatları. Johnny, beklenmedik duyguların seli altında ezildi. O, geçmişle bugünün kesiştiği noktaydı, bir rüyanın parıltısıydı; ama Johnny, birlikte geçirdikleri çocukluklarını, bir gün evleneceklerini söylediğinde gözlerindeki ışıltıyı hatırladı. Mavi bir elbise giymişti ve Johnny nehir kenarında topladığı bir çiçeği takmıştı. Marion'un anne babasını ve kız kardeşini, Boston'a yaptığı bir seyahatte aldığı yüzüğü hatırladı. Anılar Johnny'ye aitti, ama bunun önemi yoktu. Johnny, Marion'un umutlarını ve hayallerini, gizli gülümsemelerini ve sözlerini, binlerce tutkulu geceyi biliyordu.

O, onundu ve değildi. Bu çok fazlaydı.

"Seni neden buraya getirdiğimi şimdi anladın mı?" "Bunu yapamam."

John yatağa yaklaştı ve kızın saçlarını okşadı. "Onu sevmiyor musun?" diye sordu. "Onu benim tanıdığım kadar tanımıyorsun?"

Johnny kelimeleri bulmakta zorlandı. Göğsü inip kalkıyordu. Yanakları kızarmıştı. "Neden buradayım?" diye sordu sonunda.

"Çünkü ben ölüyorum."

"Ama taş..."

Yaşlı adam başını salladı. "Hiç kimse Massassi'nin ruhunu tutmak için doğmadı. En azından bu kadarını sana borçluyum."

Yaşlı adam gömleğinin altından taşı çıkardı ve son illüzyon parçaları da yok oldu. Yırtık pırtık derilerden yapılmış giysiler giyiyordu ve Johnny'nin tahmin ettiğinden daha da çürümüş durumdaydı. Derisi bozuluyordu ve gözleri bulanıktı. Güçten düşüyordu. Johnny'nin gözleri önünde ölüyordu.

"Onu sevmiyor musun?" diye tekrar sordu. "Onu korumak için her bedeli ödemez misin?"

Johnny, elleri yanlarında solgun duran Marion'a baktı. Çocukluğunu, sonra anne babasının ve dedesinin hayatlarını, tarihin akışını düşündü. Bütün bu zaman boyunca ikisi birlikte buradaydılar.

O kadar uzun yıllar...

O kadar çok yalnızlık...

"Taşı al." Johnny başını

salladı. "Almalısın."

Taşı Johnny'ye doğru itti ve Johnny, uzaktan bile olsa taşın gücünü hissetti. Parmakları karıncalandı, duyuuları keskinleşti. Yaşlı adamın derisinin altındaki çürümeyi, Marion'un derisindeki sıcak kızarıklığı kokladı.

"Seni izledim," dedi John. "Sana *verdim*." Taşı daha da yaklaştırdı ve gözlerinde yine delilik belirdi. "Bana bunu borçlusun."

Ama Johnny yaşlı adamın içine daha derinlemesine baktı. Kemikleri kanser tarafından kemirilmişti ve içindeki güç korkunç ve karanlıktı. Zehir gibi damarlarını dolduruyordu; onu öldürüyordu.

"Ben hep böyle değildim," dedi John. "Senin benim gibi olman için onlarca yılın var, yüz elli güzel yıl. Toprakların, Marion'un ve tüm o hayatın olacak. Taşı al. Onu güvende tut." Johnny bir adım geri attı ve yaşlı adam yavaşça öne doğru süründü. "Bu gücü, yapabileceklerini hayal bile edemezsin. Şimdi Hush'u tanıdığını sanıyorsun. Hiçbir şey bilmiyorsun. Al onu."

Johnny başını salladı.

"Sadece dokun."

"Hayır."

"Senin zayıflığın yüzünden onun ölmesine izin vermeyeceğim." "Benden uzak dur."

"Korkaklığın ve inatçılığın yüzünden."

"Sana uzak dur dedim!"

Ama Johnny çok yavaştı. Yaşlı adam inanılmaz bir hızla üzerine atıldı. Johnny'nin bileğini demir gibi sıkıca tuttu. "O ikimizden de daha önemli." Johnny direndi, ama yaşlı adam inanılmaz derecede güçlüydü. Johnny'nin eli açılana kadar sıktı, sonra taşı avucuna bastırdı. "Sessiz ol," dedi, ama bu imkansızdı.

Dünya patlıyordu. Johnny patlıyordu.

İlk olarak yozlaşmayı ve yaşlı adamın deliliğini hissetti; ama bu bir anlık, bir saniyenin bile daha kısa bir süreydi. Johnny, takip eden on yıllar boyunca o anı yaşadı. John'un Marion'a olan sevgisini hissetti, o kadar güçlü ve zengindi ki, Johnny o anda kendi aşk anlayışının çiğ tanesi kadar soluk olduğunu anladı. Onca yıl süren fedakarlık, yoksulluk ve özen! Johnny bunları bir anda yaşadı: savaşlar, değişimler ve tehditlerle dolu bir dünya; ve tüm bu süre boyunca John, Marion'un yanında, onu güvende ve hayatta tutuyor, dünyayı dışarıda bırakıyordu. Johnny onun düşüncelerini biliyordu ve yalnızlığının okyanuslarında boğuldu. Yılların geçişini hissetti ve John'un gözlerinden değişiklikleri gördü: gökyüzündeki ilk uçak, Hush'ın ötesindeki ilk araba. John'un öldürdüğü insanları ve bataklığın korkusunu yaymak için hayatta bıraktıklarını gördü. John'un gözlerinden kulübeyi de gördü: geceleri Johnny'nin yüzüne bakmak ve Marion'u düşünmek için geldiği hali. Orada sevgi vardı, ama aşk yoktu; ve umut vardı, ama umutsuzdu. Johnny hepsini hissetti: John'un köydeki yaşlı kadınlardan duyduğu korkuyu. Tek başına birini halledebilirdi. Ama ikisi bir araya gelirse taşı ve onun hayatını, Marion'un hayatını da alabilirlerdi. John, o güçleri nedeniyle yaşlı kadınlardan nefret ediyordu, ama suçluluk duygusu da onu hiç terk etmiyordu. Onun sahip olduğu şey onlara aitti: çalınan yıllar, Marion'un solmayan mükemmelliği. Bu bir renk ve ısı girdabıydı, ama Johnny daha büyük bir korkuyu da yaşıyordu: taşın zamanla onu öldüreceğini erken yaşta öğrenmiş olması. Taşın yakıcı etkisi damarlarında da vardı, ama gücü de öyle.

Tanrım...

Johnny böyle bir şeyi hiç bilmiyordu, hayal bile etmemişti. Hush'ı seviyordu ve bu yüzden o Hush'tı. Buradaki ya da oradaki bir yaratık değil, her şey, her bitki ve atan kalp, topraktaki her titreşim. Jack'in durduğu yeri ve düşüncelerinin rengini biliyordu. Odaklanırsa, Leon ve Verdine'i bulabilir ve onların düşüncelerinin rengini de bilebilirdi: yaşlı kadının öfkesinin kırmızısı, Leon'un hüznünün soluk, açık grisi. Johnny bir şeyi bilirse, ona dokunabilirdi. Taşın gücü böyleydi ve bu güç

sadece bilgiyi aşırıyordu. John gibi bir aldatıcı olabilirdi. İyileştirebilir ve öldürebilirdi.

Sınırları var mıydı?

Dikkatini John'a çevirdi, kemiklerinde, karaciğerinde ve akciğerlerinde tümörleri hissetti, Johnny'yi tutmak, bir nefes daha almak için gereken iradeyi hissetti. Ölümün ötesindeydi; neredeyse ölmüştü.

Yeter...

Zihninde bu kelimeyi duydu ve bunun John'un kelimesi olduğunu biliyordu. Yaşlı adam geri çekilmeye çalışıyordu, ama Johnny 1853'ün izlerini, kaybın ve öfkenin yaralarını, taşı aldığı andaki çaresizliği hissetti. Onun öfkeyle ve yoksunluk içinde yaşadığını, sonra da sonunda toprağa giden yolu bulduğunu izledi. Johnny'nin sevdiği gibi o da onu seviyordu ve bir asırdan fazla bir süredir en çok sevdiği büyük ağaçlara ve yaratıklara bakmıştı. Bu konuda ikisi aynıydı.

Evet, evet...

Johnny'nin henüz ikna edilebileceğini düşündü ve son iradesini kullanarak bu noktayı vurguladı. Hush her bakımdan onun olacaktı. John'un yaptığı gibi onu besleyebilirdi; hayal bile edemeyeceği şekillerde koruyabilirdi — ve sadece Hush'u değil.

Ben de Aina gibi bu topraklara bağlıydım. Senin için durum farklı olabilir.

Şimdi geri çekilme sırası Johnny'deydi. Cazip teklif...

Her yere gidebilir, her şey olabilirsin.

Johnny de bunu gördü: uzak dağlar, büyük ormanlar.

Karımın bakımı tek bedeli.

Ama bu bir yalandı ve Johnny bunu hissetti. Taş Cree'ye bağlıydı. O sonuncu ve en güçlüsüydü.

Onu öldürmen gerekecek.

"Hayır."

Johnny geri çekilmeye çalıştı, ama John'un gücü muazzamdı, ölmek üzere olan bir adamın son çırpınışı gibiydi.

Massassi'yi hissedecek. Gelecek.

"O sadece bir kız."

Benim olanı istiyor!

Johnny öfke, açgözlülük ve kin dolu görüntülerden kendini kopardı. Geriye doğru sendeledi ve neredeyse düşüyordu. Aralarındaki bağ koptu ve John Merrimon ağladı. "Hayır dersin ölecek." Ellerini birleştirip gözyaşları içinde yalvardı. "Anlamıyor musun? Görmüyor musun?"

"Masum bir kızı öldüremem."

"Yine de benim sana verebileceğim şeyi istiyorsun."

O haklıydı ve bunu biliyordu. Johnny, taş olmadan daha küçüktü. Her şey daha küçüktü. Ona bakarak, avucundaki sıcaklığını, patlamayı hatırladı. Ona bakarken, zamanı ve hatta Marion'u umursamıyordu.

Ama Hush. O bağlantı. "Evet," dedi John.

"Yapamam."

"Taşı al. Karımı al." "Bana..."

"Neye ihtiyacın var? Karar vermek için zamana mı? Çocukluk yapma. Cree geliyor. Bunu bilmelisin."

"Onu hissetmiyorum."

"Aina'nın çocuklarını hissedemeyiz. Onları bu kadar tehlikeli yapan da budur. Hala yapabiliyorken al şunu."

Çok kolay olurdu, diye düşündü Johnny. *Taş. Güç.*

Yaşlı adam, açık elinde taşı tutarak daha da yaklaştı. Johnny izlerken gözleri daha da bulanıklaştı. Her nefes almak bir mücadeleydi.

"Lütfen..."

Karısının elini tuttu. Johnny, pürüzsüz, soluk parmaklara dolanan boğumlu parmaklara baktı. Bu doğal olmayan, acınası ve üzücü bir manzaraydı.

"Yapamam," dedi.

"Yapmayacaksın demek istiyorsun." "Senin için öldürmeyeceğim."

Johnny bir adım geri attı ve yaşlı adam onu takip edecek gücü buldu. Adımları kesik kesikti, ama havada elektrik yüklüydü, Johnny'nin boğazını tıkiyordu. "O zaman kendim yaparım," dedi. "Kızı öldürüp taşı boğazına tıkarım. Onu sevmeni sağlarım."

"Marion bunu istemezdi."

"Onun adını söyleme. Sen yeterince güçlü değilsin. Sen buna layık değilsin." "O, masum bir kızın ölmesini istemezdi, John. Onun için değil."

"Ama onlarca kişi öldü bile. Yaşlılar. Gençler. Ne kadar gerekirse o kadarını öldüreceğim! Ne gerekiyorsa *yapacağım!*"

"O bunu asla istemezdi."

"Al şunu!"

Taşı itti ve Johnny iki adım daha geri çekildi. "O hayatta olmamalı, John. Burada olmamalı."

"Bana seni incitmek zorunda bırakma, evlat." "Onun hayatı bir lütuf değil."

"Kapa çeneni." "Bu bir lanet..."

"Kapa lanet çeneni dedim!"

O anda, yaşlı adamın kalbinde bir şey kırıldı. Son sabrı da tükendi, geriye sadece öfke ve delilik kaldı. Johnny'yi kaldırdı ve duvara fırlattı. Onu taş zemine bastırdı, kalbini, ciğerlerini sıktı. "Sana Hush'ı verdim." Daha da sıkı sıktı. "Hayatını kurtardım." Johnny'yi kollarını açarak havada asılı bıraktı. Johnny konuşmaya çalıştı ama başaramadı. Yaşlı adam öksürdü ve dudaklarından kan fışkırdı. Umursamadı. Umut yok olmuştu. Marion ölecekti. Yumruğunu çevirdi ve Johnny'nin kolları büküldü. Bacakları da öyle. Johnny çığlık attı ama yaşlı adam henüz işini bitirmemişti. Johnny'yi acı çekti. Onu acıya ve çığlıklara, küçük rahatlamalara ve korkunç baskılara gömdü. "İlk ölecek olan sensin," dedi John.

"Lütfen..."

"Karımdan önce." "Dur..."

"Benden önce."

"Dur, lütfen..."

Ama John durmadı. Güç topladı ve Johnny çığlık atana kadar kemiklerini bükmeye devam etti. Yaşlı adam dizlerinin üzerine çöktü, ama Johnny'nin eklemlerine, kaburgalarına baskı yapmaya devam etti. Johnny nefes alabildiğinde, söyleyecek tek şeyi söyledi. "Bunu onun için yapmıyorsun..." Daha fazla baskı, daha fazla çığlık. Johnny dilini ısırды ve kanın tadını aldı. "Yalnız kalmaktan korkuyorsun..."

"Kapa çeneni!"

"Böyle olmaktansa ölmeyi tercih ederdi." "Bunu bilemezsin!"

"Bunu bana sen öğrettin! Sen gösterdin! Senin haline bakıp tiksiniirdi!"

"Hayır..."

"Bu doğru. Yüzüne bak."

Yaşlı adam baktı. Yüzüne baktı ve ağladı, sonunda ölmek üzereydi. Johnny bunu zihnindeki kırmızı bir yerden gördü. Yaşlı adam yere yığıldı ve Johnny de onunla birlikte düştü. Hareket etmeye çalıştı, ama sanki tüm kemikleri

parçalanmış gibi acı çekiyordu. Yanında, yaşlı adam taşın üzerinde yatıyordu. Gözleri süt beyazıydı ve sadece dudakları hareket ediyordu. "O tek masum olanıydı. Görmüyor musun? Umurunda değil mi?" Gözyaşları yüzündeki çizgileri takip etti. Daha fazla kan öksürdü, sonra elini açarak taşı gösterdi. "Al bunu. Karımı kurtar."

"Yapamam."

"Cree'yi öldür, dünya senin olsun." "O sadece bir kız."

"O son bedel."

"Bu sözleri daha önce nerede duymuştum?"

Yaşlı adam gözlerini kırptı ve daha fazla kan öksürdü.

"Isaac..." "Onu sevmiştin," dedi Johnny.

"Seviyordum."

"O da son bedeli ödedi. Asmış olduğun adamlar da öyle. Cree'den bile daha genç olan Aina da öyle. Peki ya oğlun?" Johnny hareket etmeye çalıştı, ama kırılmıştı. "Marion'un çocuğuna ne oldu?"

"Onu bırakmak zorunda kaldım."

"Ne bedel ödedi? Babası yok. Ailesi yok."

Bunlar son sözler gibi geliyordu, ama John başını sallıyordu, sesi en hafif fısıltı gibiydi. "O anne ve eş olmak istiyordu. Ben de onun bunları elde etmesini istedim."

"O bunlara sahipti."

"Yeterince uzun sürmedi."

"Anlamıyor musun?" Johnny bir nefes daha aldı. "Her zaman başka bir son bedel olacaktır. Isaac. Oğlun. Masum bir kızı öldürmeyeceğim. Marion'un zamanı geldi. Senin de öyle."

"Lütfen..."

"Hayır."

"Johnny..."

"Burada bitiyor. Şimdi. Artık öldürmek yok."

Yaşlı adam gözlerini kapattı ve Johnny onun da nasıl yıkıldığını gördü: son iradesi, son umudu. "Tepede çimenli bir yer var..."

Ölmek üzereydi; Johnny bunu anladı. "Onu bulacağım." "Yan yana..."

"Söz veriyorum."

"Elimde kalan tek şey bu."

Gözlerini kapattı ve etraflarındaki hava hareketlendi. Johnny, güç ve sıcaklık hissetti, yaşlı adamın ölümünün gölgesi olan karanlık bir an. Johnny'nin koluna dokundu ve son gücünü onları birbirine bağlayan bağına aktardı. Johnny yandı ve acı çekti, ama zamanla iyileşti. İş bittiğinde, taş yaşlı adamın avucundan yuvarlandı ve sesi sonunda kesildi. "Onun bu şeylere sahip olmasını istedim." Johnny ağzını açtı, ama böyle bir an için söyleyecek söz bulamadı. Yaşlı adam kör bir şekilde başını salladı, sonra ölümsüz karısının yanındaki deriye sürünerek girdi. Onun mükemmel elini tutup tuttu. Sevgili yanağına öptü. Son nefesini verdi.

* *

Johnny uzun süre öylece oturdu. Taş elinin yanındaydı, ama henüz ona dokunmamıştı. John ve Marion'u ve birlikte geçirdikleri uzun yılları düşündü. Kendi hayatını ve taşı düşündü ve Cree ortaya çıktığında hâlâ oradaydı. Cree odaya girdi ve Johnny onu ateşin ışığında izledi. Kendinden emin ve sakin bir şekilde hareket ediyordu ve Johnny, onun hakkında hiçbir şey bilmediğini, onun muhteşem bir şekilde değiştiğini düşündü. "Senin beni bulacağını söyledin."

"Gözlerim kapalıyken bile seni
görebiliyorum." "Peki ya
Massassi'nin ruhu?"
"O, doğan güneş."

Johnny, yüzünü ve derin, sakin gözlerini inceledi. Gerçekten de güneş doğmuş gibi parlıyordu. Daha yaşlı, daha bilge görünüyordu. Yatağa doğru yürüdü ve ölü adamı, hâlâ nefes alan karısını seyretti. Bakışları Marion'un yüzünden John'a, bükülmüş uzuvlara ve çarpıklıklara kaydı. "Ona böyle biteceğini söyleyebilirdim."

"Bunu nasıl bilebilirdin?"

"Kendi hayatımdan önce binlerce hayat yaşadım." Cree yere oturdu, ama Johnny'nin taşa önce ulaşamayacağı kadar yakın değildi. "John Merrimon'u gençken tanıyordum. Karısını ateşten yanarken tanıyordum."

"Taşı almamı istedi." "Alacak
mısın?"

"Ben yapmazsam Marion
ölecek." "O zaman ölmeli."

Johnny beklenmedik bir acıyı yuttu. Rüya olsun ya da olmasın, Marion'u çok yakından tanıyordu. Bir parçası onu seviyordu. John'un sevdiği gibi değil, ama yine de...

"O hayat asla senin olmadı," dedi Cree. "Güç de senin değil." Johnny hiçbir şey söylemedi, ama elinin yanındaki taşı hissetti. Taşın sunduğu hayatı, olabileceği ve yapabileceği her şeyi, dünyadaki her şeyin bilgisini hissetti. Cree, onun iç çatışmasını görmüş gibi başını eğdi. Belki de gerçekten görmüştü. "Biliyor musun," diye sordu, "John Merrimon inancını ilk bozan kişi miydi? Onun eylemleri olmasaydı, Marion Aina'nın söz verdiği gibi dolu dolu ve normal bir hayat yaşayacaktı."

Bu, John Merrimon'un asla itiraf etmediği çirkin bir gerçektir. Ama Johnny bunu rüyalarında görmüş ve anlamıştı. "Toprağı Aina'ya değil, Isaac'e verdi."

"Anlaşmayı ilk bozan
oydu." "Sanırım Isaac'ı
seviyordu."

"Ama ihanetin bir bedeli vardır, değil mi?"

Johnny, Marion'a baktı ve daha önce yaptığı gibi, o son bedeli düşündü. "Annen için üzgünüm," dedi. "Elimden gelseydi Verdine'i durdururdum."

"Annem öldüğünde huzurluydu. Sonunda anlamıştı."

Cree sakın bir şekilde gülümsedi ve Johnny, onun güçlü bir şekilde değiştiğini bir kez daha düşündü. Taş, aralarında yerde durmasına rağmen, henüz ona bakmamıştı. "Doğru olanı yapma zamanı geldi," dedi.

"Bunu yaparsam Marion'a ne olacak?"

"Zamanı geldiğinde ölecek."

"Ne zaman?"

"John Merrimon, Massassi'nin gücünü değer verdiği şeylere yansıttı. Bu güç, ona ve hatta sana nüfuz ettiği gibi, buraya da nüfuz etti. Bir gün ya da bir hafta yaşayabilir, ama uzun sürmez. Sonuçta hayat, en büyük şeydir."

Johnny'nin eli taşa yaklaştı. Onu istiyordu ve ondan korkuyordu. Bu çelişki onu daha da korkutuyordu. "Ya bunu şimdi alırsam?"

"O zaman biz mücadele edeceğiz,
sen ve ben." "Ne amaçla?"

"Ben soyumun sonuncusuyum ve en güçlüsüyüm.

Kaybedeceksin." "Ya kaybetmezsem?"

"Massassi kadınların ruhudur. Sonunda, önemli olan tek gerçek budur."

İkisi birbirlerine bakmaya devam ettiler. O sakinliğini korudu. "Kabul edersem nereye gideceksin?"

"Dünya geniş ve kadınların çektiği acılar çok fazla. Massassi bana yol gösterecek."

"Peki ya burası?"

"Hush Arbor artık benim için bir anlam ifade etmiyor." "Peki ya biz, ailelerimiz?"

"Doğru olanı yap, o zaman biz diye bir şey kalmaz."

Johnny taşa baktı ve tüm o gücü düşündü. John onu Marion'u korumak, korkutmak ve öldürmek, Hush Arbor'u ne pahasına olursa olsun korumak için kullanmıştı. Onu deliye çeviren taş mıydı, yoksa yalnızlık, zaman ve keder gibi basit şeyler miydi? Johnny'nin kesin olarak bildiği tek şey, John'a söylediği sözlerdi. Her zaman bir son bedel olurdu, birbiri ardına. Ama tek endişesi bu değildi.

"Sen iyi bir insan mısın?" diye sordu.

"Ben, Tanrı ve halkımın beni yarattığı kişiyim."

"Bu taş dünyayı değiştirebilir. Tehlikeli."

"Bu, onu elinde tutan kişiye bağlıdır." Cree ikinci kez gülümsedi. "Aina savaşla sertleşti, kölelikle daha da sertleşti. Diğerleri nazik ve kibardır. İnancını kaybetmemelisin."

Bu konuda haklıydı. Johnny'nin kendine ve yargısına olan inancından, her şeye rağmen evrenin bir anlamı olduğuna olan inancından başka neyi vardı ki? Binlerce hayat, demişti. Johnny'nin bununla rekabet edecek bilgeliği yoktu. Daha da kötüsü, hakkı da yoktu. John Merrimon bile bunu biliyordu.

Hiçbir erkek Massassi'nin ruhunu tutmak için doğmamıştı...

"John'un Aina'ya ve ailenize yaptıklarından dolayı üzgünüm."

"Bazı insanlar zayıftır," dedi Cree. "Ben öyle olmamaya çalışacağım."

Johnny, bunun güzel bir cevap olduğunu düşündü. Uzun saniyeler boyunca kadının yüzünü izledi, sonra elini taşın üzerinde gezdirdi. Taşın sıcaklığını ve gücünü hissetti, ama Cree irkilmemişti. Huzur içinde kalmıştı, diye düşündü Johnny, ve bu en güzel işaretti. "Al onu," dedi; ve Cree zarifçe ayağa kalkarak aldı. Onu göğsüne koydu ve daha yaşlı, daha uzun ve daha görkemli göründü. Bir kraliçe gibi dönerek, arkasına bakmadan mağaradan çıktı ve Johnny onu yavaşça takip etti. Ateşin başında durdu ve gecenin karanlığında mor renkte parıltıyan Hush'a baktı. Cree'den hiçbir iz yoktu, ama uzaktan Jack'i, polisleri, Verdine'i ve Leon'u hissediyordu. Yarın da aynı şeyi hissedecek miydi? Bilmiyordu, ama Cree, Massassi'nin gücüne batmış olduğunu ve Hush'ın da aynı şekilde batmış olduğunu söylemişti.

Onsuz yaşamaya hazır mıydı?

Bunu yapabilir miydi?

EPILOG

Marion'un ölmesi tam bir ay sürdü ve Johnny nadiren onun yanından ayrıldı. İlk kez ayrıldığında, uzun süredir yaşadığı mağaranın yukarısındaki tepeye John'u gömmek içindi. John'un bahsettiği çimenli yer, arazinin doğu ucunda yer alıyordu ve Johnny, güneşin sabah erken saatlerde mezara vuracağı şekilde mezarı kazdı. O zaman bile, John'u toprağın altında yalnız bırakmak zordu ve Johnny, o güzel günün çoğunu onun yanında oturarak geçirdi. Çok az konuştu ve konuştuğunda da manzarayı veya esintiyi tarif etti ya da yaptığı seçimi açıkladı. Üzerinde durmanın bir anlamı yoktu, bu yüzden Johnny basit tuttu.

Bu doğru olan şeydi.

John anlamazdı, ama Johnny bu kararla iç huzuru bulmuştu. Marion her gün biraz daha soluyordu, ama her sabah yüzünde aynı hafif gülümseme vardı. O solan bir heykel gibiydi ve bu da doğanın kanunuydu. En sert dağ bile zamanla yumuşardı, Marion da öyle. Bir hafta içinde yaşlanmıştı. Üç hafta içinde yaşlı olmuştu. Ama Johnny elinden geldiğince onun elini tuttu. Ona John'dan, onun sadakatinden ve tüm yalnız yıllarından bahsetti. Ona aynı güneşli yamaçta bir yer vaat etti ve John'un onu beklediğini söyledi. Duyduysa ya da anladıysa, hiç bir işaret vermedi; ama Johnny'nin umut etmek için nedenleri vardı.

Çiçek soldu.

Gülümseme kaldı.

Johnny, günde bir kez mağaranın ağzına oturup aşağıdaki aramayı takip ederdi. Genellikle otuz ya da kırk kişi arıyordu, ama bazen daha fazla oluyordu. Altı kişilik gruplar halinde kalıyorlardı ve bataklığın bir bölümünden diğerine yavaşça ilerliyorlardı. Onu bulmaya kararlıydılar ve bir süre bu eğlenceliydi. Ama Johnny, arazisinde bulunan insanlardan bıktı. Helikopterlerden ve muhabirlerden, tepenin yamacına sis gibi yayılan güvensizlik ve korkudan bıktı. Johnny, Marion'dan ikinci kez ayrıldığında, eski kulübenin

Jack'in bataklığa gelip Johnny'yi araması ilk kez değildi. Polisler kadar kararlı bir şekilde etrafta dolaşıyordu, ama sanki Johnny neşeyle selam vermeye gelmiş gibi, her zaman takip ediliyordu.

Elbette bu olmayacaktı. Johnny

hissettiği sürece olmazdı.

Ama soru aklından çıkmıyordu. Cree, büyüünün Johnny'ye *işlemiş olduğunu* söylemişti, ama bu kelime tam olarak doğru değildi. Bu, *Johnny'nin büyüye sahip olduğu*, ona *bağlı* olduğu veya *sonsuzla kadar onunla kalacağı* anlamına gelmiyordu. Bu yüzden Johnny, körlük, kayıp ve uzuv kaybı endişesiyle yaşıyordu. Marion'un kayboluşunu izliyor, ama kendi yok oluşundan korkuyordu. Bu onu samimiyetsiz mi yapıyordu? Muhtemelen. Elinde değildi. Mağaradaki hayat böyleydi — iki dünya — bu yüzden Jack tek başına ortaya çıktığında, Johnny, sonbahara çok yakın olan Eylül ayı için alçak, beyaz ve sıcak bir gökyüzünün altında yola çıktı. Eski hayatına bir bağlantı noktası istiyordu ve Jack bunu ona sağlayacaktı. "Suçlamada bulunmayacaklar," dedi. "Aramayı iptal ediyorlar."

Johnny uzandı ve bunun doğru olduğunu gördü. İnsanlar geri çekiliyordu. Eski kilise boştu. "Neden? Nasıl?"

"Jimmy Ray Hill yaşam destek ünitesinden çıkarıldı. Konuşuyor." Jack sakın görünüyordu, ama Johnny'nin omzuna dokundu. "Şerifi neyin öldürdüğünü bilmiyor, ama senin yapmadığını yemin ediyor. Tom Lee ısrar etti, ama Jimmy Ray hikayesini değiştirmede. Ve en iyi kısmı bu değil." Jack bekledi, ama uzun sürmedi. "James Kirkpatrick da konuşuyor. Tamamen mantıklı değil, ama William Boyd'u öldürenin ne olduğunu düşünürse düşünsün, senin yaptığını söylemeyecek." Jack parmaklarıyla tırnak işareti yaptı. "'O süzülüyordu; çarpmıha gerilmişti.' Anlamıyor musun? Görmüyor musun?"

Johnny anladı, ama yine de hiç endişelenmemişti. Belki de hiç umursamamıştı. "Polisle konuşmam gerekecek mi?"

"Kaptan Lee'nin bir planı var," dedi Jack. "Ama seni suçlamıyorlar, o zaman ne yapabilir ki? Sorularını soracak. Sen cevap ver ya da verme."

Johnny bunun o kadar basit olacağını sanmıyordu. Güçlü insanlar korkuyordu ve bu da işi tehlikeli hale getiriyordu. *Ama suçlamada bulunulmayacaktı*. Jack'in istediği gibi gülümsedi, ama rahatlaması çok azdı. Haftalardır hayatı düşünmemişti, bu hayatı değil. "Dinle," dedi. "Gitmem gerek."

"Ne? Ben daha yeni geldim. Anlamıyor musun? Mağaradaki cesetler çok eski, çok eski. Yenileriyle bir ilgin yok. Kasabadaki insanlar ise... O başka bir mesele. Etrafta dolaşan hikayelere, seninle ve bu yerle ilgili spekülasyonlara inanamazsın. Önemli olan... Her şey yolunda. Hadi kutlayalım.

Akşam yemeği! İçkiler! Kulübe yandı, ama kasabaya, benim evime gidebiliriz. İstedüğimiz yere gidebiliriz. Her şey bitti."

Daha fazlasını istiyordu, ama Johnny kuzeye bakıyordu. Marion artık daha hızlı yaşlanıyordu. Fazla zaman kalmamıştı. "Birkaç haftaya ihtiyacım var," dedi.

"Hafta mı? Ciddi misin?"

Jack'in hayal kırıklığı belli oluyordu, ama Johnny'nin başka seçeneği yoktu. "Clyde'a iyi olduğumu söyle, olur mu? Anneme de söyle."

"Tabii ki, ama..."

"Teşekkürler Jack. Sen iyi bir adamsın."

Johnny dönmeye başladı, ama Jack henüz bitirmemişti. "Dinle dostum. Bunu söylemekten nefret ediyorum, ama vergiler dokuz gün içinde ödenecek."

"Tanrım, Jack." Johnny unutmuştu. Diğer tüm endişeler arasında bunu unutmuştu. Sonunda Hush'ı kaybedecek miydi, hem de para gibi aptalca bir şey yüzünden? "Neden gülümsüyorsun?"

"Daha çok sırtış gibi."

"Lanet olsun, Jack..."

"Bana güveniyor musun?" "Tabii ki."

"O zaman benim avukatım olduğumu söyle." "Sen benim avukatımsın." "Harika. Güzel."

"Ne oluyor, Jack?"

"Endişelenme. Ama akşam yemeği iki hafta sonra olamaz. Sekiz gün, tamam mı? Sekiz gün kulübede. Her şeyi ben getireceğim."

* *

Avukatlar beş gün sonra saat üçte, dördü en üst kattaki büyük konferans odasında buluştu. Jack kot pantolon, keten gömlek ve uçları beyazlaşmış tekne ayakkabıları giymiş olarak içeri girdi. Eski firmasından gelen adamlar pahalı takım elbiseleriyle ciddiydiler. Leslie her zamanki gibi güzeldi. "Beyler. Hanımefendi." Jack odayı geçip masanın ortasına oturdu. Eski hukuk fakültesi sırt çantasını masanın üzerine bıraktı ve sırayla herkesin gözlerine baktı. Gülümsemesi hiç bozulmadı.

Leslie ilk konuşan oldu. "Özel muayenehane sana çok yakışıyor."

"Doğru müşterileriniz olduğunda harika oluyor."

Michael Adkins kalın parmaklarını birbirine geçirdi ve öne doğru eğildi. "Müşteri demek istemedin mi?"

"Haklısın." Jack sırt çantasının fermuarını açtı, bir dosya çıkardı ve aynı belgenin dört kopyasını masaya kaydirdi. "Anlaşma talebimiz. Pazarlık edilemez."

Adkins dokunmadan dosyaya baktı. "Bir milyon dolar."

"Sadece üç gün içinde ödenirse. Ondan sonra üç katına çıkar." Adkins alaycı bir şekilde güldü. Diğer avukatlar boş boş baktılar ve Jack daha geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Siz ilçeyi temsil ediyorsunuz. Doğru ofiste değil miyim?"

Leslie gülümsemeye karşılık veren tek kişiydi. Hâlâ göz kamaştırıcıydı. "Bence bu konuda kendinizi aşıyorsunuz, avukat bey."

"Helikopterle müvekkilimin evine uçtunuz..." "Bir kulübe, sanırım."

"Kendi elleriyle inşa ettiği, sevgiyle yaptığı bir kulübe." "Yine de sorumluluk belirlenmedi," dedi

Leslie.

"Bu elbette duruşmada ortaya çıkacaktır. Özel mülkiyetin tahrip edilmesi. Aşırı güç kullanımı. Kasıtlı olarak duygusal acı çektirme. Kötü niyetli kovuşturma. Başlamama izin vermeyin."

"Lütfen..."

"Şerif departmanınız müvekkilimi çocukluğundan beri taciz ediyor. Bu durumun bir kalıbı var..."

"Müvekkilinizin sabıka kaydı var," diye Adkins sözünü kesti. "Sizin zulüm dediğiniz şeye ben kanunların uygulanması diyorum."

Jack kıdemli ortağa baktı ve gülümsemesi acı bir hal aldı. "Yüzbaşı Lee sivilleri kullandı..."

"Sivil iz sürücüler," diye araya girdi Adkins.

"Silahlı sivil iz sürücüler."

"Ne? O yapmaz!"

Jack dosyasından birkaç belge daha çıkardı. "Yeminli ifadeler," dedi. "Timmy Beach. Bob Brinson. Birkaç kişi daha." Dört avukat da sayfaları karıştırdı. "Hapishanedeki iki gardiyan, müvekkilimin William Boyd'un ölümünden şüphelenilerek tutuklandığında, aşırı zorlayıcı koşullarda tutulduğunu ve Şerif Cline'in müvekkilimin avukat tutma hakkını aktif olarak engellediğini doğruladı. İşte ifadeler." Birkaç sayfa daha çıkardı. "Bonnie Busby'nin ifadesini henüz almadım, ama o şerifin müvekkilime karşı uzun süredir intikam peşinde olduğunu biliyor. O iyi bir insan. Bence mahkeme celbi gönderildiğinde gerçeği söyleyecektir. Sonuç olarak, bu dava mahkemeye taşınırsa, ilçe bir servet kaybedecek. Sen de biliyorsun, ben de biliyorum. Kötü reklam ve siyasi sonuçları tartışmaya bile gerek yok."

Kimse daha derin gerçeği dile getirmedi, ama yine de oradaydı. Raven County'deki jüriler, şehir sınırları dışında yaşayan mavi yakalı işçilerden, erkeklerden ve kadınlardan oluşuyordu. Bu tür insanlar için Johnny bir kahramandı; ilçe yönetimi ise düşmandı. Jack, kendini o jürinin önünde hayal ettiğinde her seferinde gülümsüyordu. Michael Adkins de bu gerçeği anlıyor gibiydi. "Bir milyon dolar..."

"Kolay kurtuluyorsun."

"Her şey çok hızlı gelişiyor." Adkins, belgeleri sanki yok etmek istercesine eliyle bir hareket yaptı. "Çok sıra dışı."

"Gerçekten." Jack ayağa kalktı ve çantasını kapattı. "Tartışmak için zamana ihtiyacınız olacak. Ben dışarıda beklerim."

Jack'in tahmin ettiğinden daha az zaman aldı. Leslie'yi, şehri gören büyük pencerenin yanına onu bulması için gönderdiler. Cildi her zamanki gibiydi, mükemmel, soluk ve hafif kızarmış. Güneş ışığı gözlerine vurduğunda parıldıyordu. "Aferin, avukat bey." Jack omuz silkti. Henüz bitmemişti. "Yarısını almanı istiyorlar."

"Olmaz," dedi Jack.

"Onlara kabul etmeyeceğini söyledim. Sert oynamam gerekiyor."

"Yani, bir milyon dolarlık anlaşmada anlaştık mı?"

"Adkins el sıkışmayacak, ama evet. Bir milyon, artı normal ekler."

"Gizlilik anlaşması,

feragatname?" "Her zamanki

gibi."

"Paraya üç gün içinde ihtiyacım var."

"Yarın evrakları hazırlarım."

Jack başını salladı. İlk gerçek müşterisi. İlk davası. Dönmek üzereydi, ama Leslie henüz bitirmemişti. "Ondan beri onu gördün mü... bilirsin?" Elini dokundu, ama Jack hiçbir şey söylemedi. Yaklaştı ve her zamanki kokuları getirdi. Parfüm. Saçları. "Orada ne oldu, Jack? Yani, gerçekten ne oldu? Bütün o cesetler. Hikayeler? İnsanlar bunun yüz yıl veya daha eskiye dayandığını söylüyor, hatta şimdi bile Boyd'un veya şerifin nasıl öldüğünü, Colson Hightower'ın 45 santimlik suda nasıl boğulduğunu kimse kesin olarak bilmiyor." Jack başını salladı, ama Leslie'nin yüzü kızarmıştı ve daha da yaklaşmıştı. "Adli tabibin bile konuşmayacağı şeyler olduğunu söylüyorlar. O yerin hayaletli olduğunu, Johnny'nin bizim gibi olmadığını söylüyorlar..."

"Hadi ama, Leslie."

Ama kız daha da yaklaştı. "Şerifin departmanında tanıdıklarım var, bazıları eyalet polisinde de. Birkaç tanesi bana Verdine Freemantle'dan ve o eski mezarın dibinde buldukları şeyden bahsetti..."

"Leslie..."

"Luana Freemantle ile birlikte gömülen şeyin açıklanamaz olduğunu, adli tabibin bunu konuşmamasının iyi bir nedeni olduğunu söylüyorlar. Yetişkin erkekler korkuyor, Jack. Neye inanacaklarını bilmiyorlar."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bunlar tecrübeli memurlar, masallara ya da çocuk hikayelerine inanmayacak kadar sert adamlar."

"Onlar sadece hikaye, Leslie, sadece hikaye."

"Ama kim böyle bir yerde yaşayabilir ki? Kim yaşar ki? Hadi ama Jack. Ne olursa olsun, sen oradaydın. Sen gördün."

Jack şehri aşağıdan seyretti. O haklıydı. O bazı şeyler görmüştü.

"Senin fikirlerini almak isterim," dedi. "Biliyorsun. Tüm bunlar bittiğinde."

Leslie, Jack'in yaralı kolunu sıktı ve Jack, burbon ve puro almak için bir düzine blok sürerken bunu düşündü. Birlikte geçirdikleri geceleri, loş ışıktaki gözleri düşündü. O, paragöz biriydi, ama pişmanlık duymadan yaşıyordu.

Belki onu tekrar görecekti, belki de görmeyecekti. Ne olursa olsun, seçim ona kalmıştı.

Dairesinde, Johnny'nin geleceği için kazandığı parayı düşündü. Bir sonraki işi, Johnny'yi koruma hakkı anlaşmasının mantıklı olduğuna ikna etmek olacaktı. Bu, vergilerini birkaç kuruşa indirecekti ve Jack, yapacağı tartışmayı düşünerek gülümsedi. Hukuk fakültesine gitmesinin nedeni buydu: cevapları bulmak, önemli insanlara yardım etmek.

Bir bardak burbon doldurup çatıya çıktı ve kuzeye, Hush'a doğru baktı. İki gün sonra arkadaşıyla akşam yemeği yiyecek ve ona cesetleri, mağarayı ve kasaba halkının kafasına takılan diğer tüm konuları soracaktı. Ölümleri, korkuyu ve hayatta kalanların anlattığı hikâyeleri öğrenmek istiyordu. Daha karanlık soruları da soracaktı, o gece gördükleri ve duydukları hakkında özel sorular, çamurlu topraktan çıkardıkları yaşlı yaratık hakkında rahatsız edici sorular. Verdine ve Johnny'nin sırlarını ve Hush'ı bu kadar önemli kılan her şeyi soracaktı. Ama Jack çok az cevap alacaktı ve bununla bir sorunu yoktu. Cevaplar daha sonra gelecekti, ya da hiç gelmeyecekti. Jack'in kesin olarak bildiği tek şey, Johnny Merrimon'un şimdiye kadar sahip olduğu en iyi arkadaşı olduğu ve

çocukluklarından beri tam olarak öyle olduğunu biliyordu. Bu sorular için yıllar, bir ömür boyu zamanları vardı.

Jack sabırlı olabilirdi.

Sonunda cevapları
alacaktı.

Bardağı geriye doğru eğerek burbonu bitirdi, sonra kanamaya neden olmayacak kadar küçük, beyaz ve pürüzsüz bir çakıl taşı aldı. Avucunda zıplatıp cebine koydu.

* * *

Marion şafak sökmeden bir saat önce öldü ve Johnny o sırada onun yanındaydı. Bunu itiraf etmekten gurur duyduğundan daha fazla ağladı, ama John'un anıları ona aitti ve Marion'un bu kadar çok yaşamış olmasına rağmen bu kadar az yaşamış olması ona üzücü geliyordu. On beş aylık evlilik. Çocuğuyla geçirdiği bir göz açıp kapayıncaya kadar geçen zaman. Öğleye kadar ikinci mezar kazılmıştı, ama Johnny kürekle oyalanıyordu. Hush'ta hava hala sıcaktı, rüzgârlı ve uçsuz bucaksızdı. Tepeler Marion için de iyi bir yerdi, diye düşündü. Yıllarca yerin altında uyumuştı. Bu gerçekten farklı mıydı? John onun yanındaydı. Toprak aynıydı. Mezar, kalıntılarının üstü düzeltilindiğinde, ilk kez mezar taşlarını düşündü. Eski taşları, malikanenin bulunduğu aile mezarlığında hâlâ duruyordu. BOUND IN LOVE, FOREVER SOULS (Sonsuza kadar birbirine bağlı ruhlar). Johnny'nin hatırladığı sözler bunlardı ve daha uygun bir söz olabileceğini düşünmüyordu.

Belki mezar taşını buraya getirirdi.

Belki son tarihleri oyar.

Johnny tepelerde iki gün daha geçirdi ve üçüncü günün öğleden sonra güneş batarken, sonunda kulübeye gitti. Kulübe neredeyse yok olmuştu; helikopter hala oradaydı. Ama bunların hiçbiri onu rahatsız etmiyordu. Başka bir kulübe inşa edecekti. Mağarası vardı. Kamp sandalyelerinden birini düzeltti, koltuğu ve masayı temizledi. Yüzünü güneşin sıcaklığına çevirdi ve sessizlik içinde sonunda geleceğini düşündü. O ana kadar çoğunlukla Marion ve John'u, geçmiş ve dışarıda bir yerlerde olan Cree'yi düşünmüştü. Sadece gece geç saatlerde, en zayıf olduğu anlarda kendisi için endişelenmişti.

Ya kaybolursa?

Derin bir nefes alan Johnny, Hush'a uzandı ve onu çok güçlü hissetti. Jack'in kiliseden yarım mil uzakta olduğunu ve ısıklık çaldığını biliyordu. Yarın yağmur yağacağını ve o taşın iki mil kuzeyde gölgede soğduğunu biliyordu.

Cree, bu toprağın güçle *dolu* olduğunu ve Johnny'nin de bu güçle *dolu* olduğunu söylemişti.

Belki de bu kelime düşündüğünden daha büyük bir anlam taşıyordu. Belki de hiçbir şey değişmeyecekti.

Johnny yüzünü güneşe çevirdi ve gözleri kapalı olmasına rağmen, Jack'in bataklıkta kayıp düşerken, küfrederek ama inkar edilemez bir hevesle ilerleyişini takip etti. Belki bu sonsuza kadar sürecekti, diye düşündü Johnny. Belki de zamanla kaybolacaktı. Ama şu anda, tam şu anda, hiç olmadığı kadar mutluydu. Hush'a sahipti ve arkadaşı yakındaydı. Bourbon içip puro içecekler ve eski yalanları anlatacaklardı. Geç saatlere kadar uyanık kalacaklar, ama sabah kahve içip karanlık sularda balık tutacaklardı. Johnny her şeyi hissetti, akıntıda bir girdap gibi. Çakıl taşının Jack'in cebinden avucuna geçtiğini gördü. Kol geri çekilene kadar bekledi, sonra gülümseyerek, "Yapma, eski dostum," dedi.

JOHN HART'IN DİĞER ESERLERİ

Kefaret Yolu Demir

Ev

Son Çocuk

Nehir Aşağı

Yalanların Kralı

YAZAR HAKKINDA

Ashley Cox Photography

JOHN HART, *New York Times*'in en çok satan beş kitabının yazarıdır: *The King of Lies*, *Down River*, *The Last Child*, *Iron House* ve *Redemption Road*. Tarihte Edgar En İyi Roman Ödülü'nü arka arkaya kazanan tek yazar olan John, Barry Ödülü, Southern Independent Bookseller's Award for Fiction, Ian Fleming Steel Dagger Ödülü, Southern Book Prize ve North Carolina Edebiyat Ödülü'nü de kazanmıştır. Romanları otuz dile çevrilmiş ve yetmişten fazla ülkede bulunabilir.

www.johnhartfiction.com adresinden onu ziyaret edebilir veya [buradan](#) e-posta güncellemelerine kaydolabilirsiniz.

**St. Martin's Press e-kitabını
satın aldığınız için teşekkür
ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerikler, yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika kitaplar hakkında bilgi
almak için
haber bültenlerimize kaydolun.

Sign Up

Veya us.macmillan.com/newslettersignup adresinden bizi
ziyaret edin.

Yazarla ilgili e-posta güncellemelerini almak için [buraya](#)
tıklayın.

İÇİNDEKİLER

[Başlık Sayfası Telif](#)
[Hakkı Bildirimi](#)
[Adanma](#)
[Teşekkür](#)

[Birinci Bölüm](#)
[İkinci Bölüm](#)
[Üçüncü Bölüm](#)
[Dördüncü Bölüm](#)
[Beşinci Bölüm](#)
[Altıncı Bölüm](#)
[Yedinci Bölüm](#)
[Sekizinci Bölüm](#)
[Dokuzuncu Bölüm](#)
[Onuncu Bölüm On](#)
[birinci Bölüm On](#)
[ikinci Bölüm On](#)
[üçüncü Bölüm On](#)
[dördüncü Bölüm](#)
[On beşinci Bölüm](#)
[On altıncı Bölüm](#)
[On yedinci Bölüm](#)
[On sekizinci Bölüm](#)
[On dokuzuncu](#)
[Bölüm Yirminci](#)
[Bölüm -](#)
[Yirmi Birinci Bölüm](#)
[Yirmi İkinci Bölüm](#)

[Yirmi Üçüncü Bölüm](#)
[Yirmi Dördüncü](#)
[Bölüm Yirmi Beşinci](#)
[Bölüm Yirmi Altıncı](#)
[Bölüm Yirmi Yedinci](#)
[Bölüm Yirmi Sekizinci](#)
[Bölüm Yirmi](#)
[Dokuzuncu Bölüm](#)
[Otuzuncu Bölüm Otuz](#)
[Birinci Bölüm Otuz](#)
[İkinci Bölüm Otuz](#)
[Üçüncü Bölüm Otuz](#)
[Dördüncü Bölüm Otuz](#)
[Beşinci Bölüm Otuz](#)
[Altıncı Bölüm Otuz](#)
[Yedinci Bölüm Otuz](#)
[Sekizinci Bölüm Otuz](#)
[Dokuzuncu Bölüm](#)
[Kırkıncı Bölüm](#)
[Kırk Birinci Bölüm](#)
[Kırk İkinci Bölüm](#)
[Kırk Üçüncü Bölüm](#)
[Kırk Dördüncü Bölüm](#)
[Kırk Beşinci Bölüm](#)
[Epilog](#)

[John Hart'ın diğer](#)
[eserleri](#) [Yazar](#)
[Hakkında Telif Hakkı](#)

BU ESER KURGUYUDUR. BU ROMANDA ANLATILAN TÜM KARAKTERLER, KURULUŞLAR
VE OLAYLAR YA YAZARIN HAYAL GÜCÜNÜN ÜRÜNÜDÜR YA DA KURGU AMAÇLI
KULLANILMIŞTIR.

THE HUSH. Telif hakkı © 2018 John Hart. Tüm hakları saklıdır. Amerika
Birleşik Devletleri'nde basılmıştır. Bilgi için adres: St. Martin's Press, 175
Fifth Avenue, New York, N.Y. 10010.

www.stmartins.com

Kapak tasarımı: Ervin Serrano

Kapak fotoğrafları: adam © David & Myrtille/Arcangel; ağaçlar ©
Jake/Monodrift/Getty Images

Kongre Kütüphanesi Yayın Kataloğu Verileri istek üzerine temin edilebilir.

ISBN 978-1-250-01230-2 (ciltli)

ISBN 978-1-250-18495-5 (imzalı baskı)

ISBN 978-1-250-20049-5 (uluslararası baskı) ISBN

978-1-250-01229-6 (e-kitap)

eISBN 9781250012296

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı toplu olarak satın
alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış

Departmanı ile 1-800-221-7945 numaralı telefondan 5442 dahili

numarayı arayarak

veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine e-

posta göndererek iletişime geçin.

İlk Baskı: Şubat 2018

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

İçindekiler

<u>Başlık Sayfası Telif</u>	
<u>Hakkı Bildirimi</u>	
<u>Adanma</u>	
<u>Teşekkürler Birinci</u>	
<u>Bölüm İkinci</u>	
<u>Bölüm Üçüncü</u>	
<u>Bölüm Dördüncü</u>	
<u>Bölüm Beşinci</u>	
<u>Bölüm Altıncı</u>	
<u>Bölüm Yedinci</u>	
<u>Bölüm Sekizinci</u>	
<u>Bölüm Dokuzuncu</u>	
<u>Bölüm Onuncu</u>	
<u>Bölüm On Birinci</u>	
<u>Bölüm On İkinci</u>	
<u>Bölüm On Üçüncü</u>	
<u>Bölüm On</u>	
<u>Dördüncü Bölüm</u>	
<u>On Beşinci Bölüm</u>	
<u>On Altıncı Bölüm</u>	
<u>On Yedinci Bölüm</u>	
<u>On Sekizinci</u>	
<u>Bölüm On</u>	
<u>Dokuzuncu Bölüm</u>	
<u>Yirminci Bölüm</u>	
<u>Yirmi Birinci Bölüm</u>	
<u>Yirmi İkinci Bölüm</u>	
<u>Yirmi Üçüncü Bölüm</u>	
<u>Yirmi Dördüncü Bölüm</u>	
<u>Yirmi Beşinci Bölüm</u>	
<u>Yirmi Altıncı Bölüm</u>	
<u>Yirmi Yedinci Bölüm</u>	
<u>Yirmi Sekizinci Bölüm</u>	
<u>Yirmi Dokuzuncu</u>	
<u>Bölüm Otuzuncu</u>	
<u>Bölüm</u>	

[Otuz Birinci Bölüm](#)
[Otuz İkinci Bölüm](#)
[Otuz Üçüncü Bölüm](#)
[Otuz Dördüncü](#)
[Bölüm Otuz Beşinci](#)
[Bölüm Otuz Altıncı](#)
[Bölüm Otuz Yedinci](#)
[Bölüm Otuz Sekizinci](#)
[Bölüm Otuz](#)
[Dokuzuncu Bölüm](#)
[Kırkıncı Bölüm Kırk](#)
[Birinci Bölüm Kırk](#)
[İkinci Bölüm Kırk](#)
[Üçüncü Bölüm Kırk](#)
[Dördüncü Bölüm](#)
[Kırk Beşinci Bölüm](#)
[Epilog](#)
[John Hart'ın diğer](#)
[eserleri Yazar Hakkında](#)
[Haber Bülteni](#)
[Kaydolun Telif Hakkı](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

